JOAN D. VINGE

REGINA ZĂPEZILOR

PREMIUL
HUGO 1981
PREMIUL
LOCUS 1980-1981

VOL.2

EDITURA PYGMALION
PLOIEȘTI
1 9 9 6

COLECŢIA SCIENCE — FICTION CYBORG
13

JOAN D. VINGE

REGINA ZĂPEZII

VOL. II

JOAN D. VINGE

REGINA ZĂPEZII

traducere din limba engleză de

DIANA PĂDURARIU

VOL. II

EDITURA PYGMALION PLOIEȘTI
1996

Copertă : Walter Riess

28

Jerusha părăsi camerele pustii ale locuinței, lăsând pe masă pâinea și fructele nedoritei sale cine pe jumătate mâncate, și ieși din casă luând-o în jos prin Labirint. Crepusculul de dincolo de zidurile de la capetele aleilor marca sfârșitul încă unei zile de nesuportat pe care o străbătuse de bine de rău... și promisiunea unei alteia de a se naște mâine, și alteia, și alteia. Munca fusese viața ei, și acum întreaga-i viață devenise un iad. Somnul era singura evadare, dar el doar grăbea venirea noii dimineți. Mergea, astfel fără țintă, anonimă, prin mulțimile ce-și pierdeau importanța, pe lângă magazine jumătate din ele goale acum, jumătate încă agățându-se îndârjite de viață și profit, ținându-se scai până la sfârșitul sfârșitului.

„Sfârșitul sfârșitului... De ce ? De ce te deranjezi ? Ce sens are ?" Își trase mult pe ochi gluga caftanului ei dungat, țesut grosolan, umbrindu-și fața, când coti pe Aleea Lămâiului. La jumătatea drumului către crepuscul exista o botanerie pe care o frecventa : leacuri și mirodenii vegetale, rafturi dezordonate ticsite de sfinți băștinași și talismane împotriva ghinionului ; toate importate de-acasă de pe Portul Nou. Jerusha mersese până acolo încât să-și cumpere cea mai puternică amuletă pe care o putuse găsi și s-o poarte la gât... ea, care acasă își bătuse joc de cei bătrâni pentru că manifestau o încredere oarbă și-și iroseau bani buni pe asemenea fleacuri generate de superstiție. La asta o împinsese slujba ei. Cu toate acestea, blestemata de vrajă nu-i făcuse mai mult bine decât orice altceva încercase. Nimic nu-i făcea bine, nu ducea la nimic, n-avea nici un efect.

Iar acum singura persoană care o sprijinise, care n-o lăsase să creadă că a suferit un eșec total și îngrozitor, se

dusese. „BZ... Fir-ai tu să fii, BZ! Cum ai putut să-mi faci mie una ca asta? Cum de-ai putut să... mori?" Aşa venise iarăşi aici, dar nici ea nu ştia de ce...

Pe măsură ce se apropia de magazin, zări o faţă cunoscută — cu o claie bine-ştiută de păr roşu-aprins — ce venea spre ea; Sparks Dawntreader, îmbrăcat ca o sex-hologramă. Îl văzuse doar rareori în ultimii câţiva ani, pe timpul vizitelor ei oficiale nu prea frecvente la palat. O surprindea acum să constate că el nu arăta nici măcar cu o zi mai bătrân decât prima dată când îl întâlnise întinzându-şi mădularele pe aleea aceea cu aproape cinci ani în urmă. Dar apoi, o mirase şi faptul că Arienrhod îl ţinea (în toate sensurile cuvântului, presupunea ea) la palat... l-o fi ţinut oare şi tânăr?

Interesul ei începu s-o privească în mod direct, pe măsură ce drumurile lor se apropiau; cu o preocupare vinovată, Jerusha presupuse că tânărul avea s-o vadă şi-şi închipui c-o s-o recunoască chiar aşa deghizată, citindu-i în ochii neliniştiţi motivele ascunse. Încetini, căutând să nu-şi dezvăluie destinaţia. „O zei, mă strecor acum ca o criminală?"

— Salut, Dawntreader!

Căutând să sfideze, i se adresase ea prima, dar din modul cum tresărise Sparks atunci când o recunoscu, îşi dădu seama că nu s-ar fi uitat a doua oară la ea dacă nu i-ar fi vorbit.

Totuşi expresia ce-i apăru imediat pe chip nu a fost una la care s-ar fi aşteptat, pe care ar fi meritat-o ci un zâmbet ce-i etala tinereţea fără cusur ca pe o oglindă în care femeia să se vadă cât de dureros de mult îmbătrâneşte, când fiecare zi trece ca un an. Ochii lui erau un ecou stânjenitor al ochilor Reginei: prea ştiutori, prea cinici pentru faţa care-i purta. Privirea îi trecu de la scena cu figuri de zei şi talismane din vitrina botaneriei, înapoi la amuleta ce atârna de gâtul Jerushei. Se trase nervos de volănaşele gulerului cămăşii sale mulate pe piele, într-un gest vădit de ostilitate.

— Nu te mai obosi degeaba, Comandante PalaThion. Zeii tăi nu pot ajunge aici la tine. Toţi zeii Hegemoniei n-ar putea să te scape de ceea ce ţi se întâmplă... asta în cazul că le-ar păsa cumva de tine.

Jerusha se retrase un pas, auzind cuvintele care o muşcau ca nişte vipere otrăvite cu veninul celor mai adânci spaime ale ei. „Şi el vrea asta? Chiar şi el? De ce?"

— De ce, Dawntreader? De ce tu? şopti ea.

Duşmănia se arătă brusc în ochii tânărului.

— O iubeam — şi ea a plecat.

Coborî privirea şi trecu în grabă pe lângă Jerusha, fără să se mai uite în urmă.

Poliţista rămase îndelung pironită locului pe stradă, până să priceapă că Sparks îi spusese motivul purtării sale. Apoi porni mai departe spre intrarea în botanerie, ameţită ca o femeie prinsă de vrajă.

Se opri în spaţiul strâmt dintre rafturile prăfuite ce conţineau acel ceva pentru care venise aici; oarbă la nostalgia dulce-amară a locului, la refuzul încăpăţânat al tradiţiei de pe Portul Nou de a se conforma standardelor unei noi ere sau ale altei lumi. Nu luă în seamă mănunchiurile de piciorul-dragonului, ghirlandele împodobite cu ierburi, amestecul sălbatic de mirosuri care-i atingeau simţurile ca o mângâiere; era surdă la...

— Vorbeaţi cu mine? Îşi dădu dintr-o dată seama, cu necaz, că nu mai era singură.

— Da. Se pare că au schimbat locul prafului de **louge.** Ştiţi cumva unde...?

Era o femeie cu părul închis la culoare, cu pielea albă, între două vârste; probabil o localnică. Oarbă... Jerusha recunoscu banda cu senzor de lumină pe care o purta peste frunte.

Jerusha aruncă o privire asupra rafturilor, îl văzu pe vânzător prins într-o discuţie animată cu alt expatriat de pe Portul Nou, apoi se uită în spate.

— Cred că este lângă peretele din fund. Păşi către rafturi, pentru a o lăsa pe oarbă să treacă.

Aceasta rămăsese însă proţăpită în culoarul îngust, cu capul puţin aplecat de parcă încă mai asculta.

— Inspectorul... PalaThion, nu-i aşa?

— Comandanta PalaThion, preciză Jerusha cu acelaşi ton dispreţuitor folosit de necunoscută.

— Bineînţeles. Iertaţi-mă.

„Când s-o înnegri soarele". Jerusha îşi mută privirea.

— Ultima oară când v-am auzit glasul, eraţi încă Inspectorul PalaThion. Nu uit niciodată o voce, deşi une-

ori îmi uit bunele maniere. Oarba zâmbi cu un aer de scuză jovială pe care continuă să-l răspândească în jur până când Jerusha renunţă fără să vrea la obişnuita ei încruntare. Au trecut aproape cinci ani, continuă femeia. Prăvălia mea este alături... Am venit odată la circa de poliţie, împreună cu Sparks Dawntreader.

— Eşti fabricanta de măşti, zise Jerusha reuşind în sfârşit s-o identifice. Da, îmi amintesc. „Îmi amintesc foarte bine. Salvarea acelui mic ticălos a fost a doua dintre cele mai mari greşeli pe care le-am făcut în viaţă."

— V-am văzut vorbind cu el afară. („Văzut ?" Jerusha fu dezorientată pe moment, auzind această afirmaţie, dar încercă să-şi ascundă o iritare evidentă). El mai mă vizitează din când în când, atunci când are nevoie de adăpost. Cred că nu sunt mulţi aceia cărora le mai poate vorbi. Sunt bucuroasă că v-a vorbit.

Poliţista ascultă fără să spună un cuvânt.

— Spuneţi-mi, Comandante... v-aţi necăjit şi dumneavoastră ca şi mine, văzând cum s-a schimbat el ? Trecuse peste golul creat de tăcerea lui Jerusha, de parcă nici nu existase.

Jerusha nu se obosi să comenteze întrebarea, sau s-o înfrunte pe cea care o pusese ; atingându-şi cu degetele propria faţă scofâlcită şi schimbată, se mulţumi să remarce sec :

— Din câte am putut să văd, nu s-a schimbat deloc. Nu arată nici măcar cu o zi mai în vârstă. „Şi poate că nici nu este, lua-l-ar naiba !"

— Dar este, s-a schimbat..., spuse apăsat fabricanta de măşti. A îmbătrânit cu o sută de ani de când a venit în Carbuncle.

— Asta-i valabil pentru noi toţi.

Jerusha întinse mâna şi, şovăind luă de pe raft o sticluţă din plastic de culoare închisă conţinând ulei de vitriol ; apoi mai luă una. Se gândi brusc la mama ei.

— Picături de dormit, nu-i aşa ?

Mâna se strânse posesiv peste sticluţe, ca pentru a le apăra.

— Da, confirmă ea în timp ce oarba încuviinţă cu o mişcare a capului.

— Le simt mirosul. Se strâmbă : Le-am folosit şi eu — înainte să folosesc senzorii de imagine aveam nişte

insomnii îngrozitoare. Am încercat totul. Fără vedere, nici măcar nu ştiam dacă e zi sau noapte... şi nici nu sunt adaptată cum trebuie la ritmurile de pe Tiamat. Presupun că nimeni dintre noi nu este adaptat cu adevărat. Suntem cu toţii străini aici în cele din urmă... sau din capul locului.

Jerusha ridică privirea.

— Cred că aşa este. N-am abordat niciodată chestiunea în felul ăsta... Şi poate că asta-i întreaga mea problemă : oriunde mă duc sunt o străină. Se pomeni spunând cu glas tare ceea ce intenţionase să ţină doar în gând ; îşi scutură capul, indiferentă acum. Cu cât vreau mai mult să dorm, cu atât dorm mai puţin. Somnul este singura mea plăcere în viaţă. Aş putea dormi veşnic.

Se întoarse, încercând să se îndrepte către negustorul ce se afla lângă uşă.

— Nu pe calea asta vă veţi rezolva problemele, Comandante PalaThion. Fabricanta de măşti îi blocă drumul fără să lase impresia că ar fi vrut s-o facă.

— Ce spui ? Jerusha se holbă la ea, simţind cum i se moaie picioarele.

— Picăturile de dormit. Astea nu fac decât să strice şi mai mult. Îţi alungă visurile... dar noi trebuie să visăm cu toţii, uneori, sau să suportăm consecinţele. Întinse mâna şi bâjbâi până dădu peste sticluţele pe care le ţinea Jerusha, dându-le deoparte. Găsiţi-vă un răspuns mai bun. Trebuie să fie unul. Astea or să treacă. Toate trec, dar numai cu timpul.

— Ar dura o veşnicie.

Totuşi apăsarea se menţinu pe braţul ei... împotriva voinţei sale... simţi apoi cum mâna cedează iar sticluţele se întorc pe raft.

— O hotărâre înţeleaptă, zâmbi fabricanta de măşti, privind prin ea, în sufletul ei.

Poliţista nu răspunse şi nici măcar nu ştia sigur cum să răspundă.

Femeia se dădu în fine la o parte, lăsând într-un fel impresia că o eliberează dintr-un prizonierat ; trecu apoi pe lângă ea, ducându-se către rafturile din fundul magazinului. Jerusha merse mai departe spre uşă şi ieşi fără să cumpere nimic, fără măcar să-i spună o vorbă negustorului.

„De ce oare am ascultat-o ?" Jerusha stătea nemişcată, rezemată într-un cot pe canapeaua joasă sinuoasă. În timp ce mâna îi amorţea, avea senzaţia că nervii terminali îi sunt înfăşuraţi în vată şi că se contractă implacabil de la palmă la încheietură şi apoi la cot. De fiecare dată când intra în acest loc, părea s-o copleşească un fel de paralizie care-i distrugea capacitatea de a acţiona sau măcar de a reacţiona, de a funcţiona, de a gândi. Privea secundele clipind pe cadranul searbăd al ceasului încastrat în cristal în matricea searbădă a rafturilor goale care împăienjeneau peretele îndepărtat al camerei. O zei, cum ura imaginea acestui loc, fiecare centimetru lipsit de viaţă din el... Era exact cum fusese când plecase LiouxSked, aceeaşi faţadă izolându-şi ocupanţii de realitatea atemporală a clădirii şi a oraşului care-i înconjura.

Cu o dăruire chinuitoare adoptaseră aici un stil de viaţă Kharemoughi, o imitaţie sofisticată, rafinată şi lipsită de suflet a unui mod de a trăi pe care-l găsea şters şi nici măcar atrăgător. Patima obiectelor personale abia dacă modifica mediul înconjurător. Visa cu ochii deschişi la fresce şi mulaje rococo ornamentale, la căldura lipsită de sfială a unei palete de culori vii împrăştiate peste tot... Îşi acoperi ochii cu mâna, dar subtilitatea neobosită a adevărului se infiltra ca apa prin această barieră provocând ştergerea şi scurgerea culorilor.

Locul acesta înţesat de amintiri neplăcute îi fusese impus Jerushei... făcea parte din povara ei, din pedeapsa ei. Ar fi putut să răspundă la lovituri, să cureţe acest mausoleu de relicvele sale morbide, aducând în locul lor ceva proaspăt şi viu... ar fi putut chiar să se descotorosească în întregime de el, să revină în apartamentul ei vechi, strâmt dar confortabil din Labirint. Dar mereu, la terminarea zilei de muncă, se întorsese aici şi nu făcuse nimic. Ce rost ar fi avut ? Totul era inutil, fără speranţă... era neajutorată... Îşi ridică mâinile încleştate la gură şi le apăsă puternic pe buze. „Eşti supravegheată, opreşte-te ...!"

Se ridică în capul oaselor, retrăgându-şi mâinile şi aplecându-şi capul astfel încât gluga caftanului să-i cadă pe faţă. Spionii Reginei, ochii Reginei, se aflau peste tot — în special, era sigură, în această locuinţă de serviciu din oraş. Îi simţea ca şi cum ar fi atins-o cu mâini murdare, oriunde mergea, orice făcea. În vechiul ei apartament fusese liberă să fie umană, liberă să fie ea însăşi ca să trăiască aşa cum apucase din moşi strămoşi... liberă să-şi scoată uniforma puritană scorţoasă şi să umble în pielea goală dacă aşa dorea, la fel cum putea s-o facă pe planeta ei, aşa cum poporul ei o făcuse de secole. Aici însă era privită permanent pentru plăcerea Reginei, şi se temea să se expună, fizic sau mintal, batjocurii nevăzute a Căţelei Albe.

Luă cititorul de benzi ce căzuse pe podea şi privi fără să vadă manualul de analiză spectrală pe care încerca să-l studieze de o săptămână... de două săptămâni... de-o veşnicie. Niciodată nu făcuse parte dintre iubitorii ficţiunilor, indiferent sub ce formă : auzea multe minciuni zilnic pe străzi şi nu avea răbdare cu cei care-şi câştigau traiul din neadevăruri. Iar acum nu se mai putea concentra asupra faptelor. Totuşi nu-şi putea permite să evadeze în imaginaţie... aşa cum o făcuse întotdeauna BZ, atât de uşor, cu atâta nevinovăţie. Deşi, ca să fii Tehnician Kharemoughi însemna să trăieşti oricum într-o lume a fanteziei, una în care fiecare îşi ştie locul, iar tu te afli totdeauna în vârf. Unde viaţa funcţionează ca o maşinărie perfectă... numai că de data asta maşinăria se stricase şi haosul care aştepta afară se năpustise să-l distrugă.

Îşi imagina nava de patrulare pulverizându-se, eliberând cele două spirite din aeroglisorul morţii să intre în... ce ? În veşnicie, în neant, într-un ciclu fără de sfârşit al renaşterii ? Cine putea crede în vreo religie, când existau atât de multe, fiecare pretinzând că ea deţine singurul Adevăr, şi când fiecare adevăr era altfel decât celelalte. Exista doar o singură cale ca să-l afle vreodată pentru ea... iar o parte din propriul ei spirit trecuse deja fără bilet peste apa întunecată, plecase cu Luntraşul şi cu singurul ei prieten din toată această lume de duşmani. Singurul ei prieten... „De ce dracu' am ascultat ? De ce-am lăsat sticluţele acelea pe raft ?" se ridică în picioare, cititorul de benzi căzându-i din nou neobservat pe podea. Făcu un pas, ştiind că pornea către uşă ; se opri iarăşi, cu corpul contractându-i-se nehotărât. „Motivaţia, Jerusha !" gândi ea cu disperare. „Am vrut să las sticluţele acolo, nu oarba mi-a schimbat intenţia." Muşchii i se destinseră şi se prăbuşi, cu întregul corp cuprins de oboseală. „Dar

nu pot dormi aici !“ Nu era nici o scăpare, nu mai rămăsese nici un liman, nimeni...

Ochii ei cercetători se agăţară de scoica de culoarea zorilor care stătea ca o ofrandă pe masa altar, lucrată într-un stil din perioada Imperiului, ce se afla lângă uşă. „Ngenet... O zei, mai eşti prietenul meu ?“ Pacea netulburată a casei de pe plantaţie şi calmul acela imperturbabil din toiul furtunii se îngrămădeau în lumea ei interioară. Îl văzuse cu mai mult de un an în urmă ; fusese în egală măsură conştientă şi inconştientă, izolându-se chiar şi de legăturile slabe şi superficiale pe care le reprezentau rarele lor întâlniri pe măsură ce deprimarea îi sporea iar lumea se îngusta din ce în ce în jurul ei. Îşi spusese că nu voia ca el să vadă ce căţea cu dinţi ascuţiţi ajunsese... dar în acelaşi timp începuse în mod ipocrit să-l urască fiindcă nu înţelegea că avea nevoie de protecţia lui mai mult ca oricând.

Şi acum ? „Da... acum.“ Ce fel de masochism orb o făcuse să se zidească singură în propriu-i mormânt ? Traversă camera către telefon, introduse un cod, şi apoi altul, din memorie, luând legătura cu plantaţia lui pe un canal radio. Numără secundele ce treceau, prin lovituri ale vârfurilor degetelor pe suprafaţa albicioasă şi dură a peretelui, până când la apelurile ei răspunse o voce, fără imagine, distorsionată de bruiajul atmosferic. „Blestemat loc !“ Furtuna afecta undele radio. Întotdeauna existau paraziţi.

— Alo ? Alo ?

Cu tot bruiajul, îşi dădu seama că vocea nu era cea pe care dorea s-o audă.

— Alo ! Se aplecă mai aproape de microfon şi vocea puternică răsună până în camera tăcută dinapoia ei. La telefon este Comandanta PalaThion, din Carbuncle. Vreau să vorbesc cu Ngenet.

— Ce ?... Nu, nu-i aici, Comandante... ieşit cu nava lui.

— Când se întoarce ?

— Nu ştiu. N-a spus... lăsaţi un mesaj ?

Închise telefonul cu pumnul ; se răsuci cu spatele la perete cuprinsă de furie.

— Nici un mesaj.

Traversă din nou odaia şi luă scoica trandafirie ca răsăritul, ţinând-o la piept şi urmărindu-i cu degete ne-

hotărâte ondulaţiile netede ca satinul. Atinse locul fisurii, acolo de unde se rupsese un ţep fragil. Degetele i se strânseră peste următorul ţep şi-l rupseră. Rupse apoi altul şi altul ; ţepii cădeau fără zgomot pe covor. Jerusha scâncea încet pe măsură ce cădeau, de parcă îşi rupea propriile-i degete.

29

— Orice facem are influenţă asupra tuturor celorlalte lucruri.

— Ştiu...

Moon păşea alături de Ngenet în josul pantei dealului care se aşternea colorat în ocru şi argint de la iarba de mare udată de apa sărată, murmurând ca o harfă de vânt dincolo de casă. Clădirea însăşi se contopea cu dealurile aride ; piatra ei bătută de vânturi şi lemnăria albită de sare aparţineau la fel de mult acestui pământ cât... „cât îi aparţinea şi el“. Moon trase cu coada ochiului la Ngenet şi-i studie profilul, amintindu-şi cât de ciudat îi păruse prima dată, ultima dată, când îl văzuse. Acum cinci ani... Era adevărat, putea distinge cinci ani de schimbări pe faţa lui, dar nu şi pe a ei.

Cu toate acestea, se schimbase şi ea, se maturizase, în momentul în care văzuse lumina vieţii părăsind ochii Elsevierei. Moartea o lăsase pe ea să treacă... dar lovise altundeva. Durerea o înălţase şi o coborâse, precum fluxul jelirii încapsulat într-o sticlă. Dacă n-ar fi sfidat cu încăpăţânare Moartea, această moarte nu i-ar fi apăsat acum sufletul.

— Dacă Elsevier nu m-ar fi adus înapoi pe Tiamat, ar fi fost încă în viaţă. Dacă aş fi rămas pe Kharemough cu ea, ar fi fost fericită.

Dintr-o dată, chipul bătrânei îi dispăru din faţa ochilor, înlocuit de al lui Sparks. „Niciodată visele cuiva n-au contat atât de mult ca ale mele.“ Clipi puternic, înfruntând vântul.

— Dar tu n-ai fi fost fericită, o privi Ngenet, sprijinind-o cu omână fermă când panta deveni mai abruptă. Ştiind că ai fi fost nefericită, ar fi fost şi ea nefericită. Nu ne putem duce zilele trăind în minciună pentru alt-

cineva — asta nu servește niciodată la nimic. Trebuie să-ți fii credincios ție însuți. Ea știa asta, altfel nu te-ai afla aici acum. Moartea este inevitabilă, oricât am vrea să ne-o alungăm din minte.

Fata se uită la el cu asprime, îl văzu desfigurat de propria ei suferință, și privi iarăși într-o parte.

Ngenet clătină din cap.

— După ce a murit TJ, ea n-a mai fost niciodată aceeași. Tata obișnuia mereu să spună că ea este femeia unui singur bărbat. La bine și la rău. Își vârî mâinile în buzunarele canadienei, privind înspre nord, urmărind linia țărmului până în depărtările încețoșate unde se întindea Carbuncle. Dragă Moon, orice facem are influență asupra tuturor celorlalte lucruri. Am trăit atâta fără să fi învățat nimic, dar măcar atâta am priceput. Să nu-ți atribui niciodată toate meritele... sau toată vina. Tu n-ai nici o vină.

Ea scutură neconsolată din cap.

— Mai bine ai începe să te gândești ce poți face ca s-o răsplătești !

El îi așteptă întrebarea din ochi. Nu lăsa ca durerea să se transforme în venin. Tu singură ai spus că un sibil ți-a zis să revii pe Tiamat. Că trebuia s-o faci.

— Pentru a-l ajuta pe Sparks.

Fata urmări direcția privirii sale spre nord „Femeia unui singur bărbat..." Vântul îi prinse părul precum o aripă de pasăre și i-l ridică peste umeri. Își îndepărtă din ochi șuvițele albe ca laptele.

— Un simplu circuit dintr-o mașinărie mai mare. Mintea sibilului nu trimite mesaje la distanță de jumătate de galaxie doar pentru a consola o iniză zdrobită. În destinul tău există ceva mai mult decât atât. Se opri pe neașteptate, privind-o drept în față.

— Șt... știu. Brusc înspăimântată, Moon porni prin iarbă încâlcită ; își observă umbra ca un nor privind în jos pe fața pământului. Acum înțeleg asta, murmură, deși în inima ei știa că nu prea pricepuse și nici nu credea cu adevărat. Dar nu știu de ce, dacă nu pentru a-l ajuta pe Sparks. Ceva mi-a zis să vin... dar nu mi-a spus destul.

— Ce-ai învățat mergând pe Kharemough și n-ai fi învățat aici ?

Ea tresări surprinsă.

— Am învățat... ce înseamnă să fii sibil. Am aflat că pe Kharemough există lucruri pe care avem dreptul să le avem și aici, dar pe care ei le țin departe de noi. (Își auzi vocea devenind rece ca vântul.) Am înțeles în ce credea Elsevier și de ce... Toate astea sunt o parte din mine. Nimeni nu mă poate face să le uit. Și vreau să le schimb. Ochii ei căutară orizontul nordic. Dar nu știu cum...

— Vei găsi calea, când vei ajunge în Carbuncle.

— Ultima oară când am vorbit despre asta, nu voiai să mă duc deloc acolo.

— Și nici acum nu vreau, replică el cu glas aspru. Dar cine sunt eu să mă opun destinului ? Tata m-a învățat să cred în reîncarnare... ceea ce suntem în această viață reprezintă recompensa ori pedeapsa pentru ceea ce am făcut în cea precedentă. Dacă ar fi s-o fac pe filosoful, ți-aș spune că atunci când Elsevier a murit, spiritul ei a renăscut în tine, acolo, în mare. O schimbare a mării.

Fata închise ochii, simțind cum lucrează cuvintele ; surâse în cele din urmă și-i deschise din nou.

— Miroe, te-ai întrebat vreodată cine ai fost tu înainte ? Și dacă, în caz că ne-am naște știind ce trebuie să recuperăm în loc să ne târâm orbește sub povara penitenței, asta ar schimba cu ceva situația ?

— Asta-i genul de întrebare pe care să ți-o pun eu ție, sibilo, râse el.

„Sibilă. Sunt întreagă din nou. Mai completă. Sfântă..." Aerul rece îi ardea plămânii. Apăsă locul de sub canadiană unde era ascuns trifoiul ; se descoperi privind iar către Carbuncle, tânjind după o străfulgerare din ceea ce se întindea dincolo de limita vederii. Se apropia cel din urmă Festival, când Primul Ministru avea să vină în Carbuncle pentru ultima oară ; simți că i se trezește curiozitatea la gândul că o urma aici, venind din Kharemough. Deși abia peste alte două săptămâni nava unui comerciant avea să apară pentru ca s-o ia la Carbuncle. Doar două săptămâni până când va ști... Dintr-o dată inima începu să-i bată mai puternic și nu știu dacă era din cauza anticipării sau de teamă.

Trecură pe lângă acareturile ce adăposteau atelierele speciale ale bărbatului și coborâră dealul către vastele câmpuri inundate ce mărgineau spre nord și sud porțiunea

îngustă de coastă până la limitele terenului său luat în arendă. În ateliere, Ngenet repara o varietate incredibilă de motoare vechi și unelte primitive — lucruri care lui Moon i s-ar fi părut minunate cu doar câteva luni în urmă, dar care acum i se păreau pur și simplu fără rost. Îl întrebase de ce-și mai bătea capul cu ele, când avea altele, din oraș, care puteau face aceleași lucruri și încă mult mai bine. El se mulțumi să zâmbească, murmurând că era o toană de-a lui.

Muncitorii Iernatici se plimbau pe lângă ei pe picioroange prin răsadurile apoase de păr-marh — o cultură consumată atât de oameni cât și de animale aici, la latitudinile nordice mai aspre. Muncitorii ridicau privirile, salutându-i cu respect ; ici un bărbat ,colo o femeie, îi mai adresau lui Moon și câte un zâmbet fugar. Ngenet informase personalul de serviciu că fata era un matelot salvat de la înec de către mersi. Totuși Iernaticii din regiunile periferice, care trăiau cu Marea, nu erau atât de îndepărtați de credința în Marea Mama cum auzise fata. Avuseseră grijă de ea cu toată solicitudinea datorată obiectului unui mic miracol. Într-o după-amiază însorită, lucrătorii de la câmp o învățaseră să meargă pe picioroange ; ținându-și cu greu echilibrul, pășind caraghios și împleticindu-se pe teren uscat, Moon înțelesese cu tristețe de ce ei purtau costume impermeabile atunci când lucrau în încâlceala ierburilor inundate.

Îl urmă pe Ngenet pe potecile din piatră înălțate care acopereau câmpurile ca o rețea. Vederea și mirosul recoltei o făceau pe Moon să se simtă de parcă ar fi trecut printr-un tunel al timpului, ce o ducea acasă la Neith : la Buni, la mama ei, la Sparks... la timpul pierdut. La vremea când viitorul era la fel de sigur ca și trecutul și ea știa că nu trebuie să-l înfrunte niciodată singură. „Timpul pierdut". Acum auzise vocea noului viitor și acesta o chema din stea în stea, către Orașul din Nord...

Cizmele lor răsunară pe debarcaderul din lemn al golfulețului adăpostit care servea drept port pentru plantație. Apărate de brațe sigure împotriva vântului care sufla permanent, apele golfulețului se întindeau sub cer cu reflexe albastre și argintii. Fata putea încă privi Marea fără să se simtă împinsă înapoi în coșmarul grelei încercări prin apă la care o supusese Doamna ; fusese surprinsă să

constate că o poate face. Deși mai puternică decât amintirea însăși era conștiința faptului că Marea o cruțase. Moon supraviețuise. Marea a dat și Ea a luat, o manifestare elementară a unei indiferențe superioare, universale. Cu toate acestea, fata înfruntase de două ori această indiferență, cu mintea și cu trupul, și fusese cruțată. O altă soartă, fără nume, era vie în interiorul său și cât timp trăia acolo, ei n-avea să-i fie teamă.

Suprafața albastră îndepărtată a apei țâșni albă ca o fântână arteziană când un cuplu de **mersi** îi sparse liniștea cu arcul perfect al trupurilor. Îi privi cum se înălțau și cădeau, mereu și mereu prin suprafața golfului ; apoi dispărură în lumea acvatică. Altă dâră, mai puțin evidentă, coti înspre ea traversând apa în timp ce stătea rezemată de balustrada negeluită : era Silky, care de la sosirea lor aici își petrecuse majoritatea timpului în golf.

— Ce va face el, Miroe ? N-are pe nimeni, nici un cămin.

Își aminti cum îl găsiră Elsevier și TJ.

— E binevenit aici și știe asta. Ngenet descrise un gest larg către proprietățile lui, privi din nou către Moon și zâmbi.

Fata îi întoarse surâsul și reveni cu ochii asupra golfului. Ironia prezenței lui Silky printre **mersi** o frapă profund acum, când îi privea pe toți laolaltă : Oamenii de pe plantație îi urau pe cei ca Silky și nu aveau încredere în ei... nu pur și simplu pentru că proveneau de pe altă planetă, ci fiindcă erau Dulăii Reginei, care-i hăituiau și-i omorau pe **mersi**. Sibila aflase că Ngenet detesta măcelul și-i proteja pe **mersi** între granițele teritoriului său ; în plus, se înconjurase de lucrători care simțeau în același fel. Ngenet îl cunoscuse pe Silky drept tovarăș al Elsevierei de destui ani ca să aibă încredere în el, însă oamenii lui nu-i împărtășeau opinia.

Totuși **mersii,** care ar fi trebuit să fie cei mai neîncrezători, îl acceptaseră ; și astfel își petrecea aproape toată vremea în mare. Era mai taciturn și mai puțin comunicativ ca oricând, și doar din amintirea ultimelor momente petrecute pe LB putea Moon ghici că Silky, era îndoliat.

Li se alătură pe debarcaderul șubrezit și scârțâitor, deplasându-se ca un fluid în sus și peste balustradă pentru a rămâne lângă ei, picurând de apă. Trupul lui ud,

asexuat, era lipsit de orice podoabe ale lumii aerului, singura găteală fiind fluvaerurile efemere ale stropilor de apă. (Fetei i se păruse ciudat că Elsevier și ceilalți îl considerau drept mascul, când după mintea ei corpul său neted putea fi în aceeași măsură cel al unei femele). Ochii lui reflectau imaginile oamenilor, nelăsându-i pe aceștia să-i pătrundă gândurile cele mai profunde. Încuviință din cap spre ei și se rezemă de balustradă, cu tentaculele atârnând pe jos.

Fata se uită pe lângă el în golf, unde alți trei **mersi** se alăturaseră primei perechi într-un balet scânteietor, o imagine exterioară a altruistei lor frumuseți interioare. În fiecare după-amiază când trecea pe aici, **mersii** executau un nou dans acvatic, precum argintul viu, parcă celebrând întoarcerea tinerei la viață. Grația lor o umplu de o bruscă dorință arzătoare de a fi aidoma lor, aidoma lui Silky ; un adevărat copil al Mării, și nu o veșnică fiică vitregă...

— Uită-te la ei, Silky ! Dacă mi-aș putea schimba pielea cu a ta, măcar pentru o oră...

— Vrei să revii în mare după ce doar cu două săptămâni în urmă te-am pescuit vânătă de frig și tremurând ca varga ? Ngenet o privi sever, neîncrezător, chiar indignat. Am impresia că după toate cele întâmplate ai cam luat-o puțin razna.

Ea clătină din cap.

— Ei, nu... nu așa. Ferește-mă, Doamnă, să mi se mai întâmple o dată !

Se crispă, frecându-și mușchii brațelor prin canadiana groasă. Spasmele hipotermiei îi răsuciră fiecare mușchi al trupului, lăsând-o dezorientată și paralizată. Acum că putea din nou să gândească și să se miște, umbla tot mai mult, zilnic, în compania răbdătoare a lui Ngenet, alungându-și amorțeala din corp și încercând să-și aducă aminte cum e să te miști fără să te doară peste tot.

— Am crezut de când mă știu că poporul meu aparține Mării. Dar ca să aparții **cu adevărat** Mării, cum se întâmplă cu **mersii** chiar și pentru o perioadă scurtă... dar destul de lungă ca să afli... Se întrerupse.

Mersii își sfârșiseră dansul și dispărură din nou sub ape ; acum, pe neașteptate, trei capete înguste, cu apa

șiroindu-le pe blană, ieșiră la suprafață în penumbra de sub debarcader. Gâturile lor mlădioase se curbară pe spate precum unduirea ierbii de mare în timp ce ochii negri, lucitori ca abanosul, o priveau insistent pe sibilă. Membrane protectoare alunecară lin peste suprafețele cenușii sticloase ; sprâncenele din țepi penați se zbârliseră, conferindu-le un aer de uimire. Cel din mijloc era **mersul** care o ținuse ca pe propriul copil când ea se pierduse pe mare. Moon se aplecă peste balustradă, întinzând mâna în jos.

— Mulțumesc, mulțumesc, murmură cu vocea întărită de emoție. (Unul câte unul, **mersii** se ridicară din apă, îi atinseră scurt palma și se afundară din nou). E aproape ca și cum ei ar ști, zise ea.

Se îndreptă, simțind frigul mușcându-i mâna de pe care picura apa. O băgă înapoi în mănușă și în buzunar.

— Poate că știu, zâmbi Ngenet. Poate că își dau seama, cumva, că au salvat o sibilă și nu doar un simplu marinar ghinionist. Nu i-am văzut niciodată dansând așa pentru un străin, sau să zăbovească aici în felul în care auifăcut-o. Sunt ființe remarcabile, mai adăugă el răspunzând la întrebarea din ochii ei.

— Ființe ?

Moon își dădu seama cât de multe spusese el, și câte negase prin acel singur cuvânt. După salvarea ei, aflase multe lucruri despre Ngenet, despre raporturile lui cu **mersii**, despre respectul ce li-l purta și despre grija ce-o avea pentru siguranța lor. Exista chiar o comunicare rudimentară prin semne și sunete care avea loc între **mers** și om ; datorită acesteia, ei o căutară și-l aduseseră pe Ngenet la timp la locul accidentului. Totuși ea nu bănuise...

— Vrei să spui... ființe umane ? Se împurpură și clătină din cap. Vreau să zic, ființe inteligente, ca Silky ? Se uită atentă, de la o față la alta.

— Ar fi atât de greu de crezut pentru tine ? replică Ngenet.

Fusese jumătate întrebare, jumătate provocare. Vocea lui o stăpânea cu o ciudată intensitate.

— Nu, Dar nu m-am gândit niciodată... chiar că nu m-am gândit vreodată. „Nu mi-a trecut nicicând prin minte că voi întâlni un străin de pe altă lume ; nu m-am

gândit vreodată că ar fi posibil ca el să nu fie o ființă umană ; nu m-am gândit niciodată că un sibil va trebui să răspundă la o asemenea întrebare'. Îmi... îmi ceri... să răspund... ?

Vocea îi era subțire și încordată și fata simți cum alunecă...

— Moon ?

Alunecă tot mai departe... „Introducere de date".

30

— **Ce-am spus ?** îl întrebase ea după aceea.

— **Mi-ai vorbit despre mersi,** zâmbise Ngenet.

Moon reluă cuvintele în memorie în timp ce se deplasa prin lumea submarină albastru-verzuie unduindu-se sinuos. „Atmosfera" lichidă se împotrivea și ceda pe rând sub apăsarea brațelor ei. Acesta era cadoul pe care i-l oferise Ngenet pentru că-i răspunsese la întrebarea nerostită, confirmându-i credința : Moon afla în sfârșit ce înseamnă să fie a Mării, pe de-a-ntregul, în mod exuberant, nu făcând veșnic echilibristică pe sârma nesigură dintre mare și cer, pe marginea îngustă dintre lumi.

Asculta fâșâitul ritmic, liniștitor, al aerului ce-i răspundea fiecărei solicitări de respirație ; îi savura gustul călduț, ușor stătut, ce intra prin valva regulatorului. În depărtare, spațiile nemărginite ale mării erau acoperite de o pâclă din fire de nisip în suspensie. Dar aici, în acest golf puțin adânc, putea să vadă destul de clar... putea să vadă frumusețea fără de cusur a **mersilor** și a lui Silky, însoțitorii ei ; formele lor hidrodinamice păreau suspendate de fire nevăzute.

— De asta cântați voi ! Le vorbi prin muștiucul aparatului de respirație și vocea îi fu însoțită de un hohot de râs ; nedistorsionată, deși pentru ei nu însemna decât un nor de bule de aer. „Pentru că nu vă puteți înfrâna bucuria". În intervalele dintre expirații ajungeau la ea cântecele **mersilor,** melodiile de sirene pe care le știa din legende și pe care le auzise doar în vise ; o tapiserie de fluierături, vaiete și clincheturi, suspine și țipete... sunete singuratice, uitate, ce se distingeau separat, dar se împleteau laolaltă într-un cor ce înălța imnuri de slavă Mării Mamă. Cântecele lor continuau uneori ore întregi și-și meritau pe deplin acest nume, fiind intonate necontenit de creatorii lor fără vârstă, neschimbate peste secole.

Ea știa asta ; deși complexitatea lor îi depășea capacitatea de a distinge cântecele între ele, deși nu era sigură dacă aveau vreun înțeles în sensul cântecelor umane... Moon o știa pentru că singură și-o spusese.

Când ieșise din neașteptatul ei Transfer, îl găsise pe Ngenet ținându-i mâinile, cu fața încordată de emoție. Când îl recunoscuse, el îi ridicase mâinile înmănușate și i le sărutase.

— Am crezut... întotdeauna am crezut, am sperat, m-am rugat... Vocea i se frânsese. Dar n-aș fi îndrăznit niciodată să te-ntreb. Și este adevărat. Nu știu dacă să râd sau să plâng !

— Ce... ce este ? murmurase ea, încă amețită.

— **Mersii,** Moon ! **Mersii...**

„...o formă de viață inteligentă, folosind oxigen, creată prin manipulare genetică ; gazda realizată prin bioingineria a tehnovirusului genei longevității..." Specificațiile biologice ale Vechiului Imperiu continuaseră la nesfârșit, lipsite de înțeles pentru ea, însă Ngenet o silise să asculte fiecare detaliu ce i se întipărise în memorie, cu vocea lui răgușită de emoție. „Formă de viață inteligentă... inteligentă..."

Moon își simți brațele înfășurate de tentaculele lui Silky, care o trase în sus și peste el într-o tumbă, imitând corpurile ce spiralau : o ajunse din urmă în crearea imaginii momentului. Fata văzu plafonul albastru-scânteietor al golfului alunecând departe deasupra capului, și fundul nisipos, umbrit, zăbrelit cu colonii de crenolide branhiate și împestritat de crustacei palizi. De fiecare parte a lentei ei spirale se găsea viață, izolată sau în bancuri, familiară și necunoscută, vânători și vânați... iar ea trecea liberă printre toate în compania **mersilor,** al căror teritoriu ancestral îl parcursese până în acest loc pentru a vedea... **mersii** ce constituiau un pericol pentru puțini, dar nu se temeau de nimeni, aici, în adâncurile oceanului... **mersii** care nu se temeau decât de Vânătoare.

Năucită, îl întrebase pe Miroe cum puteau justifica extraplanetarii apa vieții când știau că **mersii** erau mai mult decât niște simple animale.

— Ei trebuie să știe asta, din moment ce sibilii știu.

— Dintotdeauna ființele umane s-au tratat unele pe altele ca pe niște animale. Dacă ei nu pot recunoaște o ființă inteligentă în oglindă, nu-i deloc surprinzător că îi tratează și mai rău pe non-umani. Ngenet îl privise pe Silky, care stătea ghemuit gânditor lângă balustradă și privea mișcările valurilor.) Chiar dacă **mersii** n-ar fi fost decât niște animale, ce drept aveam noi să-i omorâm pentru propriul nostru capriciu? Ei erau un produs genetic sintetic. Fuseseră probabil animale de laborator. Vechiul Imperiu s-a prăbușit probabil înainte de a se fi putut generaliza „infecția benignă" care să dăruiască perfecta nemurire unei ființe umane. Totuși uciderea **mersilor** pentru apa vieții datează de demult, din haosul de la sfârșitul Imperiului... când celor ce și-au luat nemurirea nu le-a mai păsat câte vieți urmau să curme. Adevărul a fost probabil ascuns cu un mileniu în urmă, când Hegemonia a redescoperit această planetă. Acum singurele lor griji sunt legate de costuri — atât.

— Dar... de ce... Vechiul Imperiu le-a atribuit inteligență **mersilor**?

— Nu știu. Și nici tu nu știi. Clătinase din cap. Trebuie să fi existat un motiv, dar de ce? Știu doar că n-au căpătat inteligență ca să devină victime ale Vânătorii!

Îi spusese atunci de ce se folosise el de serviciile unor contrabandiști, așa cum o făcuse și taică-su înaintea lui — o tradiție ce se transmisese de la bunicul lui, primul strămoș băștinaș, care ajunsese să iubească **mersii** așa cum își iubea planeta, și făcuse din terenul său un sanctuar. Însă generațiile următoare nu se mulțumiseră cu un rol pasiv de protector, și începuseră acțiuni ostile împotriva exploatatorilor — avertismente, intervenții, sabotaje — până „... în ziua aceea când Albaștrii au năvălit peste tine la han și au produs o ruptură în viețile noastre". Apoi bărbatul privise iarăși înspre nord, cu o încruntare ce n-avea nimic de-a face cu vorbele sale.

Dar acum, după alți o sută cincizeci de ani de exploatare, extraplanetarii erau pe punctul de a părăsi liamatul; nedreptatea pe care el încercase s-o stăvilească se apropia de sfârșit... iar epoca regresului și ignoranței aproape revenise: o altă jumătate de rotație pe roata nesfârșită a deșertăciunii. Măcar Vara avea să ofere **mersilor** un răgaz de timp inviolabil — timpul necesar pentru a-și completa efectivul cu o încetineală chinuitoare, îndreptând în mod inevitabil răul hidos făcut de creatorii lor.

Totuși, greșit și corect, timpul însuși nu însemna nimic pentru **mersi,** nici un concept pe care Moon să-l poată recunoaște în ceea ce făceau ei. Neagresați, puteau trăi sute, probabil chiar mii de ani. În creierul lor avea prioritate un set diferit de parametri: ei trăiau pentru clipă, pentru efemera frumusețe a unei bule de aer ridicându-se la lumină și dispărând... pentru actul creației, al devenirii. Nu exista nici nevoie, nici țelul unui artefact de durată; fiindcă melodia, dansul, interpretarea erau în sine lucrări de artă, ca o floare sau o viață, înfrumusețate prin însăși efemeritatea lor. Tangibilul, materialul, nu le foloseau și nici nu-i afectau mai mult decât timpul însuși. Viețile lor erau nesfârșite după standardele umane, și le trăiau hedonistic, absorbiți în dezmierdarea senzorială a trecerii lor prin apă, în valurile de căldură și frig, flux și reflux — extraordinara schismă dintre apă și aer, arșița fluidă a dorinței, apăsarea mângâietoare a unui copil care se agață.

Existau puține lucruri pe care fata le-ar fi putut împărți prin intermediul cuvintelor cu ei, chiar dacă ar fi existat un translator care să-i poarte peste bariera neînțelegerii. Și totuși, aici și acum chiar învăluită în pielea insensibilă a costumului de scufundător, sibila putea simți dizolvându-se rigidul înveliș mental al percepțiilor, valorilor și țelurilor ei. Putea abandona amintirile despre cele ce se petrecuseră și nesiguranța care o aștepta, lăsând ca „acum" să devină „veșnic", iar viitorul să se topească în spumă. Văzu **mersul** care-i fusese ca o mamă înconjurând-o exuberant; îi știa pe toți ca prieteni, rude, iubiți, se simțea ea însăși devenind o parte a lumii lor atemporale... Încetișor, șovă-

ind la început, Moon începu să-și amestece glasul în armonia cântecului **mers.**

Îl simți pe Silky apropiindu-se înapoia ei și îi simți tentaculele alunecând peste umerii înveșmântați în costumul lucios, apucându-i tubul de aer al rezervorului de oxigen și trăgându-l...

— Silky !, strigă ea furioasă, dar vorbele se auziră bolborosite când prinse regulatorul cu dinții pentru a nu i-l putea scoate din gură.

Își ridică mâinile, dar mai multe tentacule se încolăciră în jurul lor împiedicând-o să-și protejeze rezerva de aer ; își îndoi genunchii, încercând să-l izbească cu picioarele și să-l îndepărteze. Abia atunci își dădu seama că erau doi Silky care se luptau lângă ea ; văzu cuțitul cum iese din teaca de la spatele impostorului și cum se leagănă printre tentacule ca un șarpe prins între victime. Moon își repezi picioarele înainte, trimițându-l departe, dar nu înainte ca lama să-și găsească victima și să înflorească un nor de sânge negru lângă umărul lui Silky.

Moon îl prinse pe Silky în brațe și încercă să înoate cu el cât mai departe de ucigaș. Brusc însă apele tăcute clocotiră de năvala **mersilor** din colonia de pe țărm, care se aruncaseră cu toții în apă ca o turmă cuprinsă de panică. Se zvârcoleau în jurul fetei, o îmbrânceau și o înghesuiau cu înotătoarele, capul și corpul, lovind și învinețind. Fata se agăță cu înverșunare de tentaculele lente, încleștate ale lui Silky, luptându-se să se înalțe prin haos. Dar apa care era tot mai luminoasă pe măsură ce se apropiau de suprafață îi arătă forma unei plase grele ce cobora spre ei, alături de pata neagră a corpului dublu al unei nave ciudate ce spărsese oglinda golfului. Mai multe ființe asemănătoare lui Silky, dirijau plasa pe măsură ce se așternea peste față ca un giulgiu, trăgând-o înapoi în jos într-o claustrofobie sălbatică... „Vânătoarea! Nu... Nu aici, nu aici..."

Era însă inutil să nege că imposibilul o cuprinsese de beregată ; că **mersii** de dedesubt erau înnebuniți de durere și năuciți din cauza zgomotelor neobișnuite... că vor muri cu toții. Dându-i drumul lui Silky și ținându-se aproape de el, îl văzu arătând cu capul și fluturându-și tentaculele prin năvod, în timp ce ea se îndoi și trase

cuțitul de scafandru din teaca legată de picior. Începu să taie cu toată puterea firele plasei, care se rupea sub atacul furios al cuțitului, lăsându-le un spațiu destul de larg prin care să se poată strecura.

Înotă prin spărtură, remorcându-l și pe Silky, tocmai în momentul când plasa îi apăsa puternic peste **mersii** înnebuniți. Moon se agăță de spărtură și continuă să taie și să rupă, lărgind gaura.

— Aici ! Aici ! Ieșiți ! Ieșiți ! Ieșiți ! țipă ea în larma strigătelor lor, pe jumătate plângând în hohote de furie. Dar panica **mersilor** era surdă la gândirea coerentă ; cei câtiva care se rostogoliră prin deschizătură fuseseră împinși afară de îmbulzeala de sub ei. O căută în vălmășagul clocotitor pe cea care-i ținuse loc de mamă, dar n-o găsi. Tăie mai departe, înjurând și gâfâind din cauza efortului pe care-l făcea ca să tragă aer. **Mersi** însă se înecau, se înecau singuri, căci ucigașii lor îi lipsiseră de posibilitatea de a fi ajutați, iar ea nu-i putea salva...

Silky atârna de plasă alături de ea, mișcându-se cu stângăcie, amețit din cauza rănii sau a undelor sonice care-i năuciseră pe **mersi.** Ridicându-și ochii către el, sibila văzu doi Dulăi care căzură asupra lui și-l prinseră în tentacule, smulgându-l din plasă, când...

Mai multe tentacule o înfășurară din spate, pe jumătate orbind-o, și-i smulseră din strânsoare cuțitul pe care încercase să-l îndrepte către atacator. Biciuind ca niște șerpi, tentaculele îi acoperiră vizorul, îi găsiră furtunul de aer și-i smulseră **regulatorul de respirație.** Apa rece ca gheața îi pătrunse prin etanșarea măștii iar panica o făcu să-și dubleze forțele. Însă membrele Dulăului nu-i ofereau nici un punct de sprijin, așa încât era zadarnic...

Abia când capul îi ieși deasupra apei, când plămânii gata să explodeze se deschiseră în sfârșit pentru a inhala aer și nu ultima răsuflare, ucigașă, de lichid, Moon înțelese că nu intenționaseră s-o înece ; încă nu terminaseră cu ea.

Se împletici, fără să-i vină a crede, agățându-se cu labele înotătoare de algele de pe fund ; își șterse din ochi lacrimile de foc ale oceanului și văzu marginea clipocitoare a apei și țărmul ridicându-se în fața ei. Doi Dulăi o împinseră pe mal ; pe jumătate o traseră, pe jumătate o purtară

pe sus, urcând pe panta plajei pietroase a coloniei **mersilor**. Acum nu se mai zărea nici unul și Dulăii o lăsară pe fată să se prăbușească, să zacă tușind. Auzi cum cade un alt trup alături de ea pe pietrele dure și-l văzu pe Silky trântit pe jos în apropiere. Se sprijini în coate ca să-l ajungă și încercă să-i vadă rana, dar nu fu în stare; îi atinse doar umărul ca o slabă încurajare.

După aceea se ridică în capul oaselor, fiecare răsuflare neregulată hârșâindu-i gâtul ce-i părea o rană vie și coborând în plămânii congestionați. Își scoase masca aburită și simți vântul tăios biciuindu-i fața. După o vreme, mai multe siluete ieșiră din apă în josul plajei, târând năvodul plin cu cadavre de **mersi** în apele puțin adânci pentru prelucrarea finală. Moon își îngropă pumnii în cenușa plajei, scâncind încetișor, dar nu de durerea ei.

Stând în picioare pe țărm și privindu-le munca se afla o ciudată arătare în negru cu aspect de bărbat și cu capul înconjurat de țepi al unui totem. Fata îl văzu fluturând din mâini și gesticulând; vocea lui lipsită de expresie abia răzbătea până la ea prin vânt... o voce umană. Primii **mersi** fură trași sus pe țărm; un Dulău îngenunche lângă fiecare dintre ei, cuțitul sclipi și sângele se revărsă peste blană, precum un suspin, în găleata de colectare. Și apoi, odată grația lui dispărută, viața furată, bucuria și frumusețea smulse, trupul era lăsat să putrezească pe plaja lui ancestrală și să fie ospăț pentru păsările care se hrănesc cu stârvuri.

Ochii lui Moon se umplură de lacrimi, refuzând să mai vadă. I se făcu tot mai mult greață și simți cum îi crește ura ucigătoare. Mâinile i se încleștară pe un bolovan greu, strângând tot mai tare; se ridică în genunchi. Alături de ea, Silky se sculă singur, în picioare cu o mișcare bruscă și se rezemă de umărul ei. Sibila îl auzi vorbind, neînțelegând cuvintele, dar simțind rana adâncă pe care o căpătase când își văzuse frații măcelărindu-i prietenii. Silky înaintă clătinându-se, înainte ca ea să-l poată urma. Porni către ființa inumană înveșmântată în negru și grupul de Dulăi din jurul acesteia.

— Silky... Moon se chinui să se ridice în picioare, scoțându-și labele înotătoare, dar, ținând strâns piatra când se repezi după el.

Bărbatul în negru abia le aruncă o privire.

— Opriți-i.

Făcu un gest indiferent și trei dintre Dulăi plecară de lângă el pentru a bloca înaintarea lui Silky, înconjurându-l fără ezitare. Urmă o izbucnire de grai străin și o bolboroseală; apoi Moon îi văzu luptându-se. Tentaculele biciuiau peste capete și ochi arginti și ea văzu un cuțit sclipind din nou scos din teacă...

— Nu ! Silky !

Se repezi înainte. Cel de-al treilea Dulău o prinse, îmbrâncind-o apoi într-o parte... ea văzu lama serată înfigându-se. Țipă, de parcă ea însăși ar fi primit lovitura. Silky se prăbuși ca un pietroi printre pietroaie. Omul în negru se întoarse la țipătul ei, dar chiar în acel moment ea îl lovi cu toată puterea pe cel de-al treilea Dulău doborându-l. Ceilalți o înhățară și o ținură cu forța între ei, în timp ce al treilea se ridică clătinându-se, sângerând și smulse gluga costumului fetei, dezgolindu-i gâtul. Părul i se împrăștie în voie peste umeri; tentaculele se încolăciră în el, smucindu-i capul pe spate.

— Stop ! strigă cineva, însă Moon nu mai avea nici voce, nici timp, doar un ultim caleidoscop de nori și cer când lama picurândă îi mușcă gâtul...

O mișcare violentă îi azvârli pe Dulăi departe de ea, trântind-o pe jos.

— Plecați de lângă ea ! Ce dracu' credeți că faceți aici ?

Cizmele grele ale bărbatului în negru se opriră de o parte și de alta a ei, adăpostind-o ca un copac în fața furtunii. Ea ridică privirea, văzând doar silueta lui de umbră pe țărmul pustiu, plin de pietroaie.

— ... Pentru că-i sibilă, la naiba, d-aia ! Ce vreți să faceți, să mă contaminați ? Duceți-vă dracului de-aici și aruncați cuțitul în mare ! Le făcu semn să se îndepărteze, se dădu deoparte când plecară și se ghemui lângă Moon.

Fata se ridică încet în capul oaselor și simți o dâră subțire de sânge cald scurgându-se în jos peste tatuajul din scobitura gâtului, prin decolteul costumului și apoi printre sâni.

Bărbatul în negru... acum era sigură că avea de-a face cu un bărbat ascuns în spatele unei măști. Nu-i putea distinge decât ochii : gri-verzi. El întinse șovăind o mână înmănușată către gâtul ei. Moon tresări speriată, dar el șterse sângele de pe tatuaj cu o mișcare bruscă a

mâinii. Fata îl văzu cum se înfioară desluşind semnul trifoiului ; tremurând, îşi şterse de pietre mâna înmănuşată.

— Zei ! Oare înnebunesc ? Privi într-o parte şi cercetă ţărmul, de parcă ar fi aşteptat o negare sau o confirmare. Nu eşti aievea. Nu poţi să fii ! Ce eşti tu ? (Mâna i se ridică din nou, prinse bărbia fetei pentru a-i ţine faţa spre el ; îi dădu drumul trecându-i apoi uşor palma peste obraz şi păr, aproape ca o dezmierdare.) Nu e ea... conchise aproape ca o rugăminte.

Moon îşi ridică mâna înmănuşată către gât, unde durerea se întindea de la o ureche la alta, de la bărbie la osul pieptului ; căută să-şi ascundă rana, să-şi ferească trifoiul de privirea lui fixă.

— Eu sunt Moon, şopti fata nu prea sigură de ce-şi dădea numele, dar mulţumită că încă avea voce să şi-l rostească. Sunt sibilă... Vocea ei devenise stridentă din cauza stării de isterie care i se accentua mereu. Da, sunt ! Şi-ţi spun că tu comiţi o crimă. N-ai nici un drept să vânezi pe aceste terenuri. Şi nici un drept să ucizi o fiinţă inteligentă ! Întinse o mână către carnagiul de pe plajă, fără să se uite într-acolo. Asta-i crimă, crimă !

Ochii lui îi urmăriră mâna, apoi reveniră înapoi, verzi şi duri ca smaraldele.

— Taci, fir-ai a naibii... Totuşi ochii îi rămăseseră pironiţi la faţa fetei, neîncrezători, întrebători, iar mâinile i se încleştau pe genunchi. Lua-te-ar dracu', lua-te-ar dracu' ! Ce cauţi aici ? Cum ai putut să vii **aici**, să mă vezi în halul ăsta ? După ce m-ai părăsit... Te-aş putea ucide pentru asta ! Îşi răsuci capul ca să n-o mai vadă, aruncând cuvintele în vânt.

— Da ! ţipă ea ca o apucată. Omoară-mă şi pe mine, ucigaşule de merşi, ucigaşule de sibili, laşule... şi mai du-te şi tu la dracu' ! Îşi dezveli din nou gâtul spre el, rânjind în timp ce făcea mişcarea. Varsă-mi sângele şi ia-i blestemul asupra ta ! Întinse degetele însângerate, încercând să-l atingă, să-l rănească, să-l infecteze...

Dar mâna ei îşi pierdu forţa şi căzu uitată, când văzu în sfârşit simbolul care licărea pe costumul lui negru : semnul rotund cu două cruci încrucişate, semnul Hegemoniei ; medalia pe care o văzuse în fiecare zi a vieţii ei din Vară... Braţul i se ridică iarăşi, şi el n-o opri să atingă medalia. Încet, încet, Moon înălţă ochii, ştiind că în clipa următoare ar...

— Nu !

Pumnul lui o lovi pe neaşteptate şi-o aruncă în beznă.

31

— Bună Miroe.

Jerusha ieşi din nava de patrulare, îmbrăcată în uniformă şi afişând cea mai bună imitaţie de zâmbet pe care o putea produce. Vântul îi suflă rece peste umeri, încercând să-i smulgă haina pe jumătate închisă şi s-o deschidă pentru nişte intimităţi mai grosolane. „La naiba cu vremea asta !" Zâmbetul ei făcu sforţări să se menţină

— Jerusha ?

Ngenet coborî panta cu paşi mari dinspre acareturi; fusese chemat de oamenii de la câmp care o văzuseră venind. Zâmbetul de bun venit ce i se lărgea pe faţă păru real, şi cel al femeii începu să se încălzească. Cu toate acestea îi citi echivocul din privirea fugară care-i măsură uniforma înainte de a-i întâlni ochii.

— E mult de când nu ne-am văzut.

— Da, încuviinţă ea din cap, o scuză pentru a privi în jos, întrebându-se dacă doar timpul se afla în spatele ezitării lui. Ştiu. Cum... cum o mai duci, Miroe ?

— Cam tot aşa. Totul e aproape la fel. Îşi îndesă mâinile în buzunarele canadienei, ridicând din umeri. Ca de obicei. Ai venit cu o treabă oficială, sau pentru o vizită strict mondenă ?

Privi pe lângă ea la nava de patrulare în care nu mai era nimeni.

— Cred că un pic din amândouă, spuse poliţista încercând să pară nepăsătoare. Văzu cum buzele i se strâng uşor, abia mişcându-i mustaţa. Vreau să spun că avem o informaţie despre un contrabandist de tehnică a cărui navă a fost doborâtă pe-aici pe-aproape — exact acum două sau trei săptămâni" — şi pentru că tot eram în zonă am vrut să verific...

— Comandantul Poliţiei îi urmăreşte pe infractori în teritoriile periferice ? De când ? întrebă el, amuzat.

— Păi, eram singura de care se puteau lipsi, sch ea un râs jalnic, care-i întinse mușchii nefolosiți ai o-brajilor.

— Las-o-ncolo, Jerusha, râse el. Știi doar că n-ai nevoie de un pretext oficial ca să mă vizitezi. Ești oricând binevenită... ca prietenă.

— Mulțumesc. Înțelese condiția și fu recunoscătoare pentru asta. Este plăcut să fii considerată, printre altele, și ființă umană, nu numai Albastră. Trase de haină, brusc stânjenită de ea. „Scutul meu, armura mea. Ce-o să mă fac când o să-mi fie luată ?“ Am... am încercat să te sun, acum vreo două săptămâni. Dar erai plecat.

Îi trecu deodată prin minte să-l întrebe de ce nu-i răspunsese la telefon. „O, zei, cine ar putea să-l învinuiască, când eu nu i-am răspuns niciodată când m-a căutat ?“

— Îmi pare rău, n-am putut... (Păruse să ajungă la aceeași întrebare, fără să găsească nici el vreun răspuns). Presupun că ai fost... ocupată.

— Ocupată ! Pe toți dracii din iad, a fost... a fost cu adevărat un iad, complet ! Se rezemă de nava de patrulare, culisă portiera în jos și o trânti cu zgomot. BZ nu mai e, Miroe. A murit. Ucis de bandiți, în afara orașului. Și eu pur și simplu nu mai pot... nu mai pot să suport situația asta. Lăsă capul în jos. Nu știu cum voi putea să rezist să mă-ntorc iarăși în Carbuncle. Nu pot să mă gândesc decât la ce bine ar fi pentru toți, cât de bucuroși ar fi toți, dacă eu nu m-aș mai întoarce. Cât de bine ar fi dacă eu aș fi fost cea dispărută.

— Pe toți zeii, Jerusha... de ce nu mi-ai spus ?

Femeia se întoarse, îndepărtându-se de mâna lui întinsă, se sprijini de capotă și privi disperată către mare.

— N-am venit aici să... la naiba, să te folosesc drept ladă de gunoi !

— Bineînțeles c-ai făcut-o. Pentru ce mai există prieteni ?

Ea îi simți zâmbetul.

— Ba n-am făcut așa !

— Bine, bine. Atunci de ce n-ai făcut-o ? De ce ? O trase de un cot.

— Nu mă atinge. Te rog, Miroe, nu. Simți cum mâna lui își slăbește strânsoarea, dar brațul încă îi palpita sub

senzația atingerii. Pot să rezolv situația. Voi fi bine, pot să descurc singură treaba.

Autocontrolul ei mai atârna doar de-un firicel.

— Și simți tu că moartea este calea de a rezolva lucrurile ?

— Nu ! izbi ea cu pumnul în metalul vechi al navei. Nu ! De asta a trebuit să plec... trebuia să găsesc o altă cale. Se întoarse, încetișor, dar cu ochii închiși.

Ngenet rămase tăcut pentru o clipă, așteptând.

— Jerusha... cunosc genul de presiuni la care ai fost supusă în tot acest timp. N-ai să le poți rezolva doar ținându-le în tine. Nu poți face singură acest lucru. Brusc, el vorbi aproape cu furie : De ce ai încetat să mai cauți ? De ce ai încetat... să-mi mai răspunzi ? N-ai avut încredere în mine ?

— Ba prea multă. Femeia își strânse buzele, oprind un chiot ce ar fi părut absurd. O, zei, am avut prea multă încredere în tine ! Privește-mă, abia am venit de cinci minute și deja ți-am povestit totul. Numai cât te văd și mă simt doborâtă. Clătină din cap, ținându-și ochii închiși. Vezi tu, nu mă pot sprijini pe tine, fără să nu devin o infirmă.

— Toți suntem infirmi, Jerusha. Ne naștem infirmi.

Ea deschise încet ochii.

— Chiar așa ?

Bărbatul stătea în picioare cu mâinile încleștate la spate, privind în direcția mării. Vântul se înteți, biciuindu-i părul negru ca pana corbului ; Jerusha se înfioră înăuntrul hainei groase.

— Cunoști răspunsul, altfel n-ai fi venit aici. Hai să urcăm în casă. O privi din nou și ea încuviință din cap.

Îl urmă în susul dealului, flecărind fără chef despre culturi și vreme, lăsându-și toată rezistența să i se scurgă din trup și să cadă în mare. Trecură pe lângă moara de vânt scârțâitoare, ce ședea precum o santinelă singuratică deasupra acareturilor. Ngenet o folosea ca să pompeze apa din puț ; Jerushei îi trecu prin minte, ca și altădată, mai demult, că moara reprezenta un anacronism absurd pe o plantație ce funcționa pe baza generatoarelor energetice importante.

— Miroe, întotdeauna m-am întrebat de ce folosești tu chestia asta pentru pompa de apă ?

El privi de la Jerusha la moară și răspunse amuzat:
— Păi, tu mi-ai luat aeroglisorul, Jerusha. Nu pot să știu când mi-aș putea pierde și generatoarele.

Nu era răspunsul pe care-l aștepta, dar femeia se mulțumi doar să clatine din cap. Ajunseră la casă, trecură prin veranda protejată contra furtunilor și intrară în camera pe care Jerusha și-o reamintea perfect de la prima ei vizită. Nu se schimbase aproape deloc în anii trecuți de atunci, de la acele câteva seri pe care le petrecuse aici, ghemuită în fața focului, învăluită de căldură și de lumina aurie, prinsă într-un joc de imagini tridimensionale sau alimentând atenția fascinată a lui Miroe cu amintirile ei despre o altă planetă.

Scoase casca de pe cap și scutură buclele părului închis la culoare. Își lăsă apoi ochii să hoinărească de jur împrejur: o încăpere cu aspectul confortabil al unui magazin de vechituri, în care relicvele strămoșilor lui Ngenet, amintiri de familie implicite, păstram un armistițiu instabil cu mobila băștinașă, grosolan făurită. Mergând către căminul mare din piatră, Jerusha se întoarse cu fața la extraplanetar, lăsându-și spatele să se dezghețe.

— Știi, deși a trecut atâta timp, mă simt de parcă nici n-aș fi plecat de aici. Curios, nu-i așa, cum pot fi unele locuri?

Bărbatul o privi lung din mijlocul camerei; nu răspunse, dar zâmbi.

— De ce nu-ți duci lucrurile sus? Eu pregătesc ceva de mâncare.

Ea își luă geanta de umăr, pe jumătate plină cu un rând de schimburi, și urcă la etaj pe scara tocită. Era o casă mare... plină de ecouri de glasuri de copii și râsete... plină de amintiri. Balustrada de sub mâna ei fusese lustruită de mâinile care trecuseră peste ea, șlefuind-o; dar holurile și camerele erau acum pustii și tăcute. Doar Miroe mai locuia aici, ultimul din familia lui, rămas singur. Singur chiar printre Iernaticii care munceau pentru el. Jerusha simțea legătura bazată pe încredere și respect care părea să existe între ei, o legătură mai puternică decât s-ar fi așteptat între un stăpân și angajații săi, între un extraplanetar și băștinași.

Cu toate acestea, în jurul bărbatului dăinuia un permanent câmp intangibil de reținere, ce-l distanța, izolându-l. Polițista îl simțea uneori atunci când, atingându-se de propriul ei câmp, scotea scântei.

Intră în odaia pe care o folosise mereu, își azvârli geanta și casca pe patul mototolit și le privi afundându-se printre cutele cuverturilor. Patul în sine, era tare ca scândura — din câte știa ea, era făcut chiar din scânduri — dar aici nu stătuse niciodată trează jumătate din noapte, rugându-se să-i vină somnul în timp ce ochii îi sfredeleau precum niște tăciuni pleoapele în întuneric...

Își descheie haina, scoase și se îndreptă către șifonierul masiv ca s-o pună acolo. Se opri brusc când privirea îi poposi asupra unui costum de zbor colorat țipător, ce zăcea pe podeaua dulapului. Cn gesturi mecanice își agăță haina într-un cârlig, ridică costumul de zbor și-l ținu pe ea ca pentru probă. Îl depărtă iarăși la o lungime de braț, studiindu-i contururile, apoi, cu mișcări lente, își luă haina și agăță salopeta în locul ei.

Se întoarse către pat, uitându-se din nou la cuverturile mototolite; luă peria așezată pe un taburet și-și trecu degetele peste firele de păr lungi, deschise la culoare. O puse jos la loc. Rămase tăcută în picioare, văzând deodată cu ochii minții o fetiță mică, singuratică, cu părul cârlionțat, în pantaloni zdrențuiți și sandale, care se ghemuise pe vine ca să privească wogii argintii zbătându-se într-o băltoacă a morții. Lumina soarelui se revărsa peste ea precum mierea, fierbinte înăbușind toate sunetele, iar albia secată a râului, cu fundul zgrunțuros și incrustat cu pietre se întindea la nesfârșit...

Își luă casca și geanta de pe pat și coborî iute pe scări.

— Jerusha? Miroe se ridică de la masa joasă din scânduri de lângă foc, încruntându-se surprins. Credeam c-ai să...

— Nu mi-ai spus că ai și... alți oaspeți. Cuvântul căpătă un sens pe care ea nu-l dorise. Nu mai rămân.

Fața lui se schimbă, precum a unui om care tocmai a făcut o gafă teribilă. Chipul femeii părea să fi înghețat.

— Tot timpul te crezi în misiune? întrebă calm Ngenet.

— Moralitatea ta nu este trea... nu mă priveşte pe mine, nici chiar când sunt în misiune.

— Ce ? Pe faţa lui se ivi o cu totul altă expresie. Vrei să spui... La asta te gândiseşi ? Uşurarea lui izbucni într-un râs din toată inima. Credeam că până şi acum eşti în căutarea contrabandiştilor !

Ea deschise gura însă nu spuse nimic.

— Jerusha... Porni spre ea prin camera ticsită de obiecte. Zeilor, n-am intenţionat să se întâmple aşa ! Nu-i ceea ce crezi tu — e o prietenă. Nu o iubită. E destul de tânără ca să-mi fie fiică. Chiar acum a ieşit pe mare, cu barca.

Jerusha îşi feri privirea.

— N-am vrut să... deranjez.

Bărbatul îşi drese glasul.

— Nu sunt o icoană, zeii ştiu asta... Luă o pernă decolorată, apoi o lăsă jos.

— Nici nu mă aşteptam să fii. Jerusha îşi dădu seama că vorbise cu răutate.

— Eu... ai zis odată că nu sunt un prost. Dar în tot acest timp, după atâtea vizite pe care mi le-ai făcut, nu mi-am dat seama niciodată că... (mâna se ridică şi-o atinse într-un fel în care n-o mai făcuse vreodată) ... că tu voiai ceva mai mult.

— Nu doream să înţelegi.

„Nu voiam să admit asta, nici chiar faţă de mine însămi". Încercă să se mişte, încercă să se desprindă de mâna lui, încercă, încercă... tremurând ca o pasăre sălbatică.

El îşi retrase braţul.

— Ai pe altcineva ? În oraş, sau acolo pe planeta ta, un alt...

— Nu, răspunse ea, roşie ca focul. Niciodată.

— Niciodată ? Bărbatul îşi reţinu respiraţia. Niciodată ?... Nimeni nu te-a atins vreodată aşa... (îşi purtă mâna de-a lungul cefei, lobului urechii, a liniei maxilarului ei)... sau aşa... (urmărind mai departe reverele tunicii ei, acolo unde se întâlneau deasupra sânilor)... sau n-a făcut asta... (încercuind-o uşor cu braţele, trăgând-o spre el, până când Jerusha simţi cum liniile trupului lui se dizolvă în ale ei, iar gura se lipeşte de a ei dulce ca nectarul).

— Da... acum..., murmură ea când sărutul lui îi eliberă buzele. Şi-i căută iarăşi gura, plină de dorinţă.

— Vă rog să mă iertaţi, domnule !

Jerusha simţi cum i se taie respiraţia, şi se desprinse brusc din îmbrăţişare ; îl văzu în uşă pe bătrânul bucătar, cu spatele întors la ei.

— Ce este ? izbucni vocea lui Miroe.

— Amiaza, domnule. Prânzul este gata... dar nu se va răci până când veţi fi dumneavoastră gata, domnule.

Jerusha simţi zâmbetul complice al bătrânului, care plecă spre bucătărie târşâindu-şi picioarele.

Ngenet oftă adânc, încercând să zâmbească şi să se încrunte, dar izbutind numai să pară mâhnit. Se întinse ca să prindă mâna femeii, dar Jerusha şi-o retrase iute. O privi şi ea îi văzu surppriza de pe chip.

— Ai pus întrebarea cu elocvenţă. Zâmbetul ei tremură pe măsura emoţiilor care o încercau. Dar trebuia s-o fi pus altă dată, Miroe. Clătină din cap, apăsându-şi pentru o clipă mâinile de buze : Acum este prea aproape de sfârşit pentru mine... sau nu destul de aproape.

— Înţeleg, încuviinţă el sec, de parcă ceea ce se petrecuse între ei, momentul pe care Jerusha îl aşteptase atât de mult, nu însemna nimic pentru el.

Dezamăgirea şi ruşinea îi strânseră ca o gheară pieptul. „Asta e tot ce-ar fi însemnat pentru tine ?"

— Mai bine mă întorc în oraş. „Le poţi spune amantelor tale Iernatice că ai fost cât pe-aici s-o posezi pe Comandanta Poliţiei".

— Nu trebuie să pleci. Putem... să pretindem că nu s-a întâmplat nimic.

— Poate că tu poţi, dar eu nu mai sunt în stare să mă prefac. Realitatea este prea puternică. Îşi îmbrăcă haina şi se îndreptă pe ocolite către uşă.

— Jerusha... Ai să te simţi bine ?

Îngrijorarea lui o mişcă. Se opri, apoi se întoarse, stăpânindu-şi emoţiile.

— Da. Chiar şi numai o zi în afara lui Carbuncle are efectul unei transfuzii. Poate că... ne revedem, la Festival... înainte de plecarea definitivă ? Se urî pe sine că pusese întrebarea, când văzu că el n-ar fi făcut-o.

— Nu, nu prea cred. E un Festival de la care vreau să lipsesc şi nici nu părăsesc Tiamatul — aici este casa mea.

— Bineînţeles. Simţi cum pe buze îi reapare un zâmbet artificial, ca o contracţie musculară. Bine, atunci poate am să... te sun, înainte să plec. „Să plec naibii, să plec dracului...".

— Te conduc.

— Nu te deranja. Ea clătină din cap, îşi puse casca şi trase cureaua pe sub bărbie. Nu-i nevoie.

Deschise uşa întunecată, prinsă în balamale de fier şi ieşi, punând-o între ei cât de repede putu.

Coborâse dealul pe jumătate când îl auzi strigând-o. Se uită în spate şi-l văzu venind în fugă. Se opri, încleştându-şi pumnii în interiorul mănuşilor.

— Da ?

— Vine furtuna.

— Nu-i adevărat. Am consultat buletinul meteorologic înainte să plec din Carbuncle.

— La naiba cu prognoza meteo ! Dacă ticăloşii ăia şi-ar lăsa puţin simulatoarele şi ar privi pe cer... Gesticulă cu braţul, arătând de la orizont până la zenit. Furtuna va ajunge aici mâine în zori.

Ea cercetă cerul şi nu văzu decât nişte nori împrăştiaţi şi o dublă parhelie palidă în jurul Gemenilor care se eclipsau.

— Nu-ţi fie teamă. Am să ajung acasă înainte să se întunece.

— Nu din pricina ta sunt îngrijorat. Ochii lui continuau să fixeze orizontul nordic.

— Ah... Jerusha simţi cum faţa i se goleşte de orice expresie.

— Fata care locuieşte aici a plecat în susul coastei cu o bărcuţă. Trebuia să se-ntoarcă abia mâine seară. Se încruntă spre femeie : Am pescuit-o deja o dată pe jumătate îngheţată din mare. S-ar putea să nu mai fiu la fel de norocos. N-o s-o găsesc la timp dacă...

Jerusha făcu semn că a priceput.

— E-n ordine, Miroe. Hai s-o căutăm.

Bărbatul ezită o clipă.

— Nu... nu ştiu cum să-ţi cer o astfel de favoare... n-am nici un drept s-o fac. Dar...

— E-n regulă. Datoria mea este să dau o mână de ajutor.

— Nu. Ceea ce vreau să te rog este... să te consideri în afara serviciului când faci asta. Să... uiţi c-ai întâlnit vreodată pe cine vei întâlni. Zâmbi, strâmb : Vezi, şi eu am prea multă încredere în tine.

Începu să-şi frece braţele şi abia atunci poliţista observă că venise după ea fără să-şi îmbrace haina. Îşi aduse aminte de stinghereala pe care o simţise în el când sosise aici şi în sfârşit o înţelese.

— Sper că nu-i vreun asasin în masă, sau ceva de genul ăsta ?

— Departe de aşa ceva, izbucni în râs Ngenet.

— Atunci voi avea o memorie groaznică. Hai, să mergem înainte să îngheţi de tot. Pe drum poţi să mă pui la curent cu acuzaţiile de conspiraţie.

Continuară în josul dealului, înfruntând piepţiş colţii ascuţiţi ai vântului. Jerusha decolă, îndreptându-se către nord de-a lungul panglicii zimţate a coastei.

— Aşa ! Cred că acum îmi pot permite să pun laolaltă piesele poveştii ăsteia. Ai avut o legătură cu contrabandiştii care au fost doborâţi pe-aici cam cu două săptămâni în urmă. Oaspetele tău este o contrabandistă.

Aproape uşurată, lunecă înapoi în schemele obişnuite, în obiceiurile de rutină, în vechea lor relaţie lipsită de complicaţii.

— Pe jumătate corect.

— Pe jumătate ? exclamă ea aruncându-i o privire. Atunci, explică.

— Îţi aduci aminte de... împrejurările primei noastre întâlniri.

— Da. Mintea ei se umplu brusc cu imaginea feţei lui Gundhalinu, cuprinsă de o indignare perfect justificată. BZ nu ţi-a dat nici o şansă atunci.

— Sergentul tău, spuse Ngenet. Femeia îi simţi zâmbetul, apoi el îşi aduse aminte. Îmi pare rău despre... ce s-a întâmplat. De dragul tău.

— Cel puţin a fost o moarte rapidă. „Asta-i toată mila la care putem spera în viaţa noastră". Fata... ? întrebă ea, presimţind din ce în ce mai mult răspunsul.

— Este Văratica aceea care ţi-a rupt braţul : cea care a părăsit planeta cu contrabandiştii.

— S-a întors ? Cum ? Murmură Jerusha uimită, dar cumva totuşi fără să fie pe deplin surprinsă.

— Ei au adus-o înapoi.

Poliţista simţi cum aeronava se prăvăleşte într-un curent descendent şi reglă comenzile.

— Înseamnă că este o persoană revenită ilegal pe planetă. „Şi poate nu numai atât". Unde a stat până acum ?

— Pe Kharemough.

— Ca să vezi, mormăi ea. Spune-mi, Miroe... eşti sigur că ducerea ei în afara planetei n-a fost decât un accident ?

Sprâncenele bărbatului se încruntară.

— Sută la sută. Ce vrei să spui ?

— Nu te-a frapat niciodată asemănarea dintre Moon Dawntreader Văratică şi Regina Zăpezii ?

— Nu. Urmă o tăcere adâncă. N-am văzut-o de ani de zile pe Regina Zăpezii.

— Ce-ai spune dacă ţi-aş zice că Regina ştia cine este Moon... şi că era furioasă din cauza dispariţiei ei ? Dacă ţi-aş zice că toate necazurile mele au început fiindcă am lăsat-o să-mi scape ? Ce-ai spune dacă ţi-aş zice că Moon Dawntreader este clona Reginei ?

El făcu ochii mari.

— Ai vreo dovadă ?

— Nu, n-am nici o dovadă! Dar o ştiu. Ştiu că Arienrhod avea planuri cu fata asta... voia să-şi transforme alter ego-ul în Regina Verii. Iar dacă află că Moon s-a întors...

— Ele nu sunt la fel. Nu pot să fie ! Miroe se încruntă cu privirile îndreptate către mare. Ai uitat ceva în legătură cu Moon.

— Ce ?

— Este sibilă.

Jerusha tresări, când memoria îi verifică afirmaţia aceea.

— Aşa deci... Totuşi asta nu înseamnă că eu greşesc. Sau că ea nu este un pericol pentru Hegemonie.

— Ce-ai de gând să faci ? întrebă Ngenet răsucindu-se în scaunul său ca s-o privească drept în faţă.

Femeia clătină din cap.

— Nu ştiu. Nu voi şti până când nu voi ajunge acolo.

— Du pieile alea jupuite acolo. Grăbeşte-te... vine ceva alb... la adăpostul întunericului... Se auzea lătrat de câini.

Moon simţi cuvintele venind şi îndepărtându-se precum limba rece a mareei lingându-i tălpile, gleznele, picioarele. Deschise ochii către amintirea pe care nu mai voia s-o vadă. Dar nu zări decât cerul, sfărâmăturile lipsite de sens ale norilor ce pluteau. De teamă nu făcu nici o mişcare.

— Ăsta-i mort.

— ...e noroc, slavă Mamei !... niciodată n-am găsit aşa multe piei...

— Slavă Reginei Zăpezii ! (Râsete).

— Ăsta nu-i mort. O faţă învăluită în alb acoperi cerul. Silueta îngenunche şi o trase în capul oaselor.

— Negru. Moon îşi auzi propria-i vace bolborosind ca unei nebune. În negru. Unde... unde ? Întinse o mână ; îşi înfipse degetele în umărul acoperit cu un veşmânt gros şi alb, ca să se sprijine, şi atunci văzu trupul întins lângă ea... Silky !

Silueta în alb o dădu la o parte, ridicându-se în picioare.

— Cred că-i una din iubitoarele alea de mersi. Trebuie c-a ucis Dulăul. Ceilalţi au crezut-o moartă.

Vocea era masculină, tânără.

— Silky... Silky... Moon se întinse ca să atingă terminaţiile tentaculelor inerte.

— Termin-o, se auzi o voce aspră, roasă de vreme.

Moon se strădui să se întoarcă pe o parte când tânărul se aşeză pe vine şi luă o piatră de jos. Îşi înfipse apoi, unghiile în închizătoarea costumului. Trăgând de ea şi deschizând-o pe jumătate, în timp ce piatra se înălţă deasupra capului ei.

— Sibilă ! azvârli ea cuvântul ca pe un scut.

Băiatul lăsă piatra să-i cadă dintre degete şi-şi împinse gluga pe spate. Moon văzu cum faţa lui îşi pierde expresia inumană, iar ochii săi uimiţi urmăresc dâra de sânge uscat în susul gâtului ei rănit.

— Sibilă... Arătă înspre tatuaj, rugându-se ca acesta să fie destul de distinct şi ca băiatul să înţeleagă.

— Mami ! Băiatul se lăsă pe călcâie, strigând peste umăr : Ia uită-te la asta !

Alte siluete albe ca nişte stafii se întrupară în jurul ei precum un tribunal al spiritelor, înceţoşându-se şi strălucind în privirea ei nesigură.

— O sibilă, Mami ! Lângă ea o siluetă feminină subţirică ţopăia cu înflăcărare. N-o putem ucide.

— Nu mi-e teamă de sângele sibililor ! Moon identifică vocea babei printre făpturile albicioase din jur atunci când aceasta se bătu cu pumnii în piept. Eu sunt sfântă. Am să trăiesc veşnic.

— O să trăieşti pe naiba

Fata îşi îmbrânci în lături fratele şi se aplecă deasupra lui Moon ca să-i examineze gâtul. Se îndreptă şi chicoti uşor nervoasă.

— Poţi să vorbeşti ?

— Da.

Moon se ridică în capul oaselor, îşi duse o mână la gât şi cealaltă la obrazul umflat. Dincolo de corpul răşchirat al lui Silky, mai multe siluete albe îşi foloseau cuţitele, mutilând cadavrele mersilor. Se aplecă în faţă, cuprinzându-şi genunchii cu braţele, şi-şi ascunse ochii să nu mai vadă acele imagini. „Nu l-am văzut pe el. Nu ! Era altcineva". Gemu ; vocea îi era jalea deznădăjduită a cântecului unui mers singuratic.

— Atunci o vreau eu. Fata se întoarse către bătrână, O vreau pentru menajeria mea. Poate să răspundă la orice întrebare !

— Nu ! Bătrâna o plezni dar ea îşi feri capul. Sibilii sunt bolnavi, aşa spun extraplanetarii. Sunt cu toţii nişte escroci. Gata cu atâtea animale de casă, Blodwed. Ai împuţit deja tot locul cu duhoarea lor. Am să scap eu de...

— Numai să-ncerci ! replică Blodwed, lovind răutăcioasă cu picioarele. Bătrâna urlă de durere şi împleticindu-se, se trase mai în spate. Numai să-ncerci ! Dacă vrei să trăieşti veşnic, băloasă bătrână ce eşti, atunci lasă-mi în pace animalele !

— Bine, bine... scânci baba. Nu vorbi aşa mamei tale, puştoaică nerecunoscătoare ce eşti. Nu te-am lăsat eu să ai tot ce-ţi pofteşte inima ?

— Aşa-mi place mai mult. Blodwed îşi puse mâinile în şolduri, se uită iarăşi la Moon ce şedea ghemuită, copleşită de durere, şi rânji: cred că tu ai să fii exact ce-mi trebuie.

— Zei !, O, zeii mei... Invocarea sună mai mult a blestem decât a rugă.

Jerusha stătea tăcută lângă Miroe pe plaja fără viaţă, ascultând ţipetele ascuţite, îndepărtate ale păsărilor mâncătoare de hoituri. Ochii ei trecură iute pe deasupra terenului pietros acoperit de moarte, nevrând să se oprească nicăieri, înregistrând fiecare detaliu al scenei, dar incapabili să se întoarcă iar către bărbatul ce stătea nemişcat lângă ea, cu faţa cenuşie. Incapabilă să rostească vreun cuvânt sau măcar să-l atingă, ruşinându-se să intervină în durerea lui ce depăşea înţelegerea. Aceasta era Vânătoarea, sacrificarea mersilor — un abator urât mirositor pe ţărmul sterp. Acesta era lucrul care ei îi displăcea în principiu, dar de a cărui realitate nu încercase niciodată să se apropie. Însă Ngenet urâse realitatea.

Miroe se depărtă de navă, păşind printre cadavrele mutilate ale mersilor, inspectând fiecare trup însângerat şi jupuit complet de piele cu o pornire aproape masochistă. Jerusha îl urma la o oarecare distanţă ; simţi că i se încleştează fălcile atât de tare încât se întrebă dacă va mai fi vreodată capabilă să deschidă iarăşi gura. Îl văzu pe bărbat cum se opreşte şi îngenunchează lângă un corp. Apropiindu-se, îşi dădu seama că nu era mers, dar nici om.

— E... e un Dulău mort ?

— Un prieten mort.

Ridică trupul fără vlagă al dillyp-ului mort, ca pe un copil adormit ; Jerusha observă pata întunecată care rămase pe plajă. Privi, incapabilă să priceapă, cum Ngenet intră cu trupul în mare, înaintând tot mai departe, până când apa îngheţată îi acoperi pieptul. Abia atunci dădu drumul exilatului să plece în tăcere către casă.

Când ieşi din apă, Jerusha îşi scoase haina şi i-o aruncă pe umeri. Bărbatul îi mulţumi din cap cu un gest absent ; ea fu gata să creadă că frigul nici nu-l afecta. Brusc îşi aduse aminte că unul dintre contrabandiştii de acum cinci ani fusese un dillyp.

— Probabil că şi ea a murit, zise Miroe cu o voce dură ca oţelul şi Jerusha înţelese că pe plajă nu exista nici un semn al lui Moon Dawntreader. Starbuck şi Dulăii, au făcut asta, gesticulă el, iar cuvintele sunară ca un blestem. Ultima Vânătoare. Pe pământul meu. (Mâinile i se

încleştară în pumni.) Şi să-i părăsească astfel, să-i mutileze, să-i... expună aşa. De ce?

— Aşa a ordonat Arienrhod.

Adevărul o arse ca o rază de laser când pricepu singurul motiv posibil pe care îl putea avea Regina ca să lovească într-un extraplanetar, complet străin pentru ea. „Din cauza mea? Nu, nu... nu din cauza mea!"

Miroe se întoarse către femeie de parcă vinovăţia acesteia îi strălucea pe chip ca un far.

— Asta-i o fărădelege împotriva unui cetăţean al Hegemoniei comisă pe pământul ce-i-a fost alocat. Vocea lui o acuza printre cuvinte. Ai văzut totul cu ochii tăi şi ai competenţa juridică necesară. Ai autoritatea de a-l acuza pe Starbuck de crimă... Comandante?

Auzindu-l numind-o astfel, ea înţepeni.

— Nu ştiu. Nu mai ştiu, Miroe... Atinse insemnele de pe gulerul hainei şi inspiră adânc. Dar îţi jur, în faţa zeilor tăi şi-ai mei, că voi face tot ce-mi stă în putere să se întâmple astfel, (văzând trupurile mutilate"). Ea distruge tot ce atinge, lua-o-ar dracu... (viaţa lui BZ a explodat într-un glob de flăcări")... şi o voi face să plătească, chiar dacă ar fi să mor ca să reuşesc asta! Nu va scăpa uşor cu ce-a făcut... („viaţa distrusă a lui LiouxSked") crede că-i de neatins, crede că va fi veşnic Regină, dar n-o să scape uşor („propria ei viaţă ruinată").... chiar dacă va fi s-o înec eu însămi!

— Te cred, Jerusha, spuse Miroe fără să zâmbească şi femeia simţi acuzaţia rece pălindu-i, din voce. Dar n-a mai rămas prea mult timp.

— Ştiu. Îşi întoarse privirea, imprimându-şi deliberat în minte rănile larg deschise ale unei creaturi a cărei singură crimă fusese faptul că trăia. N-am văzut niciodată un mers... Strânse buzele.

— Nici aici n-ai văzut vreunul, completă el cu o voce şovăielnică. Mormanele acelea de carne moartă... nu, ele nu mai înseamnă nimic. Nu cunoşti mersii până când nu i-ai văzut dansând în apă, sau până nu le-ai auzit cântecul... N-ai să înţelegi adevărata crimă până când n-ai să cunoşti adevărul despre ceea ce sunt ei în realitate. Nu sunt doar nişte animale, Jerusha.

— Ce? se întoarse ea. Ce spui tu acolo? „Nu, nu-mi spune asta; nu vreau să aflu!"

— Sunt fiinţe inteligente. N-au fost numai două crime azi, aici, pe plajă, au fost vreo sută cincizeci. Iar în decursul ultimului mileniu...

Jerusha se clătină.

— Nu... Miroe, nu se poate! Nu pot fi astfel!

— Reprezintă o formă de viaţă creată prin inginerie genetică Vechiul Imperiu le-a dat atât inteligenţă cât şi nemurire. Moon Dawntreader mi-a spus adevărul despre ei.

— Dar de ce? De ce ar fi ei inteligenţi? Şi cum putea Hegemonia să nu ştie...? Vocea i se stinse.

— Nu ştiu de ce. Ştiu doar că Hegemonia trebuia să fi cunoscut adevărul, de un mileniu. Când am auzit, i-am spus lui Moon că nu ştiu dacă trebuie să râd sau să plâng. Munşchii i se contractară pe faţă. Acum ştiu.

Se întoarse cu spatele la ea.

Jerusha rămase tăcută, fără să se mişte, aşteptând ca fragila cupă a cerului să se despice şi să cadă, aşteptând ca greutatea nedreptăţii comise să strivească lumea asta de minciuni ca o coajă de ou şi să azvârle peste ea toate sfărâmăturile... Nu se produse însă nici o schimbare în mare sau în văzduh, nici o diferenţă în profilul falezelor ori în sufocanta prezenţă a morţii, a pierderii, a doliului.

— Miroe... întoarce-te la navă, O să... o să răceşti.

El încuviinţă încet cu capul.

— Cu vremea, supravieţuitorii au să se întoarcă. Trebuie să-i las să... să-şi ia ce le aparţine. Nu pot să-i ajut, nu mă pot ajuta pe mine, nu mai pot. Privi către micuţa canoe cu balansier trasă pe plajă aproape de apă, a cărei pânză flutură trist. Ea mi-a dat cel mai important cadou pe care putea să mi-l dăruiască cineva. Jerusha: adevărul... Spunea că i s-a zis să se întoarcă aici — a fost trimisă de un sibil. Nu înţeleg, nu pot să cred că i-a fost sortit să sfârşească astfel. Ce înseamnă toate astea?

— Nu ştiu. Nimic. Jerusha clătină din cap. Poate că tot ce facem este lipsit de înţeles. Dar trebuie să încercăm, nu-i aşa? Trebuie să fim mereu în căutarea dreptăţii... şi să hotărâm cum va fi răzbunarea.

Poliţista porni înapoi către navă, cu braţele strânse în jurul trupului. Când trecură lângă canoea abandonată pe ţărm, se gândi o clipă că Dulăii lui Arienrhod îi uciseră copilul clonă iar Regina nu va şti asta niciodată.

— M-am îngrijorat pentru tine când am primit raportul despre furtună.

— N-a fost nimic. Am traversat-o fără probleme, spuse el indiferent.

Ea râse uşor.

— Câţi dintre cei care mi-au fost Starbuck puteau spune asta fără să mintă ?

Sparks nu răspunse — stătea întins nemişcat pe pat, privindu-se pe sine în oglinzi, uitându-se la ea cum îl privea în timp ce el se privea, într-o infinită înşiruire. Arienrhod şedea întinsă alături ; liniile curbe ale trupului ei păreau relieful unui continent ridicându-se din mare, înveşmântat în câmpurile de zăpadă ale părului Reginei. Şuviţe de lanţuri argintii subţiri ca firul de păr se revărsau mai jos de mijlocul ei precum un râu de lumină. Atingându-i pielea încet, cu degete leneşe, femeia îl masă cu ulei parfumat, dar trupul lui nu avu nici o reacţie. Nu-i va răspunde, nici celei mai intime atingeri, nici celor mai ştiutoare propuneri. „Ca un cadavru... o, zei, ajutaţi-mă, sunt îngropat de viu."

Mâna lui Arienrhod alunecă de pe coapsa lui în momentul când îi simţi muşchii întărindu-i-se, **rigor mortis**. Ea se rostogoli pe burtă, sprijinindu-se de pieptul bărbatului în timp ce-l privea cu ochii de culoarea agatului străbătuţi de îngrijorare. Ochii falşi — el vedea umbrele care se întindeau dedesubt, adâncurile unei înţelepciuni lipsite de milă... ochii unei femei care luase locul alteia şi-l întemniţase în propria lui minte. Închise pleoapele. „Dar toate astea le-am făcut pentru tine, Arienrhod."

— Chiar eşti aşa de obosit ?

Ridică medalia de pe pieptul lui, răsucind-o absentă printre degete ; sub aparenta ei solicitudine, Sparks auzi limpede tonul îngheţat al reproşului.

— Sau chiar aşa de plictisit ? continuă ea. Sau să caut şi un al treilea motiv... ?

— Nu.

O cuprinse în braţe şi-o trase în jos peste el, umplându-şi palmele cu vălul mătăsos al părului ei, sărutându-i buzele, ochii, scobitura de la baza gâtului... fără să simtă ceva. Absolut nimic. Fantoma care ieşise din mare şi venise către el avea să stea între ei doi ori de câte ori vor fi întinşi pe pat de acum încolo, iar Sparks avea să-i vadă mereu ochii — ochii adevăraţi, singurii ochi. Ei urmau să-l acuze, veşnic, vărsând lacrimi de sânge...

— Arienrhod, spuse el cu disperare în glas. La naiba, doar ştii că te iubesc ! Ştii că eşti totul pentru mine, tot ce a fost şi ea vreodată, ba chiar mai mult...

Dar vorbele sunară ca un geamăt. Îşi luă mâinile de pe ea.

Corpul lui Arienrhod deveni rigid deasupra lui.

— „Ea" ?... Despre ce vorbeşti tu, dragostea mea ? Despre Moon a noastră ? Vocea îi era blândă şi voalată. Încă se mai întoarce să te chinuie şi după atâta timp ? S-a dus. Am pierdut-o de mult — trebuie s-o uiţi. Îi dezmierdă tâmplele cu degetele, făcând uşoare mişcări circulare.

— Pe toţi zeii, credeam c-am uitat-o ! Sparks îşi răsuci capul dintr-o parte în cealaltă, încercând să nu-şi mai vadă reflecţia în oglindă ; însă femeia îl urmărea inexorabil oriunde se uita.

— Atunci de ce ? De ce te gândeşti acum la ea ? Ţi-e teamă de Schimbarea care vine ? Ţi-am promis că n-o să vină niciodată.

— Nu-mi pasă de asta.

„De uciderea celor din neamul meu... atunci nu-mi pasă chiar de nimic." O coborî de pe el cu grijă, se rostogoli pe burtă şi-şi sprijini capul în mâini. Arienrhod se ridică în capul oaselor, cu centura de fire argintii foşnindu-i pe piele.

— Atunci ce... ? În întrebare se simţea furie. Ea-şi strânse mâinile pe umerii lui. Eşti al meu, Starbuck... eşti tot ce iubesc pe lumea asta. N-am să te-mpart cu un vis din Vară. N-am să te pierd pentru o fantomă... fie ea şi fantoma mea.

— N-a fost fantomă ! Era reală. Îşi muşcă pumnul. Unghiile Reginei i se înfipseră şi ele în carne.

— Cine ? întrebă ea, ştiind despre cine era vorba.

— Moon. Ceva îl zdruncină, un fel de hohot de plâns. Moon, Moon, Moon ! Era acolo, la Vânătoare... a ieşit din mare odată cu **mersii** !

— O fantasmă, se încruntă Regina.

— Nu era un vis, Arienrhod! Se aruncă pe spate, simțind cum îl scrijelesc unghiile femeii. Am atins-o, i-am văzut semnul de pe gât... și sângele. I-am atins sângele... M-a blestemat. „Moarte dacă ucizi o sibilă... moarte dacă iubești o sibilă..."

— Prostule! Nu se referea însă la nesăbuința lui. De ce nu mi-ai povestit imediat?

Sparks clătină din cap.

— N-am putut. Eu...

Ea îl pălmui; bărbatul căzu pe spate peste perne, cuprins de uimire.

— Unde-i? Ce i s-a întâmplat?

El se șterse cu mâna la gură.

— Dulăii... ar fi ucis-o. I-am oprit. Am... am lăsat-o acolo de plajă.

— De ce? O lume pierdută, în două silabe abia șoptite.

— Pentru că m-ar fi recunoscut. (Smulgea cuvintele parcă din rădăcinile sufletului. Ar fi aflat... ar fi văzut ce sunt eu!

Reflecția din oglindă îl străpungea, din toate direcțiile, ori încotro și-ar fi întors capul.

— Deci ți-e rușine că ești iubitul meu și cel mai puternic bărbat de pe planetă? replică Regina scuturându-și părul pe spate.

— Da. (Când răspunse, îi fu și rușine s-o privească). Acolo cu ea, mi-a fost rușine.

— Totuși ai lăsat-o singură pe țărm când se apropia un viscol și de asta nu te mai rușinezi.

Arienrhod își înfășură brațele în jurul trupului, tremurând de parcă ea însăși fusese abandonată pe plajă.

— La naiba, n-am știut de furtună, n-a existat nici un raport!

„Trebuia doar să te uiți sus pe cer ca să afli..." Dar el se închisese în cabină ca să nu-l vadă Dulăii că se pierduse cu firea și tremura tot; ieșise iarăși numai când furtuna se năpustise asupra lor, numai când era prea târziu să se mai gândească la altceva în afara propriei lor lupte pentru supraviețuire. Și mai târziu... era mult prea

târziu să mai facă ceva. Își ridică mânios privirile și întâlni furia lui Arienrhod.

— Nu te-nțeleg? De ce contează ea atât de mult pentru tine? Chiar dacă ți-e rudă, n-ați fost niciodată apropiate. Nu așa cum am fost eu cu ea...

— Nimeni de pe lumea asta nu-i este mai apropiat decât mine. Arienrhod se aplecă înspre el. Nu ți-ai dat seama de asta? Nici până acum n-ai văzut... **că eu sunt Moon.**

— Nu. Se îndepărtă de Regină; dar ea-l prinse de lanțul medaliei și-l opri.

— Moon este clona mea! Am crescut-o în vară ca să-mi ia locul ca Regină. Suntem identice din toate punctele de vedere — **absolut** toate. Luă mâinile bărbatului și le plimbă pe corpul ei. Și amândouă te iubim, mai presus de orice altceva.

— Nu-i posibil...

Îi atinse fața și știu că era posibil. Ele erau ca noaptea și ziua, ca fierul și aerul, ca fierea și mierea... „Și-atunci de ce vă iubesc pe-amândouă? Își coborî fruntea. „Pentru că într-adevăr vă iubesc pe-amândouă; fie ca zeii să m-ajute."

— Orice e posibil. Chiar și ca ea să se întoarcă la mine. (Arienrhod privi prin el, dincolo de timp). Dar oare mai am nevoie de ea... încă o mai vreau? Privirea i se focaliză iarăși asupra lui: Și tu, dragostea mea?

Sparks se lăsă peste ea; simți cum brațele ei îl încercuiesc, și cum mâinile îl mângâie iubitoare, posesive.

— Nu. „Nu mai mult decât faptul că întotdeauna am dorit-o pe ea, numai pe ea." Numai pe tine te vreau, Arienrhod. Tu m-ai făcut tot ceea ce sunt. Tu ești tot ce-mi doresc. „Și exact ceea ce merit."

33

— Hai, sibilo! Vino să faci cunoștință cu celelalte animale ale mele.

Vocea ascuțită a lui Blodwed o înțepă pe Moon întocmai ca un bold și o împinse prin mulțimea de gură-cască adunați la intrarea în grotă. Veniseră cu toții să se zgâiască la ea, arătând cu degetul și murmurând, strigând

întrebări vulgare pe care Moon încerca să le ignore cu toată forța care-i mai rămăsese în trupul amețit : se simțea ca un pește zbătându-se pe dig. Totuşi nici unul dintre nomazi nu s-ar fi apropiat îndeajuns ca s-o atingă şi toți se fereau din calea mersului ei împleticit precum nişte fire de iarbă suflate de vânt. Nici chiar Blodwed n-o atinsese vreodată cu adevărat ; dar Moon recunoştea forma tranchilizatorului atârnat la centura fetei.

Chiar dacă ar fi încercat să scape, nu avea unde să se ducă. Călătoriseră până aici două zile cu glisoarele de zăpadă, urcând în ținuturile înalte, delimitate de ghețuri, din interiorul uscatului, ca să ajungă la tabăra izolată. Nu-i mai rămăsese destulă forță să-şi poarte trupul prin sălbăticia Iernii... abia dacă mai avea putere să traverseze imensa podea a adăpostului de piatră. La trecerea ei, câțiva câini lătrară şi încercară s-o muşte, însă erau înlănțuiți printre corturile din materiale sintetice colorate strălucitor şi corturile cu desene gri şi maro făcute din piei. Corturile punctau spațiul peşterii precum nişte excrescențe groteşti. Zeci de radiatoare perpetue şi lanterne umpleau spațiul vag conturat din jurul lor cu lumină şi căldură, în timp ce vocile bărbaților dinapoia ei, care se ciorovăiau la împărțirea prăzii, îl umpleau până la refuz cu zgomote răsunătoare. Moon încetini puțin, întinzându-şi mâinile vârâte în mănuşile cu un deget către unul dintre încălzitoarele pe lângă care trecu, însă nerăbdarea lui Blodwed radia precum căldura — „Hai, grăbeşte-te !" — aşa că merse mai departe, prea amorțită de frig şi de oboseală ca să mai protesteze.

Blodwed o împinse printr-un coridor îngust, ce cobora uşor şi era pe jumătate umbrit, spre fundul peşterii ; deasupra capului desluşi vag o geană de lumină. Pe măsură ce înainta, o miasmă de mirosuri ciudate începu să-i asalteze nările. Drumul era blocat de o poartă făcută din lemn şi sârme răsucite. Blodwed o împinse în lături pe sibilă şi apăsă cu degetul mare în partea de jos a încuietorii grosolane. Aceasta se deschise şi fata îi făcu semn să intre.

Moon o luă înainte, auzind în urma ei paşii nomadei ; rămase liniştită pe loc, măsurând cu privirea detaliile noii sale închisori. Încăperea de piatră măsura şaptezeci-optzeci de metri în diametru, iar tavanul se afla cam tot atât

de sus, având în centru, un încălzitor cu lumină incandescentă precum un soare. De jur-împrejur, închise în cuşti, priponite cu funii sau lanțuri, se aflau creaturi din şase-şapte specii de neidentificat ; acoperite cu blană, pene, solzi sau cu grămezi de zbârcituri dezgolite. Moon îşi acoperi cu mâna gura şi nasul când simți mirosul puternic al mizeriei lor cumplite. Le văzu ghemuindu-se, sau arătându-şi colții ; le văzu pe cele care şedeau întinse, ursuze, apatice, lipsite de orice reacție... văzu apoi ființa umană zăcând pe un pat de campanie, simplu, undeva lângă peretele opus, departe de poartă, ca şi de restul celor care populau grota.

— Lua-o-ar dracu ! Lua-o-ar dracu ! țipă deodată Blodwed.

Sibila se răsuci brusc, iar menajeria începu să şuiere, să zbiere şi să facă larmă, în momentul în care fata se întoarse şi dispăru fugind prin coridor. Poarta se trânti cu zgomot înapoia ei. Moon se răsuci iarăşi privind de-a lungul încăperii până la silueta care continua să stea întinsă, nemişcată, pe patul de campanie. Înaintă încetişor, şchiopătând pe măsură ce începu să simtă o senzație de arsură în tălpile picioarelor. Animalele înspăimântate se ghemuiră, retrăgându-se în fundul cuştilor.

Ajunse lângă străin fără să-l trezească — pe măsură ce se apropia,văzu că era un bărbat, un extraplanetar... un Albastru. Haina groasă a uniformei era stropită cu pete de culoare închisă ; purta pantaloni strânşi pe picior, albi şi soioşi, şi o pereche de cizme nomade. Privindu-i fața, Moon recunoscu trăsăturile fine pe care le remarcase adesea la Kharemoughii aristocrați ; dar acest chip era jalnic de slăbit, iar pielea îi era întinsă pur şi simplu pe oase.Tot nu se trezise. Avea o răsuflare greoaie, neregulată. Sibila întinse şovăind o mână şi îi atinse fruntea ; şi-o trase înapoi, simțind arsura febrei.

Îşi îndoi anevoie picioarele tremurânde şi se aşeză pe jos, lângă patul lui, pe podeaua rece. Animalele se mai potoliseră, dar le simțea ochii înspăimântați fixându-o, iar suferința lor copleşitoare umplu treptat şi cupa ei de chinuri, revărsându-se. Îşi lăsă capul pe marginea patului de campanie, zgâlțâită de hohote puternice de plâns fără lacrimi. „Ajută-mă, Doamnă, ajută-mă... pe tot ce pun mâna-distrug."

— Care-i necazul ? O mână înfierbântată îi ciufuli părul. Ea se smuci îndepărtându-se, şi încercă să-şi înghită suspinele. Tu pentru... mine plângi ?

Vorbise în Sandhi. Bărbatul cel bolnav se chinui să-şi ridice capul ; văzându-i ochii injectaţi şi acoperiţi de cruste, Moon se gândi că probabil cu greu putea s-o zărească.

— Da. Răspunsul ei abia dacă se auzi mai tare decât întrebarea.

— Nu-i nevoie... Se întrerupse cuprins de un acces de tuse.

— Ia uite ! Ia uite la asta !

Moon se întoarse brusc când Blodwed năvăli din nou în cameră, târând după ea o fată mai înaltă.

— Poftim cum miroase ! Ţi-am zis s-ai grijă de ele cât timp sunt plecată !

— Am avut... Fata mai mare zbieră când Blodwed o prinse de plete şi o smuci.

— Ar trebui să te bag cu nasu-n ele, Fossa. Dar n-am s-o fac dac-ai să cureţi locul ăsta înainte ca...

— Bine, bine ! Fossa se retrase, ştergându-şi de pe faţă lacrimile de durere. Mucoasă cu bube ce eşti !

— Aşteaptă ! Ce-i cu el ? întrebă Blodwed arătând pe lângă Moon către extraplanetar.

— E bolnav. A încercat să fugă când l-am lăsat afară ca să facă pipi. A fugit chiar în mijlocul viscolului ! A mers în cerc şi l-am găsit aici, afară.

Făcu semn că „e nebun“ şi, clătinând din cap, porni înapoi prin coridorul îngust.

Blodwed străbătu încăperea, se ghemui lângă Moon şi privi faţa bărbatului bolnav.

— Iîh. Îi prinse falca în mână, cu un gest dur, când el încercă să-şi întoarcă faţa în partea opusă. De ce-ai făcut asta ? Ochii lui se închiseră.

— Nu cred că te aude. Moon puse palma peste mâna bărbatului şi-l strânse uşor pentru o clipă. Are nevoie de un tămăduitor, Blodwed, murmură ea.

— O să moară ? Fata se aşeză pe genunchi ; vocea îi era mai puţin agresivă. Nu-i nici un tămăduitor pe-aci. Mami obişnuia să facă aşa ceva, dar nu mai e zdravănă la cap. N-a învăţat niciodată pe altcineva. Nu poţi tu să-l ajuţi ?

Moon o privi atentă.

— Poate că aş putea... Începu să-şi împletească părul în cosiţe. Ai ceva medicamente extraplanetare ? (Blodwed clătină din cap). Atunci nişte ierburi... orice.

— Pot să fur de la Mami. Sunt vechi...

Se ridică în picioare, aşteptând.

— Du-te şi adu-le.

Moon privi în urma ei, puţin derutată de amabilitatea fetei. Apucă iarăşi mâna extraplanetarului, căutându-i la încheietură bătaia pulsului ; simţi cum i se opreşte răsuflarea când văzu partea din interior a braţului brăzdată de cicatrici urâte. Se uită cu ochii mari, tăcută, nevenindu-i să creadă, apoi îi lăsă iar braţul pe pat, cu multă grijă, aşezându-l cu încheietura în jos. Continuă însă să-i strângă mâna cât timp rămase în aşteptare, golindu-şi mintea de orice gând.

— Uite-le.

Blodwed deschise în sfârşit poarta şi reveni în încăpere ducând un pachet înfăşurat în piele, împodobit cu oscioare şi bucăţele de metal. Îl deschise şi îl desfăşură pe podea între ele.

— Activare neutronică, continuă ea arătând conţinutul. Mami spune întotdeauna cuvinte magice. Tu spui descântece, sibilo ? În întrebarea fetei nu se simţea nici urmă de zeflemea.

— Presupun că da. Moon cercetă pachetele cu frunze uscate şi mirosi punguliţele transparente din plastic pline cu seminţe şi măciulii de flori. Speranţa din suflet îi păli. Nu cunosc nici una din plantele astea.

— Păi, asta-i...

Ea scutură din cap.

— Vreau să spun, nu ştiu cum să le **folosesc.**

KR Aspundh îi povestise despre serviciul de explorare al Vechiului Imperiu ; înainte ca noile planete să fie deschise pentru coloniştii umani, ele fuseseră însămânţate cu o mulţime de plante medicinale, game diferite din ecosisteme diferite.

— În insulele de unde vin eu se folosesc plante marine. „Şi le numim darurile Doamnei.“ Va trebui să întreb... **tu** va trebui să întrebi pentru mine, să introduci datele — vrei să faci asta ? (Blodwed aprobă din cap, aţâţată). Atunci întreabă-mă cum să le folosesc. Nu uita :

va trebui să-ți aduci aminte ce-ți spun... cu exactitate, altfel n-au să aibă nici un efect. Ești în stare ?

— Desigur, rânji Blodwed cu aroganță. Sunt capabilă să cânt toate momentele importante ale cântecului procesiunii. Nimeni altcineva nu poate... nu mai poate. Pot să reproduc orice melodie pe care-am auzit-o vreodată la radio, chiar și numai o singură dată.

Moon izbuti să zâmbească puțin ; o împiedica durerea din vânătaia de pe obraz.

— Atunci să te văd ! Întreabă, și eu îți voi răspunde. **Introducere de date...**

Blodwed își drese glasul și-și îndreptă spatele.

— O, sibilo ! Spune-mi... ăă, cum să folosesc aceste plante fermecate ?

Moon luă un pachet cu ierburi și simți cum începe să se afunde în puțul absenței...

...**Clavally.** Ajunse din nou la lumină și acolo descoperi o față cunoscută, chipul îmbujorat și uimit al lui Clavally, părul ei ciufulit, umerii dezgoliți la fel de aproape de ea ca și... **Danaquil Lu.** O văzu pe Clavally trăgând în grabă o pătură ca să se acopere. Gândi, fără sens, **„Danaquil Lu, îmi pare rău... Clavally, sunt eu Moon..."** Dar ea nu le putea afecta viețile nici chiar atunci când își impunea prezența atât de profund, ca să le ceară scuze sau să împărtășească fericirea cu ei măcar la această reîntâlnire ; să le ceară ajutorul, sau să comunice în vreun fel.

Însă în colțul gurii largi a lui Clavally începu să se nască un zâmbet, de parcă citea vreun secret în ferestrele ochilor lui Danaquil Lu. Ea îi atinse cu tandrețe obrazul, încă zâmbitoare și, cu o răbdare înțelegătoare, se întinse pe pat ca să aștepte...

— Sfârșitul analizei ! Moon se prăbuși brusc în față, secătuită de forță, și simți mâinile iuți ale lui Blodwed prinzând-o.

— Ai făcut-o ! Nu ești o impostoare... îi răsună în urechi vocea neîncrezătoare a fetei. O sprijini de patul de campanie, apoi își retrase mâinile, cuprinsă pe neașteptate de bănuială. Trezește-te ! Ești trează ? Unde-ai fost ?

Moon încuviință din cap, apoi își sprijini fruntea pe genunchi.

— Eu... mi-am vizitat niște vechi prieteni.

Își strânse brațele în jurul gambelor, mai rămânând puțin în atmosfera amintirilor : singura căldură, singura fericire de care-și putea aduce aminte.

— Acum cunosc toate plantele, sibilo, o zgândări iarăși vocea lui Blodwed. Am să-ți arăt. Și chiar ai să-l vindeci ?

— Nu. Moon înălță fără chef capul, deschizând ochii. Am să aduc aici un tămăduitor adevărat care să folosească ierburile. Dar tu va trebui să m-ajuți, să-mi dai tot ce-mi trebuie.

Fata încuviință. Moon se pregăti, știind că dacă izbutea să înceapă, Transferul avea s-o poarte prin toată încercarea până la sfârșit. Trupul i se răzvrătea, refuzând să se adune pentru o altă strădanie. Totuși dacă se abandona acum în brațele oboselii, timpul după care ar fi putut să reînceapă s-ar fi putut dovedi prea lung pentru extraplanetar. Iar sibila nu putea sta cu brațele încrucișate, văzând cum cineva moare din cauza ei. Își concentră toată atenția asupra feței bărbatului.

— E-n ordine, întreabă-mă cum să-l tratez. **Introducere de date !** și se azvârli prin neant...

...Într-o cameră antigravitațională, cu pereții albi, unde zări un grup de bărbați purtând costume pastelate și transparente plutind lipsiți de greutate, legați prin cordoane de o masă și discutând asupra unei proceduri medicale de neînțeles. Înapoia lor, dincolo de sticla armată a ferestrei largi, Moon văzu degetele groase de gheață atârnând sub o streașină și proiectoare iluminând un câmp cu zăpadă spulberată de vânt.

— **...analize !** Se întoarse în propriul trup, abia auzind răpăitul sec al semnalului de final în capul ei. Când se aplecă înainte fără vlagă, simți pe mâini și pe haine mirosul acru, înțepător, a vreo șase-șapte ierburi. Ceața minții forma o aureolă în jurul feței cercetătoare a lui Blodwed și al formei inerte a extraplanetarului bolnav, înfășurat în pături, transformându-l într-un fel de viziune sfântă. Calmată, își regăsi mâinile și genunchii și porni de-a bușilea către încălzitorul din mijlocul încăperii. Când norul de energie deveni atât de intens încât trupul ei nu-l mai putu suporta, se lăsă în sfârșit să alunece pe podea și adormi.

Moon se trezi sub apăsarea unui sentiment de teroare și se holbă, fără să știe ce să creadă, la neașteptatele ziduri care o înconjurau. Ziduri de piatră — nu nesfârșita pustietate a cerului de deasupra unei plaje pietroase, fără viață, unde un călău îmbrăcat în negru purta o medalie ce-i era la fel de familiară ca și fața singurului ei iubit... Se ascunse de fantomă în spatele unui zid de degete, apăsându-și vânătăile dureroase ale feței. „Nu, nu-i adevărat!"

Un tril ușor îi sili conștiința să revină în camera cu pereți de stâncă. Își coborî mâinile, concentrându-și privirea pe grupul de cuști aflate în partea opusă a încăperii și simți cum revărsarea timpului o poartă cu sine înapoi în prezent. Fusese mutată pe un maldăr de pături. Mirosul greu de animal dispăruse, cineva curățase cuștile, iar în aer se simțeau aromele tari ale ierburilor. Nici un sunet n-ajungea la ea de dincolo de poarta încuiată; presupuse că era deja o oră târzie din noapte. Animalele se agitau și fremătau, văzându-și de treburile lor și privind-o pe ea doar cu un ochi.

— Să știi că și eu sunt tot un animal domestic, murmură ea blând, cu tristețe în glas. Se ridică în picioare și se clătină amețită o clipă, înainte să fie în stare să traverseze încăperea.

Extraplanetarul ședea întins sub un fel de cort făcut din pături, înfășurat în mai multe învelișuri, precum un prunc în scutece. O oală cu infuzie de ierburi aburea, așezată pe o plită lângă capul lui. Moon îngenunche alături de patul de campanie și puse mâna pe fața lui. Părea mai rece, totuși nu era sigură cu adevărat că îi scăzuse febra.

— Revino... șopti ea, aproape ca o rugăciune. „Dovedește-mi că am dreptul să fiu în viață, și să fiu sibilă". Își înclină capul și își apăsă fruntea pe scheletul dur al patului.

— Deci, pentru mine... te-ai întors?

Ridicând ochii, îl văzu pe extraplanetar străduindu-se să deschidă pleoapele.

— Nu... nu te-am părăsit niciodată. Bărbatul se încruntă și clătină din cap de parcă vorbele n-aveau nici un sens. Niciodată n-am plecat, repetă ea în Sandhi.

— Aha. El o privi cu ochii întredeschiși. Nu mi-e teamă, acum. Când... când vom pleca?

— Când? Curând. Îi mângâie părul umed de transpirație și-l văzu că zâmbește. Ne prea știind ce să-l întrebe, spuse doar: Când ai să-ți recapeți puterile. Fără să-și dea seama, folosea forma de adresare familiară.

— Nu am crezut ca dumneata așa de frumoasă să fii. Rămâi lângă mine... până atunci?

— Am să stau. Aruncând o privire în jos, văzu pe podea, cana cu fiertura groasă de ierburi, neatinsă. O ridică, spunând: Tu asta trebuie să bei.

Își trecu un braț pe sub umerii lui și-l rostogoli pe-o parte. Ascultător, el reuși să-și elibereze o mână de sub pături, dar nu putu să țină cana; Moon îi văzu, de-a lungul încheieturilor, cicatricile albicioase. Luă cana și-l ajută s-o bea până la fund. Când isprăvi, bărbatul fu apucat de un acces de tuse, ce-i zornăia în piept ca niște pietre. Cana de plastic alunecă din mâna sibilei și se rostogoli sub pat. Ea-l ținu strâns în brațe, împărtășindu-i din puterea ei până ce atacul trecu; și încă puțin după aceea.

— Tu pari... atât de-adevărată. Oftă pe umărul ei. Așa de bună...

Îl lăsă să alunece la loc pe pat, deja adormit. Rămase mult timp privindu-l, apoi se așeză pe rama patului, cu capul rezemat pe braț, și închise iarăși ochii.

— Ești adevărată.

În timp ce se trezea, cuvintele lui o salutară precum niște prieteni vechi; își ridică încetișor capul de pe brațul amorțit în timpul somnului. Se așeză pe podea, clipind din ochi.

Extraplanetarul se rezemă de perete proptindu-se cu câteva pături.

— Am visat asta oare, sau... în Sandhi tu mi-ai vorbit?

— Așa e, răspunse ea în Sandhi. Își mișcă degetele și simți cum o înțeapă mii de ace când sângele își reluă circulația. Nu... nu pot asta să cred. Erai atât de bolnav.

Simți cum o umple o căldură strălucitoare. „Dar puterea a venit prin mine și te-am vindecat".

— Am crezut că tu Hoața de Copii ești. Când eram mic, doica îmi spunea că ea la fel de palidă ca strălucirea aurorei este... Se sprijini mai bine de maldărul de pături. Dar tu nu ești o fantomă. Nu-i așa...? întrebă, de parcă încă se mai îndoia pe jumătate de simțurile lui.

— Nu. Cu cealaltă mână, Moon își masă mușchii răsuciți de la gât, crispându-se de durere. Căci dac-aș fi nu m-ar durea atât!

— Deci și tu ești prizonieră. (El se aplecă puțin în față, uitându-se la ea printre gene; ochii îi erau încă inflamați. Fata încuviință din cap). Fața ta. Nu te-au... bătut?

— Nu. Nu m-au rănit. Ei... se tem de mine — deocamdată.

— Se tem de tine? repetă bărbatul, aruncând o privire către poartă și către ceea ce se întindea dincolo de aceasta. Sunetele îndepărtate ale începutului unei noi zile în tabără ajunseră la ei ca un ecou al altei lumi.

Moon ridică bărbia și-l văzu făcând o grimasă când zări rana de la gâtul ei, apoi chipul îi deveni inexpresiv.

— Ești sibilă?

Moon plecă iar capul.

— Zeilor, e prea repede pentru mine.

Se întinse din nou pe pat, rezemându-se pe-o parte din cauza unui alt atac de tuse.

Fata prinse cu coada ochiului un amănunt nepotrivit în peisajul înconjurător. Se răsuci și descoperi în spatele ei un maldăr de haine negre-albăstrii împodobite cu panglici, un ulcior și un vas cu pastramă.

— Cineva ne-a adus de mâncare. Mâinile i se întinseră după bol chiar în timp ce vorbea. Hrană..., adăugă, fără să știe măcar cât timp trecuse de când nu mai mâncase nimic.

— Blodwed. Acum câteva ore. M-am prefăcut că dorm.

Moon luă o înghițitură lungă din ulcior — era un lichid smântânos alb-albăstrui care se scurse precum ambrozia pe gâtul ei uscat până în stomacul contractat.

— Ooh..., oftă ea, de plăcere și de ușurare, când lăsă iar jos ulciorul. Umplu cana de plastic și o întinse bărbatului.

— Nu. Extraplanetarul își acoperi fața cu brațul. Nu vreau.

— Trebuie. Ca să te vindeci, ai nevoie de putere.

— Nu. N-am... Coborî brațul și înălță capul ca s-o privească pe Moon. Da... Cred că trebuie.

Luă cana cu mâna sănătoasă; sibila văzu cicatrici și pe aceasta. El îi prinse căutătura, ridică ceașca la gură fără să comenteze și sorbi încet.

Moon mestecă o îmbucătură dintr-o fâșie de pastramă și o înghiți în întregime înainte de a-l întreba:

— Cine ești? Cum ai ajuns aici?

— Cine sunt... Își plecă privirile asupra uniformei și o atinse; expresia de pe fața i se schimbă într-un soi de uimire, ca a unui om care tocmai a ieșit din comă. Gundhalinu, sibilo. Inspectorul de poliție BZ Gundhalinu..., de pe Kharemough. Mi-au doborât nava de patrulare, și m-au înhățat.

— De cât timp te afli aici?

— De-o veșnicie. Închise ochii, apoi îi redeschise. Și tu? De pe portul stelar te-au răpit? De unde ești... Marele Albastru, sau Samathe?

— Nu, de pe Tiamat.

— De-aici? Dar ești sibilă... Coborî cana de la gură. Iernaticii nu...

— Sunt o Văratică. Moon Dawntreader Văratica.

— Unde ai învățat Sandhi? Ceva mai întunecat decât o simplă curiozitate umbri întrebarea.

Moon se încruntă șovăielnică.

— Pe Kharemough.

— Atunci ești o proscrisă! Cum te-ai întors aici? Vocea i se frânse, prea plăpândă încă pentru a suporta greutatea unei întrebări autoritare.

— În același mod cum am plecat... cu contrabandiștii. Fără să-și dea seama alunecă în plasa propriilor cuvinte; fu luată prin surprindere, revoltată de indignarea lui. Ce-ai de gând să faci în privința asta, Albastrule? Să mă arestezi? Sau ai să mă deportezi? Își puse mâinile în șolduri, furioasă.

— Le-aș face pe amândouă... dac-aș avea vreo posibilitate.

Trecuse și el ursuz de la o limbă la cealaltă. Totuși siguranța de sine i se scurse treptat din trup, lăsându-l

fără vlagă pe patul de campanie. Râse, scoţând un sunet răguşit şi duşmănos.

— Dar nu-ţi face griji. Am buşit zdravăn... cu infractorul cosmic, şi iată-mă ducându-mi traiul într-un coteţ... nu mai am nici un fel de posibilitate.

Termină lichidul din cană şi o ţinu atârnată de un deget peste marginea patului de campanie.

Moon umplu recipientul şi i-l puse iarăşi în mână.

— O sibilă contrabandistă. Sorbi cu atenţie, privind-o pe tânără. Credeam că eşti menită să serveşti umanitatea, nu pe tine însăţi. Sau ţi-ai făcut tatuajul ăla... pur şi simplu din raţiuni de afaceri ?

Moon se împurpură, cuprinsă de un nou acces de mânie.

— Aşa ceva nu este permis !

— Nici contrabanda nu-i permisă, dar se face. Gundhalinu strănută violent, vărsând băutura pe amândoi.

— Nu sunt contrabandistă, replică fata, ştergându-şi stropii de pe canadiană. Dar nu pentru că aş crede că e o faptă incorectă. Voi greşiţi, Gundhalinu, voi, Albaştrii... lăsându-i pe ai voştri să vină aici şi să ia tot ce vor, nedându-ne nimic în schimb.

BZ surâse melancolic.

— Ai înghiţit deci cu cârlig cu tot momeala asta simplistă, aşa-i ? Dacă vrei... să vezi adevărata lăcomie şi exploatare, încearcă pe o planetă care n-are forţa noastră de poliţie pentru a menţine liniştea. Sau pentru a opri... oamenii ca tine să revină şi să facă necazuri, odată ce au fost plecaţi în exterior.

Moon se aşeză pe călcâie, fără să zică nimic, reţinându-şi cuvinte de mânie. Gundhalinu se alătură şi el tăcerii ; ea rămase ascultând cum îi şuieră respiraţia în gât.

— Asta-i lumea mea şi am dreptul să mă aflu aici. Sunt sibilă, Gundhalinu, şi am să mă pun în slujba Tiamatului pe orice căi posibile. Ceva mai aspru decât mândria răzbătu din vocea ei. Îmi pot dovedi dreptul oricând ai să-mi ceri acest lucru. Întreabă, şi-ţi voi răspunde.

— Nu-i nevoie, sibilo, şopti el, scuzându-se. Ai făcut-o deja. Ar trebui să te urăsc pentru că m-ai tratat... Se întoarse pe burtă, ca s-o poată privi ; Moon clipi văzându-i expresia şi-şi retrase mâinile. Dar ştiind că trăiesc şi că nu sunt singur, văzându-ţi faţa... auzindu-te vorbind o limbă civilizată, limba mea : o, zei, n-am crezut nici o clipă c-am s-o mai aud vreodată ! Îţi mulţumesc... Vocea i se frânse brusc. Cât timp... cât timp ai stat pe Kharemough ?

— Aproape o lună. Îşi băgă în gură altă bucată de pastramă, apoi se uită iar la el ; lăsă sucurile să dizolve carnea şi să-i calmeze gâtul strâns de o bruscă emoţie. Dar... ar fi fost posibil să rămân mai mult, poate chiar toată viaţa, dacă lucrurile ar fi stat altfel.

— Aşadar ţi-a plăcut acolo ? În vocea lui nu se mai simţea sarcasmul, ci poate doar o sete de informaţii. Unde-ai fost ? Ce-ai văzut ?

— În special Piaţa Hoţilor şi oraşul astroportului. Îşi încrucişă picioarele şi-şi lăsă mintea să vadă doar zilele care-i desfătaseră privirile ; îi văzu pe Elsevier, pe Silky şi pe Cress, vii şi împărţind cu ea bucuriile ; călătoria în jos către planetă şi grădinile ornamentale ale lui KR Aspundh...) Am băut **lith,** am mâncat fructe zaharisite... Oo, şi pe ecran l-am văzut pe Singalu ridicat la rangul de Tehnician.

— Ce ? întrebă Gundhalinu rezemându-se de perete şi icnind cuprins de încântare. Sibila observă că îi lipsea un dinte. Zeilor, asta n-o mai cred ! Bătrânul Singalu ? Ai născocit asta pentru mine, nu-i aşa ?

Ea clătină din cap.

— Nu, e adevărat ! A fost o întâmplare. Dar până şi KR era încântat.

Îşi aminti de lacrimile ce izvorâseră atunci din ochii lui Elsevier, şi din ai ei... Brusc, simţi cum o podideşte iarăşi plânsul ; de data aceasta erau lacrimi de durere.

— Ai trecut pe la KR Aspundh. El clătină din cap şi se şterse la ochi, încă zâmbind. Nici măcar tatăl meu n-a fost vreodată acasă la KR Aspundh ! Hai, continuă, ce-a urmat ?

Moon înghiţi în sec.

— Păi, am... am stat de vorbă. El mi-a cerut să rămân acolo câteva zile. Ştii, e sibil...

— Ştiu că există o mulţime de... lucruri pe care nu mi le spui, replică liniştit Gundhalinu clătinând din cap.

Nu. Nu vreau să știu. Nici măcar nu vreau să știu de ce naiba KR Aspundh a invitat la ceai niște contrabandiști Dar acolo puteai să ai tot ce-ți doreai — viața, toate lucrurile pe care nu le-ai putea avea aici. De ce? De ce le-ai părăsit și ai riscat totul ca să te întorci pe Tiamat? Pot să văd asta în ochii tăi — ai vrea să n-o fi făcut.

— Am crezut că așa trebuie. Simți cum unghiile rupte îi intră adânc în palme. În primul rând n-am vrut niciodată să plec în afara planetei. Eram în drum spre Carbuncle în căutarea vărului meu... Dar când am ajuns în Golful Îndepărtat am întâlnit-o pe Elsevier, și apoi Albaștrii au încercat să ne aresteze...

— Golful Îndepărtat? O expresie încruntată îi apăru pe chip. Ce mică-i lumea! Nu-i de mirare de ce mă tot gândeam că... ți-am mai văzut fața undeva.

Ea se aplecă înainte, zâmbind pe jumătate, și-l studie.

— Nu... cred că eram prea ocupată s-alerg.

Gundhalinu își strânse buzele.

— N-am auzit pe nimeni spunând că figura mea ar trebui ținută minte. Așa, deci erai în drum spre Carbuncle... Dar după cinci ani, doar nu te îndrepți acum tot într-acolo? Indiferent ce s-a întâmplat cu ruda ta, toate sunt de-acum o poveste veche.

— Ba nu, clătină Moon din cap.. În timp ce mă aflam pe Kharemough, am pus o întrebare și Transferul mi-a spus că trebuie să mă întorc, că încă n-am terminat aici. Tăcerea rece a nimicului întunecat răsună din ce în ce mai tare în mintea ei, gâtuindu-i răsuflarea. Dar chiar de când m-am întors i-am distrus, sau i-am rănit, pe toți cei la care țin...

Vocea începu să-i tremure și fata se ghemui, vrând parcă să se pitească într-o ascunzătoare.

— Tu? Dar nu... înțeleg.

— Pentru că m-am întors! Lăsă cuvintele să se reverse, spunându-i totul, fiecare faptă și fiecare răsplată care o aduseseră în chip necruțător în acest loc... Eu am făcut să se-ntâmple astfel! Eu i-am făcut să procedeze așa, totul era pentru mine. Sunt un blestem... nu s-ar fi întâmplat nimic dacă n-aș fi fost eu, nimic din toate astea!

— Pur și simplu nu le-ai fi văzut cum se întâmplă, doar atât. Nimeni nu conduce soarta altcuiva... nu ne-o controlăm nici măcar pe-a noastră. Fata îi simți mâna atingându-i ezitantă umărul. N-am fi prizonieri aici... n-aș fi acum în viață ca să spun... că greșești învinovățindu-te de ceea ce ni se întâmplă. Nu-i așa?

Ea înălță capul, privindu-l fix.

— Dar **mersii**? O, Doamnă, până și **mersii**.. erau în siguranță pe pământul lui Ngenet, până am ajuns eu acolo!

— Dacă Starbuck și Dulăii făceau braconaj în zonă, asta nu-i vina ta. Nu este altceva decât o faptă a Reginei. Ți-aș spune că de fapt ești de trei ori binecuvântată, nu blestemată, dacă tot ceea ce... ai căpătat dintr-o întâlnire cu Starbuck sunt niște vânătăi pe gâtlej.

Începu să tușească, și-și duse mâinile la gât.

— Starbuck? Sibila inspiră adânc adunându-și curajul să pună întrebarea: El era omul în negru? Ce este el?

Nu întrebase: **Cine este el?**

Gundhalinu ridică sprâncenele și-și luă mâna de pe umărul fetei.

— N-ai auzit niciodată de Starbuck? Este consortul Reginei: Vânătorul ei, omul de încredere, principalul sfătuitor în afacerile cu noi, extraplanetarii... iubitul ei.

— El mi-a salvat viața, spuse Moon pipăindu-și crusta de pe rana de la gât. Cine este el, Gundhalinu?

— Nu știe nimeni. Identitatea îi este ținută în secret.

„El te-a iubit odată, dar acum o iubește pe ea." Cuvintele Transferului îi umplură mintea, catalizându-se deodată.

— Acum înțeleg. Înțeleg totul!... Este adevărat,

Își mută privirea dintr-o parte, în cealaltă; dar ochii de smarald, dinapoia măștii negre de călău, o urmăreau peste tot.

— Ce este?

— Starbuck este vărul meu.

— Nu poate fi el, replică liniștit Gundhalinu, Starbuck este extraplanetar.

— Și Sparks este... adică tatăl lui a fost. Dintotdeauna și-a dorit să fie ca ei, ca Iernaticii... Și-acum așa a ajuns.

„Un monstru, Cum a putut să-mi facă una ca asta... ? Se frecă pe față, întinzându-și pe obraji umezeala apărută în jurul ochilor.

— Te grăbești să tragi concluzii. Numai fiindcă lui Starbuck i-a fost teamă... să omoare o sibilă...

— Știa că sunt sibilă chiar înainte să-mi fi văzut semnul, îi contracară ea convingerile nesuferite. M-a recunoscut. Și purta medalia lui Sparks. „Și ucidea **mersi**". Își apăsă pe gură pumnul strâns: Cum a putut ? Cum a putut să se transforme în așa ceva ?

Gundhalinu se întinse iar pe pat, stânjenitor de tăcut.

— Carbuncle îi transformă pe oameni. Dar dacă ce spui tu e adevărat, măcar a avut destulă omenie în el ca să-ți cruțe viața. Acum îl poți uita. Poți să uiți... măcar o singură problemă. Oftă, privind fix în sus printre umbrele tavanului.

— Nu. Moon se sculă brusc și începu să dea ocol patului cu pași țepeni. Mai mult ca oricând, vreau să mă duc în Carbuncle. Trebuie să existe un motiv pentru faptele lui. Dacă s-a schimbat, atunci există o cale să-l fac să se schimbe iarăși. „Să-l recâștig. Nu voi pierde... după ce-am ajuns atât de departe'. Îl iubesc, Gundhalinu. Nu are importanță ce-a făcut, nu contează cât s-a schimbat, pur și simplu nu mă pot opri să-l iubesc.

„Sau să am nevoie de el, sau să-l vreau înapoi. Este-al meu, întotdeauna a fost al meu ! N-am să-l abandonez... indiferent al cui este, sau în ce l-a transformat ea..." Fu îngrozită de adevăr ; se simți deodată neajutorată. Nu mai văzu expresia de pe fața lui Gundhalinu, care se schimba încet, încet.

— Ne-am legat viețile laolaltă, continuă ea, și va trebui să-mi dovedească dacă într-adevăr nu-și mai ține legământul. O mână i se strânse în pumn, iar cealaltă îl încleștă.

— Înțeleg, zâmbi Gundhalinu, deși nesigur. Iar eu, care întotdeauna crezusem că voi, băștinașii, duceți o viață monotonă, fără complicații. Expresia i se relaxă iarăși. Cel puțin pe Kharemough dragostea are bunăvoința de a-și cunoaște locul și nu ne smulge inimile din piepturi.

— Așadar n-ai fost niciodată îndrăgostit, comentă fata iritată.

Se ghemui lângă maldărul de haine luminoase și întunecate lăsat de Blodwed; luă distrată una din ele. Era o tunică, cusută cu benzi late din panglici împletite.

— Dacă înțelegi prin asta iubirea care mistuie totul, întunecă simțurile și lovește ca fulgerul... nu. Am citit despre ea... Vocea i se îmblânzi. Dar n-am întâlnit-o niciodată. Nu cred că există în realitate.

— Kharemoughii nu trăiesc în universul real, se încruntă Moon.

Își scoase canadiana, desfăcu închizătorile costumului de scafandru și ieși din el, frecționându-și pielea inflamată de pe brațe și scărpinându-se pe spate. Lăsându-l s-o privească, era conștientă că el încerca să n-o facă ; simțea chiar o plăcere perversă văzând stânjeneala bărbatului. Își trase tunica grea, catifelată, peste lenjeria ei sărăcăcioasă, se chinui să intre în pantalonii strâmți și în cizmele căptușite cu blană, își trecu în jurul șoldurilor centura lată din piele vopsită, și o închise cu catarama. Atinse panglica împletită de mână ce cobora pe partea din față a tunicii, urmând apoi tivul — toate culorile apusului erau pictate pe lâna de culoarea nopții albastre.

— E foarte frumoasă..., spuse ea și uimirea o făcu să uite de preocupările mai sumbre. Își dădu brusc seama că panglica și îmbrăcămintea erau foarte vechi.

— Da.

Expresia bărbatului nu era cea la care se așteptase, dar îi citi stânjeneala de pe chip și simți o împunsătură de rușine din pricina rușinii lui.

— Gundhalinu...

— Zi-mi BZ, strânse el din umeri ca să-și alunge stinghereala. Aici ne spunem toți pe numele de botez. Făcu un gest în direcția animalelor.

Ea încuviință din cap.

— BZ, noi am...

Se întrerupse iarăși, auzind pașii cuiva pe coridor. Încuietoarea zornăi, poarta se deschise, și apăru Blodwed, trăgând după ea un copilaș cu obrajii trandafirii, și ducând în mână o cutie. Trânti poarta cu piciorul. În cuștile înșirate de-a lungul zidurilor, animalele se agitară și o priviră cu atenție ; teama le făcu să se furișeze în colțuri. Țâncul o porni agale către cuști și, pe neașteptate, se așeză pe podea în fața uneia. Blodwed nu-l băgă în seamă și traversă încăperea.

Moon se uită spre bărbat și văzu cum ochii i se golesc de viață, iar însuflețirea lăsa loc unei resemnări triste. Blodwed însă radia de încântare ; lăsând cutia jos, îl inspectă ca un inchizitor.

— Nu-mi vine să cred, s-a făcut bine ! Vezi..., zise ea prinzându-l de o mânecă și trăgându-l zdravăn de braț. Am adus o sibilă veritabilă doar ca să te țină în viață, Albăstrelule. El își smuci mâna, ridicându-se în capul oaselor. Fata continuă : Acuma poți să termini să-mi citești.

— Lasă-mă-n pace !

Gundhalinu își coborî picioarele peste marginea patului de campanie, sprijinindu-și capul în mâini. Începu să tușească, ursuz.

Blodwed ridică din umeri se întoarse către Moon, scărpinându-și nasul coroiat.

— Și tu te simți bine. Azi dimineață am crezut c-ați murit amândoi. În glas i se distingea o urmă vagă de respect.

Moon aprobă, își drese glasul și începu să vorbească, alegând cuvintele cu atenție.

— Mă simt bine. Mulțumesc că mi-ai adus haine. Atinse partea din față a tunicii. Este foarte frumoasă.

Nu-și putea stăpâni surpriza. Pentru o clipă, ochii azurii ai lui Blodwed se umplură de mândrie ; apoi și-i plecă spre pământ.

— Sunt doar niște boarfe vechi. I-au aparținut străbunicii mele. Nimeni nu mai îmbracă lucruri din astea... nu mai știe nimeni nici măcar cum să le facă.

Trase canadiana ei albă murdară, de parcă într-adevăr o prefera pe aceea. Răscoli în cutia de carton și scoase un cub de plastic de mărimea unui pumn. Zgomote neinteligibile umplură aerul din jurul lor precum o perdea de ploaie. Nomada începu să fredoneze o melodie și Moon își dădu seama că fata o distingea cumva dintre pârâiturile radioului.

— Recepția nu-i deloc grozavă în peștera asta, a încercat să-l facă bucăți și să-l transforme într-un emițător. Se strâmbă înspre BZ. Iată cina voastră, zise ea, azvârlind pe pat o cutie de conserve.

Un țipăt brusc în spatele lor o făcu pe Moon să tresară și să se întoarcă. Copilașul ședea în picioare și se tânguia, fluturându-și mâinile înspre cuști.

— Păi, la naiba, nu-ți mai vârî degetele pe-acolo ! Uite-o pe-a ta.

Moon prinse cutia ce zbură spre ea, se așeză și smulse capacul. Conținutul semăna vag cu o tocană. Se uită la Gundhalinu până când acesta își deschise conserva și începu să mănânce. Îi aruncă o privire țâncului care smiorcăia.

— E... e fratele tău ? o întrebă pe Blodwed.

— Nu.

Fața băiețelului era perfect roz și albă ca o figurină de porțelan.

Fata se îndepărtă, ținând în mâini niște carne și cu o cutie având desenat pe ea un animal. Trecu de la creaturile priponite la cele închise în cuști, dând fiecăruia masa de seară. Moon le privi fluturându-și aripile sau ghemuindu-se într-un colț, gonite de mișcările grosolane ale fetei ; observă cum se furișau iarăși mai în față după trecerea ei.

Încruntată Blodwed reveni lângă ei, și se așeză ținând în mână o cutie de conserve. Băiețelul se ivi, trăgând-o de haină și scâncind.

— Nu acum ! Îi vârî în gură o lingură plină cu tocană. Tu cunoști câte ceva despre animale ? îi aruncă ea o privire lui Moon.

— Despre astea nu.

— Atunci o să faci iarăși ce-ai făcut și ieri — numai că de data asta ai să-mi povestești despre animale. O privi urât, așteptându-se la un refuz. Cred că și unele dintre ele sunt bolnave. Nu... nu știu cum să le îngrijesc. Privirea fixă i se frânse. Vreau să aflu cum anume.

Moon dădu aprobator din cap, înghițind ultima îmbucătură de tocană, și se sculă încet în picioare.

— De unde le-ai căpătat ?

— Le-am furat din astroport. Sau le-am luat de la negustori, ori din capcane... vulpea pitică, păsările cenușii de-acolo, și iepurii. Dar la celelalte nu le știu nici măcar numele.

Moon simți ochii lui Gundhalinu, urmărind-o plini de acuzații mânioase, dar îi ignoră și se îndreptă către cel mai apropiat animal, cel mai greu de privit — o pungă tremurândă din piele cu zbârcituri care se ghemuise într-un cuib de iarbă uscată. Când deschise ușa cuștii,

creatura scoase un smiorcăit obscen, arătându-i o gură largă precum o ventuză. Mușcându-și buzele ca să-și înfrângă sila ce-o cuprinsese, sibila se ghemui în fața animalului și rămânând cât mai nemișcată îi oferi de la distanță o mână plină cu granule de hrană.

Bolboroseala isterică se potoli treptat și, după ce mai trecu un timp, lighioana își mișcă greoi corpul, înaintând centimetru cu centimetru, și-i tatonă ușor mâna cu botul. Tânăra se înfioră; animalul se retrase iute, apoi reveni. Luă granulele din palmă, una câte una, cu multă delicatețe. Moon îndrăzni să-l atingă cu cealaltă mână; convoluțiile asemănătoare celor ale unui creier erau netede și reci la pipăit, aidoma suprafeței unei perne îmbrăcate în satin. Rămase liniștit și mulțumit sub mâna sibilei, scoțând un sunet asemănător unor bășicuțe care plesnesc.

Ea părăsi încetișor animalul, și-și continuă drumul către perechea de carnivore zvelte, care se agitau înainte și înapoi în cușca alăturată. Urechile li se turtiră, iar colții se iviră albi pe blana întunecată cu desene negre. Comportamentul lor avea un aer felin, așa că Moon începu să șuiere încetișor, scoțând niște sunete cu care, acasă, își chema pisicile să-i toarcă în poală. Urechile lungi, împodobite cu smocuri, se ciuliră brusc, se învârtiră, se răsuciră ca niște antene de radar... animalele pășiră către ea aproape împotriva voinței lor, atrase de sunet. Moon le întinse degetele ca să le miroasă și simți un fior de plăcere când un obraz de abanos îi mângâie mâna într-un gest de acceptare. Creaturile pisică lunecară de-a lungul gratiilor, cerșind atingerea palmei ei prin strigăte guturale.

Mai încrezătoare, Moon trecu la reptila cu aripi de piele și cu capul ca un târnăcop; la creaturile lunguiețe cu pene moi și fără capete; la pasărea cu penaj ca smaraldul și creastă rubinie care zăcea nemișcată în fundul cuștii. Pierduse noțiunea timpului sau scopului inițial, rămânând doar nevoia pe care o simțea de a comunica, chiar și în cel mai mic grad, cu fiecare creatură, și de a dobândi răsplata sâmburelui lor de încredere... Până când ajunse în cele din urmă la capătul raitei prin menajerie și-l descoperi pe băiețel adormit pe genunchiul lui Blodwed și pe aceasta holbându-se la ea cu o invidie tăcută pe chip.

Moon își feri privirea, înțelegând căutătura fetei.

— Sunt... sunt gata să încep Transferul, Blodwed — oricând spui tu.

— Cum ai făcut asta? Cuvintele lui Blodwed o izbiră ca niște lovituri. De ce la tine vin și la mine nu? Sunt animalele mele! Ar trebui să mă iubească pe mine! Băiețelul se trezi auzindu-i izbucnirea de mânie și începu să plângă.

— Motivul ar trebui să fie evident, murmură acru Gundhalinu. Ea tratează animalele ca pe niște ființe umane, iar tu te porți cu oamenii ca și cu animalele.

Blodwed se ridică furioasă în picioare și Gundhalinu îngheță.

— Blodwed... ele se tem de tine. Fiindcă... Moon se căzni, căutând cuvintele cele mai potrivite pentru gândurile ei. Fiindcă tu te temi de ele, sfârși ea fraza cu asprime în glas.

— Nu mi-e frică de ele! Ție ți-a fost frică.

Moon clătină din cap.

— Nu în sensul ăsta. Vreau să spun... ți-e teamă să le lași să vadă că-ți pasă de ele.

Evită privirea lui Blodwed și se uită iar la cuști.

— Bine, dar eu le hrănesc, fac totul pentru ele. Ce naiba ar mai trebui?

— Să înveți să fii... blândă cu ele. Să înveți că... blândețea nu înseamnă... slăbiciune.

Băiețelul se agăță de piciorul lui Blodwed, continuând să scâncească. Ea îl privi și, șovăind, își puse mâna pe capul lui, înainte s-o urmeze pe Moon înapoi la cuștile cu animale.

Sibila porni iarăși de la creatura ca un creier, ademenind-o în mâini, făcând-o focarul simțurilor sale.

— Întreabă-mă despre ele. **Introducere de date...**

Auzi întrebarea lui Blodwed și o trase cu ea în jos...

— **...analiză!**

Se trezi stând pe podea, epuizată, cu puiul de vulpe pitică cu nasul cârn sugându-i panglica de la tunică. Îi netezi cu grijă coama albă stufoasă, îi scoase panglica din gură și ghearele ca niște ace din tunică, apoi, i-l întinse lui Blodwed.

— Uite, șopti ea cu voce slabă, ia-l în brațe.

Fata întinse mâinile, cu mişcările încetinite de nesigurantă ; puiul nu se zbătu şi nici nu protestă când Moon îl făcu să alunece în braţele care-l aşteptau. Blodwed şi-l aşeză pe burtă, ţinându-l acolo aproape cu sfială. Începu să chicotească simţindu-l cum îşi croi drum prin deschizătura canadianei şi se ghemui lipit de coastele ei. Copilaşul se aşeză la picioarele fetei, întinse o mână după pui, şi-şi băgă în gură degetul mare al celeilalte mâini.

— Ţi-am spus... destule ? Moon îşi întoarse privirea, uitându-se de-a lungul cercului de cuşti goale încă acoperite de vopseaua posomorâtă verde cu auriu a unui magazin de animale de casă importate de pe o altă planetă. „Atât de îndepărtată... noi toţi, atât de departe de casă."

— Lissop, starli, aripă-de-liliac... Blodwed le numi pe toate. Am aflat chiar şi ce nu e-n ordine cu alea, adăugă ea. N-am hrana potrivită. (Demoralizarea i se citi deodată pe chip). Dar tu ai făcut bine.

O privi iar pe Moon, încercând să spună cuvintele cât mai încurajator cu putinţă. Strânse puiul în braţe.

— Nu-i aşa c-a făcut bine, Albastrule ?

Gundhalinu zâmbi morocănos şi făcu un salut în batjocură.

— O nobilă... Se întrerupse.

Trei perechi de ochi se înălţară simultan la sunetul paşilor cuiva care intra în coridor. Poarta se deschise brusc şi apăru un bărbat cu faţa grosolană, bărboasă. Toate animalele se retraseră de-a lungul pereţilor.

— Ce vrei, Taryd Roh ? Grosolănia revenise în vocea lui Blodwed.

— Şamana vrea să fie reparat ăsta. Întinse un instrument cu un aspect fragil, necunoscut lui Moon. Spune-i Tehnicianului de colo să-nceapă să-şi câştige hrana.

— E prea bolnav, replică Blodwed, împingându-şi bărbia înainte.

— E viu, rânji Taryd Roh, rotindu-şi privirea insistentă către Moon. Şi păpuşica asta drăguţă pe care i-ai adus-o are să-l trezească iar la viaţă. Ce-ai zice să-mi vizitezi cortul, sibilă mică ce eşti ?

O mână aspră îi atinse obrazul plin de vânătăi, provocându-i durere. Moon făcu un pas înapoi, plină de dezgust. El râse şi trecu pe lângă ea.

— Ascultă, băi rahat, zise Blodwed, ţine-te departe de ea ! Ea are puterea... într-adevăr.

— Şi-atunci ce face aci ? pufni batjocoritor nomadul. Tu nu crezi tâmpenia asta superstiţioasă, Tehnicianule, nu-i aşa ? Aşeză în faţa lui Gundhalinu instrumentul stricat şi alături de el o trusă cu scule. Numai să nu te distrezi prea tare, adăugă el. Pentru că dacă până mâine nu faci chestia asta să funcţioneze, ţi-o bag pe gât.

Dădu un bobârnac peste insemnele de pe gulerul lui Gundhalinu ; Moon observă cum faţa slabă a lui BZ păli, golindu-se de orice expresie.

Taryd Roh îi întoarse spatele şi parcurse tacticos încăperea îndreptându-se către poartă, precum un skule ucigaş printr-un năvod.

Blodwed făcu un semn vulgar cu mâna la adresa celui care pleca.

— Zeilor, cât îl urăsc pe ticălosul ăsta ! Tresări de durere când puiul de vulpe pitică se trezi în interiorul jachetei, zgâriind-o. Gândeşte că-i Primul Ministru sau ceva în genu' ăsta, şi doar pentru că-i favoritul lui Mami. A fost în Carbuncle, şi e nebun... de-aia îi place ei aşa mult.

Moon îl văzu pe Gundhalinu întinzându-se pe patul de campanie, cu mişcările unui infirm bătrân, apoi întorcându-se cu faţa la perete. Nu făcu nici un comentariu.

Blodwed scoase din canadiană puiul care nu mai avea astâmpăr şi-l azvârli iarăşi în cuşcă, aproape cu furie. Moon simţi cum nomada cercetează camera din priviri, căutând ceva fără nume care dispăruse de-acolo ; rămase cu ochii asupra lui Gundhalinu. Trăgându-l după ea pe copilaşul care gângurea, Blodwed ieşi pe poartă, lăsându-i pe cei doi cufundaţi în tăcere.

Moon îşi croi drum până lângă Gundhalinu şi se lăsă în genunchi.

— BZ ? rosti, ştiind că el nu voia ca ea să întrebe, dar ştiind şi că trebuia s-o facă.

Îi atinse umărul. Simţi tremurul trupului chiar şi prin stofa groasă a hainei.

— BZ...

— Lasă-mă-n pace.

— Nu.

— Pentru numele zeilor, nu-s unul din animalele ei !

— Nici eu ! Își înfipse degetele în brațul lui, forțându-l să-i ia în seamă prezența.

El se rostogoli pe spate și rămase întins, fixând-o cu ochi pustii.

— Și eu care nu credeam că lucrurile nu pot fi mai rele de atât....

— Atunci poate că vor începe să se îndrepte, comentă tânăra.

— Nu cred, scutură el din cap. Nu-mi spune c-o să mai existe vreun viitor. De-abia mai pot suporta gândul la ziua de mâine.

Jos pe podea, lângă genunchii ei, Moon zări instrumentul pe care îl lăsase Taryd Roh.

— Poți să-l repari ?

— Și legat la ochi, răspunse Gundhalinu, cu un zâmbet frânt. Ridică o mână. Dac-aș avea două mâini sănătoase... Dar n-am.

— Ai chiar trei. Moon își strânse brațele la piept ca pentru un jurământ de credință.

El înălță și cealaltă mână, așezând-o stângaci peste ale ei.

— Îți mulțumesc. Trase adânc aer în piept și se sculă în capul oaselor. Taryd Roh..., înghiți un nod. Taryd Roh m-a prins refăcând circuitele radioului lui Blodwed. După ce a terminat treaba cu mine, două zile n-am mai fost în stare nici să merg. Zeilor, și i-a **plăcut** s-o facă. Își trecu prin păr mâna tremurătoare. Nu știu cu ce s-a ocupat cât a stat în oraș... dar la asta știu că era bun.

Moon se cutremură, ștergându-și din memorie clipa în care Taryd Roh o atinsese pe față.

— De aceea... ? întrebă ea, aruncând o căutătură mâinilor bărbatului și încheieturilor crestate de cicatrici.

— Nu numai asta ! Totul ! Orice a fost motiv. Clătină din cap. Sunt un aristocrat, un Tehnician, un Kharemoughi ! Să fii tratat precum un sclav de către sălbaticii ăștia... mai rău decât un sclav ! Nici o persoană care mai are măcar o urmă de mândrie n-ar mai continua să trăiască în halul ăsta ; fără cinste, fără speranță. Așa că am încercat să fac singurul lucru onorabil. (Rememoră toate întâmplările cu un calm perfect). Dar Blodwed m-a găsit înainte să fi terminat treaba.

— Ea te-a salvat ?

— Bineînțeles. Moon auzi dușmănia din răspuns. Care mai e rostul umilirii unui cadavru ? Privi în jos către mâna nefolositoare. Un infirm, totuși... Am încetat să mănânc... până când ea mi-a zis că are să-l lase pe Taryd Roh să mă hrănească. Numai cincisprezece minute și mă putea face să mănânc și rahat. Încercă să se ridice, dar căzu la loc pe pat, tușind până când ochii începură să-i lăcrimeze. Apoi a venit furtuna...

Își desfăcu brațele neajutorat, de parcă ar fi vrut ca sibila să afle cât de mult încercase să facă ce era corect.

Temându-se că a înțeles deja, femeia întrebă doar :

— Și acum ?

— Acum totul s-a schimbat. Eu... eu trebuie din nou să mă mai gândesc și la altcineva în afară din mine.

Moon nu-și dădu seama dacă era mulțumit, sau doar ranchiunos.

— Mă bucur că n-ai reușit, zise ea plecându-și privirea. Vom merge la Carbuncle, BZ. Știu că vom merge. „Încă nu s-a terminat". Deodată fu atât de sigură de lucrul ăsta de parcă în ea se trezise la viață un fel de știință a prevederii viitorului.

Gundhalinu clătină din cap.

— Pentru mine nu mai are nici o importanță. E prea târziu, mă aflu aici de prea mult timp. Ridică ușor cu degetele bărbia ei. Dar am să sper, de dragul tău.

— Nu este prea târziu.

— Nu-nțelegi. Trase de închizătoarea hainei Sunt aici de luni de zile, totul s-a terminat ! Festivalul, Schimbarea, plecarea definitivă... de-acum toți au plecat în afara planetei, și m-au lăsat aici. Pentru totdeauna ! Fața lui scofâlcită se contractă. „În vise, țara mea natală aud cum mă cheamă ; și să răspund nu pot..."

— Dar n-au plecat ! Încă nu s-au întâmplat toate astea.

El căscă gura mare de parcă ea îi dăduse un pumn. O trase pe pat alături de el, aproape zgâlțâind-o.

— Adevărat ? Cât mai e ? Cât ? O, zei, spune-mi că-i adevărat !

— Așa e, încuviință ea. Dar nu știu c... cât mai este... vreau să spun, nu sunt sigură... o săptămână sau două, cred, până la festivități.

— O săptămână ? Îi dădu drumul, rezemându-se iar de perete. Moon... Lua-te-ar, nu știu dacă ești raiul sau

iadul : o săptămână. Își frecă mâna pe gură. Cred totuși că ești raiul.

O îmbrățișă scurt, cast, cu fața întoarsă în altă parte. Ea își înălță brațele când bărbatul îi dădu drumul și se agăță de gâtul lui cu o neașteptată recunoștință, șoptind:

— Nu, nu pleca. Mai stai un pic așa. Te rog, BZ — simt nevoia să mai stai puțin așa. Strânge-mă în brațe... „Până când nu se îneacă totul în hidoșenie. Până pot simți cum mă strâng brațele lui..."

Gundhalinu se încordă surprins și parcă străbătut de o stranie repulsie. Totuși brațele lui o încercuiră cu un gest aproape mecanic și o atraseră iarăși către el, protejând-o, răspunzându-i.

„Atât de mult timp...", amintindu-și de mâinile tandre ale lui Sparks de parcă toate se petrecuseră cu o zi în urmă... „a trecut atât de mult timp". Moon își coborî capul pe umărul bărbatului, lăsându-și trupul parcă să se dizolve, fără să se gândească la nimic, lăsând timpul să se scurgă, simțind doar materialitatea cărnii Kharemoughiului. Acesta conferea materialitate fantomei unui alt trup și se lovi de lanțurile cunoașterii amare din viitor. După o vreme, simți cum brațele lui Gundhalinu, se încordează, îi percepu răsuflarea schimbată ; simți cum bătăile propriei inimi se accelerează pe neașteptate.

— Vrei tu... cu mine în Sandhi câteodată să vorbești? întrebă el șovăielnic.

— Da, zâmbi ea cu fața îngropată în mâneca lui. Deși eu... n-o vorbesc prea bine...

— Știu. Accentul tău groaznic este, râse bărbatul cu blândețe.

— Așa-i și-al tău !

Îi simți capul sprijinit pe umăr ; îl frecă pe spinare cu mișcări lente, liniștitoare și-l auzi oftând. Treptat brațele lui își slăbiră încleștarea și căzură în lături ; ritmul respirației se schimbă iar. Își înălță capul, îi văzu fața aproape zâmbitoare adormită. Îl lăsă cu grijă pe pat, îi sui și picioarele și-l acoperi cu pături. Îl sărută apoi blând pe buze și se duse la culcușul ei de pe podea.

— Ai reparat-o, ăă ? Norocul tău, Albăstrelule.

Blodwed se aplecă la intrarea în cameră și luă telemetrul defect pe care îl reparaseră polițistul și Moon, lucrând împreună. În glasul fetei aproape că se simțea ușurarea ; dar Gundhalinu auzi doar amenințarea și se încruntă.

— Hei, de ce-ai făcut asta ?

De pe umerii lui Moon, păsări albe își fluturară aripile în sus ; perechea de starli se strecură sub patul de campanie la auzul vocii lui Blodwed.

— Ca să le dau puțină libertate, răspunse sibila, cu mai multă siguranță de sine decât simțea.

— O să fugă ! De-aia le țin eu în cuști... au să plece dacă nu le țin închise, creaturi tâmpite ce sunt !

— Nu, n-au să plece. Moon întinse palma plină cu bucățele de pâine. Păsările coborâră zburând în spirală și i se așezară iar pe braț înghiontindu-se pentru o poziție cât mai bună. Ea le dezmierdă penele răsfrânte. Dacă le ții în cuști, n-o să le faci să fie ale tale. În nici un caz, dacă nu vei deschide niciodată ușa.

Blodwed traversă camera către ea și păsările zburară iar. Moon îi puse fărâmiturile în palmă, dar fata strânse pumnul, lăsându-le să cadă pe podea.

— Las-o baltă. Nu vreau! Albastrule, spune-mi o poveste. Se apropie de Gundhalinu și se așeză pe pat. Mai zi-mi ceva despre Vechiul Imperiu.

El se retrase în mod deliberat.

— Nu mai știu alte povești. Le cunoști pe toate.

— Nu-mi pasă. Tu zi-i înainte. Îi scutură brațul. Mai citește-mi din cartea aia. Citește-i ei, doar e sibilă.

Moon își ridică privirea de la păsările care ciuguleau fărâmiturile din jurul picioarelor ei.

— Stai jos, sibilo, făcu Blodwed un gest poruncitor. O să-ți placă asta. Este vorba despre primul sibil care a existat vreodată, și de sfârșitul Vechiului Imperiu. E cu pirați ai spațiului cosmic, și cu planete artificiale, și cu unii de pe alte planete, și cu super-arme, poc !

Râzând, se prefăcu că o dezintegrează pe Moon, cu degetul îndreptat spre ea ca o armă.

— Adevărat ? zise Moon uitându-se la Gundhalinu. Se cunoaște într-adevăr ceva despre primul sibil ?

Bărbatul înălță din umeri.

— El zicea că totu-i adevărat. Entuziasmul lui Blodwed crescu odată cu tonul vocii. Hai, Albastrule ! Citește partea aia unde ea își salvează Adevărata Dragoste din mâinile piraților.

— El a salvat-o pe ea, tuși indignat Gundhalinu.

— Bine, dă-i drumul și citește. (Se aplecă, iar starlii fugiră, clicăind din gheare când fata cotrobăi pe sub patul de campanie. Găsi cartea ferfenițită și i-o azvârli lui Gundhalinu). Și în final, continuă Blodwed, ea crede că el e pe moarte și el crede că ea a murit — i-așa de trist. Rânji cu un aer de vampiră.

— Blodwed, îți voi spune eu o poveste, interveni Moon agățându-se de o inspirație neașteptată și văzând-o ca pe o soluție la problema lor. Se așeză pe jos cu picioarele încrucișate ; starlii veniră, gonind păsările, și-și lăsară boturile ascuțite în poala ei. Despre mine..., adăugă, despre Adevărata mea Dragoste, despre contrabandiști de tehnologie și despre Carbuncle. „Și tu vei asculta, și vei înțelege..." Simți cum inspirația pune stăpânire pe ea, aproape ca o constrângere exterioară.

Spuse din nou povestea ; coborând barierele ce-i zăgăzuiau emoțiile, permițându-și să vadă iarăși chipul lui Sparks râzând în lumina soarelui, să audă muzica lui plutind în voie pe deasupra mării, să simtă apropierea strălucitoare ca focul a celui iubit... să simtă plecarea lui, și odată cu ea cum i se smulge o parte din suflet. Și nu uită să spună nimic din toate lucrurile pe care le văzuse și le făcuse...

— (Vrei să spui că habar n-aveai că va dura cinci ani ca să ajungi pe Kharemough ? Chiar c-ai fost proastă !)

— (Aflu cu timpul).

...despre oamenii care încercaseră să o ajute ; despre prețul pe care îl plătiseră pentru asta.

— Și atunci, pe pieptul bărbatului în negru care omora **merii,** am văzut medalia, medalia lui... Era Sparks, în sfârșit îl... îl găsisem.

Plecă privirea, apăsându-și o mână pe obrazul purpuriu ; aducându-și aminte doar de mângâierea lui.

— Vrei să spui că... el e Starbuck ? șopti Blodwed, plină de uimire și venerație. Fir-aș a dracu' ! Adevărata ta Dragoste a ucis **mersii**... Și... și tu încă-l mai iubești ?

Moon încuviință în tăcere din cap ; gura îi tremura. „La naiba cu toate, da, îl iubesc !" Inspiră adânc, luptându-se să se controleze ; făcând sforțări să revină în prezent ca să evalueze reacția lui Blodwed.

Nomada se șterse la ochi pe furiș, apoi se scărpină în cap, firele părului ei scurt, ridicându-se precum niște paie.

— Of... nu-i drept ! Acum el o să moară și n-o să afle niciodată.

— Ce ? încremeni Moon.

— Schimbarea, zise Gundhalinu. Ultimul Festival, sfârșitul Iernii. Sfârșitul Reginei Zăpezii... și al lui Starbuck. Ei se îneacă împreună. Asta-i sfârșitul a tot și a toate...

BZ o privi cu o neașteptată înțelegere tăcută.

Moon se ridică pe genunchi, și împinse starlii într-o parte, rupând vraja ce-o stăpânise și-i permisese s-o subjuge pe Blodwed.

— Mama Noastră a Tuturor... mai e doar puțin timp ! Blodwed, trebuie să ne dai drumul ! Trebuie să-l găsesc trebuie să ajungem în Carbuncle înainte de Schimbare.

Fata se sculă în picioare, înăsprindu-se la față.

— Nu trebuie să fac nimic ! Voi ați inventat totul, doar ca să vă las să plecați. Ei bine, n-am s-o fac !

— Nu-i o minciună ! Starbuck **este** Sparks, și el are să moară... Nu se poate să fi făcut atâta drum ca să las lucrurile așa ! Moon se lupta cu panica ce-i creștea în suflet, simțind cum pierde lupta. Dacă pot ajunge în Carbuncle, atunci BZ mă va putea ajuta să-l găsesc la timp pe Sparks. Iar dacă el nu se întoarce acolo cât mai curând, cei din neamul lui vor părăsi planeta, lăsându-l aici. N-au mai rămas nici măcar două săptămâni...

— Atunci peste două săptămâni totul va fi terminat și niciunuia dintre voi n-o să-i mai pese chiar de nimic. Așa că puteți să rămâneți aici cu mine pentru totdeauna. Blodwed își încrucișă brațele fulgerând din priviri.

Moon se ridică în picioare, având senzația că pereții de stâncă se strâng în jurul ei.

— Te rog, te rog, Blodwed ! Ajută-ne !

— Nu-mi pasă dacă toată povestea asta e adevărată ! Nici vouă nu vă pasă de mine — de ce-ar trebui să-mi pese mie de voi.

Blodwed prinse mâneca tunicii lui Moon și trase de pânza subțire, sfâșiind-o pe jumătate, apoi ieși din încăpere, trântind poarta în urma ei.

— Chestia asta nu pot s-o înțeleg, murmură BZ, cu un ton aflat undeva între ironie și disperare. Poveștile pe care le-am citit aveau întotdeauna finaluri fericite.

Întinsă pe jos, dar fără să doarmă, târziu în noapte, Moon simți, cum starlii ce dormeau lângă ea se treziră și ciuliră urechile. Ascultând și ea auzi sunetul pașilor cuiva care se apropia pe coridor. Se sculă în capul oaselor, clipind orbită de strălucirea radiatorului. BZ se ridică și el ; tânăra își dădu seama că, asemenea ei, extraplanetarul rămăsese treaz jumătate de noapte, suferind în tăcere. „Oh, Doamnă, e Blodwed care s-a răzgândit..."

Poarta se deschise brusc, dar silueta care prindea contur în lumină nu era a lui Blodwed. Moon sesiză că Gundhalinu aproape își ținea respirația. Ea rămase liniștită ca o moartă, paralizată.

Trezește-te, sibilă mică. Am venit să-mi arăți secretele tale... și să te-nvăț câteva dintr-ale mele.

Taryd Roh străbătu încăperea, dându-și jos canadiana de pe umeri. Moon se ridică în picioare cu greutate, cu mișcări lente. „El nu crede... Mamă, te rog, Mamă, lasă-mă să mă trezesc !" Se împletici retrăgându-se când văzu că visul nu se destramă, iar rugăciunile ei zburaseră nebăgate în seamă. Simți cum mâinile lui Gundhalinu o apucă de umeri și o trag către el.

— Las-o-n pace, pui de cățea ce ești, dacă nu vrei să-ți pierzi puțina minte pe care-o ai.

Taryd Roh izbucni în râs.

— Nici tu nu crezi ce spui, darămi-te eu ! Nu te băga-n chestia asta, Albastrule ! Altfel o să-ți arăt eu ce-i aia durere adevărată.

Strânsoarea lui BZ își pierdu toată forța. Brațele îi căzură în lături și el se trase mai în spate. Moon își încleștă dinții ca să-și înăbușe un strigăt. Însă când Taryd Roh se întinse spre ea, Gundhalinu făcu o mișcare în față și-l izbi în beregată cu o lovitură îndelung exersată.

Nu avea însă nici un pic de forță așa că nomadul Roh îi pară brațul, i-l răsuci, și-l aruncă pe polițist peste cuști. Gundhalinu se împinse de la perete, dar înainte să-și recapete echilibrul, pumnul greu al lui Taryd Roh îl doborî în genunchi, iar o cizmă îl trimise, rășchirat pe podea. Apoi Taryd Roh ajunse iar la tânără, cuprinzând-o în brațe. Gura lui o acoperi pe a sibilei; înnebunită, Moon

se zbătu până când îi găsi o buză și-și vârî dinții în ea., simțind cum sângele lui se amestecă cu propria-i salivă.

Cu un strigăt de durere bărbatul o împinse deoparte. Moon fu gata să cadă, clătinându-se în încercarea de a se ține cât mai departe de el .

— Ești blestemat, Taryd Roh ! Acum ai luat nebunia sibililor, tu cel fără de Mamă, și nu mai e nici o speranță pentru tine !

Vocea ei izbucni ascuțită precum țipetele păsărilor ce băteau din aripi deasupra capului său. Cu toate acestea el continuă să se apropie, cu sângele strălucindu-i pe față și cu totul altă nebunie lucindu-i în ochi. Moon se agăță de sârma porții încuiate, urlând :

— „Blodwed ! Blodwed !"

Degetele bărbatului i se încleștară în jurul gâtului, iar ea icni și-și pierdu vocea când durerea îi înaintă treptat de-a lungul brațelor, paralizându-i mișcările. El o smuci de acolo.

Un starl îi atacă piciorul, înfigându-și ghearele groase prin stofa pantalonului, în carne. Colții se încleștară în gambă ; Taryd o trase mai departe pe tânără, scuturând din picior ca un cal nărăvaș, până ce reuși să azvârle animalul peste perechea sa care îi dădea târcoale. Însă când își strânse iarăși mâinile în jurul gâtului sibilei, începu să se clatine, pierzându-și toată vlaga.

— Cățea ce ești ! mormăi el, cu vorbele îngroșate de frică. Își duse mâinile la cap, împleticindu-se, se răsturnă și căzu, întinzându-se nemișcat pe podea.

Moon rămase în picioare deasupra lui, vorbind cu vocea răgușită.

— Te voi învăța eu câteva secrete, necredinciosule.

Păși peste trupul inconștient și alergă către locul unde Gundhalinu încerca nesigur să se scoale. Se strădui să-l sprijine cu mâinile ei împovărate de durere și teamă, și-i zări vânătaia de pe frunte.

— BZ, te simți bine ?

El o privi nevenindu-i să creadă ce auzea.

— Întrebi dacă mă simt eu bine ? Îi prinse fața în palme și o ținu așa mult timp, apoi brațele lui o înlănțuiră, strângând-o lângă inimă ; Moon își lăsă fruntea pe gâtul lui. Mulțumesc zeilor... mulțumesc zeilor, suntem bine amândoi !

— Ei bine, dar ce credeți voi că... faceți aici ?

Blodwed năvăli prin poartă și se opri brusc la vederea corpului întins jos pe podea. Starlii stăteau în preajma lui precum vânătorii în jurul prăzii, mârâind amenințător. Își ridică privirile către Moon și Gundhalinu, aflați de partea cealaltă a încăperii ; sibila văzu întrebarea ce-i apăru în ochi, și răspunsul pe care-l căpătă fără s-o mai pună.

— Tu... tu i-ai făcut asta ? întrebă pe jumătate înspăimântată.

Moon făcu un gest de încuviințare.

Blodwed căscă gura de uimire.

— E mort ?

— Nu. Dar mâine când se va trezi o să... o să înceapă să înnebunească. O să fie mai nebun. Moon înghiți deodată un nod.

Fetița se uită la fața inertă a lui Taryd Roh, apoi își ridică iar privirile. Pe chip i se citea un ciudat amestec de emoții ; încet-încet, mânia se desprinse de celelalte sentimente și se risipi. Scotoci în interiorul canadienei, scoase tranchilizatorul și-i reglă scala. Se aplecă și lipi țeava armei de tâmpla lui Taryd.

— Nu, n-o să înnebunească. Apăsă butonul ; corpul zvâcni.

Moon tresări și-l simți pe Taryd cum devine rigid. Totuși în sufletul ei nu exista nici milă, nici remușcare.

— Adio și n-am cuvinte. Blodwed dădu arma deoparte. I-am spus c-o să-i pară rău dacă încearcă să-ți facă vreun rău. Își înălță capul și-i privi iarăși pe cei doi, cu o expresie mai profundă decât simplul simț al proprietății și mai puternică decât frustrarea. Lua-v-ar naiba, acum chiar c-ați făcut-o lată ! Când o să afle Mami ce s-a întâmplat, o să vrea să vă jupoaie de vii — ea obține tot ce vrea, așa că n-am s-o pot opri. Toți cred că-i sfântă, dar în realitate este doar nebună. Se șterse la nas. Bine ! Bine, bine, nu vă uitați așa la mine ! Am să vă dau drumul.

Moon se clătină pe picioare când pricepu în sfârșit răspunsul și căzu în genunchi.

Frigul pătrunzător de dinaintea zorilor o sfredelea pe sibilă, chiar și prin îmbrăcămintea etanșă și masca de lână maro-cenușie pe care și-o trăsese pe față. Stelele pâlpâiau pe cupola neagră a cerului, iar zăpada se întindea argintată dincolo de gura căscată a peșterii în lumina unei luni gheboase.

— N-am văzut niciodată o noapte așa frumoasă !

— Nici eu. Pe nici o planetă. Gundhalinu se foi sub păturile termice, printre pachetele cu provizii bine legate în fața glisorului încărcat până sus. Și n-am să mai văd niciodată, chiar dacă ar fi să trăiesc până la Noul Mileniu.

Inspiră adânc, și tuși chinuitor când aerul înghețat îi atacă plămânii încă nevindecați.

— Vrei să taci odată ? Blodwed se ivi pentru ultima oară lângă ei. Vrei să trezești toată tabăra ? Uite ! Vârî ceva în poala lui Gundhalinu ; Moon recunoscu trei cuști mici. Duceți-le înapoi la astroport. Nu le pot ține aici.

Vocea îi era extrem de încordată. Gundhalinu strecură cuștile sub pături alături de el.

Nomada se îndreptă către celelalte cuști pe care le îngrămădise lângă intrarea în peșteră. O descuie pe prima din ele.

— Și le-azvârl afară pe toate blestematele astea sălbatice, care nici măcar pe tine nu te plac continuă pe un ton acru uitându-se la Moon.

Păsările fluturară din aripile cenușii, rostogolindu-se uimite afară din cuști direct pe sol. Se ridicară din zăpadă și zburară, țipând libere. Fata smuci ușa celei de-a doua cuști ; iepuri de casă cu blana albă ieșiră în salturi, căzând peste picioarele lor și alergară țopăind sub lumina lunii fără nici un zgomot.

Blodwed deschise și ultima cușcă, scuturând-o ; puiul de vulpe pitică se rostogoli afară, scuipând indignat. Fata îl împinse cu piciorul în zăpadă.

— Hai pleacă naibii de-aici !

Puiul se așeză scheunând dezorientat, cu blana lui argintie zbârlită în toate direcțiile ; se ridică iarăși, tremurând, și se strădui să se întoarcă iarăși în locul ce însemna căldură și adăpost. În drumul lui dădu peste piciorul lui Blodwed ; scheunând, se frecă lingușitor de cizma ei îmblănită la exterior.

Blodwed trase o înjurătură, se aplecă și-l luă de jos.

— Atunci, bine..., şi vocea i se frânse. Am să păstrez restul animalelor! O privi din nou pe Moon. Însă acum ştiu să le îngrijesc mai bine. Vor dori să rămână cu mine.

Sibila se mulţumi să încuviinţeze din cap, neîncrezându-se în vocea ei.

— Cred că aţi luat tot ce vă trebuie. Cu gesturi stângace, Blodwed dezmierdă capul puiului. Chiar şi telemetrul. Rugaţi-vă să-l fi reparat bine, Albastrule.

— Şi-acum ce-o să faceţi? zise Gundhalinu. Când nu mai aveţi pe nimeni să vă repare lucrurile astea... şi nici vreun mijloc de a căpăta altele? Voi aţi uitat să mai trăiţi ca adevăraţii păstori şi vânători... nu sunteţi decât nişte paraziţi.

— N-am uitat, replică fata dispreţuitoare. Cunosc şi metodele vechi. Mami n-o să trăiască veşnic, indiferent ce-ar crede. Am să pot avea grijă de mine însămi... şi de toţi ceilalţi, odată ce voi fi la conducere. N-am nevoie de tine, străinule! Se şterse la ochi. Sau de tine, adăugă şi o îmbrăţişă brusc pe Moon. Aşa că mai bine aţi pleca de-aici. Duceţi-vă să-l găsiţi pe Sparks, înainte să fie prea târziu.

Moon o strânse tare în braţe, uitându-i şi iertându-i toate relele. Simţi puiul de vulpe zvârcolindu-se între trupurile lor.

— Am să-l găsesc.

Împinseră împreună sania pe câmpul acoperit cu zăpadă şi Moon se instală la comenzi. Porni sursa de alimentare, urmând instrucţiunile predate fară chef de Gundhalinu.

— Hei, Blodwed! Poliţistul se răsuci şi-o privi peste umăr. Ţine asta! Azvârli cartea ferfeniţită. Nu cred c-am să mai vreau s-o recitesc.

— Dar nici eu n-o pot citi, e în limba ta.

— Mai înainte nu te-a oprit amănuntul ăsta.

— Plecaţi odată de-aici, lua-v-ar naiba! Flutură cartea ca pe o ameninţare, dar Moon îi zări zâmbetul pe buze.

Sibila aprinse farul săniei şi începură călătoria finală înspre nord.

Arienrhod stătea pe tronul din sala de audienţe unde peste mai puţin de două săptămâni avea să-l primească pe Primul Ministru al întregii Hegemonii în ultima sa vizită oficială. Se întrebă aşa, într-o doară, dacă va avea milă de ea. Astăzi însă venea doar Comandantul Poliţiei şi nu-i trebuia prea multă imaginaţie ca să ghicească motivul vizitei. Faptul că PalaThion apărea aici în persoană trebuia să fie un indiciu asupra gradului de reuşită a acţiunii lui Starbuck.

PalaThion îşi lăsă escorta printre nobilii care şedeau la taclale în partea îndepărtată a sălii, probabil pentru ca aceştia să nu fie siliţi să îngenuncheze. Nici ea nu mai era dispusă să îngenuncheze, acum că devenise Comandant — o mică victorie pe care o dobândise, singura de altfel. Arienrhod zâmbi în sinea ei când poliţista îşi scoase casca şi se înclină oficial.

— Maiestate!

— Comandante PalaThion, arăţi îngrozitor — probabil că munceşti din greu. Plecarea oamenilor tăi de pe Tiamat nu înseamnă sfârşitul lumii, să ştii. Trebuie să ai grijă de tine, sau vei îmbătrâni înainte de vreme.

PalaThion o privi cu o duşmănie prost disimulată şi cu o disperare abia perceptibilă.

— Maiestate, există lucruri mai rele decât bătrâneţea.

— Nu-mi pot imagina vreunul, replică Regina rezemându-se de spătar. Cărui fapt îi datorez această vizită, Comandante?

— Două lucruri le socotesc mai rele: crima şi măcelărirea ilegală a mersilor. (Din tonul glasului se înţelege că amândouă aveau aceeaşi importanţă pentru ea. Am venit cu un mandat de arestare pentru Starbuck, sub acuzaţiile de crimă şi omorâre a mersilor de pe pământul aparţinând unui extraplanetar numit Ngenet. După cum ştiţi, el interzisese Vânătoarea pe plantaţia sa. Ochii ei priveau acuzator.

Arienrhod ridică din sprâncene, cu o surprindere doar parţial simulată.

— Crimă? Trebuie să fie vreo eroare, sau altă explicaţie.

— Am văzut eu însămi un cadavru şi corpurile mersilor. PalaThion clipi, când îi reveni amintirea şi colţurile

gurii i se lăsară în jos. N-a fost nici o eroare și nu există altă explicație. Îl vreau pe Starbuck și îl doresc acum... Maiestate.

— Bineînțeles, Comandante. Vreau să-l chestionez eu însămi în legătură cu acuzațiile. (Nu mai aflase nimic despre reapariția lui Moon. Dar acum...) Sparks! zise ea. Privi peste albul sălii către locul unde acesta stătea printre nobilii care veniră cu costumele de Festival pentru a fi examinate de Regină. Bogătașii izbutiseră deja să obțină prototipurile cele mai frumoase și mai complexe ale fabricanților de măști și să aibă costume care să se asorteze acestora. Stăteau toți laolaltă precum niște superbe animale fantastice, privind-o impasibile, cu fețele lor totemice de mutanți, creaturi provenite dintr-o halucinație provocată de droguri.

Sparks veni iute la chemarea lui Arienrhod. Îl privi cum se mișca, observând că vesta albastră fără mâneci și pantalonii strânși îi accentuau suplețea mișcărilor. Totuși expresia lui era falsă, iar gravitatea nepăsătoare îl făcea la fel de străin ca și orice mască de festival. Îngenunche în fața ei cu o slugărnicie tăcută, ignorând-o complet pe PalaThion. Regina nu era sigură dacă grosolănia era calculată sau doar vinovată ; știind că el se simțea vinovat față de femeie, dar neînțelegând niciodată motivul.

— Da, Maiestate.

Ea îi făcu semn să se ridice.

— Unde este Starbuck, Sparks ?

Bărbatul o privi cu uimire apoi își veni iute în fire.

— Eu... ăă, nu știu, Maiestate. A părăsit palatul. Nu mi-a zis când se-ntoarce. Rânji sarcastic, arătându-și curiozitatea. Nu vorbește cu mine.

— Comandantul PalaThion a venit să-l aresteze pentru crimă.

— Pentru crimă ? se-ntoarse Sparks către polițistă. Veninul se ivi în ochii acesteia când îi întoarse privirea și nu dispăru când se uită spre Arienrhod.

— Cât de bine și-a ales momentul plecării.

— Haide, Comandante, făcu Regina iritată. Crezi că pot citi mințile ? Să știi că nu închid ochii la crimele supușilor mei. (Expresia lui PalaThion spunea că n-ar fi fost surprinsă ca ambele afirmații să fie neadevărate).

Vreau să știu mai multe amănunte. Spuneai că ai văzut tu însuți cadavrele ? Ale cui cadavre ?

— Am văzut un cadavru... dacă nu puneți la socoteală leșurile mersilor.

PalaThion înghiți un nod, de parcă pentru ea constituia ceva mai mult decât o simplă amintire neplăcută. Sparks se juca cu agatele de la capetele centurii sale, lovindu-le de coapsă ca pe-un bici și strâmbându-se la fiecare lovitură.

— Era cadavrul unui dillyp.

— Un Dulău ! nu-și putu ea reține disprețul din glasul ușurat.

— Nu, Maiestate, zise cu răceală PalaThion. Un dillyp. Un cetățean liber al Hegemoniei, un oaspete al Cetățeanului Ngenet. Fusese înjunghiat. Conform declarațiilor lui Ngenet, altă musafiră a lui lipsea și se presupune că a murit. Este vorba de o cetățeană a acestei planete, o femeie din neamul văratic, pe nume Moon Dawntreader. Trupurile mersilor fuseseră mutilate.

— Mutilate ? repetă Sparks puțin cam tare.

Arienrhod simțise privirea insistentă a lui PalaThion îndreptată către ea când rostise numele lui Moon : „Bănuiește". Era totuși pregătită pentru asta și-și păstră neschimbată expresia de dezgust politicos.

— Numele ăsta mi-e vag cunoscut... Nu-i o rudă de-a ta, Sparks ?

— Da, Maiestate. Bărbatul își cuprinse încheietura mâinii și Arienrhod îi văzu unghiile mușcând din carne. Dacă vă aduceți aminte, era... verișoara mea.

— Condoleanțele mele, vorbi ea fără pic de căldură.

PalaThion o privea nici uimită, nici dezamăgită, ci cu o expresie ce împletea ambele sentimente.

— Revenise în mod legal pe planetă. A dispărut cu aproape cinci ani în urmă. Propria ei voce scârțâia.

Cred că-mi amintesc de întâmplare. „Și credeam că acela a fost sfârșitul ; dar nu s-a întâmplat așa.

— Ce-ați vrut să spuneți, că mersii erau... mutilați ? zise iarăși Sparks. Cum anume mutilați ?

— Am la sediul central o înregistrare filmată, dacă îți plac astfel de lucruri, Dawntreader.

— La naiba, nu asta am vrut să... vreau să știu ce i s-a întâmplat lui Moon !

— Sparks! Arienrhod se apleacă înainte, cu gest de avertizare tăcută. La urma urmei, este verișoara lui, Comandante. Bineînțeles că-l preocupă ce i s-a întâmplat. „Lua-l-ar dracu", adăugă în gând văzându-l cât era de preocupat.

— Fuseseră... jupuiți, Maiestate, se încruntă PalaThion.

— Jupuiți? Regina privi către Sparks cu o neîncredere voalată, și zări surpriza din ochii lui. Starbuck n-ar face niciodată așa ceva. În ce scop?

— De vreme ce este omul dumneavoastră, ar trebui să-i cunoașteți mai bine motivele. PalaThion își pipăia centura cu arme, apropiindu-se extrem de mult de aroganță. Cine altul ar fi avut posibilitatea să înece atâția mersi dintr-o dată?

„Nu-mi place asta. Nu-i pot pricepe îndeajuns gândurile". Arienrhod pipăi spirale transparente ale brațului tronului.

— Păi, Comandante, îți spun sincer, chiar dacă el ar fi făcut asta, nu văd de ce ești atât de preocupată. În scurt timp va fi mort atunci când va veni Schimbarea. Ridică din umeri cu o acceptare fatalistă și o urmă de zâmbet.

— Legea nu poate conta pe asta, Maiestate, rosti PalaThion aruncându-i o privire mușcătoare. În plus moartea aceea ar fi prea ușoară pentru el.

Sparks se întoarse; se abținu să zică ceva și-și trecu mână prin păr.

Dintr-o dată Arienrhod își simți sângele vâjâindu-i prin urechi.

Vorbește pentru tine însăți, extraplanetaro! Îți sugerez să te preocupe propria-ți scoartă de după Schimbare, iar pe-a noastră să ne-o lași nouă în grijă.

— Soarta Voastră și a mea se află în strânsă legătură, Maiestate, de vreme ce Tiamat aparține Hegemoniei.

Reginei i se păru că „aparține" fusese subtil accentuat totuși, siguranța polițistei cedă chiar în momentul cacealmalei, iar neîncrederea în sine o readuse la locul său. PalaThion știa — da, știa — că Iernaticii aveau anumite planuri; dar la fel de sigur știa că era incapabilă să le oprească.

— În orice caz, îl vreau pe Starbuck pentru interogatoriu și sper că veți cooopera, zise polițista sec fără să spere absolut nimic.

— Bineînțeles, voi face tot ce pot ca această neplăcere să fie rezolvată. Arienrhod descâlci colierul din mărgele de cristal ce se revărsa pe pieptul cămășii ei, argintii. Dar Starbuck acționează pe propria-i răspundere, el vine și pleacă atunci când îi place. Nu știu când o să-l mai văd.

Gura lui PalaThion se strâmbă cu scepticism.

— Oamenii mei îl vor căuta, de asemenea. Desigur, m-ar ajuta mai mult dacă mi-ați spune numele lui.

Arienrhod îi făcu semn lui Sparks să urce pe podium și-i mângâie cu mâna brațul dezgolit. Îl simți înfiorându-se de parcă atingerea ei îl ardea cu un foc rece.

— Îmi pare rău, Comandante. Nu pot dezvălui nimănui identitatea lui. Ar însemna o violare a încrederii, a întregului concept al poziției lui în societate. Dar voi fi cu ochii pe el...

Întinse mâna ca să atingă o buclă din părul lui Sparks, și-o încolăci în jurul degetului; bărbatul o privi cu o teamă bruscă. Regina zâmbi, și el zâmbi, îndoielnic.

— Îl pot descoperi eu însămi. Și când o voi face, îl voi lua cu forța! PalaThion făcu plecăciunea cuvenită și ieși.

Sparks pufni în râs, eliberându-și tensiunea.

— Chiar sub ochii ei!

Arienrhod își permise să i se alăture, fără o adevărată plăcere, amintindu-și de vremea când râsul reprezenta un lucru simplu, avându-și rădăcinile în bucurie, nu în durere...

— Ce rușine că nu-și va da seama niciodată ce-a pierdut. „Dar trebuie să mă conving de asta". Pentru o vreme, Starbuck va trebui să poarte masca Omului Obișnuit.

Redeveni sobru, Sparks făcu cu capul un semn afirmativ.

— Asta-mi convine, mormăi el cu amărăciune.

— Ce s-a întâmplat pe plaja aceea? se aplecă Arienrhod înspre bărbat, stăpânindu-l cu privirea.

— Ți-am spus tot ce știam, tot ce-am văzut! Am omorât mersii, ca de obicei, și i-am lăsat ca să-i găsească Ngenet. Nimic altceva! Își încrucișă brațele pe piept: Nu știu ce s-a întâmplat după aia. Pentru numele Domnului, aș fi vrut să... Cuvintele răsunau ca o jalnică rugă pentru ceva pierdut și dorit.

Ea îşi feri privirea, simţindu-şi faţa cuprinsă de o emoţie indefinibilă. „Chiar aşa? Atunci pe toţi zeii, sper să nu afli niciodată!“

35

— Pe ochii Doamnei! Glisorul derapă şi se opri.

Gundhalinu imită în şoaptă blestemul înăbuşit al sibilei exasperate. O nouă întindere de teren dezgolit, pietros, le bloca urcuşul pe versantul altui deal. Poliţistul nu văzuse niciodată, şi nici nu se aşteptase să vadă, ţinutul aflat dincolo de portul spaţial atunci când nu era acoperit de metri de zăpadă troienită. Tiamat ajunsese însă din nou la vara orbitală cât timp fusese ţinut prizonier; şi acum intra în vara deplină a Schimbării — când Gemenii atingeau punctul de periabsidă al drumului lor în jurul Porţii Negre. Influenţa gravitaţională a Porţii intensifica activitatea solară a stelelor gemene; dezgheţând încet această planetă îngheţată, făcând ca regiunile ecuatoriale să devină treptat insuportabil de fierbinţi.

În ultimele câteva zile, pe măsură ce-şi croiseră drumul în afara pustietăţii negru-argintie unde-şi aveau nomazii tabăra, vremea le fusese favorabilă. Singurătatea vastă, strălucitoare, se întinsese ca un covor imaculat la poalele piscurilor vulcanice roase de gheţari, sub puritatea perfectă a cerului, zi după zi. Şi pe zi ce trecea, deşi ei călătoreau spre nord, temperatura scădea treptat spre punctul de îngheţ, iar la zenitul sorilor chiar îl depăşea. Mulţumirea lor se transformase în blesteme din pricina zădărnicirii planurilor, pe măsură ce tot mai multe petice de piatră dezgolită şi de tundră blocau drumul glisorului.

Gundhalinu ieşi încetişor de sub grămada de piei şi pături, îşi târî picioarele până în partea din faţă a vehiculului şi-i ridică tălpicile ferind partea fragilă de dedesubt. Moon se opinti cu toată greutatea, împingând glisorul şi laolaltă îl târâră în susul interminabilei pante. Bărbatul privi umbrele gigantice proiectate de soare pe sol, care le reproduceau înaintarea poticnită, încercând să ignore benzile de metal încins ce-i strângeau pieptul... şi conştiinţa faptului că slăbiciunea lui silea o fată să facă toată munca grea; era conştient că ea se descurcase bine complet singură, şi fără să se plângă.

Ajunseră în sfârşit în vârful dealului, unde începea coborâşul înzăpezit. BZ exhală răsuflarea pe care o ţinuse, şi odată cu ea ieşi spasmul de tuse profundă pe care şi-l înfrânase. O simţi pe Moon venind lângă el, împingându-l la loc pe scaunul din sanie.

— Cât mai avem? se încruntă ea, trăgându-i iarăşi blănurile până sub bărbie cu un gest de infirmieră artăgoasă. Nu mai avea plante medicinale şi el ştia că tânăra pricepuse că tusea lui se înrăutăţise din nou.

Zâmbi scurt şi clătină din cap.

— Puţin. Poate peste înc-o zi, vom fi acolo.

„Astroportul. Salvarea. Raiul“. Gundhalinu nu recunoştea că nu-şi putea aminti dacă trecuseră cinci sau şase zile de când călătoreau. Nu-şi permitea să creadă că trecuse prea mult timp, sau că putuse greşi în calcule.

— Cred că trebuie să facem tabăra acolo jos, arătă Moon.

Bărbatul îi văzu înfiorarea când o biciuire de vânt înţepătoare ca gheaţa lovi creasta dealului.

— Sorii apun deja, adăugă ea privind peste dealurile nesfârşite ce se pierdeau către marea din depărtare, apoi ridică ochii la cerul indigo care se întuneca. Se face prea rece pentru tine ca să mai călătoreşti. El o auzi inspirând brusc mai sonor decât oftatul vântului: BZ!

Privi în sus, urmărindu-i mâna, neştiind la ce să se aştepte, dar în nici un caz la aşa ceva.

Din zenitul negru-albăstrui cădeau stele. Nu erau însă stelele de sticlă sfărâmată ale acestei planete a iernii... ci stelele care străluceau în vise, cele pentru care un om putea să moară, stelele imperiului, grandorii şi gloriei... imposibilul transformat în realitate.

— Ce... ce sunt astea?

Auzi în vocea lui Moon uimirea şi groaza nenumăraţilor băştinaşi de pe şapte planete diferite, de-a lun-

gul unui mileniu, atunci când fuseseră martori la ceea se vedea acum.

Cele cinci nave stelare se măreau cu fiecare bătaie de inimă a lor, armoniile de culoare și intensitate modificându-se și reordonându-se odată cu schimbarea paralaxelor, construind o complexitate în complexitate, precum lumina care se revarsă prin prisme de apă curgătoare. Gundhalinu privi cum cele cinci nave se realiniază încet, deplasându-se într-o formație în cruce; văzu jocul focului lor rece împrăștiindu-se și fuzionând într-o imensă stea, simbolul Hegemoniei. Culorile străluceau într-o muzică pe care aproape o puteai auzi, umplând cerul cu toate nuanțele, cu toate imposibilele transformări ale aurorei ce acoperea cerul nopților de pe planeta sa natală...

— Primul Ministru? E Primul Ministru? ajunseră la el cuvintele lui Moon, înăbușite de obrăzarul protector și de mâna ei ridicată.

El înghiți un nod, apoi încă unul, incapabil să răspundă.

— Sunt nave! răspunse sibila de una singură, când bărbatul n-o făcu. Sunt doar nave. Cum pot fi reale, și în același timp atât de minunate?

— Sunt Kharemoughi.

I-ar fi putut răspunde: „Imperiul" sau „Zeii". Nu-i spuse că erau nave obișnuite, înfășurate în mantii de proiecții holografice ca să uluiască o lume supusă. Se uită la fata orbită de venerație și luă zâmbetul de pe fața ei drept apreciere.

— Zău? Ea îi atinse cu blândețe obrazul, și se întoarse cu atenția către cer când formația se descompuse iarăși, flăcările se domoliră și tăciunii aprinși căzură pe pământ... înapoia dealurilor, la numai două culmi depărtare de ei. Ia uite! Se smulse din uimirea care-o cuprinsese: Ăla trebuie să fie astroportul! BZ, mai avem puțin. Putem ajunge acolo diseară. Nori de chiciură îi crescuseră în jurul obrajilor și fața i se îmbujoră de emoție. Ajungem la timp!

— Da, inspiră el adânc. E timp destul. Slavă zeilor! Privi cum ultima dintre nave se stinse ca o lumânare în spatele dealurilor înzăpezite. „Diseară..." Nu e nevoie să ne grăbim în seara asta. Încă o zi nu mai contează. Și mâine este foarte bine.

— În câteva ore am fi acolo, îl privi ea surprinsă.

Polițistul ridică din umeri, privind tot în depărtare.

— Poate c-așa e. Începu să tușească, și-și înăbuși accesul cu palma.

Moon îi puse o mănușă pe frunte, ca și cum i-ar fi controlat temperatura.

— Cu cât mai repede te vede un tămăduitor... un medic... cu atât mai bine.

— Bine, dădaco!

Ea-i dădu un ghiont. Gundhalinu rânji, înflăcărarea revenindu-i când Moon porni sursa de alimentare. Glisorul trecu silențios peste culme și porni în jos, ascunzând până și luminile stârnite de asolizarea navelor. Ore... numai câteva ore, până când va reveni la viață, până își va redobândi traiul pe care aproape că-l pierduse pentru totdeauna, singura viață care merita să fie trăită. Zei, da, voia să ajungă în seara asta la astroport!

„Atunci de ce spusese „mâine"? „Și mâine este foarte bine". Își mișcă mâinile pe sub pături, deplasând animalele lui Blodwed, care se bucurau de căldura trupului său — rămăseseră doar două. Pasărea verde murise cu trei-patru nopți în urmă. Dimineața îi făcuseră un mormânt mic în zăpadă. **Acolo singur plec eu...** Rostise cu voce tare aceste cuvinte, îngenunchind în zăpadă sub prezența tăcută a cerului.

Le rostise din ochi la fiecare revărsat de zori, când se trezea descoperindu-se liber și o vedea pe fată în cortul gonflabil... destul de aproape ca s-o atingă, dar nemaiatingând-o niciodată din acea noapte. Îi veghease somnul, visele care îi treceau peste chip... fața bălană și părul răvășit, alb ca zăpada, paloarea sălbatică, nenaturală, ce-i era mai familiară acum decât propria-i piele smeadă; toate îi deveniseră deodată frumoase și adevărate. În închipuirea lui, o ținuse iarăși în brațe, îi sărutase buzele ca s-o trezească în zori... și în această pustietate fără de sfârșit, bărbatul fusese liber într-un fel cum nu fusese niciodată, liber de trecutul și de viitorul său, de codurile rigide care-i defineau existența. Aici el plutea fără formă, ca un embrion, și nu se rușinase simțind o dorință arzătoare pentru fata primitivă cu ochii ca ceața și ca agatul.

O văzuse trezindu-se din vise neplăcute, sub sărutul său imaginar, rămânând întinsă și privindu-l cu un zâmbet somnoros. Văzuse cum ochii ei se umpleau de înțelegere și recunoscuse dorința ezitantă de a răspunde, care-i umplea trupul. Însă doar ochii lui întrebaseră, și doar ochii ei îi răspunseseră. Iar acum o altă dimineață n-avea să mai existe...

Ajunseră pe culmea unui ultim deal, înfrigurați și suferinzi ; tăcuta strălucire din zori a astroportului se deschise înaintea lor precum un soare răsărind la miezul nopții. Domul scund al complexului subteran era o proeminență vastă pe șesul îndreptat spre mare, aproape un oraș în toată puterea cuvântului ; o lumină nepământeană îi inunda suprafața curbată. Acum nu se mai zărea nici un semn al navelor stelare : suprafața impenetrabilă a cupolei nu era întreruptă de nici o deschidere. Departe, la orizont, pâlpâia forma de scoică a neadormitului Carbuncle.

Gundhalinu oftă, liniștindu-și apăsarea dureroasă din piept. Moon ședea tăcută în fața comenzilor ; bărbatul se întrebă dacă era uluită la vederea primului astroport pe care-l zărise vreodată... până când își aminti că acesta nu era primul ei port stelar. Mâna fetei se întinse brusc și-i apăsă umărul, într-un gest care mai degrabă cerea liniștirea decât o oferea. El își înălță palma ca s-o acopere pe-a ei, dar constată că degetele refuzau să-l asculte. Coborî brațul.

— Nu-ți face griji, murmură polițistul cu stângăcie. Mai bine-am coti la stânga, să ne apropiem de intrarea principală. Securitatea va fi sporită de un câmp magnetic pentru vizita de stat... nu vreau să pățim ceva din pricina măsurilor lor de prevedere.

Ea îl ascultă, continuând să fie tăcută. Prins în capcana neașteptatei sale incapacități s-o atingă, s-o liniștească, pe ea sau chiar pe sine, Gundhalinu privi domul înălțându-se înaintea lor.

Mai aveau o sută de metri până la intrarea principală când în jurul lor se revărsară lumini și o voce imaterială le ordonă să se oprească. Patru oameni, purtând uniforma albastră pe care Gundhalinu aproape că uitase

cum arăta, se apropiară de ei cu precauție ; știa că în interior erau mai mulți care supravegheau glisorul. Vizierele căștilor lor erau coborâte ; nu putea recunoaște pe nici unul. Faptul că știa că erau oamenii lui nu-l consola, nici nu-l liniștea. Rămăsese încremenit, cu o stinghereală vinovată, de parcă era un criminal și nu o victimă.

— Încălcați o zonă interzisă. (El recunoscu însemnele de grad ale unui sergent, dar nu și vocea acestuia). Îndepărtați-vă, Iubitori ai Mamei, și dacă ați adus cu voi mai mulți din clanul vostru de hoți, luați-i și pe ei, înainte de a vă folosi drept ținte vii.

Gundhalinu își înăspri vocea.

— Cine dracu' te-a învățat procedura, sergent ?

Sergentul tresări, prefăcându-se surprins.

— Cine dracu' vrea să știe ?

Făcu un semn din mână. Doi dintre oamenii săi o înconjurară pe Moon, iar al treilea îl trase pe Gundhalinu din sanie. Picioarele acestuia cedară și se așeză în zăpadă, fără prea multă ceremonie.

— Lasă-l în pace !

— Luați-vă mâinile de pe ea !

Protestul său mânios se auzi odată cu cel al lui Moon când sibila porni către el și cei doi oameni o smuciră înapoi. Gundhalinu își împinse gluga pe spate și-și scoase obrăzarul. În mod deliberat, vorbi în Klostan, limba de bază de pe Portul Nou :

— Îți spun eu „cine vrea să știe", sergent. Inspectorul de Poliție Gundhalinu vrea să știe.

Sergentul își împinse în sus viziera căștii, holbându-se :

— Voi, zei...

— Gundhalinu e mort !

Al treilea polițist se uită cu atenție la el.

— Pe mileniul care vine este chiar el !

Moon se eliberă și-l ajută să se ridice. Gundhalinu își șterse pantalonii și se înălță cu o demnitate lentă.

— Rapoartele despre moartea mea au fost premature.

Își puse brațul în jurul fetei, sprijinindu-se pe umărul ei.

— Inspectore ! Sergentul se repezi să ia poziția de drepți. (Gundhalinu asocie un nume fetei lui : Tessra-Barde). Credeam că banditii v-au făcut de petrecanie, domnule. Dați-i o mână de...

— Mă simt bine. Gundhalinu clătină din cap, în timp ce Moon își intensifică strânsoarea într-un gest protector, de apărare, refuzând să se desprindă de el. Sunt bine acum, zise uitând dintr-o dată de frig și de oboseală, simțind cu ușurare, căldură și putere

— Bine-ați venit înapoi, Inspectore ! Ați făcut-o exact la timp. Unul dintre polițiști îi strânse mâna și o examină cu curiozitate pe Moon ; Gundhalinu simți că se nasc implicații. Cine-i prietena dumneavoastră, Iubitoare a Mamei ?

— E bine să fii înapoi — habar n-aveți cât de bine e.

Aruncă o privire obrazului lipsit de mască al lui Moon, îi văzu suspiciunea temătoare și înțelese în sfârșit că o parte din nesiguranța ei tăcută se concentrase asupra lui. Îi zâmbi liniștitor și simți strânsoarea ei domolindu-se.

— Însoțitoarea mea a fost prizonieră împreună cu mine. Înainte de a mai povesti despre noi amândoi..., amână el momentul când știa că va trebui să mintă,... ne-ar fi de folos o masă caldă și un loc să ne odihnim.

El tuși sfâșietor, subliniindu-și starea.

— Inspectore, după cum știți, domnule..., îl auzi pe Tessra Barde, lo... ăă, localnici nu au voie să intre în complex.

— Pe toți zeii, sergentule ! (Își pierduse răbdarea). Dacă bandiții Iernatici n-ar fi pătruns în afurisitul ăsta de complex, n-aș fi acum aici pe jumătate mort ! Și dacă n-ar fi existat această femeie, n-aș mai existat deloc ! Porni către intrarea în tunel, susținut încă de brațul lui Moon. Aduceți-ne sania !

Nimeni nu mai obiectă.

Jerusha își frecă ochii și-și înăbuși un căscat cu palma. Zumzetul a aproape cincizeci de conversații se rostogolea pe deasupra și în jurul ei, se înălța către tavan și era reflectat îndărăt, adormind-o. Astăzi rămăsese trează timp de douăzeci de ore, după o altă noapte de somn întrerupt ; chiar și această poziție onorantă, așezată la principala masă a sălii, printre semizeii Adunării Hegemonice, se transformase într-un alt test de rezistență. După ora de la bordul navei Primului Ministru și a Apărării, se aflau acum în miezul zilei și nu în toiul nopții ;

ca atare, noaptea devenise zi pentru fiecare cei delegați să i întâmpine:

În seara asta dăduse mâna cu însuși Primul Ministru Ashwini, purtând o uniformă de gală a Comandantului Poliției, încărcată de destule galoane și alămuri pentru a se lua la întrecere cu soarele. Sau așa crezuse ea până când văzuse îmbrăcămintea de ceremonie a lui Ashwini, din brocart cu pietre prețioase, splendid croită pentru a sublinia fiecare linie a trupului său încă tânăr.. Ce vârstă avea oare, măsurând după timpul real ? Patru sute de ani ? Cinci sute ? Până și Arienrhod simțea probabil un fior de invidie la imaginea a tot ceea ce reprezenta el. (Fusese cuprinsă de o plăcere secretă aflând că Arienrhod nu avea permisiunea de a participa la acest banchet). Prim Ministru pe viață, Ashwini îi urmase la putere tatălui său ca un element din spectacolul Hegemonic în secolele de după perioada în care visele Kharemoughului de a domina planetele de aceeași categorie fuseseră spulberate de indiferența fundamentală a spațiului și timpului galactic. O salutase pe Jerusha cu o curtenie politicoasă, în care ea îi citise neîncrederea la găsirea unei femei în această postură. Șeful Justiției, Hovanesse, stătea acum lângă el, dar Jerusha era aproape indiferentă la genul de rapoarte pe care acesta le primea despre ea.

Un servo-mecanism se opri lângă ea, îndepărtă cu dexteritate al șaselea sau al șaptelea fel de mâncare, neatins, și-i așeză un altul în față. Jerusha își sorbi ceaiul, privind petele de grăsime rotindu-se pe suprafața lui aburindă, neagră-roșiatică. Opărise ceaiul până când lingurița fusese gata să se dizolve, și spera că va fi destul de tare s-o țină trează.

— Vă reținem de la adevăratul somn de noapte, Comandante ?

Jerusha se întoarse, plină de vinovăție, să-l privească pe bărbatul din dreapta ei, Primul Secretar, Temmon Ashwini Sirus, un fiu natural al Primului Ministru. Era un bărbat drăguț, cu o piele deschisă la culoare și oase mari pentru un Kharemoughi, cam în jurul vârstei mijlocii. Ultimul aspect o surprindea, pentru că Primul Ministru însuși arăta mai tânăr. Totuși amănuntul părea

mai puțin surprinzător precum existența unui bastard printre membrii Adunării, acest depozitar de bază al aroganței Kharemoughi. În mod evident, Temmon Sirius își câștigase o faimă considerabilă ca politician luptător pe planeta lui natală, și asta-l îndemnase pe Primul Ministru să încalce tradiția și să-l „aleagă" într-un post vacant din Adunare. În prima oră, Jerusha purtase o conversație banală cu el și cu Președintele Camerei, îmbrăcat regește, din stânga ei, a cărui colonie pătrunzătoare o făcea să strănute. Conversația murise însă de la sine și femeia fusese recunoscătoare când ei își lăsaseră atenția atrasă în altă parte.

— Nu, bineînțeles că nu, Secretare Sirus, murmură ea, amintindu-și în sfârșit de bunele maniere. Își trecu un deget pe sub marginea aspră, împletită a gulerului înalt.

— Abia dacă v-ați atins de mâncare. Și asta după toate chinurile celui mai bun bucătar al dumneavoastră de a ne face pe plac. Coaja de canawba este excelentă.

Vorbea Klostan cu ușurință; un lingvist desăvârșit, precum majoritatea tehnicienilor Kharemoughi. „Dar ce altceva are el de făcut toată viața?" Îi zâmbi prostește. „O zei, scoteți-mă de-aici..."

— În domeniul meu de activitate nu particip la multe dineuri cu douăsprezece feluri de mâncare. După atâția ani, propriul ei grai i se părea mai străin decât tiamatana. Cred că n-am să fiu la înălțimea provocării. „A niciunei provocări!"

— Gustă pepenele galben, Comandante. Aprobă când ea ridică ascultătoare lingura zimțată și continuă: Cred că a te bucura de mâncarea bună este singura cale de a supraviețui plictiselii groaznice a acestor afaceri de stat. Și a bea băuturi bune...

„Deci asta ți-a dezlegat limba". Înghiți altă lingură de pepene, dându-și seama brusc de faptul că îi plăcuse, împotriva voinței sale. „Oh, ce dracu... să trăiești într-o lume de vis pentru o oră; asta va trebui să-ți ajungă pentru toată viața. Prefă-te că totul a ieșit așa cum ai vrut tu, și că nu se va sfârși odată cu plecarea definitivă. Jerusha privi afară spre întinderea impunătoare, roșie-aurie, a câmpului de asolizare, unde navele Adunării veniseră să se odihnească precum o cenușă stinsă, ca mii de monezi bătute, după splendoarea învăpăiată a coborârii lor. Rețelele energetice ale câmpului și anexele sale periferice erau acoperite cu lumină, precum suprafața coagulată a unui șuvoi de lavă. Și, pentru o clipă femeia simți un val de mândrie și de plăcere la vederea celor mai incredibile realizări ale omenirii; fiindcă se afla printre cei mai de seamă cetățeni ai săi; pentru viitorul mai glorios ca niciodată care i se întindea înainte... făgăduiala sirenei care o ispitise să plece de pe lumea natală. „Și pentru ce...?" Privi din nou de-a lungul meselor dispuse sub formă de arbore, la fețele ca niște frunze însuflețite mișcându-se în vânt, la chipul lui Sirius; gândind, pe neașteptate, cu durere: „BZ... acest moment trebuia să-ți aparțină ție, nu mie".

— Cum s-a-ntâmplat că...

— Iertați-mă, Comandante. Sergentul din gardă pătrunsese între ei, scuzându-se: Iertați-mă, domnule.

— Ce este, TessraBarde? Jerusha nu putea recunoaște urgența deosebită din tonul lui.

— Îmi pare rău că vă întrerup, doamnă, dar m-am gândit că ați vrea să aflați... tocmai ce l-am găsit pe Inspectorul Gundhalinu.

Lingura Jerushei zdrăngăni peste petalele farfuriei sale în formă de floare.

— E mort.

— Nu, doamnă, eu însumi l-am văzut. L-a adus o băștinașă. Un medic îl examinează chiar acum, în spitalul...

— Unde-i? întrebă Jerusha pe cea mai apropiată tehniciană, când intră din holul aripii spitalului în camera de consultație. Îl lăsase pe TessraBarde să-i dea o explicație Primului Secretar, sperând dar nici prea păsându-i dacă scuzele ei fuseseră suficiente. Unde-i inspectorul Gundhalinu...?

— Înăuntru, Comandante, arătă femeia cu bărbia, mâinile fiindu-i pline cu echipament.

Jerusha trecu prin cea de-a doua ușă, crezând doar pe jumătate că odaia nu avea să fie pustie.

— Gundhalinu!

Camera nu era goală și numele lui îi explodă pe buze cu mai multă tulburare decât intenționase.

Din locul unde ședea, bărbatul se răsuci s-o privească ; picioarele îi atârnau peste marginea mesei de consultații, era dezbrăcat până la brâu, iar un medic îmbrăcat în albastru îi plimba în dreptul pieptului un aparat de diagnosticare. Jerusha îi putea număra toate coastele, ce-i ieșeau prin piele ca niște doage de butoi. Îi văzu chipul și nu-și putu crede ochilor când înregistră amănuntele : scofâlcit, neras, știrb. Când se opri în fața lui, îl văzu bâjbâind după o cămașă, apoi îi făcu semn medicului să se îndepărteze, își mișcă mâinile prin aer, iar în cele din urmă și le încrucișă peste piept întocmai ca un băiețel rușinat.

— Comandante...

„Da, pe toți zeii ; tu ești ăsta, BZ..." Femeia își stăpâni impulsul de a-l îmbrățișa ca o mamă, distrugând astfel complet demnitatea lui și a ei.

— Nu ești o priveliște prea plăcută, zise ea, zâmbind până când crezu că nu mai putea suporta.

— Zeilor ! Scuzați-mă, Comandante... nu credeam să vă văd astfel... adică, vreau să spun, atât de prezentabilă...

— BZ, tot ceea ce contează cât de cât pentru mine este dacă tu ești o realitate. În cazul ăsta, festivitatea de sus nu este, la urma urmei, lipsită de sens.

Fața lui se strâmbă într-un zâmbet.

— La fel de real ca și venirea lor.

Se gârbovi, ridicând o mână ca să-și acopere gura când începu brusc să tușească.

— Te simți bine ? Doctore, care-i problema ?

Jerusha se întoarse către tehnician și-și dădu seama pentru prima oară că în cameră mai exista o a patra persoană, stând tăcută într-un colț.

Medicul ridică din umeri.

— Epuizare fizică. Pneumonie dusă pe picioare...

— Nimic care să nu se poată rezolva cu câteva antibiotice, îl întrerupse brusc Gundhalinu. Și o mâncare caldă pentru prietena mea și pentru mine. Zâmbi iute spre necunoscuta tăcută, iar medicului îi azvârli o privire dezaprobatoare.

— Să văd ce pot face, Inspectore.

Tehnicianul părăsi încăperea, cu fața complet inexpresivă. Jerusha se întrebă dacă își ascundea astfel iritarea, sau un simplu chicotit.

— Dacă aș fi știut, aș fi adus cu mine toată mâncarea care mi-a rămas. Prima jumătate a dineului meu la nivel de stat ar fi putut hrăni toată populația muritoare de foame a planetei.

Curiozitatea o făcu să înainteze în timp ce vorbea, uitându-se peste chiuvete și rafturi umplute cu medicamente, pentru a o studia pe tăcuta observatoare. O fată cu pielea albă, îmbrăcată într-o canadiană albă, cu o vânătaie în curs de vindecare pe față ; „o băștinașă ?" Jerusha se încruntă. Fata îi întoarse uitătura dar nu cu timiditatea speriată la care se așteptase, ci cu o fixitate cercetătoare. Ceva îi părea familiar...

Gundhalinu îi urmări privirea insistentă și vorbi un pic prea iute :

— Comandante, aceasta e Văratica ce mi-a salvat viața. Ea m-a adus înapoi la timp pentru plecarea definitivă. Moon, apropie-te și fă cunoștință cu Comandantul PalaThion : Dacă pe planeta asta există cineva care să te poată ajuta să-ți găsești vărul, atunci ea e aceea. Am fost luat prizonier de către bandiți, doamnă, și ea la fel. Dar ea...

Jerusha lăsă cuvintele să se rostogolească pe deasupra sa nebăgate în seamă. „Moon... Văratică... Moon Dawntreader Văratica !" Nevinovata răpită, musafira omorâtă a lui Ngenet, clona pierdută a Reginei... **clona Reginei !** Da, recunoștea acea față, cum că o vedea în sfârșit cu claritate. O străbătu un fior rece : „Ce caută aici ? Cum poate să se afle aici, cum poate să fie cea care l-a adus înapoi ? Nu ea..." Fata veni lângă Gundhalinu ; mâinile bărbatului se strânseră protectoare peste ale ei. „El nu știe că e proscrisă ; oare nu-și aduce aminte de ea ?

— Comandante PalaThion, zâmbi Moon și neliniștea i se citi deodată pe față.

— Ce cauți...

— Comandante, îmi asum răspunderea pentru aducerea ei...

Gundhalinu se opri când o mulțime de voci umplu camera exterioară. Jerusha văzu cum se luminează la față,

iar apoi cum este cuprins de panică atunci când își dădu seama ce limbă se vorbea.

— Sfinte... ! Comandante... Moon, zise el, smucind canadiana de pe spatele fetei, am nevoie de haina ta.

Moon îl lăsă s-o ia, ba chiar îl ajută s-o îmbrace de parcă îi înțelegea cumva stânjeneala. Polițistul coborî de pe masă, încheindu-și canadiana până sus, când Primul Secretar și Președintele Camerei intrară, urmați de cel puțin șase comeseni și însoțitorii lor. Jerusha îi salută, și văzu mândria lui Gundhalinu.

— Comandante ! Primul Secretar Sirus le răspunse la salut printr-o înclinare a capului. Când am aflat că ofițerul dispărut era din neamul nostru am decis că trebuie să venim și să-l felicităm noi înșine pentru faptul că s-a-ntors nevătămat.

Privi de la Gundhalinu la Moon și iarăși la Gundhalinu, de parcă nu putea crede că un Kharemoughi ar fi putut vreodată să arate astfel.

— Inspector BZ Gundhalinu, **sadhu,** salută Gundhalinu din nou, de parcă trebuia s-o dovedească.

Brusc, Jerusha fu mulțumită că-și petrecuse ultima lună de nopți nedormite, ascultând fără chef Sandhi vorbită, special pentru această ocazie. Încă nu putea desluși toate convoluțiile rangurilor.

— Tehnician de rangul al doilea, **Sadhanu, bhai**, vă... mulțumesc tuturor că ați venit. Este cea mai mare onoare, este cel mai înălțător moment din viața mea.

— Gundhalinu-**eshkrad.** Expresia lui Sirus se relaxă la auzul complimentului' și la asigurarea verbală că se aflau, totuși, în prezența unui aristocrat. Clasei și familiei tale prestigiu, aduci, că la o astfel de vârstă tânără deja inspector ești.

— Vă mulțumesc, **sadhu.** Pistruii lui Gundhalinu se înroșiră. Încercă să-și rețină un acces de tuse, dar nu reuși; ei îl așteptară să termine cu simpatie politicoasă.

— Cel mai bun ofițer al meu a fost el. Lipsa i-am simțit-o extrem de mult.

Jerusha fu încântată de privirea surprinsă a lui Gundhalinu atunci când auzi omagiul, și încă rostit în Sandhi. Moon stătea între ei, tăcută, zâmbind când îl privi pe BZ, de parcă într-adevăr ar fi înțeles ce fusese spus despre el. Jerusha îi observă pentru prima oară tunica ; culorile ei amplificau ciudățenia pielii ei deschise la culoare și al părului argintat de lumină. Era costumul tradițional al nomazilor din Iarnă ; ea văzuse o singură dată unul, etalat ca o raritate în vitrina unei prăvălii de antichități din Labirint. „Cine ești tu, fetițo ?"

Îl auzi însă doar pe Secretarul Sirus prezentându-se și ridicând o palmă în sus într-un gest ce constituia echivalentul Kharemoughi al strângerii de mână. Moon deveni pe neașteptate rigidă la auzul numelui său. Gundhalinu făcu un pas în față, ridicându-și mâna. O clipă de stânjeneală trecu printre ei ca o scânteie electrică înainte ca palmele să li se întâlnească : Polițista observă că mâna lui Gundhalinu nu se putea deschide complet ; degetele îi erau chircite ca niște clești. Văzu apoi cicatricile alb-rozii încrețindu-i încheietura în partea interioară. „O, zei, BZ..."

Sirus continuă să facă prezentările. Gundhalinu își menținu un chip inexpresiv atunci când parfumatul Președinte al Camerei refuză să-i atingă mâna. „Oare crede că-i molipsitor ?" se încruntă Jerusha. Când vedea tăieturi la încheietură, Jerusha își dădea seama imediat ce însemna și știa că și Kharemoughii recunoșteau ce se petrecuse.

— Tu... probabil că îngrozitoare greutăți ai îndurat, pierdut în sălbăticie după ce nava de patrulare ți s-a prăbușit, Inspectore Gundhalinu. Cuvintele lui Sirius ofereau posibilitatea unei explicații.

— Eu... eu pierdut n-am fost în sălbăticie, Secretare Sirius, spuse împietrit Gundhalinu. Am fost de către bandiți făcut prizonier. Ei m-au tratat... rău. Își plecă ochii sub greutatea privirilor reunite, lungi, și-și lipi încheieturile de coapse. Dacă nu era femeia aceasta, niciodată nu ma-ș mai fi întors. Ea mi-a salvat viața. Întinse mâna, prinse cotul sibilei și o trase în față. Aceasta e Moon Dawntreader Văratică.

Expresia lui îi spuse fetei de onoarea care îi era acordată. Zâmbi înspre el, apoi îl privi pe Sirius cu o bruscă încordare.

— O **băștinașă ?** rosti Președintele cu voce sonoră de băutură. O ignorantă barbară a salvat un inspector Kharemoughi ? Asta nu prea mă amuză, Gundhalinu-**eshkrad,** nu mă amuză de loc.

— N-am intenționat să fac o glumă. Gundhalinu își înălță capul, cu vocea dintr-o dată blândă și rece. Nu este o sălbatică neștiutoare. Este cea mai înțeleaptă și mai nobilă ființă umană din această încăpere. Este o sibilă.

Grijuliu, îi trase într-o parte gulerul tunicii; Moon își ridică bărbia cu mândrie ca să arate o rană de cuțit pe jumătate vindecată și un trifoi tatuat. Jerusha se strâmbă. „Pentru numele Luntrașului, acum chiar că ai făcut-o!"

O surprindere instinctivă se ivi pe fețele privitorilor; Președintele era însă prea amețit ca să mai fie respectuos să-și aducă aminte de bunele maniere.

— Ce înseamnă asta pe planeta unde ne aflăm? Poți s-o îmbraci într-o robă și eshkrda să-i spui dar asta din ea o Tehniciană nu va face. O sibilă pe lumea asta... Se opri brusc, când cineva îl apucă din spate, bolborosindu-i cuvinte tăioase, neinteligibile.

Jerusha o urmărea pe fată și-i văzu obrajii colorându-se de parcă înțelesese fiecare cuvânt rostit acolo. Moon se îndepărtă câțiva pași de Gundhalinu, cu brațele țepene și spuse într-o bombastică limbă Sandhi:

— Eu doar o cupă sunt care cunoaștere cuprinde. Și înțelepciunea celor care beau din mine înțeleaptă mă face. Proștii fac o sibilă proastă, oriunde ea se află.

Jerusha tresări și clătină din cap. Fețele Kharemoughilor se încrețiră de uimire.

— Să te ofensăm n-am intenționat, zise Sirus în grabă, împăciuitor. De vreme ce o femeie sfântă ești pentru cei din neamul tău, meriți și respectul nostru, sibilo. Zâmbi scurt, autocritic. Dar Sandhi unde a învățat ea, Comandante?

— Eu am învățat-o, rosti Gundhalinu, înainte ca Jerusha să pregătească răspunsul care era evident. Bărbatul își trecu brațul în jurul umerilor lui Moon și o trase către el. Cu tot respectul datorat distinsului Președinte, aș dori să spun că dacă pe ea Gundhalinu-eshkrad o voi face, dacă ea soția mea va fi, onoarea întregii mele clase ea o va înălța.

De data asta uimirea se apropie de groază pe fețele lor. Jerusha privi cu ochi mari la fel ca și ceilalți.

— ...Înspăimântător..., auzi ea vocea pițigăiată a unei femei aflată undeva mai în spate.

— Gundhalinu-eshkrad, își schimbă Sirus poziția, stânjenit, ați avut mari greutăți de îndurat, înțelegem asta...

Gundhalinu șovăi în fața dezaprobării lor unanime. Brațele i se înmuiară, dar mâinile îi rămaseră pe umerii lui Moon.

— Da, sadhu, murmură el, dar nu vreau insultată s-aud că e. Ea mi-a salvat viața.

— Bineînțeles, surâse iarăși Sirus. Dar nu intenționezi cu ea să te căsătorești... Privi de la unul la celălalt.

— Ea iubește pe altcineva, spuse BZ, aproape cu tristețe. Moon se răsuci sub mâinile lui ca să-l privească.

— Deci cu ea te-ai căsători? întrebă indignat Președintele. Mândrie nu ți-a mai rămas de loc? Ești atât de degenerat? Să spun un astfel de lucru fără rușine! Ești deja unul care a ratat sinuciderea!

Sensul acuzei putea fi și acela de laș.

Gundhalinu inspiră adânc, șuierând.

— Am încercat această onorabilă faptă. Nu e vina mea că n-am reușit! Își întinse mâinile.

— Este întotdeauna greșeala unui om cu adevărat superior, atunci când nu reușește. (Vorbea o altă persoană oficială, necunoscută Jerushei). Cineva care a ratat sinuciderea nu merită să trăiască.

Pavăza asaltată a respectului de sine a lui Gundhalinu se sfărâmă cu totul; se retrase împleticindu-se câțiva pași până la masa de consultație și se agăță de ea de parcă înseși acele cuvinte fuseseră o lovitură mortală.

— Iertați-mă, sadhanu, bhai, pentru... pentru că mi-am făcut de rușine clasa și familia. Nu putea nici măcar să-i privească. N-am meritat niciodată onoarea respectului dumneavoastră, sau a prezenței aici. Dar vă merit disprețul și repulsia. Nu sunt mai bun decât un sclav, decât un animal târâtor.

Brațele începură să-i tremure; Jerusha înaintă rapid ca să-l susțină înainte de a se prăbuși.

— Ce-ați pățit, oameni buni! se răsti ea peste umăr fără să-i mai pese. Ce vreți de la el? Vreți să-i tăiați iarăși venele, să priviți cum i se scurge încet-încet „onoarea"? Unul din neamul vostru, un ofițer curajos, cuviincios, a trecut prin iad și a fost destul de puternic ca să supraviețuiască, iar voi nu-i puteți spune decât „omoară-te"!?

— Comandante, nu ești una de-a noastră, spuse calm Sirus. Gundhalinu... înțelege, dar tu nu vei putea niciodată să-nțelegi.

— Mulțumesc zeilor pentru asta.

Jerusha îl ajută pe Gundhalinu să urce pe masă, nesalutând atunci când persoanele oficiale care murmurau începură să părăsească încăperea. Auzi vocea Președintelui ridicându-se intenționat pentru a-l denumi pe Gundhalinu printr-o formă de adresare rezervată pentru cel mai de jos Neclasificat. Gura polițistului tremura; înghiți convulsiv.

— Cetățene Sirus! vorbi Moon pe neașteptate.

Jerusha folosi chemarea lui Moon ca pe o scuză pentru a se întoarce, în vreme ce Gundhalinu își recăpăta stăpânirea de sine. Îl văzu pe Sirus ezitând în prag și observă strădania fetei de a-și înfrâna mânia în timp ce-l privea. Reuși s-o facă; Jerusha sesiză că supărarea fusese copleșită de o altă emoție mai importantă.

— Eu... eu să vă vorbesc trebuie.

Sirus își ridică sprâncenele, și aruncă o privire spre Gundhalinu.

— Cred că deja prea multe cuvinte s-au spus.

Ea scutură din cap cu o hotărâre încăpățânată, părul ei lins, de culoare deschisă, fluturând în aer.

— Despre... despre altcineva.

— În calitate de sibilă îmi ceri asta?

Altă negare din cap.

— V-o cer ca nepoată.

Membrele lui încetară să mai încerce să-l deplaseze. Ultimii Kharemoughi care ieșeau priviră în spate, și simțiră ceva, dar ieșiră în coridor. Jerusha clipi, și-l simți pe Gundhalinu îndreptându-se în capul oaselor.

— E vorba despre fiul dumneavoastră. De la ultimul Festival.

Ochii lui Sirus scrutară iute în trecut. Încuviință o dată din cap apoi, privindu-i pe cei doi polițiști, îi indică lui Moon cealaltă încăpere. Ea ieși în urma lui, privind peste umăr.

Ochii lui Gundhalinu o urmăriră, de parcă faptul că o pierdea din vedere era mai mult decât putea el îndura; dar fața îi era lipsită de speranțe.

— BZ... Inspectore Gundhalinu! îi reclamă atenția Jerusha cu o voce ascuțită.

— Doamnă... Capul lui se răsuci ascultător, dar neatent.

Jerusha ezită, brusc nesigură de ceea ce urma să facă,

— BZ... n-o iubești cu adevărat pe fata asta, nu-i așa?

El înghiți un nod.

— Ce-ar fi dac-o iubesc, Comandante? Poate fi scandalos, dar nu-i o crimă.

— BZ, tu chiar nu-ți dai seama cine-i ea?

Bărbatul o privi fără să răspundă și ea îi citi vinovăția pe față.

— E fata pe care am pierdut-o odată cu contrabandiștii acum cinci ani. Insistă, spunându-i ceea ce BZ știa deja sperând că va fi îndeajuns. E o proscrisă, o persoană revenită în mod ilegal pe planetă. Va trebui deportată.

— Comandante, eu nu pot... Mâna sănătoasă i se strânse pe tăblia capitonată a mesei.

— BZ, dacă într-adevăr o iubești, atunci acest lucru nu trebuie să fie o problemă zâmbi încurajator Jerusha. Însoară-te cu ea. Ia-ți zborul, cu ea lângă tine ca soție.

— Nu pot. Gundhalinu luă o sondă ascuțită de pe tava de la capătul mesei și-i încearcă vârful în palmă.

— Doar n-o să-i lași pe snobii ăștia ipocriți...

— Nu-i asta, se crispă el. Și să nu mai vorbiți astfel despre conducătorii Hegemoniei. Au tot dreptul să mă critice.

Jerusha deschise gura, apoi o închise iarăși.

— Moon nu s-ar mărita cu mine. Puse sonda la loc. Ea e... ăă, legată prin jurământ, adăugă bărbatul de parcă acea relație neoficială de căsătorie continua să fie nepotrivită pentru o anume parte a minții sale. E legată de vărul ei... fiul Primului Secretar Sirus. Privi iar către ușa de la intrare, incredul. Îl iubește. A încercat în tot acest timp să ajungă în Carbuncle ca să-l caute. Vorbea sec, aidoma cuiva care citește un raport. Numele lui e Sparks Dawntreader.

— Sparks?

— Îl cunoașteți?

— Da, și-l cunoști și tu. L-am salvat odată din mâinile negustorilor de sclavi, în ziua ultimei tale vizite la palat. După aceea l-a agățat Arienrhod și de atunci este unul dintre favoriții ei la curte. Asta l-a transformat într-un depravat.

Gundhalinu se încruntă.

— Atunci e posibil...

— Ce să fie ?

— Moon crede că el a devenit Starbuck.

— Starbuck ! Jerusha își duse o mână la frunte. Da... da, se potrivește. Zei, vă mulțumesc ! Și-ți mulțumesc și ție. Se întoarse către bărbat : Încerc de mai mult timp să aflu cine e Starbuck, așa că acum îl voi putea înhăța pentru crimă, și pentru omorârea ilegală de mersi.

— Crimă ? tresări Gundhalinu.

Ea încuviință.

— A ucis un dillyp, sau i-a lăsat pe Dulăii lui s-o facă. Crezusem că o omorâse și pe Moon... dar și numai atât e de-ajuns. De data asta am s-o rănesc pe Arienrhod acolo unde-o doare !

„Deci ai devenit mai ticălos decât mi-am imaginat vreodată, Dawntreader". Își reaminti un băiat bătut zdravăn, cu un fluier sfărâmat un ucigaș în negru suprapus peste imaginea unui țărm acoperit cu cadavre. „Nici în cele mai nebunești coșmaruri ale mele nu mi-am imaginat că ai să cazi de atât de sus".

— I-am... promis lui Moon că o să-l găsim... că o să-l ajutăm, dacă vom putea. Dacă n-o să putem noi, îl va prinde oricum Schimbarea.

— Nu fi prea sigur de asta. Deci Moon încă îl dorește, chiar și după ce ea trebuie să-l fi văzut ce-a făcut pe plaja aceea ?

Jerusha fu lovită de tulburătoarea înțelegere a faptului că Sparks le aparținuse în egală măsură lui Arienrhod și lui Moon... și încă le mai aparținea. „Clona lui Arienrhod".

— De unde știți ? zise Gundhalinu.

— N-are importanță. Femeia atinse cu mâna un dispozitiv metalic în formă de con atașat de senzori cu ventuze.

— Ea spune că încă îl iubește. Nu te poți opri așa pur și simplu, după atâția ani... Vrea să știe doar dacă Sparks are pentru ea aceleași sentimente.

O pâlpâire de speranță pierdută ieși la suprafață.

„Asta-i într-adevăr tot ce dorește ?"

— BZ, n-o pot lăsa liberă în oraș. Jerusha clătină din cap, pipăindu-și însemnele de pe guler. Îmi pare rău, dar nu pot să risc.

— Nu înțeleg. N-are de gând să contamineze pe nimeni. Voi rămâne cu ea până-l vom găsi pe Sparks.

— Și-apoi ce-o să faci ?

El ridică mâinile, apoi le lăsă să cadă.

— Nu știu... Comandante, Schimbarea este extrem de aproape și când se va produce, n-o să mai conteze dacă Moon a fost sau nu în afara planetei. Văraticii urăsc ideea în sine. Ea a stat doar câteva săptămâni pe Kharemough. Ce rău poate să facă ?

— Mă întrebi ce rău poate să facă aici o sibilă, când ea își cunoaște motivul existenței ? ripostă, femeia aproape cu mânie. Dacă izbutim să-l înhățăm pe Starbuck, poate să împartă aceeași celulă cu el. Dar altfel, crede-mă, este mai bine pentru toți cei implicați ca ei doi să nu se mai vadă niciodată.

— Nu pot crede că aud asta de la dumneavoastră. Cuvintele erau îngreunate de o acuzație posomorâtă.

— Nici mie nu-mi vine să cred că te aud spunând că ea nu-i o amenințare ! Gundhalinu, ce naiba s-a strecurat în tinp ? Nu mă forța, BZ. Fii un Albastru cumsecade și acceptă faptele ; nu mă face să te rănesc acum".

— Țin la ea. Mi se pare că trebuie să însemne ceva. Începu să tușească, apăsându-se pe piept.

— Mai mult decât datoria ta în fața legii ?

— E doar o văratică nevinovată ! De ce naiba n-o putem lăsa în pace ? Replica sună ca venind din partea unui om aflat în suferință ; Jerusha își dădu seama că bărbatul își era cel mai necruțător inchizitor.

— Nu e o Văratică oarecare, BZ, zise ea fără chef. N-ai observat niciodată cât de mult seamănă cu Arienrhod?

Expresia de pe fața lui spunea că n-o credea în toate mințile.

— Gundhalinu, vorbesc serios ! Am toate motivele să cred că Regina și-a făcut cumva niște clone. Iar singurul motiv posibil pe care l-ar putea avea ar fi acela că ea nu dorește sfârșitul Iernii. (Îi explică totul, fiecare detaliu al dovezilor). Așadar... Moon este o sibilă. Nu pot risca lăsând-o pe Arienrhod să pună mâna pe... pe ea însăși, deținând o astfel de armă ucigătoare. Ea face tot ce poate

ca să-şi menţină puterea în acelaşi stadiu. „Şi continuă să corupă tot ce atinge pe lumea asta". Iar eu fac tot ce pot ca să mă asigur că n-o să scape basma curată. Asta include ţinerea lui Moon cât mai departe de ea.

— Nu pot crede aşa ceva. Gundhalinu clătină din cap şi ea îşi dădu seama că el cu adevărat nu putea să creadă. Moon... Moon este o persoană cum n-am mai întâlnit niciodată. Nu seamănă de loc cu Arienrhod ! Ei îi pasă de toţi şi de toate... şi toţi simt asta. Dacă într-un bărbat sau într-o femeie există o scânteie de bunăcuviinţă. Moon o face să se aprindă. Toţi se îndrăgostesc de ea... nu se pot împotrivi.

Un zâmbet prostesc îi ridică uşor colţurile gurii. Jerusha se strâmbă.

— În numele zeilor, BZ, nimeni nu-i atât de minunat !

— Ea este. Staţi de vorbă împreună.

— Mai bine nici nu m-aş uita la ea, dacă este aşa cum pretinzi tu. Nu-i de mirare că se zice că „dragostea e oarbă", adăugă apoi, mai cu blândeţe. Simţi cum i se accentuează un surâs de apărare, în vreme ce indignarea transforma buzele bărbatului într-o linie. Unghiul sub care priveşti tu lucrurile este desincronizat, atâta tot. Ai nevoie de o masă bună, de mult somn şi de timp ca să poţi crede că ai revenit în lumea căreia îi aparţii.

— Nu vorbiţţi de sus cu mine ! Gundhalinu izbi în tava cu instrumente şi obiectele de pe aceasta săriră şi scânteiară. Jerusha tresări. Ştiu unde mă aflu şi nu mai aparţin acestui loc ! Nu sunt potrivit să fiu inspector de poliţie, nu sunt bun să aparţin rasei umane. Tot ce vreau este să-mi respect unica promisiune pe care sunt capabil să mi-o ţin şi pe care am făcut-o unicei persoane care nu dă doi bani pe faptul că am ajuns ce-am ajuns. Iar acum încercaţi să-mi spuneţi că ea e un monstru şi că trebuie s-o ţin departe de singurul lucru pe care şi-l doreşte, atunci când se află atât de aproape de el !

— Îţi spun că-i datoria ta, ca ofiţer de poliţie, să protejezi Hegemonia ! Asta trebuie să fie pe primul plan. Nu poţi să începi să ajustezi legea potrivit cu gusturile tale Nu aşa se procedează. „Eu trebuie s-o ştiu".

— Atunci demisionez.

— Nu-ţi accept demisia. În momentul de faţă nu eşti prea valoros pentru mine. Am nevoie de fiecare om disponibil până când decolează ultima navă. (În timp ce vorbea, ştia că existau infinit mai multe lucruri în joc : o carieră, respectul de sine al unui om, poate chiar viaţa lui). Ascultă-mă, te rog, BZ. Ştii că nu ţi-aş fi spus toate astea dacă n-aş fi „crezut-o". Arienrhod este o ameninţare. „Şi un monstru şi o boală". Ea reprezintă un pericol pentru Hegemonie, şi asta face din Moon tot un pericol, „indiferent ce este ea". Iar Starbuck e un criminal corupt, care a omorât tot ce însemna odată Sparks Dawntreader cu aceeaşi siguranţă cu care a ucis mii de mersi. Gândeşte-te, Gundhalinu, gândeşte-te la asta ! Eşti încă un ofiţer bun — nu poţi nega că-ţi neglijezi obligaţiile. Şi nu-i faci un serviciu lui Moon dacă o dai pe mâna lor.

Raţiunea începu să se strecoare în ochii lui Gundhalinu ; şi o hotărâre tainică. „Rămâi alături de mine, BZ".

Moon reapăru în uşă, uitându-se peste umăr, cu faţa chinuită de zădărnicirea planurilor şi de dezamăgire. Înapoia ei, Sirus părăsea cealaltă cameră. „La naiba, eram pe punctul de a câştiga !" Jerusha se întoarse către Gundhalinu, şi văzu cu o bruscă uşurare că expresia de pe faţa lui nu se schimbase.

— BZ, şopti ea, nu trebuie să fii tu acela. O s-o reţin cu ajutorul altcuiva. Rămâi aici până când te vor trata. Ai nevoie de odihă şi...

— O voi face eu, îi replică de parcă ea nu exista. Coborî de pe masă şi rămase în picioare nesigur, adunându-se pentru a-şi face datoria. Deja m-au tratat, Comandante. Mă simt bine — trebuie s-o fac acum, înainte să mă răzgândesc.

Pistruii săi de un alb anemic ieşeau în evidenţă ca nişte stele pe pielea oacheşă.

Moon îl privi, şi se opri în mijlocul încăperii.

— BZ ?

Gundhalinu vorbi încetişor :

— Moon, eşti arestată.

36

Moon se ghemui chiar pe marginea scaunului, lipindu-se de geamul curb, atunci când naveta porni silen-

ţioasă staţia astroportului. Înăuntru era doar o mână de oameni, în special tehnicieni ieşiţi din schimb, mergând în oraş să se alăture mulţimilor participante la Festival. Carbuncle... ajunsese la capătul călătoriei care durase atât de mult şi care o costase atât de mult. Privi fix înainte pe când erau absorbiţi într-un întuneric conturat de inele aurii care pulsau, clipind de fiecare dată când treceau printr-unul precum un silenţios ac de cusut... clipind şi iar clipind, pentru a-şi păstra văzul limpede.

Îşi frământă mâinile cu o furie neputincioasă, simţind cum legăturile reci, rigide îi muşcau din încheieturi. Gundhalinu şedea alături, dar separat de ea printr-o prăpastie de netrecut : cea a trădării şi a Datoriei. Oare ce-i spusese femeia aceea ? Sau el tot timpul intenţionase să procedeze astfel ? Îi aruncă o căutătură, dar îşi întoarse brusc faţa de la el când îl descoperi privind-o. În ochii lui se citea acum suferinţa calmă şi înţelegătoare, nu asprimea de neiertat, a Inspectorului Gundhalinu în care ar fi putut lovi cu o furie adevărată. Nu se putea uita în ochii lui chinuiţi de teamă să nu se piardă în ei ; să nu provoace amintirea acelor ochi întru totul omeneşti atingându-i chipul sub lumina zorilor, având nevoie de ea, dorind-o, rugând dar fără să ceară niciodată... amintirea clipei în care aproape-i răspunsese... aproape...

„Să te ia naiba, mincinosule, ticălosule ! Te-am crezut ; am avut încredere în tine..." Se luptă cu lacrimile neaşteptate. Capul i se izbea de geam în ritmul frustrării. El o luase s-o ducă la închisoare, iar peste câteva zile semenii lui aveau s-o ia din nou de pe această planetă, pentru totdeauna, abandonând-o pe altă lume ca să-şi ispăşească exilul lung de-o viaţă. Gundhalinu chiar o minţise pe PalaThion, spunându-i că medicii îl trataseră deja, astfel ca să-l lase să facă el însuşi această treabă. Şi îl auzise oferindu-se voluntar — **voluntar** — să-l aducă pe Sparks ; să-şi facă penitenţa lăsându-l pe iubitul ei să fie acuzat de crimă şi trimis pentru tot restul vieţii într-o colonie penitenciară de pe vreo planetă de iad... dacă putea fi găsit la timp. Iar dacă nu putea fi găsit...

Ea îi povestise totul Primului Secretar Sirus, încercând să nu-l urască ; când îi vorbise de medalia care purta numele lui şi de fiul său, văzuse cum ochii se umplu de ecoul luminos al unor vremuri de demult, petrecute în

acelaşi loc în care se aflau acum... A purtat-o mereu ; întotdeauna a vrut să fie ca dumneavostră, să afle secretele universului".

El râse cu o plăcere uimită, vrând să ştie unde se afla acum fiul său, şi dacă ei doi se puteau întâlni. Ezitând, Moon îi spuse că puteau, şi că-l va vedea la curtea Reginei Zăpezii. Ca şi Sparks, Sirus se născuse după celebrarea unei vizite oficiale a Adunării pe Samathe ; la următoarea vizită Primul Ministru, îşi luase băiatul, ajuns aproape de vârsta mijlocie. Sibila îşi dăduse seama că Sirus cântărise posibilităţile pentru propriul lui fiu, şi cu o neaşteptată speranţă amestecată cu teamă, îi explicase totul :

— ...Starbuck va fi sacrificat împreună cu Regina la sfârşitul Festivalului, dacă până atunci nu-l salvează nimeni. Aşteptase ca şocanta informaţie să se înregistreze şi apoi, îndreptând asupra lui toată puterea voinţei adăugase : Îl puteţi salva ! E nepotul Primului Ministru, e fiul dumneavoastră, nimeni nu va îndrăzni să-l execute dacă veţi da ordin să fie lăsat în viaţă !

Sirus se retrăsese însă cu un zâmbet gol, de mâhnire.

— Îmi pare rău, Moon... nepoată. Sincer îmi pare rău. Dar nu te pot ajuta. Deşi aş dori-o... Degetele îi tremurară. Nu pot face nimic: noi suntem doar nişte personaje decorative ! Imagini, idoli, jucării — noi nu conducem Hegemonia ci suntem numai nişte podoabe ale ei. Ar trebui să modifici însăşi Schimbarea, iar ritualul acesta este mult prea important pentru a fi distrus de un capriciu al meu. Îşi plecase privirea.

— Dar...

— Îmi pare rău. Oftase şi ridicase din umeri, privindu-şi palmele goale.. Dacă pot face ceva pentru a ajuta şi stă în puterea mea, o voi face. Ia legătura cu mine şi spune-mi despre ce e vorba. Dar nu pot săvârşi miracole... Nici măcar n-aş şti cum să încerc. Aş vrea să nu-mi fi spus niciodată toate astea.

Se răsucise pe călcâie şi plecase lăsând-o în picioare, singură.

Singură... În toată viaţa ei nu se simţise niciodată atât de singură. Naveta încetini, apropiindu-se de lumina de la capătul tunelului, şi se opri şuierând. Privind afară, Moon văzu o cavernă imensă făcută de mâna

omului și un peron larg, puternic luminat. Pereții erau zugrăviți în fâșii întunecate, o încercare zadarnică de a-i face să arate sărbătoresc. Peronul era pustiu, cu excepția celor trei santinele bine înarmate care stăteau de pază; în seara aceasta accesul către astroport era limitat cu mai multă strictețe decât în mod obișnuit. Ajunseseră în Carbuncle, dar fata nu sesiza deloc adevărata lui identitate.

Tehnicienii părăsiră vehiculul într-un grup vesel ce-și dădea coate, unul sau doi aruncară priviri scurte în spate înainte de a traversa peronul. Gundhalinu se sculă în picioare, tușind sfâșietor, fără un cuvânt îi făcu semn fetei să se ridice. Ea urmă drumul pe care merseseră tehnicienii, cu capul plecat, pierdută în tăcerea întrebărilor fără răspunsuri. În capătul opus al peronului se aflau ascensoare de diferite mărimi. Tehnicienii dispăruseră deja într-unul din ele. Gundhalinu purta tot haina lui pătată de sânge și o cască împrumutată; gărzile cercetară cu mai multă atenție actele lui de identitate decât chipul prizonierei.

Ascensorul urcă și urcă, până când Moon își simți stomacul gol răsucindu-se într-un spasm de protest. Nu se opriră nicăieri. Puțul liftului se ridică prin miezul scobit al unuia dintre pilonii de susținere ai Carbuncle-ului, până în inima orașului de jos — unde veneau mărfurile și de unde ele plecau către întreaga Hegemonie... dar asta n-avea să se mai întâmple niciodată.

Ușile glisară deschizându-se când ajunseră la nivelul orașului. Zgomotul, culoarea și vacarmul sărbătorii se năpustiră peste ei, copleșindu-i precum veselia unui nebun. Bărbați și femei dansau prin fața lor pe muzica stridentă a unei orchestre nevăzute; băștinași și extraplanetari laolaltă, umplând docurile pustii și murdare cu agitație și cu cele mai de neimaginat contraste de haine și de ființe. Moon șovăi și-l simți pe Gundhalinu ferindu-se odată cu ea când neașteptata cacofonie le zdruncină simțurile acordate la tăcerea gingașă a zăpezii.

Bărbatul înjură în Sandhi, întrerupându-și tăcerea, dar apucă brațul fetei și o împinse afară din lift înainte ca ușile acestuia să se poată închide iarăși. O conduse pe lângă mulțimea ce se împingea în toate părțile, strecurându-se printre interminabilele furci caudine către

depozitele de la care începea aglomerata Stradă Principală. În cele din urmă o opri la adăpostul unui spațiu ferit dintre două clădiri. Cu un gest hotărât, o lipi cu spatele de perete.

— Moon...

Ea întoarse capul, înecând imaginea feței lui în imaginile străzii. „Nu-mi spune că-ți pare rău... nu!“

— Îmi pare rău. A trebuit să procedez așa.

Luă mâinile fetei în ale sale. Cu degetul mare apăsă pe încuietoarea scobită de pe traversa cătușelor; acestea se deschiseră cu un țăcănit. Le scoase și le aruncă deoparte.

Fata își privi mâinile, neîncrezătoare, apoi se uită la chipul lui.

— Era singura cale ce ne putea aduce aici în oraș, trecând de pază, odată ce Comandanta te recunoscuse. Clătină din cap, după care își șterse fața asudată cu dosul palmei.

— Mamă sfântă! Inspiră ea adânc aer, încleștându-și pumnii. Minți foarte bine.

— S-a terminat cu Bunul Albastru Gundhalinu, strânse el din buze. Ridică brațele și-și scoase de pe cap casca împrumutată, lovind-o cu palma aproape respectuos. Nimeni nu-nțelege că asta nu se mai potrivește.

Vocea i se aspri, trădând acuzarea de sine. Se aplecă și puse casca pe caldarâm.

— BZ, nimeni nu trebuie să știe. Îi atinse brațul: Nu poți să le spui că am dispărut în mulțime?

El se ridică, cu gura ca o lamă de cuțit și ochii precum cenușa. Moon înțelege că acela nu era catalizatorul, ci doar precipitatul schimbării lui.

— Comandanta mi-a spus ce știa despre vărul tău. Nu putem ajunge la el în palat, dar ea zicea că Sparks vizitează uneori o femeie numită Ravenglass, care stă pe Aleea Lămâiului. Ăsta-i un loc de pornire la fel de bun cu oricare altul. Păstra distanța față de ea și față de sine însuși, retrăgându-se pe un teren mai sigur. Cred că putem să mergem acolo așa cum suntem — nimeni n-o să se uite la noi doi în toată gloata asta. Privind-o se încruntă pe neașteptate. Împletește-ți părul. Este prea asemănător cu... iese prea tare în evidență.

Fata îi dădu ascultare, fără să înțeleagă.

— Ține-te de mine, și orice ai face, nu te desprinde în mulțimea asta. Trebuie să străbatem jumătate din oraș și tot timpul o să urcăm. Întinse mâna sănătoasă și ea i-o prinse puternic.

Începură drumul în susul Străzii, asaltați de îngrozitoarea intensitate a veseliei orașului. Iernaticii petreceau cu un fel de disperare neînfrântă, pentru că era ultimul Festival pe care aveau să-l mai cunoască vreodată; Văraticii celebrau venirea Schimbării ce va pune în ordine lumea lor. Vederea cizmelor și mantalelor impermeabile din piele de klee, a fețelor arse de soare și frig ale nenumăraților insulari care veniseră în pelerinaj, umplu ochii lui Moon și-i ridică în gât nodul dorului de casă. Se trezi cercetând fețele, căutând una pe care o cunoștea, mereu dezamăgită... până când zări un cap roșcovan cu părul tuns scurt, un tânăr îmbrăcat într-o manta impermeabilă care se îndepărta de ei. Se strădui să se desprindă din strânsoarea lui Gundhalinu, dar acesta nu-i dădu drumul să plece. Clătinind din cap, o târî mai departe pe Stradă, până când își dădu seama singură că erau vreo cincizeci de văratici cu părul roșu plutind pe valurile acestei mări de fețe.

Vânzătorii își proslăveau mărfurile în gura mare, petrecăreții dansau prinși în lanțuri umane, actorii și muzicanții se cățărau pe cutii și pe trepte ca să câștige pentru o clipă adorația mulțimii trecătoare. Era în toiul nopții, dar de la amiază nimeni nu părea să mai știe cât e ceasul — și Moon cel mai puțin dintre toți. Primul Ministru sosise, și de acum până la noaptea măștilor spectacolul avea să devină tot mai sălbatic.

Proprietarii de magazine extraplanetari își vindeau ultimile mărfuri pe prețuri de nimic, sau le dădeau pe degeaba, îngrămădeau haine, mâncare și lucruri necunoscute în ușile prăvăliilor, spunând parcă LUAȚI-LE. Iernatici înfășurați în lungi fâșii de pânză împodobite cu creaturi totem ale clanului defilau pe mijlocul străzii, luminați de focuri reci holografice. Moon țipă speriată când o pocnitoare explodă lângă ea și-și scrise numele în aer cu o scăpărătoare incandescentă pe care o descoperise în mod neașteptat în mâna ei. Bătăi cu pumnii, sau altele

mai serioase izbucniră de-a lungul aleilor atunci când tensiunile aflate dedesuptul valențelor în curs de schimbare ale Festivalului explodară cu o violență bruscă. Moon trebui să se lupte să-l țină ea pe Gundhalinu când o încăierare se stârni lângă ei și reflexul îl mână într-acolo Un albastru regulamentar cu o cască strălucitoare revendică conflictul pentru el, iar Gundhalinu își schimbă din nou direcția, grăbit.

În timp ce urcau mai departe pe Stradă, Moon simți cum starea de spirit a mulțimii o molipsea de un optimism amețitor, bombardând-o cu conștiința absolută a faptului că se afla în sfârșit aici — acesta era orașul, acesta era Carbuncle, un loc de o inimaginabilă încântare. Ajunsese la timp, ajunsese în timpul Schimbării, când probabilitățile nu mai funcționau și orice devenea posibil. Venise să-l găsească pe Sparks, să schimbe Schimbarea, și așa urma să facă.

Tot mai mult se descoperea conducându-l ea pe Gundhalinu, trăgându-l contra curentului de omenire, în timp ce simțurile și rezistența lui slăbeau, iar ale ei sporeau Când îl auzi tușind, întoarse capul, îi văzu fața transpirată și-și aduse aminte că el renunțase la odihnă și tratament medical ca s-o ajute. Dar când încetini, bărbatul clătină din cap și o grăbi iarăși:

— Suntem aproape.

Ajunseră în sfârșit în Aleea Lămâiului. Moon găsi un magazin, încă era deschis și-l întrebă pe vânzător despre Fate Ravenglass. Acesta îi privi surprins fața; ea își strânse gulerul desfăcut al tunicii peste tatuaj.

— Fate locuiește chiar alături, micuță doamnă — dar n-o s-o găsiți acolo. Aleargă pentru măștile ei, prin tot orașul. Reveniți mâine, poate o să aveți mai mult noroc.

Moon încuviință tăcută; dezamăgirea îi luase graiul. Gundhalinu se sprijini cu toată greutatea de zidul coșcovit al clădirii.

— Aveți... aveți ceva pentru tuse?

— Nu prea multe acum, ridică din umeri vânzătorul. O amuletă pentru sănătate.

Polițistul mormăi dezgustat și se îndreptă de spate.

— Haide, să-ntrebăm prin jurul tavernelor.

— Nu. Moon îi prinse brațul, oprindu-l. În primul rând trebuie să găsim un loc unde să dormim la noapte. Ne vom întoarce mâine aici.

El ezită.

— Ești sigură ?

Sibila aprobă din cap, mințind, dar știind că el nu mai putea continua să meargă prea mult timp și știind că singură ar fi fost complet pierdută în oraș.

Găsiră în cele din urmă adăpost la fosta proprietăreasă: o femeie mămoasă, cu formele precum pernele, căreia i se făcu milă de el, după ce se convinse că nu era o stafie. Îi instală în fostele camere ale fiului ei.

— Știu că n-o să furați nimic, Inspectore Gundhalinu !

Bărbatul se strâmbă, crispându-se, în timp ce ușa se închise, îngăduindu-le în sfârșit o clipă de intimitate.

— Nu pare să-i pese dacă te-am adus aici pentru scopuri imorale.

Moon îl privi inexpresivă.

— Ce înseamnă asta ?

Zâmbetul lui deveni mai forțat.

— Presupun că nimic în acest oraș. O, zei, vreau să văd din nou cum curge apa fierbinte ! Vreau să simt din nou cum e să fii curat. Îi întoarse spatele și intră în baie ; după o clipă se auzi apa curgând.

Moon mâncă partea ce-i revenea din plăcinta pescărească pe care și-o pregătiseră în tigaia de pe stradă, stând la fereastră, cu spatele întors spre schizofrenia conștientă de sine a camerei — o încăpere ca oricare alta din Iarnă, prinsă între Mare și stele. Camerele se aflau la etajul al doilea, și ea privi de sus Festivalul, văzând omenirea cum curge ca sângele prin arterele orașului. Atât de mulți... erau atât de mulți oameni.

Izolată de vitalitatea lui artificială, simți cum rezistența i se sfărâmă iarăși și-și pierdu încrederea că va găsi vreodată acea singură față printre miile de chipuri. Mașinăria sibilă o adusese în Carbuncle ; dar ce aștepta acum de la ea ? Aspundh nu fusese capabil să-i spună nimic despre felul în care acționa ea ; doar că reprezenta cel mai imprevizibil și mai puțin înțeles dintre lucrurile prin care putea trece un sibil. Moon crezuse că o conducea mașinăria ; dar acum după ce ajunsese în oraș nu mai

exista nici o revelație orbitoare ca s-o ajute : fusese abandonată, uitată, lăsată să numere grăunțele de nisip ale unui țărm nesfârșit ? Cum îl va găsi pe Sparks fără ajutor ?

Și ce s-ar fi întâmplat dacă îl găsea ? Ce devenise el — un ucigaș cu sânge rece, făcând treburile murdare ale Reginei Zăpezii, împărțind chiar patul cu aceasta ? Ce i-ar fi spus dacă l-ar fi găsit ; ce i-ar fi putut el spune ? O respinsese deja de două ori, la Neith, și pe țărmul acela îngrozitor... cât de des trebuia oare să-i repete că ea nu mai era iubirea lui ? Trecuse prin atâtea, doar ca să-l audă azvârlindu-i adevărul în față ? Își ridică mâna la obraz. „De ce nu-l pot lăsa în pace ? De ce nu pot accepta acest lucru ?" Scena de dedesupt se încețosă când ochii i se înnegură de lacrimi.

Perdeaua ușii băii se dădu în lături și Gundhalinu reveni în cameră, curat și proaspăt bărbierit, dar îmbrăcat tot în aceleași straie murdare. Se întinse cu un oftat pe canapea, de parcă spălatul îi storsese până și ultima picătură de putere. Moon se închise și ea în mica odăiță de baie, ca să ascundă de el îndoielile despre care nu putea vorbi și pe care nu le putea deghiza. Făcu un duș ; apa fierbinte îi domoli tensiunile care-o paralizaseră, dar nu-i putut îndepărta și sentimentul de vinovăție.

Reveni în cealaltă încăpere, purtând pe ea doar tunica, ștergându-și părul și ochii ; așteptându-se să-l găsească pe Gundhalinu deja adormit. El însă stătea în picioare la fereastră, uitându-se afară.

Moon i se alătură. Rămaseră unul lângă altul, fără să se atingă, într-o comuniune tăcută în fața ochiurilor de geam romboidale ; privind strada de dedesupt, ascultând zgomotele Festivalului care făceau să zornăie geamul.

Buzele fetei începu să tremure când privi iarăși mulțimea.

— De ce-am venit aici ? Ce m-a făcut să vin aici, când nu aveam nici un motiv ?

Gundhalinu o privi și se încruntă surprins.

— Ce voi face, chiar dac-o să-l găsesc ? Deja l-am pierdut. Nu mă mai vrea. El are o Regină... (își apăsă palma pe gură) și e gata să moară pentru ea.

— Poate că o vrea pe Arienrhod pentru că nu te are pe tine. Gundhalinu cercetă fața fetei cu o încordare stranie.

— Cum poți să spui așa ceva? Ea e Regina.

— Dar nu va fi niciodată ca tine. Bărbatul îi atinse șovăielnic degetele. Și poate de-asta, el nu mai vrea să trăiască.

Ea îi prinse mâna, și-o apăsă pe obraz, o sărută.

— Tu mă faci... prețuită să mă simt, când purtată sunt în voie de vânt... când pierdută am fost, pentru atâta vreme.

Își simți fața arzându-i. Gundhalinu își eliberă mâna.

— Nu vorbi în Sandhi. Nu mai vreau să aud niciodată limba asta. Trase cu stângăcie de mânecile cămășii grosolane, acoperindu-și cicatricile. Nu merit s-o aud. Purtat în voie de vânt... așa sunt eu, nu tu. Spumă pe mare, praf în vânt, gunoi sub picioarele neamului meu...

— Oprește-te! îi reteză ea cuvintele încărcate de durere. Oprește-te, oprește-te! N-o să te las să crezi asta! Totul e o minciună. Tu ești cel mai bun, cel mai blând, cel mai prietenos om pe care l-am cunoscut vreodată. Nu te voi lăsa... să crezi... mai șopti în timp ce el se întoarse către ea, ochii lui întunecoși o traseră înspre el, și mâinile la fel, apăsând-o cu blândețe...

Gundhalinu își aplecă încetișor capul și aproape nu-i veni să creadă că buzele fetei se înălțară pentru a-i primi sărutul. Moon închise ochii, sărutându-l iarăși cu o foame tremurătoare, simțind cum mâinile lui uimite încep s-o mângâie acum când ea răspunsese în sfârșit la întrebarea sa nerostită.

— Cum am ajuns eu în locul ăsta? murmură bărbatul. Oare e adevărat? Cum poți tu...

— Nu știu. Nu știu, nu mă întreba. „Pentru că nu există nici un răspuns. Pentru că nu am nici un drept să te iubesc, niciodată n-am vrut... dar te iubesc". BZ... asta poate fi tot ceea ce va fi între noi, mâine se poate sfârși totul. „Pentru că-mi dai puterea să continui căutarea".

— Știu. Sărăturile lui erau din ce în ce mai îndrăznețe. Nu contează. Nu-ți cer să te am pentru o veșnicie... lasă-mă doar să te iubesc acum...

— Starbuck! Arienrhod îi strigă numele, văzând că bărbatul nu-și ridică privirea de pe masa de lucru.

În cele din urmă, înălță încet capul, cu fața ascunsă și umbrită. Împinse deoparte sculele de contrabandă, piesa de echipament pe jumătate dezasamblată pe care o demonta bucățică cu bucățică; camera lui de lucru era ticsită de aparate stricate, iar unele chiar pretindea că le înțelege. Îndemânarea lui nativă în domeniul tehnic îi plăcuse reginei până acum. Însă după revenirea de la fatidica Vânătoare finală, el se pierduse în acest searbăd univers mașinist, ascuzându-se de el însuși și de ea.

— Ce vrei? Vocea lui nu exprima nici curiozitate, nici ostilitate, iar fața îi era complet lipsită de expresie.

Arienrhod încercă să-și înfrâneze iritarea, știind că doar răbdarea și timpul îl vor scoate din gândurile lui negre, deprimante. Trecuseră totuși săptămâni de când el încetase să se poarte ca un bărbat; de când încercase să facă dragoste cu ea, s-o atingă, sau chiar numai să-i zâmbească. Indignarea ei ardea mocnit și nu avea chef să-i mai accepte proasta dispoziție ursuză.

— Vreau să știu când îți vei duce până la capăt sarcina pe care o ai ca Vânător.

— Sarcina mea? Se foi în scaunul rotativ, iar pleoapele i se ridicară brusc, ochii căutând un refugiu în sălbătica dezordinii electronice din jur. Mi-am dus-o până la capăt, spuse el, evaziv.

— N-ai terminat. Sursa așteaptă apa vieții. Sunt sigură că nu trebuie să-ți mai aduc aminte că dacă nu și-o primește, Iarna se va sfârși... și viețile noastre odată cu ea.

— Și jumătate din vară va muri... Vara se va sfârși pentru vecie. Ochii lui verzi îi întâlniră iarăși pe-ai ei, indiferenți la suprafață.

— Așa sper și eu. Regina se strădui să treacă de bariere și să pătrundă în mintea lui ostilă. Doar nu vrei să pretinzi că-i prima dată când ți se întâmplă așa ceva, nu?

— Nu, clătină el din cap; părul lui roșu atinse verigile lanțului de argint care unea umerii cămășii. M-am gândit la asta în fiecare zi, și am avut niște vise...

— Vise plăcute, zise ea ironic.

— Nu ! (Regina își aminti de coșmarurile despre care el refuzase să-i vorbească). Adu-ți pe altcineva să facă livrarea. Eu mi-am făcut datoria, sunt sătul de treburile murdare ale Iernii. Nu-i duc eu împuțitului ăla de extraplanetar mizerabil viața eternă ca să-mi distrugă poporul.

— Tu nu ești Văratic ! Iar acum plătești pentru viața ta și a mea. Arienrhod se sprijini de masă, întinzând mâna. Nu te poți strecura înapoi într-o scoică de Văratic — te-ai lepădat de ea de mult timp. I-ai omorât pe **mersii** voștri sfinți, ți-ai părăsit iubita moartă lângă leșurile lor. Ți-ai abandonat neamul și zeița cu ani în urmă... pentru ceva mai bun ! Adu-ți aminte de asta ! Ești un extraplanetar acum... și iubitul meu. Și chiar dacă nu-ți place, vei fi așa până la moarte.

Starbuck se ridică în picioare, măturând cu brațul piesele zornăitoare de pe masă. Arienrhod făcu un pas îndărăt când își dădu seama că el de abia își reținuse furia să n-o lovească.

— Atunci o să mor cât de curând se va putea. Își încleștă mâinile pe marginea mesei plecându-și capul. Și o să termin ce-am început.

— Sparks...

Numele lui se înălță din ungherul cel mai adânc al inimii ei, acolo unde o atinsese puțin durerea fierbinte a suferinței sale. El nu răspunse. Nu-l mai putea ajunge ; îi interzisese accesul la mintea sa.

— Starbuck !

Suferința lui deveni a ei însăși, iar durerea i se transformă în mânie. El ridică acum ochii, cu fața fermă și încordată. Nu mai exista nimic din Sparks în acea privire ; doar stafia pierdutei Moon, celălalt eu dispărut al Reginei. Moon, care murise din vina lui, și care purtase cu ea în mormânt dragostea lui pentru ele amândouă. Arienrhod simți cum realitatea bărbatului. învăluită de stafia lui Moon, devine focarul luptei eșecului : **eșecului.** Cuvântul lăsa o dâră de fum în mintea ei.

— Vei livra apa vieții, și vreau s-o faci cât mai repede. Regina ta îți poruncește !

Gura lui se subție. Era pentru prima dată când ea îi poruncea ; prima dată când el o silea să procedeze astfel.

— Și dacă refuz ?

— Atunci te voi preda extraplanetarilor. Refuzând să-l lase s-o înfrunte, ea trase de hățurile conducerii. Și-ți vei petrece restul vieții într-un lagăr, dorindu-ți să fi murit la Schimbare.

Starbuck rămase cu gura căscată. Ochii lui îi cercetară fața precum mâinile unui orb, până când în cele din urmă înțelese că ea vorbise serios. Își înclină capul a supunere, neajutorat sub povara dușmăniei de sine.

Femeia știu atunci că-l putea determina să facă orice... și că-l pierduse pentru totdeauna câștigând această victorie.

38

Moon se trezi brusc în îmbrățișarea caldă a unor brațe „Sparkie, am avut așa un vis ciudat..." Deschise ochii și tresări văzând odaia neașteptată. Amintindu-și, privi alături și găsi un braț cald, cu pistrui roz pe pielea închisă la culoare, strecurat sub mâna ei. Doar pentru o clipă o încercă durerea, dar apoi zâmbi fără urmă de rușine sau regret, împletindu-și degetele cu ale bărbatului. Se întoarse grijulie pe sofaua îngustă ca să studieze fața adormită a lui BZ, aducându-și aminte cum o veghease el în zorii tăcuți. Aducându-și aminte de poemele inimii lui, pe care le șoptise pentru urechile ei mirate, când i se dăruise în sfârșit, „steaua mea, pasăre albă, grădină cu flori sălbatice...", până ce ea strigase cuvintele pe care nu avea nici un drept să le rostească, dar nici puterea de a le nega, „te iubesc, te iubesc..."

Îl mângâie pe obraz, dar el nu se trezi ; își rezemă capul pe umărul lui. Aici în această cameră, în acest spațiu aparte de viețile lor separate, împărtășeră iubirea și-și dăruiseră unul altuia ceva la fel de prețios — o afirmare a propriilor valori.

Sunetele Festivalului continuau să ajungă până la ea, difuze, totuși neschimbate ; nici intensitatea luminii ce se revărsa prin fereastră nu se modificase. („N-am făcut niciodată dragoste pe lumină", murmurase el. „Suntem atât de frumoși... De ce oare mă rușinam ?") Moon nu știa dacă era noapte sau zi, ori de cât timp dormeau. Își sim-

ţea corpul leneş şi lipsit de chef, ceea ce însemna că nu trecuse prea mult timp. Nu-şi putea însă permite să doarmă mai mult. BZ era cufundat într-un somn de moarte şi ea se strecură cât putu de încet de sub braţul lui, fără să încerce să-l trezească; sigură că-şi putea găsi calea către fabricanta de măşti. Se îmbrăcă şi se furişă pe uşă afară.

Mulţimile păreau la fel de vibrante, la fel de nesfârşite, de parcă un grup de cheflii se contopea imperceptibil cu următorul, într-un cerc nesfârşit. Se ţinu aproape de zidurile clădirilor, croindu-şi cu greu calea prin vârtejurile de omenire din jurul dughenelor şi cafenelelor. Şterpeli o bucată de friptură condimentată de pe o tarabă pe lângă care trecu şi o înghiţi pe nerăsuflate cu mintea scânteindu-i de feedbackul energiei absolute ce-i pătrundea prin fiecare latură a trupului.

Intră în sfârşit în Aleea Lămâiului, unde curgerea mulţimii încetinea şi devenea mai puţin profundă. Îşi găsi drumul către botanerie, apoi mai trecu de un magazin până ajunse la prăvălia fabricantei de măşti. Uşa dublă verde-gălbuie era încuiată; bătu cu pumnul în ea, purtând în loviturile acelea toată zădărnicia pe care o simţea, şi toată graba.

— Deschideţi! Deschideţi! Vă rog!

Partea superioară a uşii se deschise, prinzând-o în mijlocul strigătului; termină cu un icnet de uşurare. O femeie de vârstă mijlocie, cu părul întunecat la culoare atârnând greu pe umeri, privi la ea, prin ea, cu ochi înroşiţi de somn... cu ochi care n-o vedeau.

— Cine e? întrebă femeia obosită, puţin iritată.

— Sunteţi... sunteţi Fate Ravenglass, fabricanta de măşti?

— Da, se frecă pe faţă femeia. Dar toate măştile s-au terminat. Va trebui să le cauţi prin vitrine. În tot oraşul sunt depozite şi magazine pline de ele.

— Nu, nu vreau o mască. Vreau să întreb de... Sparks. Sparks Dawntreader.

— Sparks? Reacţia pe care o aşteptase, pentru care se rugase, umplu faţa femeii. Deschise partea de jos a uşii. Atunci intră! Haide!

Moon intră în magazin, clipind în lumina slabă. Când ochii se obişnuiră cu întunericul, văzu cutiile şi coşurile îngrămădite între cei patru pereţi ai camerei — cupoane de pânză, tipare de feţe, pene, verigi, mărgele. Piciorul îi alunecă pe-a mărgea când încercă să mai înainteze un pic; o culese cu grijă şi o ţinu în palmă. Pereţii încăperii erau goi acum, dar semănau cu blana ţepoasă a unui animal din cauza cârligelor unde, până doar cu două-trei zile în urmă, atârnaseră probabil, aidoma unor flori rare, sute de măşti... Un singur perete era gol. Pe el atârna doar o mască şi sibila rămase privind-o cu ochii mari, ţintuită locului de imaginea pâlpâitoare a unei zile de vară: curcubee de ceaţă reflectându-se în iazuri multicolore, un covor de muşchi catifelat de culoarea smaraldului şi mătasea verde-aurie a ierbii proaspete răsărind pe coastele dealurilor; nenumărate flori sălbatice, înmiresmate cu viaţă, fragi şi aripi de păsări împestriţate cu umbre; iar între toate acestea o faţă de o inocenţă radioasă cuprinsă de uimire, încoronată cu razele sorilor gemeni.

— Asta e... Regina Verii? şopti ea, plină de uimire şi înfiorare.

— Aceasta e masca ei. Cine va fi ea rămâne deocamdată o taină cunoscută doar zeilor.

— Doar Doamnei, zise Moon, fără să se gândească.

— Da, bineînţeles. Fabricanta de măşti zâmbi puţin tristă; faţa îşi dădu seama de toate lucrurile pe care masca aceea le seminifica pentru un Iernatic, precum şi de faptul că nici unul din ele nu se asemăna cu cele care o emoţionau pe ea.

— Aţi făcut-o atât de frumoasă... deşi ea vine să vă ia viaţa...

— Mulţumesc. Femeia zâmbi din nou, acum cu mândrie. Dar ăsta-i preţul pe care-l plăteşte orice artistă ca mine — să piardă o parte din ea însăşi de fiecare dată când creează ceva despre care speră că-i va dăinui. Şi poate că dacă o fac să arate frumoasă şi bună, Regina Verii va desăvârşi profeţia, şi va fi toate aceste lucruri pentru noi.

— Aşa va face, murmură Moon. „Dar ea nu te va înţelege — cum va putea să fie cum vrei tu?"

— Spune-mi acum fată Văratică — Moon privi de jur împrejur pe jumătate surprinsă — de ce ai venit să întrebi despre Sparks Dawntreader?

— Sunt verişoara lui, Moon Dawntreader.

— Moon ! se încruntă fabricanta de măşti. Aşteaptă, aşteaptă, doar o clipă ! Păşi cu siguranţă într-o altă încăpere şi se întoarse imediat purtând pe frunte o bandă ciudată. El mi-a spus multe despre tine, despre voi doi. Vino mai lângă uşă, unde te pot vedea mai bine cu „cel de-al treilea ochi" al meu.

Moon făcu precum i se spusese. Femeia o ţinu cu faţa întoarsă către lumină, încordându-se treptat.

— Sparks spunea că semeni cu ea... cu ea...

— Cu cine ? îşi sili Moon cuvintele printre buzele ţepene.

— Cu Arienrhod, cu Regina Zăpezii. Dar te-am văzut într-un alt timp, într-un alt loc, undeva...

Îşi înălţă mâna ca să-i pipăie trăsăturile cu vârfurile sensibile ale degetelor, abţinându-se să pună altă întrebare. O duse apoi în mijlocul camerei la o masă rotundă, picurată de clei şi înconjurată de scaune, de fapt singurele mobile din încăpere.

— Unde te-am văzut eu, Moon ?

Pe tăblia mesei apăru de nicăieri o pisică mare, cenuşie, care veni să-i miroasă întrebătoare mâinile sibilei. Fata o scărpină sub bărbie cu un gest absent.

— Eu... eu nu cred că m-aţi mai văzut. Se aşeză, urmând exemplul lui Fate, îşi descleştă pumnii şi lăsă mărgica roşie pe masă.

Fate îşi trase brusc răsuflarea.

— Da ! Eşti sibilă !

— Nu..., se împotrivi Moon ducând palmele la gât.

— Vărul tău mi-a spus, nu-ţi fie teamă. Fate clătină din cap, liniştind-o. Secretul tău este în siguranţă. Iar asta înseamnă că pot avea încredere în tine.

Îşi trase în jos gulerul rulat pe gât al cămăşii de noapte, expunându-şi pielea.

Moon simţi cum i se taie răsuflarea.

— Sunteţi sibilă, aici ? Dar cum ? Cum de îndrăzniţi? Îşi aduse aminte de Danaquil Lu şi de cicatricile pe care el le purta ca pe un avertisment.

— Am o... clientelă foarte selectă. Fate îşi întoarse chipul în cealaltă parte. Poate că e o dovadă de egoism din partea mea, poate că nu fac tot ce pot cu darul pe care-l am, dar... Cumva, simt că există o *nevoie* ca eu să

mă aflu aici... Măcar ca o... supapă de siguranţă, dacă nu ca altceva.

Mâinile ei descoperiră pe tăblia mesei o pană rătăcită. O luă şi-o plimbă încet printre degete. Pisica se uita după ea, cu urechile ciulite, fremătând.

— Vezi tu, eu am idei ciudate în legătură cu sibilii. Poate că sunt absurde, dar... Umerii i se contractară.

Fata se aplecă înspre ea.

— Vreţi să spuneţi, vă gândiţi că ar putea exista sibili şi pe alte planete în afară de asta ?

Pana căzu fluturând pe masă, iar pisica se năpusti cu ghearele asupra ei.

— Da ! O, da, pe toţi zeii, ai simţit şi tu aşa ceva? Fate întinse o mână în căutarea liniştirii.

— I-am văzut. Moon îi atinse mâna. Am întâlnit un sibil pe o altă planetă. Pretutindeni există sibili, ca părţi ale unei reţele informaţionale lăsată de Vechiul Imperiu pentru a ne fi acum de ajutor. Hegemonia ne minte!

— M-am gândit eu la asta... ştiam că există ceva mai mult ! Da, totul are într-adevăr un sens. Zâmbetul ei era ca o lumânare aprinsă în întuneric. Atunci, acolo te-am văzut eu ? Pe o altă lume ? Întrebând de el...

— Am întrebat despre el ! De asta m-am întors. Deci dumneavoastră sunteţi aceea care mi-aţi spus despre el... „Că s-a îndrăgostit de altcineva". Că încă nu s-a sfârşit totul, că are nevoie de mine. Îşi ridică vocea ca să-i înăbuşe îndoielile. Dar cum de ştiţi asta ? Ne putem aduce aminte ce spunem şi ce vedem ? Eu n-am fost niciodată chemată până acum.

— Da, îţi poţi aminti. Cu claritate. Fate zâmbi la rememorarea unei imagini clare. Mi se întâmplă destul de des şi de aceea simt că sunt necesară aici. Aş putea fi singurul răspuns care există la întrebările despre Carbuncle. Aşa am început să suspectez că în legătură cu noi existau mai multe decât ar pretinde oricine că ştie. Cum putea Hegemonia să nu ştie că ce făceam noi era real ?

— Sunt multe lucruri despre care ei spun minciuni. „Mersii... asta să fie adevăratul motiv pentru care nu ne vor în Carbuncle... astfel ca nimeni să nu poată dovedi că au minţit în legătură cu mersii ? Şi despre câte altele au mai minţit ?" Dar noi putem schimba aceste lucruri, acum că ştim adevărul. Când vor pleca extraplanetarii...

— Atunci vor domni Văraticii şi ei nu vor asculta.
— EU am ascultat. Moon simţi cum privirea insistentă îi e atrasă de masca de pe perete. „Oare ei ar asculta de o Regină sibilă? O emoţie îi trecu precum o furnicătură de-a lungul nervilor, de la şira spinării până în vârfurile degetelor. Fate, în timpul Transferului aţi spus... aţi spus că aş putea să fiu Regina. Ce înseamna asta?
— Au trecut ani de atunci... Fate îşi apăsă o mână peste senzorul optic. Presupun că am vrut să spun că arătai la fel ca Arienrhod. Îşi luă mâna şi se uită la masca de pe perete. Dar... poate că nu. Te-am chemat înapoi... mi-amintesc senzaţia... Trebuia s-o fac. N-am înţeles de ce. Cine poate spune dacă vei câştiga întrecerea cu ceilalţi în ziua alegerii? Ai putea să fi aleasă Regină.
— Cât mai e până la momentul alegerii?
— Alegerea este în ziua care precede Noaptea Măştii — poimâine.
Moon îşi împleti degetele care o furnicau, închizând circuitul şi simţi prin ea curentul unui val de înspăimântătoare siguranţă. Acesta e motivul. De aceea am venit. Pentru a face o adevărată Schimbare, pentru a deschide cercul..." Privi fix masca Reginei Verii, incapabilă să se uite în altă parte, în timp ce posibilităţile luau foc în ochii ei.
„Dar asta nu-l va salva pe Sparks". Focul revelaţiei se înecă în apele reci ale adevărului. Nu va exista nici o renaştere fără moarte; ea n-ar fi avut nici o putere până nu murea Regina Zăpezii...
— Dar de-aceea am venit eu! Scutură mânioasă din cap; ascultând-o, chipul lui Fate deveni întrebător. Am venit să-l găsesc pe Sparks, să-l salvez dacă pot. Dacă mai are nevoie de mine, dacă mă vrea... Se opri cu vocea tremurându-i.
— Ştii... ce-a devenit el?
— Da. Ştiu. Ştiu totul. Simţi cum cuvântul îi umple gura de fiere: Starbuck.
Fate dădu aprobator din cap, iar, chipul i se posomorî. Trase pisica în poală.
— El nu mai e băiatul pe care-l cunoşteai. Deşi nici tu nu mai eşti fata pe care a lăsat-o în Vară. Şi are nevoie de tine, Moon, are nevoie cu disperare; întotdeauna a avut, altfel nu s-ar fi îndreptat niciodată către Arienrhod. Găseşte-l şi salvează-l dacă poţi. Asta înseamnă foarte mult pentru mine.
— Şi pentru mine. Moon zgâlţâi masa. Dar nu ştiu cum să-l găsesc. De-asta am venit la dumneavoastră. Mă puteţi ajuta, îl puteţi aduce aici? Abia dacă mai este timp. „Astăzi şi încă două zile până la moartea lui... trei zile să scotocesc un oraş întreg".
— Ştiu. Fate lăsă privirea în pământ. El însă, vine aici după toanele lui, nu dup-ale mele. Şi nu ştiu... Aşteaptă! Căutând, găsi mărgeaua roşie şi o luă în mână. Există altcineva care-l vede mai des decât mine. Numele ei este Tor Starhiker şi conduce cazinoul numit „Iadul Persefonei". Ea însăşi îşi spune Persefone, întreabă de ea. Eşti singură aici?
— Nu, zâmbi Moon. Am pe cineva. Îşi dădu seama că lipsise de lângă el mai mult decât intenţionase. Trebuie să mă întorc şi să-i spun şi lui ce-am aflat. Se ridică în picioare, şovăind. Vă mulţumesc că m-aţi ajutat. Şi vă mulţumesc că aţi fost prietena lui Sparks cât timp eu n-am putut să fiu. În sinea ei tânji după momentul când avea să întrebe totul despre ceea ce se petrecuse între ei în răstimpul acestui lung/scurt decalaj de ani. Fie ca Doamna să zâmbească deasupra ta, adăugă ea sfios.
— Fie ca Ea să zâmbească deasupra noastră a tuturor. Dar în special deasupra ta acum. Surâse Fate.
Pentru ultima oară Moon privi masca Reginei Verii, apoi ieşi pe uşă.

Ajunse în sfârşit la pensiunea unde-l lăsase pe BZ şi năvăli înăuntru, fără suflare, dar plină de bună dispoziţie şi uşurare sufletească.
— Moon!
Bărbatul stătea în picioare pe holul îngust, cu partea din spate a cămăşii zdrenţuite vârâtă în pantaloni doar pe jumătate. Proprietăreasa se afla alături de el, dominând prin prezenţă statura lui costelivă, oficială, aflată la jumătatea unui gest de negare manifestat printr-o ridicare din umeri. Gundhalinu ţâşni pe lângă ea, aleargă s-o prindă pe Moon în braţe, şi o ridică de pe podea.
— O, zei! Unde naiba ai fost? Am crezut...
— Am fost la magazinul fabricantei de măşti. Râse surprinsă când el o aşeză iarăşi pe pământ. Stai, nu trebuia...

— La magazinul fabricantei de măști ? Singură ? De ce ? Își încruntă sprâncenele dezaprobator, dar ea văzu doar grija în gestul lui.

— Știam drumul. Tu aveai nevoie de odihnă. Zâmbi până când începu și el să surâdă. Am găsit-o. Și BZ, n-o să-ți vină să crezi chestia asta...

Se întrerupse, amintindu-și că proprietăreasa rămăsese în spatele lui, ascultând cu atenție. BZ îi aruncă o privire peste umăr, tușind semnificativ.

— Bine, bine, Inspectore. Femeia își ridică mâinile într-un gest amabil de renunțare. Pricep aluzia. Încetini puțin când trecu către ușa apartamentului ei. L-ai speriat. Îi făcu fățiș cu ochiul lui Moon. Păstrează-l așa, îngrijorat și n-o să plece fără tine de pe planetă, copilă !

Deschise ușa și păși înăuntru, apoi închise ușa în spatele ei.

BZ ridică ochii spre tavan, ferindu-și ochii de stânjeneala lui Moon și ascunzând-o pe-a lui. Se mutară în capătul opus al coridorului.

— Acum spune-mi. Ai găsit-o ?

— Da ! Și... BZ, când KR Aspundh a intrat în Transfer, ea a fost cea care mi-a zis să mă-ntorc aici.

El nu pricepu chiar imediat.

— E sibilă ? Aici ?

Moon încuviință din cap, nesesizând nuanțele de stupoare din vocea lui.

— Singura, pentru întreaga galaxie...

— Ce i-ai zis ? izbucni el pe neașteptate furios.

De data asta ea înțelese ; vechiul resentiment și mai proaspăta dezamăgire îi întunecară ochii. Făcu un pas înapoi, îndepărtându-se de el.

— I-am spus că vreau să-l găsesc pe Sparks. „Și asta-i tot ceea ce ai dreptul să știi".

— N-am vrut să spun asta. Bărbatul își înăbuși tusea, înfrânându-și accesul de mânie. Eu... mi-a fost teamă că m-ai părăsit, murmură el rușinat și jenat, fără măcar să-mi fi spus la revedere.

Deși își dădea seama că era conștient că nu spusese tot adevărul, fata îi acceptă explicația fiindcă știa că așa ar fi dorit el.

— BZ, eu nu ți-aș fi... nu, nu ție. Nu ție.

Îi prinse mâinile cu un gest de promisiune, și-l sărută ușor mâhnită.

Gundhalinu îi dădu drumul cu părere de rău, brusc preocupat de îmbrăcămintea sa dezordonată.

— Deci ce-ai descoperit ? Ea l-a văzut ?

— Nu știe cum se poate ajunge la el. (Bărbatul înălță capul). Dar mi-a zis de cineva care ar putea să știe : numele ei este... Persefone — conduce un cazinou.

Crezu că era dezamăgit, totuși BZ dădu aprobator din cap.

— E-n ordine. Cunosc localul. În partea de sus a orașului, unul dintre cele mai mari. O să-ncercăm și-acolo. Aruncă o privire către scara ca de păianjen ce se răsucea în spirală către camera care fusese a lor pentru o noapte. Lasă-mă doar... să-mi iau haina.

39

— ...Bună... salut, drăguțule... bun venit la tripou, mare risipitor ce ești...

Tor se sprijinea apatică de un stâlp, salutând gloata fără chip care se revărsa într-o monotonie lipsită de suflet prin zidul de oglinzi sunătoare. Își mușcă buzele ca să-și oprească un căscat, cu gura încrețită de sforțare, încercând să-și păstreze machiajul intact. De abia deschiseseră după o pauză de câteva ore pentru odihnă și refacere, și nu aveau să mai închidă până după terminarea nopții măștilor și venirea zilei schimbării. Inhalase energizante până când fusese gata să facă un șoc și ochii cu flori pictate pe pleoape fuseseră gata să i se afunde în craniu. Precum cineva pregătindu-se, lipsit de entuziasm, să înceapă o viață de ascet, mulțimea participantă la Festival era nesătulă în toate privințele iar Sursa dorea s-o stoarcă până la ultima picătură.

Și indiferent ce voia Sursa, ea era gata să-i ofere. Cu degetul lui deformat, atotputernic, atinsese muntele de formulare birocratice și-l topise într-o câmpie lipsită de obstacole ; îi dăduse binecuvântarea pentru căsătoria cu Oyarzabal, pentru evadarea ei de pe această lume înainte ca extraplanetarii să trântească cu zgomot capacul sicriului Iernii și să-l bată bine în cuie. Peste doar câteva ore

interminabil de lungi, cazinoul urma să se închidă pentru totdeauna — cel puțin din punctul ei de vedere. O străfulgeră gândul suprinzător că avea să-i fie dor de acest loc. Localul fusese însă plin cu oameni care trăiau, oameni cărora nu le era teamă să-și asume riscuri, oameni de pe o mulțime de planete atât de diverse încât ea abia începea să le înțeleagă ; locuri unde voia și ea să ajungă, și avea să ajungă, mulțumită lui Oyarzabal și Sursei.

Trecu printr-un scurt moment de îndoială la gândul că va fi într-adevăr soția lui Oyarzabal. Căsătoria legală a extraplanetarilor părea să fie la fel de grea și neplăcută ca și un lanț legat de picioare. Să fie veșnic înlănțuită de Oyarzabal... ale cărui pofte se îndreptau spre Persefone, nu spre Tor Starhiker. Oare va trebui să poarte veșnic peruca blestemată, și scoica falsă, pictată, până ce vor deveni o a doua realitate pentru ea ? „Of, la naiba cu toate !“ Dacă nu-l va mai suporta pe Oyarzabal se va putea rătăci de el destul de repede : lanțurile sunt făcute ca să fie sfărâmate...

— ...Arăți ca un adevărat câștigător... salutare... Se opri în mijlocul saluturilor rostite monoton, cu gura căscată. Maiestatea Voastră ?

Fata cu cosițe albe îmbrăcată într-o tunică nomadă o privi confuză, iar privirea fu de-ajuns ca s-o convingă că se înșelase. Continua însă să șadă pironită în fața ei, nepăsătoare la mulțimea ce se împingea în toate părțile ca un vârtej.

— Tu ești Persefone ?

Ea zâmbi vulgar.

— Doar o imitație ieftină, puștoaico. Dar pe toți zeii, tu ești o copie foarte prețioasă a Reginei.

— Eu... ăă... Necunoscuta nu păru foarte flatată de comparație. Fate * m-a trimis.

Tor râse nervos.

— Zei, sper că nu... A ! Vrei să spui Fate Ravenglass?

Fata încuviință din cap.

— Numele meu este Moon Dawntreader. Ea mi-a zis că-l cunoști pe vărul meu, Sparks.

— Sparks !Mda, sigur că-l cunosc. Simți o inexplicabilă relaxare când se desprinse de stâlpul de care se sprijinise. „Pe toți dracii din iad, am luat-o prea tare în seara asta“. Vino, fetițo, haide să ieșim din înghesuială.

Pentru prima oară își dădu seama că fata nu era singură ; o sperietoare Kharemoughi ședea în spatele ei ca o umbră, purtând o jachetă de Albastru cu grade de Inspector. Inima îi sări în gât, din nou fără nici un rost, înainte să vadă că polițistul era îmbrăcat perfect neregulamentar și înainte să vadă petele de pe pieptul hainei. Petele arătau a fi de sânge uscat. Posibilitatea nu o liniști deloc. „Nu pune întrebări ; numai să nu pui întrebări“. Le arătă direcția și-i conduse prin cazinou. Moon se holba în jur, ca o provincială venită pentru prima dată la oraș, zgâindu-se, efectele jocurilor plutind prin văzduh, la variațiile uluitoare de îmbrăcăminte și de comportament care le însoțeau ; la ansamblul zgomotos, distrugător de minți, al unui iad al jocurilor simțit prin filtrul unui suflet neprihănit. Prin muzica vibrantă Tor îi auzi țipătul :

— Ia uite cum arătăm !

Treceau prin revărsarea unei Porți Negre holografice, înconjurați de epave cuprinse de flăcări.

— N-am mai văzut niciodată așa ceva pe Kharemough, nici măcar în Piața Hoților !

Tor o examină cu surprindere iar Albastrul spuse cu patimă :

— Și nici n-ai să mai vezi vreodată !

Clătinând din cap, Tor îi conduse prin cazinou până la coridorul slab luminat, cu tapiserii fine ca de borangic, pe unde prostituatele își pofteau clienții — locul cel mai tăcut și retras la care se putuse gândi în grabă. Căutând zadarnic o cameră neocupată, văzu că Herne nu ieșise încă din bârlog ca să plece la slujba lui de la bar. Îi ciocăni la ușă :

— Hei, frumosule, te-așteaptă admiratorii ! Hai să mergem !

Ușa se deschise. Fața cândva arătoasă a lui Herne o privi cu dușmănie și cu un dezgust nediferențiat.

— De ce nu-ți iei un... Privirea i se opri asupra lui Moon ; expresia i se schimbă — o dată și încă o dată. Zeii mei ! Ultima transformare îi aduse mânia pură pe chip. Ce faci aici ? Cățea ce ești, cățea blestemată care lovești pe la spate ! Știam eu c-o să vii într-o bună zi —

* Fate — soartă, destin, ursită (n.tr.)

nu-ţi puteai savura bucuria de a mă fi distrus fără să vezi tu însăţi ce mi-ai făcut...

— Herne! Tor îl opri înainte de a se fi repezit la fată. Ce dracu-i cu tine, ai început s-o iei razna? Ea este o străină!

— Crezi că n-o mai recunosc pe Arienrhod când o văd? O cunosc pe Regina-Zăpezii a ta, m-am culcat cu ea ani de zile! Nu-i aşa, târfă albă ce eşti?

— Eu nu sunt Regina, zise Moon abia perceptibil.

— Herne, nu-i ea! Tor îl împiedică înainte de a se putea năpusti din nou. Taci şi foloseşte-ţi ochii ăia injectaţi, ticălosule! E doar o Văratică, a venit aici ca să-l caute pe vărul ei. N-ai văzut-o niciodată până acum şi pariez pe viaţa mea că nici pe Regină n-ai văzut-o niciodată, ca să nu mai zic de chestia aia cu culcatul. Are ea gusturi mai bune.

— Ce ştii tu despre asta? pufni bărbatul. Nu ştii mai nimic despre ea, sau despre mine! Îşi îndreptă spinarea, îşi netezi cutele tunicii ţipătoare şi se strădui să-şi menţină echilibrul cu demnitate. Eu am fost Starbuck... până când ea m-a trădat pentru slăbănogul acela, Dawntreader!

— Dawntreader! Tor privi către Herne cu gura căscată. Asta n-o mai cred!

Speculantul ăla mizer... oare o jecmănise de informaţii cinci ani de zile pentru a rămâne în graţiile Reginei Zăpezii? Era posibil aşa ceva? Era posibil ca Herne să spună adevărul despre el însuşi; Dawntreader o folosise pe ea doar ca să-l manipuleze pe Herne? Se frecă pe faţă, mişcându-şi o paietă şi întinzând lujerii pictaţi pe obraz.

— Sparks Dawntreader este vărul meu, vorbi Moon, ignorând privirea cercetătoare şi fioroasă a lui Herne. Ştiu că el a devenit Starbuck. Vreau să-l găsesc înainte de a fi prea târziu.

— Vărul tău? Bărbatul se încruntă, ignorând restul cuvintelor. Mdaa... parcă era ceva în legătură cu tine: ai dispărut... Se scărpină, de parcă astfel şi-ar fi putut dezlega amintirile. Drogurile pe care le folosea împotriva plictiselii şi durerii îi înmuiaseră creierul. Iar tu eşti

exact ca ea, adăugă, şi în ochi îi înotau demoni flămânzi. Exact ca ea!

— Îţi pierzi vremea cu mincinosul ăsta îmbibat de droguri, interveni enervat renegatul Albastru. Nu-i sănătos la minte. Nici un Kharemoughi de origine umilă n-are atât talent ca să devină Starbuck.

Herne păru să-l observe pentru prima oară; se uită fix la el în timp ce un rânjet dezgustător i se lăţea pe faţă.

— Mi-amintesc de ziua în care te-am învăţat cum să îngenunchezi în faţa superiorilor la curtea Reginei, Albastrule. Poliţistul tresări la auzul recunoaşterii. Atunci erai prea bun pentru ea, pentru mine, nu-i aşa, Gundhalinumekru? Uită-te la tine acum! Flutură o mână înspre straiele ferfeniţite ale Albastrului. Probabil că te-ai târât pe burtă, mekritto. Nu eşti bun să-mi adresezi vreun cuvânt!

Albastrul se strădui să-şi reţină vorbele, dar ele porniră fără voie.

— Încă sunt un bărbat mai bun decât vei fi tu vreodată, gunoi ticălos ce eşti!

— Tu eşti totuşi un prost mai mare. Mulţumesc zeilor pentru asta! Herne scuipă, exact când uşa de alături de pe coridor se deschise.

— Hei, fii atent! Prostituata îşi conduse iute pe lângă ei clientul ofensat aruncând priviri duşmănoase

— Deci, ai de gând să te duci la muncă sau nu? Tor îşi puse mâinile în şolduri şi le simţi alunecând pe pânza mătăsoasă a veşmântului strâns pe trup, adăugându-şi propria uitătură nimicitoare.

— Nu. Nu până când n-aud mai multe despre chestia asta. Arătă cu capul spre Moon. De ce sosia lui Arienrhod a venit să-l caute pe iubitul lui Arienrhod?

Se retrase greoi în camera lui, schiţând o încercare de invitaţie graţioasă. Tor îl urmă împreună cu ceilalţi.

Ea nu-i văzuse niciodată odaia şi avea sentimentul că încă nici acum n-o vedea. Înăuntru se aflau un pat şi un dulap, ca şi în celelalte încăperi de pe coridor, şi asta era tot. Câteva haine murdare azvârlite într-un colţ, nimic altceva în plus. Nici tablouri, nici cărţi sau benzi, nici radio sau televizor tridimensional. Era o cameră pentru o singură noapte — mai rău, o celulă de închisoare. Herne se prăbuşi pe pat. Nimeni nu schiţă vreo mişcare să i se

alături ; deși încercau să n-o facă, Moon și Gundhalinu se uitau la picioarele lui ferecate în oțel.

— Deci, drăguță verișoară, ce treabă mai ai tu cu Sparks Dawntreader după atâta vreme ?

— Noi suntem făgăduiți unul altuia, replică Moon insinuării din ochii lui. Îl iubesc. Nu vreau să moară.

Herne izbucni în râs.

— Oh, daa ! Arienrhod a considerat legămintele lui de credință o adevărată provocare — trebuie să fii mândră. Dar în cele din urmă, ea capătă întotdeauna ce dorește. Tu cum te descurci ?

Moon înțepeni, cu mâinile strânse de centură.

— Îmi voi urma calea, dar înainte de toate trebuie să-l găsesc. Fate spunea că poate tu știi cum... Se răsuci înspre Tor.

Aceasta ridică din umeri, în semn de scuză.

— Tocmai l-ai pierdut; a fost aici s-o vadă pe Sursă. „Și m-am întrebat de ce oare. De ce-ar veni Starbuck aici ? De ce-ar veni Regina... ?"

— Urzeala ei devine tot mai complicată, rânji Herne enigmatic.

„Iar el știa că Sparks e Starbuck..." Tor se încruntă în adâncul gândurilor sale, scrutându-l din nou pe Herne. „Ce altceva mai știe oare și nu mi-a spus niciodată ?"

— Ce vrei să zici cu asta, că tocmai l-am pierdut ?

Ea reveni cu privirea pe chipul frustrat al lui Moon.

— Cam cu o oră în urmă, a venit cu un mesaj de la palat.

— Și a plecat din nou cu câțiva Albaștri pe urme, adăugă Herne cu îngâmfare.

— De ce ? își ridică Tor sprâncenele pudrate cu argint.

— Comandanta, zise Gundhalinu. Probabil că l-a pus sub urmărire, acum când știe cine e.

— Ce s-a întâmplat cu el ? Degetele sibilei răsuciră pielea pictată a centurii. L-au prins ?

Herne mârâi amuzat.

Ha !. Labagiii ăia nici măcar o răceală nu pot să prindă. Privi către Gundhalinu. S-a pierdut în mulțime. Dar dacă-i băiat deștept, o să rămână la palat unde, de-acum până la Schimbare, o să-l protejeze Arienrhod.

— Nu poate ! El nu poate să facă asta... Lua-o-ar dracu ! țipă Moon.

Tor văzu cum Albastrul încercă s-o mângâie pe fată, văzu cum aceasta îi scutură brațul și mai văzu privirea de pe fața polițistului. Herne observă și el toate astea și zâmbi. Tor spuse sceptică :

— Ascultă, puștoaico, în primul rând dacă îi erai așa de devotată de ce ți-au trebuit cinci ani ca să ajungi în preajma lui ?

— N-au fost ani, ci doar luni ! Moon închise ochii. De ce n-ar putea să fie invers ? De ce se complică lucrurile tot mai mult ?

— Pentru că te apropii de Arienrhod, murmură Herne, și ea are viteza luminii.

— Cu cinci ani în urmă, Moon, a fost răpită de contrabandiști extraplanetari, interveni arțăgos Gundhalinu. Ea de abia s-a întors. A fost aproape de moarte încercând să ajungă în Carbuncle ca să-l găsească. Reprezintă un devotament destul de mare pentru tine ?

Tor se strâmbă ușor, îmblânzindu-se fără voie.

— Pentru tine pare să fie destul de mare extraplanetarule. „Tu, sărmane, care sângerezi bolnav de dragoste". Și destul de mare pentru Fate. Dar acum, dacă vrea să-l găsească trebuie să meargă la palat.

— Nu poate, zise Gundhalinu.

— De ce nu ? îl privi Moon. Mă pot strecura în palat ca să-l găsesc. Dacă așa trebuie, așa voi face. Ochii ei deveniră întunecați și pierduți, de parcă suferea un spasm cerebral ; când se limpeziră iarăși, hotărârea strălucea în ei. E-n ordine... mă voi duce acolo ! Trebuie să mă duc. Nu mi-e teamă de Arienrhod.

— De ce-ar trebui să-ți fie ? își fixă Herne ochii asupra ei, nevăzând-o cu adevărat pe ea ci cu totul altceva

— Taci din gură, perversule ! Îți voi spune eu de ce. Gundhalinu o prinse pe sibilă de braț. Pentru că Arienrhod... este... este... periculoasă, sfârși el fraza în mod stupid. (Tor se întrebă ce anume se temuse să spună, iar Moon se încruntă puțin). Are paznici prin tot palatul, și dacă te prinde încercând să te strecori între ea și Starbuck... la naiba, te va opri ! Cum dracu' te duci să-l cauți ? Nu poți merge acolo întrebând pur și simplu cine l-a văzut !

— De ce să nu poată ? rânji Herne. Are cea mai bună deghizare pe care și-ar dori-o cineva — chipul Reginei. Poate face orice și nimeni n-o va lua la întrebări.

— Dar ce face adevărata Regină ? întrebă Tor.

— Dacă alegi momentul corect, va primi atunci vizita înalţilor lorzi ai Hegemoniei. Iar eu am obiectul care te va face să fii perfectă în rol.

— Care-i ăsta ? înaintă Moon, strălucind de speranţă. Gundhalinu aruncă o privire ucigătoare către Herne.

Totuşi căutătura insistentă a acestuia nu o părăsi nici un pic ; îi examină încet trupul din tălpi până în creştet. Tor simţi cum între polii opuşi din interiorul trupului lui se acumulează o încărcătură statică.

— Petrece o oră cu mine Arienrhod şi obiectul acela îţi aparţine.

Moon îngheţă. Gundhalinu înjură şi se repezi înainte.

— Şi mă rog frumos ce-ai să faci, Starbuck ? se băgă Tor în discuţie. Ai s-o înveţi să joace cărţi ?

Herne se răsuci către ea. Când văzu ce se-ntâmplase pe faţa lui, Tor simţi pentru el mai multă milă decât oricând.

— În numele zeilor, Herne... măcar o dată în viaţa ta nu fi grosolan ! Fă ceva ca să dovedeşti că meriţi să fii viu.

Partea de sus a corpului bărbatului se înfioră de o emoţie interiorizată, pe care ea o văzu destrămându-se treptat.

— Acolo înăuntru, vorbi Herne, arătând către dulap. Deschide-l.

Moon se duse la dulap şi-i deschise uşa. Tor văzu haine, droguri, cutii pe jumătate goale şi un raft pe care se afla doar un mic obiect negru.

— Ăla-i. Adu-l aici.

Sibila i-l înmână cu precauţie, ţinându-se la distanţă. Herne îl ţinu în palmă aproape ca şi cum ar fi fost însufleţit, mângâindu-i suprafeţele cu degete nesigure. Atinse o proeminenţă strălucitoare, apoi alta şi încă una. În tăcerea încăperii strâmte răsunară puternic trei note distincte.

— Ce comandă e asta ? întrebă Gundhalinu.

— Vântul. Herne îşi ridică ochii, privindu-i cu o mândrie sfidătoare. Sala Vânturilor din palatul lui Arienrhod. Acum doar ea mai are un aparat asemănător. În acest mod, vei fi capabilă să pătrunzi în inima palatului fără ca să fii suspectată. Te voi învăţa cum să foloseşti cutia şi unde să-l cauţi pe Starbuck.

— Şi ce doreşti în schimb ? întrebă Moon cu blândeţe. Mâinile ei fremătau de dorinţa de a ţine din nou cutia în mână.

— Fără glumă, se strâmbă Herne. Este a ta de drept... şi când oare am putut eu să-ţi refuz ceva ce ţi-ai dorit ? Sau să-ţi bag ceva pe gât dacă tu n-ai fi dorit-o...

„Zei, el chiar crede că este Regina". Tor clătină din cap.

Însă în ochii falsei Regine se strecură o urmă de simpatie şi ea rosti cu calm :

— Dacă există ceva... orice altceva îţi pot da...

Herne îşi fixă picioarele atrofiate.

— Nici o fiinţă umană nu-mi poate dărui asta.

— Uite ce-i, interveni Tor, dacă te duci la palat nu poţi merge îmbrăcată de parcă ai fi strânsă de pe drumuri. Vino cu mine, am să-ţi caut câteva boarfe mai regale, sau, mă rog, ceva care să le-acopere pe-astea.

— Moon, nu te poţi duce la palat ! Îţi interzic !

Gundhalinu îi blocă drumul când sibila se întoarse ca să iasă.

— BZ, trebuie să mă duc. Trebuie, accentuă ea întâlnindu-i căutătura încăpăţânată.

— Îţi pierzi vremea... îţi rişti... sufletul, dacă te duci acolo. El a devenit un depravat, lasă-l în pace, uită-l ! Gundhalinu întinse mâinile către fată. Măcar de data asta ascultă-mă ! Eşti obsedată de un vis, de un coşmar... trezeşte-te, în numele zeilor ! Crede-mă, nu-ţi cer să faci asta din egoism, Moon. Eşti singura făptură la care ţin pe lumea asta — siguranţa ta...

Moon clătină din cap, privind în altă parte.

— Nu încerca să mă opreşti, BZ, pentru că nu poţi.

Trecu pe lângă el iar poliţistul nu schiţă nici un gest s-o reţină. Tor o conduse afară din cameră.

Gundhalinu rămase privind în urma ei, şi-şi încheie haina simţind un fior neaşteptat ; era conştient de ochii lui Herne sfredelindu-i ceafa, dar n-avea putere să se întoarcă şi să-i înfrunte.

— Ştii adevărul despre ea, nu-i aşa ? îl zgândări vocea lui Herne. Ştii că ele sunt la fel : Arienrhod şi ea.

— Nu sunt la fel ! se întoarse Gundhalinu, rănit de propria-i cunoaştere vinovată.

Herne zâmbi când îi citi răspunsul oglindit în ochi.

— Asta mi-am imaginat și eu. E clona Reginei, altceva nu poate să fie.

— Ești sigur ? Întrebase în mod reflex, nici măcar neintenționând asta.

Celălalt ridică din umeri.

— Doar Arienrhod poate fi sigură. Eu însă am bănuielile mele. Nu e fiica ei — ia cu regularitate apa vieții. Și n-ar lăsa niciodată un bărbat să aibă un asemenea ascendent asupra ei.

— Apa vieții te face... steril ? clipi Gundhalinu, luat prin surprindere.

— Cât timp o folosești... sau poate veșnic, după o sută cincizeci de ani. Cine știe ? Ironia soartei, nu-i așa ? Te face și greu de tămăduit, ba chiar a ucis câțiva oameni. Herne chicoti, încântat de idee. Pe unii îi face s-o ia razna puțin, „denaturarea personalității", sau altă aiureală de genul ăsta. Oricum, așa pretind cei care se vaită — cei care nu o au. Puterea te deformează, nu drogul. Ce simți când n-o ai, Gundhalinu-eshkrad ?

Polițistul îl ignoră, obsedat de o imagine a lui Sparks Dawntreader purtând o cască împodobită cu țepi.

— Herne, dă-mi cutia de comandă ! N-o s-o trimiți pe Moon în vizuina aia de șarpe !

Fostul Starbuck făcu un gest și în mâna lui apăru brusc un tranchilizator.

— Stai așa, Albastrule ! Să presupunem că te sprijini de perete, în cazul în care nu vrei într-adevăr ceea ce-mi ceri.

Gundhalinu se retrase, uitând de propriul pistol uitat la șold și atârnând ca plumbul pe sub haină. Se rezemă de perete și tuși chinuitor, până când capul începu să i se învârtească.

— Ai ceva împotrivă... dacă m-așez ? Alunecă în jos de-a lungul peretelui, fără să mai aștepte vreun răspuns, și se așeză pe podea.

— Ar trebui să consulți un medic, zise Herne fără compătimire. Când un Tehnician se așează pe podea, e aproape mort.

— Nu pot. Gundhalinu trase de haină ca s-o deschidă, simțind deodată că-i este prea cald. „Nu până când nu se termină asta".

— Vrei să spui că te urmăresc și pe tine. (Sună ca o afirmație, nu ca o întrebare). Toți vechii tăi camarazi, adevărații Albaștri. Fugi împreună cu o Iubitoare a Mamei, care e proscrisă, n-ai nici un prieten pe lumea asta, ți-ai azvârlit la gunoi munca și poziția în societate și ți-ai târât prin mocirlă onoarea de aristocrat. Toate astea pentru dragoste...

Cu obrajii înflăcărați Gundhalinu se uită la el și deschise gura.

— Pot și eu să adun unu și cu unu, rânji Herne, picurând vitriol în vorbe. Sunt un Kharemoughi. Clătină din cap, sprijinindu-se iarăși într-un cot. Ea te-a prins cu adevărat, băiete... Ce ți-a promis ? Trupul ei ?

— Nimic, mekru !

— Nimic ? pufni Herne. Ești un neghiob mai mare decât am crezut.

— Tot ceea ce mi s-a-ntâmplat mi-am făcut singur. BZ se îndreptă de spate, luptându-se din răsputeri cu mânia, cu adevărul supărător care-l irita. A fost hotărârea mea — am acceptat consecințele unui act rațional.

Ologul izbucni in râs.

— Sigur, ea te poate face să crezi asta ! Aceasta-i puterea ei. Te-ar putea face să crezi că poți respira în vid. Are multă minte, nu-i așa, raționalule cu creier șters... O vrei atât de mult încât nimic altceva nu mai contează. E o deportată, o poți avea la degetul tău mic. Și tu, în schimb, o ajuți să-și găsească alt iubit ! Zeilor, asta o pune la pământ până și pe Arienrhod. Ele vor același bărbat ; singurul pe care-l vor dori îndeajuns ca să ajungă să se auto-deteste. Incestul fundamental. Dacă nici asta nu-i o dovadă suficientă că sunt la fel... la dracu cu tot !

Se aplecă în față, împletindu-și degetele prin ochiurile plasei ce-i țineau picioarele ca într-o colivie.

Gundhalinu simți cum dezgustul i se ridică în gât.

— La asta mă și așteptam de la tine — că vei târî totul la nivelul tău și-l vei mânji cu noroi. Ești incapabil de ceva mai bun. Sau măcar să înțelegi ceea ce înjosești și distrugi.

— De unde știi tu asta ? își ridică Herne capul.

Albastrul se încruntă.

— Pentru că nu poți înțelege de ce țin la Moon mai mult decât la mine însumi. Pentru că nu poți să simți ce-i cu ea... Închise ochii, aducându-și aminte. Da, m-a făcut s-o iubesc, dar nu în mod intenționat. Moon ia, dăruind... aici e toată diferența.

Herne ținu în sus, ca pe-o provocare, cutia de comandă.

— De ce oare crezi că i-o dau?

— Din răzbunare.

Celălalt coborî ochii.

— Nici o clonă nu este o copie perfectă a originalului. Nici chiar gemenii identici nu-s la fel, iar ei nu sunt creați de un intermediar. Controlul clonării nu e câtuși de puțin așa de precis, deci tot ceea ce vei obține va fi o re-creare imperfectă.

— O copie cu defecte, sublinie crud Herne.

— Da, strânse din buze Gundhalinu. Dar de ce n-ar putea ea să fie mai bună tocmai pentru că s-a schimbat — pierdut, sau câștigat ceva în mod necugetat?

Herne păru să ia în considerare această posibilitate.

— Poate... Dacă ești atât de sigur că Moon nu-i la fel, de ce nu-i spui adevărul?

— Am încercat, clătină din cap Gundhalinu. Își privi încheieturile și urmări cicatricile cu degete nesimțitoare. Cum i-aș putea spune așa ceva?

— Sinucidere ratată, șopti Herne.

Polițistul încremeni, apoi se ridică în genunchi, dar văzu că Herne nu încerca să-l necăjească.

— Ea te-a împins la așa ceva? continuă fostul Starbuck, cu o curiozitate lipsită de maliție. Trase de protezele sale precum un harpist de coarde.

— Nu, răspunse Gundhalinu, lăsându-se iar în jos. M-a făcut să înțeleg că ar putea exista anumite motive ca să continui să trăiesc. (Îl încercă un sentiment bizar că nu i se părea deloc ciudat să-i spună toate astea unui Neclasificat, și încă stând așezat pe podea într-un bordel). În toată viața nu mi-am închipuit că e posibil să trăiești fără o armură intactă a onoarei. Și totuși iată-mă, gol în fața universului. Doare, doare ca naiba, dar asta poate pentru că acum simt totul cu mai multă claritate. „Și cu toate astea nu știu dacă vreau să fie așa sau nu".

— O să te obișnuiești, replică acru Herne. Știi, niciodată n-am putut fi capabil să-mi imaginez în vreun fel chestia asta — cum oare înghițiți voi, Tehnicienii, otravă, ori de câte ori viața vă dă o lovitură sub centură. Ai fi dat ortu' popii de-o sută de ori pân-acum dacă mi-ai fi trecut prin-nainte... ce, vorbesc de-o mie de ori!

— Ai dreptate, se înfioră Gundhalinu, la ideea de a fi prins în interiorul minții lui Herne. Zeilor, asta ar fi o soartă mai groaznică decât moartea!

Herne îl privi cu un dispreț rece, cu dușmănia nemiloasă a jumătate din poporul planetei sale, până când simți că aroganța i se fărâmă, și atunci își mută privirea insistentă.

— Da. „Moartea înaintea dezonoarei" este privilegiul omului bogat. La fel ca și apa vieții... „Dar nimeni nu posedă cu adevărat Viața sau Moartea".

— Obișnuiam să cred că nu există nimic mai important pentru mine decât viața mea, că nu există nimic care să mă poată face să înțeleg ființele fără voință ca tine care aruncă totul la gunoi, zise Herne. Supraviețuirea era lucrul cel mai important, nu conta cum supraviețuiai...

— Era? Polițistul își sprijini capul de perete, prinzând înțelesul timpului trecut al verbului. Absent, pipăi cu limba locul unde odată fusese un dinte. Urmări privirea lui Herne care coborî pe exoscheletul ce-i acoperea partea inferioară a trupului, dându-și seama de tot ceea ce implica această pierdere — tot ceea ce făcuse din Herne un bărbat în proprii lui ochi, în ochii lumii căreia îi aparținea.

— Să știi că nu trebuie să rămâi aici. Ai putea merge pe Kharemough ca să-ți pui la punct tot ce nu e-n regulă.

— După cinci ani? se înălță vocea lui Herne, pregătită cu toate argumentele, cu toate răspunsurile pe care le revăzuse probabil la nesfârșit în mintea sa. Nimeni nu are atâția bani. Eu sunt al dracului de sigur că n-am... n-am nici măcar îndeajuns ca să ies din scuipătoarea asta blestemată!

— Du-te la autorități. Ele n-au să abandoneze nici un extraplanetar care nu vrea să rămână.

— Mda, sigur. Herne... Herne trase o sticlă de sub pat, îi desfăcu dopul și bău fără să-i ofere și lui Gundhalinu. Ai idee, Albastrule, câte capete de acuzare au fost emise împotriva mea pe planeta natală ? Și în multe alte locuri ? Ești nebun dacă-ți închipui c-o să asud pentru tot restul vieții în vreun lagăr penitenciar.

Bău din nou, cu sete.

— Atunci se pare că nu ai prea multe opțiuni de ales. „Și probabil că nu meriți nici una". Simți totuși o neașteptată împunsătură de empatie. „Pe sfinții străbuni... dar dacă m-aș fi născut în trupul lui, și el într-al meu..." Îmi pare... rău.

— Îți pare... Herne se șterse la gură. Dar cum rămâne cu tine, ai să te întorci, să-i lași să te scoată din poliție și să te azvârle în închisoare pentru asta ? Nu ! Pe naiba, nu, probabil că o să pledezi pentru nebunie : o crimă pasională — ai făcut-o din dragoste. Iubirea... iubirea e o boală ! Mâna îi tremura pe gâtul sticlei.

„Moarte dacă iubești o sibilă... moarte dacă n-o iubești". Gundhalinu își făcu de lucru cu tusea, amânând necesitatea de a da un răspuns. „Ce-o să fac ? Nu știu." Viitorul i se deschidea înainte ca o mare infinită.

— Întreabă-mă mâine... Auzind că cineva intră în cameră, aruncă o privire către ușă — era Persefona, urmată de o siluetă învăluită în mantie și cu glugă pe cap.

— Moon ? Gundhalinu se ridică în genunchi și se împinse în sus rezemându-se de zid, holbându-se.

Moon se afla înaintea lui, cu fața subtil modificată de arta cosmeticii — nu fusese machiată cu vulgaritatea Persefonei, ci trăsăturile îi fuseseră accentuate, dând la iveală o frumusețe luminoasă, sidefie, ce orbea amintirea lui despre chipul, palid și simplu al unei băștinase din provincie. Părul ei, ridicat în coc, era prins într-o rețea de panglici argintii întrețesute cu mărgele aurii, formând desene pe care ochii săi nu le puteau urmări. Tor trase pelerina de pe umerii sibilei, descoperind o rochie lungă de culoarea mierii care-i flutura de-a lungul trupului precum o pășune cu ierburi ondulate de vânt ; aceasta se lipea de ea peste tot fără să creeze această impresie, revărsându-se dintr-un corsaj de dantelă ivoriu ce se topea senzual în pielea ei. Gulerul făcut dintr-o împletitură opalescentă de mărgele îi ascundea semnul tainic de pe gât.

Polițistul rămase în picioare, fără grai și o privi cum radia de strălucire.

— BZ, eu... Se întrerupse brusc, luându-și ochii de la privirea lui insistentă căreia îi descifră înțelesul.

— Doamna mea... Bărbatul îi luă mâna precum un lord stelar al Vechiului Imperiu, se înclină deasupra ei și i-o atinse scurt cu fruntea. „Și regină în fiece amănunt". Înaintea ta, cu bucurie aș îngenunchea.

Moon zâmbi încântată, neînțelegând — era propriul ei zâmbet, nu cel al lui Arienrhod.

— Ce crezi Herne ? radie de bucurie Persefone, ducând sub braț tunica de nomad a sibilei. Oare va trece ?

— Tu ai aranjat-o așa ? întrebă Herne.

Tor ridică dintr-un umăr cu modestie.

— Păi... Pollux mi-a dat o mână de ajutor. Pentru o mașină, are gusturi bune.

— Lui Arienrhod nu-i place culoarea aia. Herne puse sticla pe podea. Dar va trece... O, zei, da.... va trece ! Vino-ncoace, Maiestate, întinse el mâinile.

Gundhalinu se încruntă ; păstră în continuare mâna lui Moon într-a lui și simți cum strângerea se întărește când fata se uită la Herne.

— Nu-i spune-așa, interveni cu glas tăios.

— Mai bine s-ar obișnui să fie numită astfel. La naiba, n-am să-ți fac nici un rău ! Nici măcar n-am să te ating. Herne își lăsă brațele în jos. Lasă-mă doar să te privesc un pic.

Moon dădu drumul lui Gundhalinu, și veni în fața fostului Starbuck. Se răsuci, nesigură din cauza fustei lungi, dar fără s-o mai deranjeze privirea bărbatului. Acesta o devora pur și simplu, o mistuia din priviri, dar ea își păstra demnitatea calmă, lipsită de dezaprobare ; nu suportând, ci permițând. De-a lungul acelui moment nesfârșit, Gundhalinu o urmărea cum se uita la Herne, simțind niște trăiri imposibil de analizat. Se încordă când îl văzu pe Herne ridicându-se brusc în picioare, legănându-se... rămase pe loc în timp ce Herne, scârțâind, se lăsă cu stângăcie într-un genunchi înaintea sibilei.

— Arienrhod...

Murmură ceva, imposibil de auzit de alte urechi decât ale ei. Gundhalinu se uită iute înspre Persefona; ochii ei cu pleoape pictate se deschiseră mari, răspunzând propriei lui uimiri. Femeia roti un deget în jurul tâmplei și clătină din cap.

— Știu, Starbuck... încuviință Moon, ascunzându-și mila. Cu un gest prea puțin regal, îl ajută să se urce iarăși în pat.

Amintindu-și deodată că mai erau și alții în jur, fața lui Herne se înăspri din nou.

— Greșeala ta, Dawntreader... când eram la pământ, trebuia să mă lovești. Arienrhod îi urăște pe cei care pierd. (Se rezemă cu o plăcere masochistă de cuvântul ce-l rănea ca un pinten vârât în burtă). Acum ascultă cu atenție, și am să-ți povestesc și restul.

— Continui s-o ajuți în încercarea ei? se răsti indignat Gundhalinu.

Herne zâmbi enigmatic.

— „Prada este cel mai în siguranță la ușa vânătorului". Ar trebui să știi asta, Albastrule.

Moon se întoarse, prinsă la mijloc între două expresii. „Sau pur și simplu ți-e teamă s-o refuzi?" oftă Gundhalinu; răsuflarea adâncă îi străfulgeră o durere prin piept.

— Atunci așa va fi pentru că eu sunt ușierul, zâmbi Moon, și asta fu tot ce putu el să vadă.

40

— Of, spatele ăsta care mă doare!

Tor se întinse cât putu în intimitatea oferită de cămara cazinoului. Cuvintele ricoșară din pereți; în odăiță nu mai existau aproape nici un fel de provizii, iar patronii se străduiau din răsputeri să termine treaba. Haide, Pollux, vino și trage-mi de containerul ăsta ultim cu tlaloc până nu mi se înnegresc limbile. Căscă; simțind în urechi ecoul trosnetului fălcilor. Cred că am luat-o razna în cele din urmă.

— Cum spui tu, Tor.

Pollux se mișcă impasibil de-a curmezișul încăperii, urmărind indicația precum un dulău credincios.

Ea chicoti, amețită de epuizare.

— Jur că faci asta dinadins! Nu-i așa? Poți să-mi spui...

— Cum spui tu, Tor. Pollux prinse lada.

Gura femeii se deschise, iar emoțiile se prăbușiră în avalanșă din înălțimi.

— Of, la naiba, Polly... ce-o să mă fac fără tine? O să-mi fie cu adevărat dor de tine, bucată unsuroasă de fier vechi ce ești.

Își îndreptă peruca. Există doar două lucruri pe care Oyarzabal le poate face pentru mine și tu nu poți, și odată plecată de pe pietroiul ăsta mai rămâne unul singur de rezolvat — iar p-ăla îl pot obține de la orice bărbat. Nu-i de mirare că-i gelos pe mine.

Râse posac. Oyarzabal îi spusese că o va lua de soție doar dacă mai întâi se descotorosea de Pollux. Acceptase condiția, dar simțise încă o za în lanțul cu care bărbatul o transforma într-o sclavă. „El vrea ceea ce sunt eu... atunci de ce oare încearcă să schimbe acest lucru?" Își mototoli peruca, apoi o puse iarăși.

— Oricum, la naiba, cine o să mă țină pe mine curată și frumoasă? Să cari lăzi și să transformi Văratice mâncătoare de pește în regine — și totul într-o zi! Nu ți-ai pus niciodată întrebări despre tine, Pollux? Poți într-adevăr să faci toate astea și să nu te-ntrebi cum, sau de ce? Îl târî după ea înapoi de-a curmezișul încăperii, bombănind: Sau dacă puștoaica urmează să-l salveze pe iubitul ei din mâinile Reginei, sau dacă e nebună pentru că vrea în orice condiții un necopt la minte precum Sparks Dawntreader?

Capul fără chip al lui Pollux o privi cu o imitație de de atenție, dar nu zise nimic.

— Aah..., scutură femeia din mână în direcția lui. Cred că-ntr-adevăr m-am prostit de tot. Tu nici măcar nu știi că sunt aici — cum o să-ți pese câtuși de puțin când n-o să mai fiu? Sau de ce trebuie să-mi fac probleme? Lovi cu ciudă o cutie goală de carton aflată în calea ei. Când termini treaba asta întoarce-te și ia ultimul butoiaș din seva fermentată și du-l sus pentru Herne. „Pentru Starbuck. Vechiul Starbuck, și Noul Starbuck; îi cunosc pe-amândoi. Și pe sora geamănă a Reginei. Slavă zeilor că plec în curând din Carbuncle... înainte să mă-ntâlnesc pe mine însămi mergând cu spatele înapoi."

Ajungând la ușă, auzi voci venind din camera aflată de cealaltă parte a coridorului, singura cu o ușă fără doar și poate la fel de sigură ca și cea de la trezoreria Băncii din Portul Nou ; singura pe care n-o văzuse niciodată descuiată. Acum însă încuietorile electronice afișau lumina verde, ușa stătea nepăzită și chiar ușor întredeschisă, iar Tor recunoscu una din voci ca fiind a lui Oyarzabal. Pollux se îndepărta zdrăngănind la capătul holului, ducându-se nepăsător către cazinou ; pe negândite, femeia traversă culoarul și împinse ușa deschizând-o larg.

Vreo șase capete se întoarseră s-o privească, șase bărbați, extraplanetari. Pe trei îi recunoscu imediat ca fiind locotenenții Sursei ; Oyarzabal veni înspre ea, dovedind cu fiecare mișcare a trupului iritarea și ușoara panică pe care le simțea.

— Ți-am spus să asiguri ușa aia ! mârâi ucigător unul dintre străini.

— E-n ordine... ea conduce localul, știe tot, ripostă Oyarzabal. Ce dracu faci aici ? adăugă el în șoaptă.

Tor își aruncă mâinile de după gâtul lui și-i înăbuși protestele sub un sărut pasional.

— Sunt flămândă după bărbatul meu, asta-i tot. „Și dacă există vreun lucru la care nu pot rezista, ăla e o ușă încuiată."

— La naiba, Persefona ! se trase el într-o parte. Nu acum ! Avem de aranjat o treabă importantă pentru Sursă, aici în oraș. Mai târziu am să...

— Ceva pentru Regină ?

El îi mângâie ușor antebrațele dezgolite.

— Cum de știi asta ?

„La noroc !"

— Păi, tocmai ai zis că eu știu totul. Se strâmbă ușor către el. Nu vreau să te fac mincinos. Azi l-am zărit pe Starbuck când a venit s-o vadă pe Sursă, și mi-am imaginat că trebuie să-l fi trimis Regina.

După expresia bărbatului, își dădu seama că mai înscrisese un punct în favoarea sa.

— Tu știi și cine-i Starbuck ?

— Sigur, doar sunt o Iernatică, nu-i așa ? Și rezolv afacerile Sursei, exact ca și tine. Îl privi cu nerușinare în ochi. Deci care-i restul chestiunii ? Ce mai cumpără Regina, ultima ei surpriză pentru petrecerea de adio ? Mie îmi poți spune, sunt aproape ca și soția ta.

În pantofii ei cu talpa groasă, era mai înaltă decât Oyarzabal și putea privi peste umărul lui la grupul de bărbați care gesticulau în jurul mesei goale. Pricepu că încăperea era de fapt un laborator complet echipat. Întotdeauna se întrebase cum de izbutea Sursa să aibă la dispoziție o varietate atât de mare de plăceri ilegale, chiar și atunci când nu le puteau obține de la furnizorii obișnuiți... Pe suprafața fără nici o fisură a mesei se găsea o singură ladă grea. Pe capac și pe părțile laterale era inscripționat „ATENȚIE" și trifoiul țepos al sibililor. Simți cum începe s-o furnice pielea.

— Păi, mda ai putea spune că, într-o oarecare măsură, e vorba de o surpriză pentru Văratici, rânji bărbatul. Dar nu trebuie să-ți plictisești cu așa ceva căpșorul tău drăguț. Ți-ai făcut treaba ta, și oricum ai să pleci cu mine de pe planetă. Nu-ți pasă ce se-ntâmplă aici după ce pleci, nu-i așa ?

Ea se răsuci stânjenită sub strânsoarea brațelor lui.

— Ce vrei să spui ?... Hei, de ce există un semn sibil pe cutia aia ? Asta înseamnă... „contaminare !" Contaminare biologică ? Se încruntă când reuși să deslușească scrisul mai mărunt. Ce e-n aia... bacterii ? Boală, otravă ? ridică ea glasul.

— Hei, nu taci odată ? Vorbește mai încet, o scutură el brutal.

— Ce ai de gând să faci ? Tor se zbătu, tot mai panicată acum. O să omori oameni ! O să-i omori pe cei din neamul meu !

— Fir-ar să fie, Perse, numai pe Văratici ! Nu pe Iernatici, ei vor fi în siguranță — așa vrea Regina.

— Nu, minți ! Chestia asta o să-i omoare și pe Iernatici, Regina n-o să te lase să ne omori ! Ești nebun, Oyar, dă-mi drumu' ! Pollux, ajută-mă, Pollux...

Ceilalți bărbați se ridicară de la masă, venind către ea, prizonieră în mâinile grele ale lui Oyarzabal. Disperată, ridică un genunchi ; el se îndoi de mijloc cu un urlet de durere și Tor fu liberă să...

Raza tranchilizatorului o prinse din urmă și Tor căzu peste ușă, închizând-o, atunci când alunecă neajutorată pe podea.

— BZ, mai bine mă aștepți aici.

Moon se opri la intrarea în palat, locul de unde pornea strada din Carbuncle. Se făcuse din nou noapte dincolo de zidurile de furtună ale orașului, dar aici încă mai erau cheflii care râdeau și dansau, muzicanți care cântau. Oamenii din capătul de sus al Străzii erau mai scânteietori și mai exotici, acoperiți cu pietre prețioase, poleiți cu pudră de aur ; splendorile importate de pe șase planete se întreceau între ele s-o uimească. Imitația ei regală părea aproape lipsită de strălucire, așa că și-o păstră ascunsă sub mantie ca și chipul. Straiele uzate ale Albastrului erau într-un mod mult mai grotesc nelalocul lor acolo, dar el se agăța de uniformă cu o încăpățânare neraționalã.

— Nu te las să intri acolo fără mine, clătină din cap bărbatul, gâfâind în urma urcușului de-a lungul spiralei până la capătul Străzii. Regina...

— Eu sunt Regina, îl privi cu un dispreț batjocoritor Moon. Ai grijă cum vorbești, Inspectore... Clătină din cap, încercând zadarnic să pară capricioasă, fără însă a obține nici o reacție. BZ, cum aș putea să justific prezența ta, acolo, înăuntru ?

Aruncă o privire în direcția intrării păzite a palatului și-și simți pieptul strângându-se de teamă.

— Le am pe-astea. Întinse legitimația și tranchilizatorul. Mă fac să arăt mult mai regulamentar, adăugă el încheind gulerul hainei.

— Nu. Sibila simți apăsarea din piept devenind mai dureroasă. BZ, eu merg în palat ca să-l găsesc pe Sparks. Când ochii lui căprui, umbriți, încercară să-și furișeze privirea în altă parte, ea îi sili să se uite mai departe într-ai ei. Indiferent ce se întâmplă, trebuie să fac singură treaba asta ! N-o pot face... „în fața unui alt iubit." Gura îi tremura.

— Știu asta. Iar eu... eu n-aș putea să mă uit la ceea ce se va petrece. Moon, crede-mă, doresc pentru tine tot ceea ce e mai bun. Aș vrea ca, indiferent ce se va întâmpla, să fie ceva care te va face fericită. Dar la naiba, asta nu... simplifică lucrurile.

— Le complică, încuviință ea. Le complică teribil.

— Intrarea... lasă-mă să te duc măcar pân-acolo. Dacă n-o să ai ceva care să semene a escortă, paznicii o să pună întrebări. Iar eu am să rămân aici, la capătul Străzii, până când ai să ieși de-acolo... sau până voi afla motivul pentru care nu apari.

Fata aprobă din nou din cap, neîncercând să-i ofere un răspuns. Ocoliră vârtejul dansatorilor și Moon simți speranțele și regretele absorbite de vâltoarea previziunilor agonizante... „Tu ești Regina ; fii Regina, nu mai tremura !" Se apropiară și ea își ținu răsuflarea când gărzile postate în fața ușilor masive își concentrară privirile asupra lor. Paznicii purtau tranchilizatoare. Așa cum prevăzuse Gundhalinu. „O, Doamnă, mă auzi ?" Moon își aminti că acum n-o mai conducea zeița , ci doar o mașină ; o mașină care-i spusese că trebuie să revină pe planetă.

În momentul în care fu sigură că gărzile o vor lua la întrebări, își dădu gluga pe spate, purtându-și capul cu semeție, încercând să creadă ea însăși ceea ce imita pentru a-i face și pe ei să creadă.

— Maiestate ! Cum ați...

Bărbatul din stânga își aminti brusc de respectul cuvenit, ridicând mâna la piept și plecând capul. Femeia din dreapta făcu și ea la fel, iar căștile lor în stil extraplanetar străluciră albicioase. Ușile imense, înnegrite de vremuri, începură să se deschidă.

Când expresia de pe fața ei începu să se destrame, Moon se răsuci iute, către figura încordată, plină de un respect supus, a lui Gundhalinu... și doar ea îi putu vedea pe chip durerea pierderii.

— Îți mulțumesc pentru... colaborare, Inspectore Gundhalinu.

El își plecă rigid fruntea.

— Plăcerea a fost de partea mea... Maiestate. Dacă o să mai aveți nevoie de mine, chemați-mă, accentuă el fiecare cuvânt. Mâinile i se răsuciră în față, nesigure ; salută apoi și se întoarse pe călcâie, pierzându-se în mulțime.

„BZ !" fu gata să-l strige sibila, dar n-o făcu, căci privi iarăși ușile deschise și coridorul tainic, strălucitor, dinapoia lor, care o ademenea spre capătul călătoriei. Pe lângă ea, paznicii azvârliră căutături furișe, la

spinarea jerpelită a lui Gundhalinu. Moon își înfășură strâns pelerina în jurul corpului și intră în palat.

Înainta ca o stafie de-a lungul holului pustiu, iar pantofii ei ușori falsificau materialitatea pardoselii. Își blocase toate simțurile, fiindu-i teamă să se oprească, să se piardă în cristalina sălbăticie hipnotică a vârfurilor purpurii întunecate și a văilor încărcate de zăpadă, în imaginea domeniului Iarnă din frescele ce împodobeau pereții nesfârșiți ai coridorului. Treptat însă din fața ei, simțurile încordate prinseră murmurul Sălii Vânturilor. Strânse puternic cutia de comandă pe care i-o dăduse Herne ; palma îi era umedă și rece.

Când fostul Starbuck îi povestise ce urma să găsească în acel loc, trupul bărbatului asudase dintr-odată iar mâinile începuseră să-i tremure — îi vorbise atunci despre vântul ținut prizonier, despre giganticele forme de nori, și despre singurul fir al cărării ce se întindea pe deasupra Iadului. Iadul, pe care el aproape că-l transformase în mormânt pentru Sparks ; Iadul care îl distusese pe el în schimb... din cauza lui Arienrhod. Ființa care, pentru a-l salva pe Sparks, sfidase propriile ei legi de neintervenție și-l lăsase pe Herne să devină prizonier într-un trup sfărâmat, în timp ce nemiloasa dușmănie din dragoste îi rodea sufletul.

Moon ajunse la capătul coridorului, acolo unde acesta se lărgea brusc — șuvoaiele imense de aer se mișcau fără întrerupere gemând deasupra capului ei, fantome palide de nori umflându-se și înfiorându-se sub dezmierdarea unui iubit nepământean. Se simți micșorată și redusă ca importanță când curgerea înghețată a aerului din exterior îi descoperi intruziunea solitară și se năpusti flămândă în jurul ei, trăgând-o de mantie. Dincolo de pereți mii și mii de stele se întindeau, albe și fierbinți pe forja rumenă a nopții ; dar aici nu exista nici o căldură, nici o lumină, cu excepția scânteierii verzi, parcă bântuite de stafii, a puțului de întreținere, larg deschis, de sub ea... și nu exista nici o milă.

Înaintă un pas, apoi încă unul, către dâra subțire de întuneric absolut, conturată deasupra abisului. „Nu mi-a zis c-o să fie întuneric !“ Teama o făcu să șovăie, cu degetele reproducând felul în care trebuiau apăsate

șirurile de butoane ale cutiei de comandă — secvența de sunete ce, pretindea Herne, va deschide prin văzduh un tunel sigur de trecere. „Oare îi spusese numai minciuni ?“ Totuși ea nu era obiectul pasiunii chinuitoare a lui Herne, ci doar înlocuitorul acestuia. Dacă prezența ei aici avea vreo semnificație pentru olog, ea nu putea fi decât cea de unealtă a răzbunării sale.

Mai făcu un pas, apoi încă unul, până când ajunse tremurând la marginea Iadului. Curentul de aer ascendent, încărcat de umezeală, o luă prin surprindere, îmbrâncind-o la loc pe platformă. Odată cu el veni și mirosul Mării, aroma înțepător dulce-acrișoară, cu iz de pește, de sare și de stâlpi putreziți în apă.

— Doamnă ! strigă uimită Moon, dar vocea îi fu înghițită de vânt. Respirația Mării o suflă iar în spate, împleticindu-i picioarele prin poalele lungi ale rochiei cu care nu era deprinsă ; instinctiv își recăpătă echilibrul, precum un matelot pe o punte care se înclină... un biet marinar, nu o Regină.

Își înălță capul și văzu acum perdelele fantomatice, tremurânde, nu sub forma unor nori capricioși, de necontrolat, ci ca pe niște pânze de corabie, umflate fără nici o supraveghere de vântul marin. Iar în mâna ei, în cut'a de mărimea unei palme, se aflau cârma și scota cu care avea să mențină drumul pe deasupra acelui puț al Mării. Tirajele ascendente o împinseră înapoi, ca într-un ultim semnal de avertisment.

— Voi porni... Atinse primul buton, auzi prima notă din secvență și simți cum aerul din jurul ei se liniștește. Apoi cu măiestria a o sută de generații anterioare, cu iscusința unui popor care se aventurase pe mare și în stele, făcu primul pas deasupra deschizăturii fără margini și începu să meargă pe punte. La fiecare a treia atingere a podețului, suna o notă nouă, măsurându-și cu grijă fiecare pas,ca să nu fie nici prea lung dar nici prea scurt, concentrându-și atenția în totalitate asupra secvenței muzicale, asupra schemei, asupra ritmului.

Când trecu peste mijlocul podului, scânteierea verzuie se intensifică și simți deodată o prezență fără nume, o voce fără sunet, un ecou dintr-un loc și-un timp îndepărtat... cântecul pe care i-l cântase grota sibilă. Înaintă tot mai încet, până când nu se mai putu mișca

deloc; vrăjită de frumusețea neomenească a melodiei, înlănțuită de momentul pe care-l trăia. Degetele se relaxară pe butoanele cutiei de comandă, al cărei ton strident, deranjant se făcu tot mai subțire și păli... O rafală bruscă de vânt o trânti în genunchi, iar sunetul propriului ei țipăt spulberă magia și o eliberă de sub influența ei. Se ridică din nou în picioare, prinzând iarăși nota de comandă cu degetele ce se mișcau îngrozite. Se grăbi, indiferentă la panică, încă simțind chemarea cum urcă în mintea ei, totuși din ce în ce mai estompată.

Ajunse la marginea cealaltă a prăpastiei și, plângând în hohote, se opri pe pământul ferm ca să-și tragă răsuflarea, uluită și ne mai înțelegând nimic. Acesta nu era un loc al alegerii! Cum putuse s-o recunoască?... Își scutură capul. Simțindu-se de parcă trupul îi aparținea unui străin, întoarse spatele abisului și părăsi Sala Vânturilor.

Alese un alt coridor, orientându-se după harta palatului pe care Herne i-o întipărise adânc în memorie. Începu, din nou să audă muzică — de data aceasta creată de muritori, sunetele unei melodii aparținând artelor Kharemoughi. Cu ochii minții revăzu grădinile lui Aspundh, splendoarea pâlpâitoare a aurorei ce dansa în zori deasupra unui cer de catifea. Ajunse la scara largă, acoperită cu covoare, ce suia către sala imensă care se întindea pe jumătate din suprafața etajului următor; se întâlni cu muzica purtată de vânt în josul treptelor și cu doi servitori speriați care-și plecară capetele și grăbiră pasul, trecând pe lângă ea.

Porni și ea mai repede, depășind palierul care permitea accesul în marea sală unde, în această seară, Regina oferea o recepție în onoarea Primului Ministru și a membrilor Adunării. Continuă să urce către cel de-al treilea nivel; acolo, îi spusese Herne, se găseau camerele lui Starbuck; știind că el probabil încă se afla în sala aglomerată de jos, dar fiind conștientă că n-ar fi îndrăznit să intre în locul unde însăși Arienrhod era centrul atenției.

Cu toate acestea când părăsi scara, auzi pe neașteptate muzica atrăgând-o și descoperi un alcov micuț, pe jumătate ascuns, de unde se putea privi în sala de dedesubt. Se întrebă dacă reprezenta postul de observație al unui paznic — dar nu se zărea nicăieri nici un privitor. Strecurându-se în vârful picioarelor până la balustrada alcovului, aruncă o privire în jos, dincolo de umbre, cu pielea înfiorată de convingerea că toți ochii se vor întoarce către ea precum luminile unor reflectoare.

Pe măsură ce sala se deschise sub privirile ei insistente, Moon uită de ea însăși, rămasă acum ca o insectă minusculă în comparație cu mulțimea de oaspeți regali de dedesubt: palizi, nobili Iernatici și Kharemoughi cu pielea măslinie se amestecau în voie unii cu alții, spectrul orbitor al îmbrăcămintii lor diminuând contrastul dintre originile diferite. Se ospătau, ciugulind de pe mesele din jur, ticsite cu cele mai recente creații ale artei culinare Iernatice, cu deliciile eclectice ale bucătăriilor băștinașe și extraplanetare. Moon înghiți în sec, simțindu-si deodată gura plină de salivă, și își aminti de masa neîndestulătoare pe care o luase cu câteva ore în urmă, la cazinou. Globuri fațetate cu oglinzi, suspendate în aer deasupra nivelului ochilor ei, se învârteau perpetuu, silențioase, trimițând către mulțime stropi de lumină ce picurau ca o zăpadă argintată.

Sibila își plimbă ochii în toate părțile, observând și forțele de pază ale poliției extraplanetare ce staționau, fără ostentație, pe perimetrul sălii de recepție. Se întrebă dacă și Comandanta Poliției se afla în această seară aici și o blestemă în gând, amintindu-și cum îl sfichiuise pe BZ spiritul nepotolit de dreptate al acelei femei; și ce i-ar fi putut face ei însăși și lui Sparks. O dată crezu că-l zărește pe Primul Secretar Sirus, dar pierdu chipul întrezărit într-un grup de oaspeți adunați pentru un toast.

Nicăieri însă în vasta sală nu putea vedea o femeie care să arate precum o Regină... sau una care să arate ca Moon însăși. De asemenea nicăieri nu zărea un bărbat îmbrăcat în negru cu fața mascată ca un călău... sau un băiat cu părul roșu al cărui chip l-ar fi recunoscut oricând, indiferent cât de mult s-ar fi schimbat. Oare Sparks se afla aici? Părăsise deja sala? Avea să-l găsească în camerele lui? Se retrase de lângă ba-

lustradă, cu inima bătându-i precum aripile unei păsări închise-n colivie.

— Deci aici erai, rosti înapoia ei o voce de bărbat. Nici măcar în seara asta nu te poți abține să-ți spionezi oaspeții ?

Cuvintele erau bolborosite și încărcate de o supărătoare ostilitate.

Moon îngheță, simțind cum se împurpurează de o vinovăție trădătoare. Își strânse buzele într-o linie, încleștându-și dinții și sperând că roșeața ei semăna cu una pricinuită de mânie. Ridicându-și poalele fustei se întoarse, ținând capul în sus.

— Cum îndrăznești să-i vorbești... Faldurile rochiei îi alunecară printre degetele nesimțitoare. Sparks ? șovăi ea.

— Cine altul ? ridică el din umeri și sughiță. Umbra credincioasă a unui bărbat ce-ți aparține, adăugă, înclinându-se nesigur pe picioare.

— Sparks. Își ridică mâinile, și le încleștă ca să și le liniștească, să le oprească de a se întinde către el. Eu sunt.

El se încruntă, ca și cum ar fi auzit o glumă nesărată.

— Sper pe toți dracii să fie-așa, Arienrhod, sau n-am băgat destulă băutură în mine ca să mă salveze de coșmarurile din realitate...

O examină atent, cu ochii încețoșați, frecându-și brațele prin mânecile despicate ale cămășii.

— Nu Arienrhod... Sibila se chinui să elibereze cuvintele. Moon ! Sparkie, sunt eu, Moon...

Îl atinse în sfârșit, simțindu-și brațul străbătut ca de un șoc în urma contactului fizic.

Bărbatul se smuci ca să se elibereze, de parcă atingerea îl ardea.

— Să te ia dracu', Arienrhod ! Lasă-mă-n pace. Nu-i deloc amuzant, n-a fost niciodată. Se întoarse și porni pe coridor.

— Sparks ! Moon îl urmă în lumină, luptându-se cu închizătoarea colierului. Uită-te la mine. Șiragul de la gât se desfăcu în sfârșit și ea-l prinse în palme. Uită-te la mine !

El se întoarse, legănându-se agresiv ; fata înălță mâna pentru a-și atinge gâtul, lăsând ușor capul pe spate. Sparks se apropie, privind-o cu ochii mijiți — și ea văzu cum deodată îi fuge culoarea din obrajii îmbujorați.

— Nu ! O, zei, nu... ea e moartă. Tu ești moartă. Eu te-am omorât.

O arăta cu degetul, dar se acuza pe sine.

— Nu, Sparks, sunt vie. De data asta îi prinse mâna între palmele ei, învingându-i împotrivirea și și-o plimbă încet pe umăr. Sunt vie ! Atinge-mă, crede-mă... Nu m-ai rănit niciodată. „Sau chiar dac-ai făcut-o, acum nu-mi mai aduc aminte."

Mușchii bărbatului încetară să se mai opună strânsorii mâinii ei ; palma lui apucă ușor umărul fetei și alunecă încet peste mânecă până la încheietură. Capul i se aplecă.

— Oh, voi, o mie de zei ai mei... de ce-ai venit aici, Moon ? De ce ? întrebă el cu violență, cuprins de durere.

— Ca să te găsesc. Pentru că aveai nevoie de mine. Pentru că eu am nevoie de tine... pentru că te iubesc. Of, te iubesc...

Își lăsă brațele să-l cuprindă și-și îngropă fața în pieptul lui.

— Nu m-atinge ! o împinse el cu asprime. Nu m-atinge !

Moon se împiedică și scutură din cap.

— Sparks, eu... Se freca pe față și simți vag durerea vânătăii din obraz. Fiindcă sunt sibilă ? Dar asta n-are nici o importanță ! De-atunci am fost plecată în afara planetei — am aflat adevărul despre sibili. N-am să te contaminez. Nu trebuie să-ți fie teamă să m-atingi. Putem să fim împreună la fel cum am fost întotdeauna.

Bărbatul o privi cu ochi mari.

— La fel cum am fost ? repetă el neîncrezător. Doar doi Văratici simpli, obișnuiți, duhnind a pește, cu plasele uscându-se la soare ? Ea-i aprobă spusele cu capul, șovăielnică, simțindu-și gâtul cum opune rezistență mișcării mincinoase. Și nu trebuie să mă tem că mă vei contamina ? O clătinare din cap, sinceră. Păi, atunci ce-ai zice să te contaminez eu pe tine ?

Își lovi pieptul cu palma desfăcută, silind-o să-l vadă așa cum era : cămașa din fâșii de satin, de culoarea unor flăcări întunecate, care lăsau să se zărească frag-

mente de piele, bijuteriile grele ce-i atârnau precum niște lanțuri aurite de sclav în jurul gâtului și încheieturilor de la mâini; pantalonii strânși pe picior ce nu lăsau nimic ascuns imaginației lui Moon.

— Ești... ești chiar mai frumos decât îmi aduceam aminte. Spunea adevărul și simți deodată un val de dorință care o umplu de teamă.

El ridică o mână, acoperindu-și ochii.

— Nu știi? La naiba, de ce n-ai înțelege! Pe mine m-ai văzut pe plaja aia, omorând **mersi**! Eu sunt Starbuck... nu știi ce-nseamnă asta, ce face din mine?

— Știu, șopti ea, cu vocea frântă. „Un ucigaș... un mincinos, un străin". Sparks, știu ce-nseamnă asta, dar nu-mi pasă. Se sili să vorbească astfel, deoarece prețul pe care-l plătise pentru acest moment era mult prea mare doar pentru niște ruine și cenușă. Nu poți să-ți dai seama? Nu contează pentru mine ce-ai văzut, sau ce-ai făcut, sau ce-ai fost... acum că te-am găsit, toate astea nu mai au importanță pentru mine. „Nu mai există timp, sau moarte, sau trecut; doar dacă eu am să le las să se strecoare între noi."

— Nu mai contează? Nu-ți pasă că am fost cinci ani amantul altei femei? Nu-ți pasă câți **mersi** sacri ai Doamnei am măcelărit ca să rămân veșnic tânăr alături de ea? N-o să-ți pese când o să afli unde-am fost eu azi cu recolta de la ultima noastră Vânătoare, sau ce-o să li se-ntâmple, din cauza asta peste câteva ore, neamurilor tale și-ale mele care put a pește? O înșfăcă de încheietură, răsucindu-i brațul. Încă nu are importanță că eu sunt Starbuck?

Fata se smuci în mâna lui, pe jumătate dezgustată, pe jumătate mânioasă, incapabilă să-i răspundă sau măcar să se lupte când el începu s-o tragă în lungul coridorului.

Ajungând lângă o ușă, Sparks izbi încuietoarea cu palma, o lovi ca să se deschidă, apoi o trase pe fată după el în cameră. Lumina izbucni puternică, rănind ochii, iar bărbatul închise ușa și o zăvorî cu amprenta palmară. Moon își descoperi propria-i imagine privind-o cu uimire din fiecare perete. Se uită în sus pe tavan și se zări pe ea însăși privind în jos; coborî ochii către picioare, dar mișcarea rapidă o făcu să se clatine și să se rezeme de brațele lui Sparks care-o așteptau. El îi zâmbi, dar nu era surâsul pe care ea-l văzuse întotdeauna pe fața lui și asta o făcu să simtă un fior rece.

— Sparks... ce este acest loc?

— Ce crezi tu că este, verișoară?

O răsuci în brațele sale până când ea putu să vadă patul larg din mijlocul camerei. Brațele o cuprinseră mai tare când începu să se zvârcolească; cu o mână îi pipăi sânii.

— A trecut cam mult timp pentru tine, nu-i așa, dulceață? Puteam să-ți spun lucrul ăsta când mă priveai acolo, afară. Deci ai bătut atâta drum doar ca să fii iubita lui Starbuck, da? Păi, să fie oricum ți-e voia, scumpo... Își deschise brusc pieptii cămășii și Moon văzu cicatricile ca niște viermi albi de-a lungul coastelor lui. Te pot sili prin forță.

— O, Doamnă, nu!... Acoperi cu mâna imaginea lui, alungând din fața ochilor acele cicatrici.

— Nu? Atunci o s-o facem repede și simplu, în modul în care sunt obișnuite Văraticele.

O târî până la pat și-o azvârli pe el, țintuind-o acolo cu trupul lui. Fata își ținu buzele strânse sub apăsarea săruturilor lui grosolane și își înăbuși un strigăt atunci când mâna bărbatului îi pipăi cu brutalitate un sân.

— N-o să dureze mult, mormăi el, bâjbâind ca să-și scoată pantalonii, dar fără să-și desprindă ochii de pe chipul ei.

— Sparks, nu face asta! Izbuti să-și elibereze o mână și-l mângâie pe față cu blândețea disperării. Tu nu vrei să se-ntâmple astfel, iar eu nu...

— Și-atunci pe toți dracii, de ce nu te lupți? (O scutură aproape cu sălbăticie). Contaminează-mă, sibilo! Dovedește-mi că ești ceva ce eu n-o să pot fi niciodată. Lovește-mă, mușcă-mă, fă-mă să sângerez... fă-mă să-nnebunesc!

— Nu vreau să te rănesc.

Uitându-se în sus, la fața din oglinda de pe tavan, la părul ca o flacără al lui Sparks, la trupul lui acoperindu-l pe-al ei, văzu doar imaginea feței lui Taryd Roh pierzându-și mințile și pe a lui Sparks arătând la fel... „prea ușor, prea ușor!" Inspiră zgomotos.

— Pot ! Crede-mă, pot să fac ceva ! Pot să te fac să-nnebunești. Dar nu vreau să te rănesc. Închise ochii și-și întoarse capul într-o parte, simțind cum greutatea trupului bărbatului îi scotea aerul din plămâni. Te-a rănit ea destul din cauza mea.

Ochii lui erau ca un zid.

— Nu-ți risipi mila asupra mea, sibilo pentru că nu mai poți să dai înapoi. Îi apucă bărbia cu mâna și-i întoarse fața către a lui. Ești cu Starbuck acum — l-ai vrut pe Starbuck, și pe lumea asta nu există nimic mai decăzut decât el.

De data asta însă privirea lui se frânse sub a ei ; și fata își dădu seama că și dacă ar fi vrut să continue ce începuse, trupul lui Sparks refuza să-l mai asculte.

— Îl voiam pe Sparks ! Și l-am găsit. Nu-i nici o coroană de spini pe capul tău, nici o glugă neagră, nu-i nici sânge pe mâinile tale. Tu nu ești Starbuck. Nu trebuie să le mai porți.

— Nu sunt Sparks ! Și nici tu nu ești chiar Moon... Își scutură capul, iar fata simți un fior trecând prin trupurile lor. Suntem stafii, ecouri, suflete pierdute prinși în pragul iadului, osândiți să fim aruncați în el. Își luă mâna de pe bărbia ei.

— Sparks... Te iubesc. Te iubesc. Întotdeauna te-am iubit. Crispată toată, murmura cuvintele de iubire cu răsuflarea întretăiată ca pe niște descântece menite să liniștească marea. Știu ce-ai făcut, dar sunt aici. Pentru că te cunosc. Și știu că așa trebuia să se-ntâmple. Nu m-aș afla aici, dacă n-aș crede că putem recupera timpul și putem îndrepta lucrurile care nu merg bine între noi. Dacă nu crezi că-i adevărat ce-ți spun, atunci alungă-mă... Dar înainte de asta, privește-te pe tine însuți, uită-te în oglindă ! Numai tu ești acolo și doar eu mă aflu lângă tine. Suntem o imagine reală nu un coșmar,

Privind-o fix, bărbatul se rostogoli și o eliberă de presiunea trupului său.

— Ce... ce s-a-ntâmplat cu obrazul tău ? Eu ți-am făcut asta ?

Dând din cap aprobator, ea înălță o mână către vânătaia, rămasă ca o pată galbenă pe față.

El se ridică din pat, cu fața palidă și lipsită de expresie și se îndreptă către reflecția ce-l aștepta impasibilă pe

perete. Palmele își atinseră imaginea din oglindă ; își apăsă fruntea pe suprafața netedă și Moon văzu cum trupul i se încordează ca un arc răsucit.

— Sparks...

Bărbatul își strânse pumnii și izbi cu putere în oglindă, împrăștiindu-și imaginea pe podea, într-o grindină de cioburi zornăitoare. Făcu un pas înapoi și se-ntoarse... fata zări sângele prelingându-i-se în jos pe mâini precum niște fulgere în zigzag.

Se sculă din pat și veni lângă el, luându-i mâinile într-ale ei și oprind sângele din rană.

— Nu, las-o ! Dă-i pace, las-o să sângereze ! spuse el înverșunat, aproape cu veselie. Sibila ridică privirile îngrozită, dar el clătină din cap : Nu vezi ? Sunt viu ! Sunt viu, Moon...

Scoase un sunet ce părea râs, dar nu era chiar așa. Văzu cum ochii lui căpătă culoarea smaraldelor, inundați de lacrimi, iar pleoapele încep să-i tremure. Sparks își înălță mâna umedă spre fața deja udă.

— Moon, șopti el. Moon a mea. Brațele lui o cuprinseră iarăși ; dar de data asta în îmbrățișarea lui nu era nimic dureros, poate doar durerea renașterii și eliberării. Viu ! Sunt iarăși viu...

Moon simți cum căldura lui îi trece prin piele și i se aprinde în trup. Își descheie pelerina și o lăsă să cadă, apăsându-și corpul de al bărbatului. Cu degetele îi descoperi tăieturile cămășii ; îi simți carnea, caldă și netedă, și mușchii alunecând sub mângâierea palmelor ei. Brațele lui se plimbară în jos pe flancurile fetei și se ridicară iarăși, urmându-i linia spatelui. El începu s-o ducă încet către pat, mișcându-se odată cu ea, trăgând-o în jos pe cearșafurile reci — dar de data asta cu o nesfârșită tandrețe.

— Nu, lasă-mă... doar lasă-mă...

O sărută cu blândețe. Îi trase ușor rochia de pe umeri, apoi în jos, lăsând-o să cadă pe podea, cu mâini ce aproape cântau atingându-i pielea. Își scoase și el hainele conștient de sine ; Moon încercă să nu-i vadă cicatricile de pe trup.

Se întinseră din nou unul lângă celălalt ; însă uitându-se în sus acum fata nu văzu decât reflecția momentu-

lui și dorința inimii ei. Începură să se-atingă unul pe altul; încetișor, aproape cu sfială, redescoperind bucuriile secrete care le aparținuseră când trăiau în Vară. Timpul porni să se încolăcească în spirală către infinit și trupul lui Moon deveni punctul de unde izvora universul pe măsură ce fiecare particică din corpul lui era pusă în slujba realizării plăcerii ei. Cu o măiestrie pe care n-o avusese înainte, o aduse în pragul extazului, ținând-o acolo, plutind în văzduh... lăsând-o să cadă în flăcări glorioase, pentru a se ridica apoi ca o pasăre Phoenix... mereu și mereu. Măturată dincolo de orice putință de prevestire, pierdută în timp, ea-i răspunse cât de bine putu, murmurând cu răsuflarea întretăiată cuvinte de iubire ce nu-i puteau spune destule despre bucuria ei, umplându-și răspunsul instinctiv cu energia pasionată a dorului mult timp înăbușit și în sfârșit eliberat. Iar în cele din urmă căzură împreună, arși în focul dragostei; rămaseră inerți precum scrumul moale unul în brațele celuilalt. Sfârșiți de oboseală și satisfăcuți în iubirea lor, adormiră.

42

— Moon... Moon, trezește-te!

Moon oftă, visând în cenușa fierbinte a așternutului.

— Nu încă. Își păstră ochii închiși, aproape temându-se să-i deschidă.

— Ba da. Trebuie să te scoli. Vocea lui Sparks o trezi cu blândețe, dar insistentă. Nu putem să mai rămânem aici. Recepția se va sfârși în curând. Trebuie să părăsim palatul înainte ca Arienrhod să vină să mă caute... Teama îi opri vorbele în gât.

— Știu, încuviință ea, amintindu-și deodată, cu durere, că și poliția îl căuta. Îi atinse brațul. Vom găsi un loc unde să poți să stai până după Schimbare.

— Schimbarea! Brusc se încordă sub atingerea mâinii ei. O, zeii mei... o, Doamna mea! Se sculă în capul oaselor, cu pumnii încleștați.

— Ce s-a-ntâmplat? se ridică și Moon alături de el, trează și înfricoșată.

El o privi, palid de suferință.

— Nu va mai fi nici o Schimbare, dacă Arienrhod va face așa cum a plănuit. Urmează să declanșeze o molimă care-i va omorî pe majoritatea Văraticilor aflați în oraș.

Moon scutură din cap.

— Cum? De ce?

— A angajat un extraplanetar ca să facă asta, un bărbat numit Sursa, care face multe din treburile ei murdare. L-a otrăvit chiar și pe vechiul Comandant al Poliției. Astăzi l-am plătit cu apa vieții. Își mușcă buzele: Ea vrea să rămână Regină și să păstreze aici Iarna pentru totdeauna.

Tânăra închise ochii și se concentră asupra enormității care se pregătea, așa încât să nu vadă și implicarea lui Sparks.

— Trebuie s-o oprim!

— Știu. Trase păturile deoparte. Moon, du-te la Albaștri. Spune-le totul. Ei o pot opri, dacă nu e deja prea târziu. Își înnodă păturile printre pumni. Pe Ochii Mamei! Cum puteam...

Când își aduse aminte că nici ea nu putea merge la poliție, Moon, simți cum panica îi crește precum un nod în gât.

— Sparks, am fost plecată în afara planetei. Iar ei știu și asta.

— Te vor deporta!

Ea încuviință din cap trecându-și mâinile prin păr.

— Totuși cineva trebuie să le spună.

— Atunci o să mergem amândoi. Poate... ne vor lăsa să rămânem împreună. Lăsă palma să coboare pe spatele sibilei.

Moon își simți pielea înfiorându-se. Coborî din pat, simțind că dacă ezita nu va mai fi capabilă să se despartă iarăși de el. Imaginea din fața ochilor o sperie brusc când se ridică în picioare: trupul ei și cel al iubitului, reflectate la infinit, în pereții acoperiți cu oglinzi de parcă întreaga lume n-ar fi fost făcută decât din ei doi, repetați la nesfârșit... Brusc își aduse aminte că BZ o aștepta; închise din nou ochii, ștergând reflecțiile obsedante.

Se îmbrăcară în liniște și părăsiră camera; ea își aruncă pentru ultima oară privirea prin ușa care se închidea, spre pâlpâirea luminii reflectate de oglinzi. Se

mişcară iute şi în tăcere de-a lungul coridorului pustiu, liniştea permiţându-le să descopere că şi în sala de recepţie zgomotele se reduseseră, încetând apoi cu desăvârşire. Moon văzu cum faţa lui Sparks devine încordată şi îngrijorată.

— Sparks... adu-ţi aminte că noi aparţinem acestui loc! Îşi trase gluga pe cap, acoperind pe jumătate coafura răvăşită, şi-şi impuse mişcări cât mai regeşti.

Bărbatul o privi şi încuviinţă, totuşi noua expresie de pe faţa lui rămase neliniştită. Îşi continuară drumul în josul scărilor, furişându-se fără să fie băgaţi în seamă pe lângă sala de recepţie unde servitorii obosiţi curăţau resturile de la banchet. Ajunseră în sfârşit în Sala Vânturilor, încă plină de umbre şi gemete, aşa cum şi-o amintea sibila, cu navele fantomă plutind etern la voia întâmplării.

— Cum ai traversat Iadul ? întrebă Sparks în şoaptă, iar Moon îi imită tonul, murmurând :

— Cu asta.

Ridică mâna lăsându-l să vadă cutia de comandă de la încheietură. El tresări.

— Doar Arienrhod...

— Herne mi-a arătat cum s-o folosesc.

— Herne ? întrebă el neîncrezător. Cum aşa ?

Femeia clătină din cap.

— Am să-ţi povestesc... totul, mai târziu. Amintirea chemării ce o ademenise în timpul parcurgerii punţii îi reveni cu forţă în minte. Dar acum ajută-mă s-o traversez înapoi... nu mă lăsa să m-opresc, indiferent ce s-ar întâmpla.

Inspiră adânc.

— Bine. Îngrijorarea se citea în ochii lui Sparks, deşi nu putea înţelege de ce anume se temea ea.

Porniră către buza Iadului, către punte. Ridicând mâna ca să apese prima notă din secvenţa de liniştire a vântului, Moon simţi răsuflarea Mării, umedă şi rece pe faţa ei îmbujorată. Sparks însă se întoarse, privind lung în întunericul pe lângă care trecuseră. Moon întinse braţul după el, neliniştită.

Şi atunci văzduhul zgomotos se umplu de lumină, iar sala căpătă altă înfăţişare. Se retraseră un pas, clipind, neînţelegând, ferindu-şi ochii.

Nu mai erau singuri.

— Arienrhod ! icni Sparks.

Moon văzu o femeie în intrarea sălii înconjurată de un grup de nobili îmbrăcaţi în haine scumpe — şi de gărzi. Aruncând o privire în spate, peste umăr, sibila zări mai multe siluete aşteptând dincolo de podul peste abis.

„Regina". Femeia pe care Sparks o numise Arienrhod porni încet în direcţia lor, distingându-se tot mai limpede. Moon văzu părul alb, ca laptele exact ca al ei, răsucit într-o sculptură complicată şi încununat cu o diademă... văzu chipul lui Arienrhod — propriul ei chip de parcă ea însăşi se deplasa spre a-şi întâlni reflecţia.

— E-adevărat, murmură împotriva voinţei.

Sparks nu răspunse, pentru că n-o privea pe Regină, ci doar se uita dintr-o parte în cealaltă, căutând o cale de evadare.

Arienrhod se opri în faţa lor şi în acea clipă Moon uită totul, nemaigândindu-se decât la fascinanta legătură care unea ochii verzi ca muşchiul de copac : ai Reginei şi-ai ei. Totuşi în privirea fixă a Reginei nu exista nimic din uimirea pe care o simţea în propria-i expresie. F gata să creadă că Arienrhod aşteptase dintotdeauna acest **moment.**

— Deci, ai venit în sfârşit, Moon. Trebuia să-mi dau seama c-ai să supravieţuieşti. Trebuia să ştiu că tu nu vei permite ca nimic să te-ndepărteze de la ţelul tău.

Arienrhod zâmbi, şi în surâs, i se citi mândrie, dar şi o ciudată invidie.

Moon întâlni privirea, lungă a Reginei, neînţelegând implicaţiile ei. În profunzime însă simţi o perturbare care o dezorientă, asemănătoare parcă atracţiei gravitaţionale a unui soare negru. „Mă aştepta... cum putea să ştie că trebuia să vin ?"

— Da, Maiestate. Am venit după Sparks. Replicase provocator, ştiind instinctiv că această femeie îi va aprecia atitudinea.

Regina râse : un sunet înalt, ascuţit, precum vântul zornăind frunzele acoperite de chiciură, dar cu ecourile tulburătoare ale propriului ei râs.

— Ai venit să mi-l iei pe Starbuck ? Când îi dezvălui identitatea secretă, Sparks se uită de la Arienrhod la no-

bilii care stăteau în așteptare dar aceștia se aflau departe ca să poată distinge ceva în zgomotul provocat de oftatul Iadului. Păi, de fapt ești singura care o poate face. Moon simți din nou durerea invidiei ascunse. Dar n-o să-l păstrezi mult timp,continuă Regina. L-ai văzut cum ezita. Doar nu crezi într-adevăr c-o să poată fi fericit în Vară după ce a aparținut lui Carbuncle, nu-i așa ? Doar nu crezi într-adevăr că va fi satisfăcut cu tine, când el îmi aparține ? Nu, copila minții mele... ești încă doar un copil. O femeie nedesăvârșită, o iubită jalnic de nepotrivită.

— Arienrhod ! răcni Sparks, cu vocea răgușită de suferință. Nu...

— Ba da, dragostea mea. Am fost mișcată. Te-ai purtat foarte tandru cu ea.

Zâmbi, și Moon simți cum se înroșește la față, iar jignirea și umilirea îi pulsară ca o otravă prin vene.

— Vezi tu, eu știu tot ce se-ntâmplă în orașul meu. (Cuvintele scânteiau). M-ai dezamăgit, Starbuck. Deși nu pot spune că sunt chiar surprinsă, totuși sunt gata să te iert. (Întinse o mână către el, cu blândețe, fără sarcasm). Îți vei da seama c-a fost o greșeală când vei avea vreme să te gândești la toate astea. Ridică o mână și gărzile se îndreptară către ei, încercuindu-i până la marginea Iadului. Escortați-l pe Starbuck în camerele lui... și-aveți grijă să rămână acolo.

Bărbatul se încordă.

— S-a terminat, Arienrhod ! Și știi asta. Sunt liber, indiferent ce faci tu ca să mă ții aici. Nu voi mai fi niciodată ca înainte. N-o să mă mai atingi niciodată... Inspiră adânc, șovăielnic. Numai în cazul în care-o lași pe Moon să plece. Dă-i drumul acum și voi face tot ce vrei.

Moon deschise gura, tresărind ; dar el o înghețǎ în loc cu o privire. Ea-i urmări căutătura insistentă aruncată dincolo de punte... „să-i avertizez..."

— Foarte bine-atunci, murmură Arienrhod, fixându-l atentă. După ce vom discuta amândouă, singure. Dacă va mai dori să plece după aceea, îți promit că n-am s-o opresc.

— Indiferent ce-ți spune, să n-asculți. Promite-mi, promite-mi că n-ai să crezi ce-ți va spune, murmură Sparks, în timp ce gărzile îl înconjurau.

Moon își simți mâinile încercând să-l atingă, dar Arienrhod stătea acolo, privind, așa cum și sibila se uitase la ei... Sparks își înălță brațele, însă aceeași știință nerostită îl opri ; mâinile îi căzură în lături, neajutorate. Gărzile îl luară.

Moon rămase singură între Regină și abis. Vântul o învălui. iar tremuratul cauzat de pierderea lui Sparks se intensifică ; își păstră slăbiciunea ascunsă sub mantie.

— N-am nimic să-ți spun.

Cuvintele căzură ca niște pietre. Întoarse spatele Reginei, apoi făcu un pas către începutul punții. „Nu te gândi, nu te gândi la asta. N-ai de-ales".

— Moon... copila mea.. Așteaptă ! Vocea celeilalte femei o prinse ca un cârlig de pescuit. Da, te-am văzut, dar nu trebuie să te rușinezi de asta mai mult decât dacă ți-ai fi văzut propria reflecție în oglindă.

— Noi nu suntem la fel ! se întoarse furioasă Moon.

— Ba suntem. Oare cât de des are o femeie șansa să se vadă pe sine făcând dragoste... ? Arienrhod întinse mâinile, aproape într-un gest de dor. Moon, el nu ți-a spus ? N-a putut ? Sibila o privi cu ochii mari fără să înțeleagă și văzu că Regina începe să zâmbească. Păi, atunci e mai bine-așa dacă-ți explic eu însămi... Tu ești a mea, Moon. Ești din mine. Știu despre tine totul din ziua conceperii tale, toată viața te-am urmărit. Cu ani în urmă am vrut să te-aduc aici la mine ; de-asta ți-am trimis mesajul ăla despre Sparks. Apoi ai dispărut, și-am crezut că te-am pierdut pentru totdeauna. Dar în sfârșit ai venit.

Moon făcu un pas înapoi, îndepărtându-se de ardoarea cu care vorbea Arienrhod și simți cum vântul o avertizează. „O, Doamnă, oare e nebună ?" Trase de mantie.

— Cum de știi atât de multe despre mine ? De ce ți-ar păsa măcar ? Sunt o nimeni.

— Moon Dawntreader este o nimeni, spuse Arienrhod cu blândețe. Însă tu ești cea mai importantă femeie de pe această planetă. Moon, știi ce este aceea o clonă ?

Încercând să-și aducă aminte. sibila clătină din cap.

— O... o persoană geamănă. Simți deodată o furnicătură neobișnuită undeva exact sub suprafața pielii. „Dar tu ai fost întotdeauna Regină".

— Mai mult decât o soră geamănă, e ceva mai apropiat de-atât. Un ovul, un set de gene luat din trupul meu și stimulat apoi să reproducă o persoană identică.

— Din trupul tău, șopti Moon, atingându-se și privindu-se de parcă brusc corpul ei devenise al unei străine. Nu ! își înălță ea capul din nou. Eu am o mamă... bunica mea m-a văzut născându-mă ! Sunt o Văratică !

— Bineînțeles, încuviință Arienrhod. Ești o Văratică... eu am vrut să fii crescută astfel. Te-am implantat în pântecul mamei tale la ultimul Festival, odată cu alte clone în alte gazde. Tu însă ești singura care-a supraviețuit, și care-a fost perfectă. Pleacă de lângă marginea aia...

Înaintă, luă brațul lui Moon și-o trase de lângă buza Iadului. Sibila se smuci ca să se elibereze, dar corpul ei îi aparținea Reginei... și ea îl simți ascultător, mai întâi rigid, după aceea, fluid : o ființă creată de tehnică și de magie. „Suntem atât de asemănătoare... toți văd as'a, toți".

— De ce.. de ce-ai vrut atât de multe... cópii, Văratici și nu Iernatici ? (Refuza să se includă și pe sine).

— Aveam nevoie doar de una. Pe atunci visam să te pun în locul meu, când eu aș fi murit la Schimbare. Ca mine însămi... dar crescută să-nțeleagă mentalitatea Văraticilor și cum anume s-o manipuleze. Te-aș fi adus aici, ți-aș fi explicat totul cu ani în urmă — și astfel ai fi avut timp să te adaptezi adevăratei tale obârșii. Apoi însă am crezut că te-ai pierdut de mine... și în schimb l-am găsit pe Sparks. Moon se crispă, dar Arienrhod nu observă). Și-am decis că nu trebuie să mor — că aș putea continua eu însămi să trăiesc, lăsând și Iarna să trăiască mai departe alături de mine. Am făcut un alt plan, care să-mi permită să procedez astfel și n-am mai avut nevoie de tine. Totuși, încă te vreau — întotdeauna am vrut să fii aici lângă mine : propriul meu copil natural și nu al altcuiva.

Își puse degetele sub bărbia lui Moon și-i ridică fața către ea. „Nu al altcuiva..." Moon își simți ochii uniți cu cei ai Reginei, înălțimile nestatornice ale minții ei — vocea care îi vorbea precum cea a unei mame, chipul de fetișcană, chipul parcă răsfrânt în oglindă ; ochii care o chemau pe nesfârșita spirală a timpului... „Cine sunt eu ? Cine sunt eu ?"

— Sunt o Văratecă ! Iar tu încerci să-mi ucizi semenii, azvârli ea vorbele cu violență.

Arienrhod tresări, retrăgându-se când momentul de vrajă se spulberă.

— El ți-a spus-o, rosti ea cu o neîncredere amară. E un prost. Nu poate să-nțeleagă că ăștia nu-s semenii lui, sau ai tăi. Moon, tu ești eu și ești o Iernatică în adâncul inimii, la fel cum Sparks este un extraplanetar! Ridică mâna către stele. Ai fost în afara planetei, știi cum ne asuprește Hegemonia — ai văzut ce au ei și ce păstrează doar pentru ei înșiși în timp ce pe noi ne exploatează. Ai văzut, nu-i așa ? țipă ea, cerând un răspuns.

Moon privi cerul roșiatic.

— Da, știu. Și urăsc această stare de lucruri. (Văzu moartea nenumăraților **mersi** printre stelele fără de număr.) Schimbarea trebuie să fie schimbată.

— Atunci înțelegi cum ne ține înlănțuiți superstiția absurdă, străbătută de ura împotriva tehnologiei, a Văraticilor, în timp ce extraplanetarii pleacă. Nu ne vom elibera niciodată de sub controlul lor, dacă nu vom avea timpul necesar să începem dezvoltarea propriei noastre tehnologice. Cum altfel putem să menținem la același nivel puținul pe care ni-l lasă extraplanetarii, dacă nu distrugem schema aceasta a Schimbării ?

— În nici un caz distrugând poporul nostru !

„Poporul meu ; acesta e poporul meu !". Șterse din fața ochilor imaginea în oglindă a lui Arienrhod, suprapunându-i amintiri cu familia ei, cu copilăria ei, cu lumea ei de pe insulă.

— Și-atunci cum ? În vocea Reginei se simțea că-și pierduse răbdarea. Cum altfel ai să-i convingi, sau ai să-i convertești tu, vreodată ?

Rămase totuși pe loc de parcă într-adevăr asculta, așteptând o alternativă originală.

— Sunt sibilă. Inima îi zvâcni când făcu această confesiune Reginei Iernii, dar știa că Arienrhod trebuia să fi aflat deja. Când le voi spune adevărul despre ceea ce sunt eu, când le voi dovedi ceea ce le spun, mă vor asculta.

Arienrhod se încruntă dezamăgită.

— Credeam că, după cele văzute în afara planetei, ți-ai pierdut obsesia legată de mascarada asta religioasă. Nu există nici o Mare Mamă care să-ți umple gura cu saliva sfântă — în orice caz nu mai mult decât ceilalți zece mii de zei ai Hegemoniei care există oricum doar

ca niște oameni de paie pe care să-i înjure extraplanetarii.

O rafală de vânt cu iz de alge se revărsă afară din Iad ; împotriva voinței sale, Moon se înfioră pe sub mantie. Arienrohod, înfășurată în rânduri de văluri precum niște pânze încețoșate, râse de teama ei.

— Sibilii nu sunt o...

Moon se întrerupse din nou. „Nu cunoaște adevărul. Nu poate ști...", brusc conștientă de faptul că deținea o armă ascunsă și că aproape o dăduse în vileag. Simți cum îi revine încrederea în sine, până mai înainte distrusă și încercă să nu-și trădeze pe chip cunoașterea acestui lucru, temându-se că în vreun fel anume Arienrhod ar fi capabilă să citească orice secret pe fața ei.

Regina era însă prinsă în hățișul intrigilor din propria viziune.

— Știu de ce-ai vrut să fii sibilă... pentru că nu puteai să fii regină. Dar acum, poți.... O lumină feroce îi străluci în ochi. Uită Vara ! Cu mine poți împărți o lume întreagă, o veșnică Iarnă. Aruncă-ți trifoiul și poartă o coroană. Taie sforile care te leagă de bigoții aceia înguști la minte și eliberează-te ca să gândești, și să visezi, liberă. Făcu un semn invizibil către abis și Moon simți în spate tăișul vântului. Nu te vor accepta niciodată ca pe una de-a lor continuă Regina, sau nu vor avea încredere în ceea ce ești tu acum. Oricum, este prea târziu să-i mai salvezi. Rotițele au fost puse în mișcare. Nu le poți opri soarta, nu le-o poți schimba... Accept-o. Vino să conduci alături de mine, așa cum ai fi condus după moartea mea. Vom construi amândouă lumea nouă pe care-o visăm. Putem face asta împreună, vom împărți totul...

Întinse brațele, strălucind de pasiune. Moon își ridică și ea mâinile, fermecată de apropiere, de realitatea imposibil de negat a propriului eu, a eului său original... format în imaginea celei care o crease...

— Arienrhod, zise Arienrhod.

Moon se retrase, simțind o durere. Își dădu seama că Arienrhod n-o vedea deloc și că nu înțelegea de ce cuvintele menite să câștige și să seducă loveau în alter ego-ul ei ca niște pietre. Egocentrismul Reginei zărea numai ființa pe care tânjise s-o vadă... pe Arienrhod. „Și greșești" Ceva tresări în Moon, ceva ce reprezenta mai mult decât propria ei ușurare, o siguranță adâncă și de ne-

zdruncinat, de parcă fusese cumva testată fără să știe și-și dovedise valoarea.

— Cum rămâne cu Sparks ? Își auzi propria întrebare, la fel de dură ca și gheața, ca să se potrivească speranțelor lui Arienrhod. Îl vom împărți și pe el ?

Expresia indiferentă a Reginei tresări, dar ea încuviință din cap.

— De ce nu ? Aș putea oare să fiu geloasă pe... mine însămi ? Aș putea oare să-mi refuz ceva ? El ne iubește pe-amândouă, cum ar putea să n-o facă ? Și de ce-ar trebui să nege acest lucru ?

Ridicase vocea, încercând parcă să se convingă pe sine însăși.

— Nu.

— **Nu ?** se răsuci Arienrhod. Ce vrei să spui ?

— Ajunge. Moon își îndreptă spatele, simțind puterea fără de limite pe care cuvintele o eliberau în ea. Nu sunt Arienrhod.

— Bineînțeles că ești, rosti Regina împăciuitoare, cu tonul cu care te adresezi unui copil încăpățânat. Împărțim aceiași cromozomi, același trup — același bărbat și aceleași visuri. Știu că trebuie să-ți fie greu să accepți aceste lucruri, când n-ai bănuit niciodată... n-aș fi vrut să se-ntâmple astfel. Dar cum poți să negi adevărul ?

Sibila șovăi, dar simți o siguranță adâncă ce-i întări hotărârea.

— Fiindcă ceea ce vrei tu să faci nu este corect. Nu-i corect ! Calea nu-i asta.

— Ce-i greșit în a vrea să schimbi lumea în bine, mai ales când ai puterea să procedezi astfel ? Puterea schimbării, a nașterii, a creației — nu poți separa aceste lucruri de moarte și distrugere. Asta-i calea naturii, și natura puterii... inexorabilitatea sa, amoralitatea și indiferența sa.

— Adevărata putere, spuse Moon ridicându-și mâna către semnul de la gât, este controlul. Să știi că poți face orice... și să nu faci doar pentru că poți. Mii de **mersi** au murit pentru ca tu să-ți poți păstra puterea atâta timp cât extraplanetarii se aflau aici, iar acum mii de ființe umane urmează să moară pentru ca tu să-ți menții stăpânirea după ce ei vor fi plecați. Nu valorez o mie de vieți, sau o sută, zece, două — și nici tu. Scutură din cap,

văzând chipul dinaintea ei, văzându-se pe ea însăși. Dacă trebuie să cred că, fiind ceea ce sunt înseamnă să-l distrug pe Sparks și poporul care mi-a dat totul, atunci mai bine nu m-aș fi născut niciodată ! Eu însă nu cred așa ceva, nu **simt** așa ceva, grăi ea pătimașă. Nu sunt ceea ce ești tu, sau ceea ce crezi că sunt, sau ceea ce vrei tu să fiu. Nu vreau puterea ta... o am pe-a mea. Își atinse iarăși gâtul.

Arienrhod se încruntă și sibila îi simți mânia abătându-se asupra sa ca o lapoviță.

— Deci toate au fost imperfecte, rateuri... chiar și tu. Întotdeauna am crezut că aș putea să-nlocuiesc lucrul care-ți lipsește... dar nu... nimeni nu-ți poate da asta. Ești o ființă slabă, lipsită de energie și curaj. Scutură din cap. Slavă zeilor că nu trebuie să depind de tine acum ca să-mi ating țelurile !

Moon își coborî privirea la pumnii încleștați, ale căror încheieturi se înnălbiseră.

— Deci într-adevăr n-avem nimic să ne spunem una alteia... Mi-ai zis că pot să plec.

Se întoarse evitând expresia de pe fața Reginei și făcu un pas către punte, cu inima bătându-i nebunește.

— Moon, așteaptă ! Arienrhod o prinse iarăși, trăgând-o și răsucind-o cu fața la ea. Chiar poți să mă părăsești astfel — atât de curând, atât de ușor ? Oare nu există nici o cale să-mpărțim și altceva decât mândria noastră încăpățânată ? Tu mai presus de toți trebuia să fi fost unica, singura care ar fi înțeles lucrurile pe care nimeni altcineva nu le-ar fi atins vreodată în adâncul meu... lucruri pe care niciodată n-am fost capabilă să le dărui altcuiva. (Vocea, atingerea ei, se-mblânziră). Dă-mi vreme, și poate-am să fiu capabilă într-o zi să ajung la ceea ce zace, intangibil, în sufletul tău.

Sibila șovăi : un copil fără tată, fără mamă, auzindu-și propria voce cum plânge o singurătate lungă de-o viață întreagă ; întinzând mâna ca să-i accepte propria putere și să i-o dubleze, părinte și copil într-o singură ființă. Totuși ochiul ei interior i-l arătă pe Sparks, rănit la trup și la minte, și ceea ce o făcuse să jure tăcerea lui finală.

— Nu. Nu, nu putem. Privirea îi coborî din nou. N-a mai rămas vreme.

Arienrhod se înroși la față ; blândețea îi dispăru de pe chip și Moon văzu apărând în locul ei o asprime neiertătoare. Mâna i se înălță de parcă ar fi vrut să lovească fața fetei ; prinse în schimb șiragul de mărgele și-l trase cu putere, rupându-i firul.

— Crezi că poți să mă oprești ?! Atunci pleacă de-aici, dacă poți. Nobilii mei știu că ești o sibilă Văratică. Flutură mâna către Iernaticii care așteptau răbdători dincolo de punte și înapoia lor. Ei știu c-ai venit aici deghizată ca mine, pentru a comite o trădare. Dacă poți să-i faci să creadă că nu ești toate aceste lucruri, atunci meriți să pleci liberă... și să fii o parte din mine.

Se răsuci brusc pe călcâie, îndreptându-se singură, cu pași mari, către sălile palatului. În timp ce mergea înspre nobilii aflați în așteptare și trecea pe lângă ei, aceștia începură să avanseze, își plecară capetele la trecerea Reginei și o încercuiră pe Moon, rămasă la piciorul podului. Sibila o privi pe Arienrhod plecând fără să se uite măcar o dată înapoi, până ce-i pierdu imaginea dincolo de zidul mișcător al fețelor răzbunătoare.

43

— Bine-ați venit, Comandante. Sper că v-ați simțit bine la banchetul Reginei.

Ispectorul Șef Mantagnes își întrerupse conversația cu sergentul de serviciu, sperând de fapt cu totul altceva în momentul în care Jerusha pătrunse în atmosfera liniștită, pustie, a sediului central al poliției venind de pe străzile zgomotoase. Toți polițiștii erau plecați în misiune : fie protejându-l pe Primul Ministru, fie în patrule de supraveghere a festivităților. Cei doi bărbați salutară fără chef, iar Jerusha le răspunse neatentă. Mantagnes îi măsură din ochi cu invidie uniformă. Femeia știa că el își petrecuse seara invidios pe faptul că nu se aflase la recepție în locul femeii ca să meargă țanțoș prin fața camarazilor săi Kharemoughi în postura care de drept trebuia să fi fost a lui.

— Nu mi-a plăcut să-mi pierd timpul, când aici mai e atâta treabă de făcut. Se uită cu subînțeles la cei doi, și-și scoase mantia purpurie, deschizându-se apoi la guler. Te eliberez acum din postul de înlocuitor al comandantului, Inspectore.

— Am înțeles, doamnă.

O salută din nou, ochii săi amintindu-i Jerushei că nu avea să mai audă prea mult aceste vorbe. „Da fiu de cățea ce ești, o să-ți vină și ție rândul." Blestematul de raport al Șefului Justiției, făcut în defavoarea ei, precum și ambiția lui Mantagnes, ce-o săpa pe la spate, urmau să zugrăvească într-un negru absolut activitatea ei de comandant. Cariera avea să-i ia sfârșit odată cu acest post, vechimea în serviciu și rangul fiind măturate sub covorul cenzurii oficiale. Nu va mai avea niciodată șansa să fie iarăși comandată ; va fi expediată pe o navă undeva la dracu', pe vreun avanpost uitat de lume și de zei (recunoscând fără chef că existau locuri și mai rele decât Carbuncle). Iar acolo va putrezi pentru tot restul vieții.

O, zei, mi-e silă de aroganța Kharemoughi-lor" ! Își strânse mantia în jurul trupului și porni către biroul ei. „Dacă trebuie să mai văd încă o față blestemată și trufașă de Tehnocrat..." Chipul lui Gundhalinu îi apăru brusc în minte, făcând-o să încetinească pasul. „Încă o față" Fața aceea pe care ar fi dat orice ca s-o vadă, chiar acum, exact aici. Dar nu mai ajunsese niciodată cu prizoniera lui. Trebuia să fi știut — dar cum naiba să-și fi dat seama că, în loc să vină aici, Gundhalinu, tocmai el, va fugi cu fata ? „Pentru că era evident !" Jerusha scrisese în raportul său că era bolnav și incapabil să-și justifice faptele ; iar zeii știau că probabil era mai adevărat decât voia ea să admită.

În seara asta, la banchet, îl văzuse pe Sparks Dawntreader, mergând țanțoș, în fața tuturor, prin sanctuarul său, turnând băutură în el până la nesimțire. Iar Arienrhod, frumoasă și senină ca de obicei, calmă și nepreocupată de soarta ce-o aștepta în timp ce se plimba printre supuși și stăpâni — mult prea liniștită. „La naiba ! Oare ce pune la cale ?"

— La dracu', ce face ăsta aici ? se opri ea, aruncându-i o privire lui Mantagnes, apoi uitându-se din nou la polițistul-robot ce stătea la fel de nemișcat ca și un copac în fața biroului. De ce nu te afli la postul tău ? îl întrebă, adresându-i-se direct.

Robotul nu răspunse și Jerusha își dădu seama că sursa lui de alimentare nu era conectată.

— Funcționează aiurea, bombăni Mantagnes. A intrat aici mai demult, spunând o poveste neclară despre proprietăreasa lui din neamul Iernaticilor care a fost atacată de oamenii Reginei. Probabil că e vorba doar de sidromul excesului de sentimentalism provocat de schimbarea proprietarului. Ar trebui să i se șteargă complet sistemele — e absurd să-i lași pe băștinașii ăștia ignoranți să se ocupe, fie și numai parțial, de întreținerea acestor echipamente sofistificate.

— Chiar și „băștinașii ăștia ignoranți" s-ar minuna dac-ar trebui s-aducă servomecanismele lor fără creier la poliție pentru fiecare șurub desfăcut.

Acționă comutatorul de alimentare de pe pieptul robotului, mai mult de necaz decât din interes, și privi cum străluciră senzorii luminoși din craniul de oțel și plastic al mecanismului. Aruncă o privire către placa de identificare.

— Unitate „Pollux". Cine-i proprietarul tău ?

— Mulțumesc, Comandante !

Surprinsă, Jerusha făcu un pas înapoi.

— Vă rog să m-ascultați, Comandante. Este ceva urgent și nu pot...

— Bine, bine... răspunde-mi doar la întrebări.

Nu se putea obișnui cu vocile lor.

— Proprietăreasa mea este Tor Starhiker Iernatică, tiamatană, sex feminin, proprietara titulară a „Iadului Persefonei".

— Spuneai c-a fost atacată de garda Reginei ? Asta nu-i treaba noastră.

— Nu, Comandante. De extraplanetari. De logodnicul ei...

— O ceartă între îndrăgostiți ?

— ...Oyarzabal, angajat al cazinoului, și de tovarășii lui. M-a strigat s-o ajut, dar ei au lovit-o cu raza unui tranchilizator. N-am putut ajunge până la ea pentru că ușa era încuiată. Am venit aici după ajutor.

— Știi cumva de ce-au atacat-o ? întrebă Jerusha, simțind că povestea îi trezește interesul.

— Nu foarte clar, Comandante. Poate că a descoperit vreo activitate ilegală.

— Cine controlează cazinoul ?

— Un anume Thanin Jaakola, sex masculin, născut pe Marele Albastru.

— Sursa ? Până și Mantagnes, aflat în spatele ei, începuse să fie atent.

— Da, Comandante.

— Repetă tot ce-ai auzit că-și spuneau.

— OYARZABAL : Fir-ar să fie, Perse, numai pe Vă-ratici ! Nu pe Iernatici, ei vor fi în siguranță, așa vrea Regina. STARHIKER : Nu, minți. Chestia asta o să-i omoare și pe Iernatici, Regina n-o să te lase să ne omori. Ești nebun, Oyar, dă-mi drumu'. Pollux, ajută-mă, Pollux !

Jerusha ascultă relatarea, cu pielea înfiorată din pricina bocetului nazal al vorbelor, până când înțelesul acestora fuziona în mintea sa, catalizat de un singur cuvânt : **Regina.**

— Pe toți zeii sfinți... l-am descoperit ! L-am descoperit ! Sergent ! Întorcându-se, îl descoperi deja înapoia ei. Ia legătura cu oamenii care-s cei mai apropiați de localul lui Persefone... să se ducă imediat acolo și să izoleze locul ! Mantagnes...

— Ce-i asta, Comandante ?

Era greu de precizat dacă bărbatul era indignat sau speriat.

— Este vorba de viață și de moarte. Lăsă pelerina să-i cadă pe podea, când întinse mâna să-și verifice tranchilizatorul. Dacă Arienrhod nu-și cumpără propria viață cu prețul uciderii a jumătate din oraș, atunci eu nu sunt Comandanta Poliției. Îl privi, rămânând cu gura căscată. Unitate Pollux — rugile noastre au fost auzite. Bătu cu palma pe umărul metalic. Zeilor, numai de am ajunge la timp !

— Vă rog s-o ajutați pe Tor, Comandante, spuse robotul. M-am atașat... foarte mult de ea.

Jerusha încuviință din cap, nevenind să-i creadă urechilor.

— Mantagnes, te-ai plâns mereu că vrei mai multă acțiune. Hai să trecem la fapte !

— Vă duceți acolo în persoană, Comandante ? întrebă el, mai mult surprins decât cu un ton critic

Rânjind acum, femeia îi răspunse :

— N-aș rata chestia asta pentru nimic în lume.

— Deci, sibilo, ai amenințat-o pe Regina noastră.

În sfârșit unul dintre bărbați vorbise. Moon simți cum privirile fixe ale nobililor mânioși îi ardeau tatuajul de la gât.

— Și îți este interzis să vii în oraș, continuă el. Ne-a fost acordat privilegiul de a veghea să nu ai niciodată ocazia să repeți aceste fapte.

Moon se retrase către fâșia îngustă a punții, luptându-se cu amintirea celor ce i se întâmplaseră lui Danaquil Lu aici, în oraș.

— Urmează să părăsesc palatul. Dacă m-atingeți, am să vă contaminez...

Își pierdu vocea.

— Nu vom încerca să te-oprim, sibilo, spuse individul, cu glas flămând și răgușit. Treci podul — hai, dă-i bătaie.

Rânji și gestul îi transformă fața într-un cap de mort. Deodată toți zâmbeau în jurul ei, cu o răutate nepăsătoare, îmbătată de droguri — oameni care celebraseră sfârșitul lumii lor și știau pe cine să acuze pentru asta. Bărbatul scoase ceva dintr-un buzunar ascuns al lungii sale robe și-l ridică ; arăta ca un deget întunecat.

— Hai, traversează Iadul, adăugă el.

Moon acoperi cu palma cutia de comandă, privind cu ochii mari obiectul pe care îl ținea bărbatul ; nu știa ce reprezintă, însă era sigură că este o amenințare la adresa ei. Trebuia totuși să treacă podul ; trebuia să-ncerce. Nu exista altă cale. Înălță mâinile tremurânde ca să-și desfacă mantia de catifea brodată cu aur. O împături în trei (trei era numărul sacru al Doamnei) și, cu pași sfidători, înaintă către buza bătută de vânturi a abisului. Mantia oricum o încurca ; însă constituia un dar demn de a fi oferit Mării Mamă, dacă ea se întindea flămândă, acolo, dedesubt. Flămândă după tribut, sau flămândă după sacrificiu.

„Doamnă, îndrumă-mă !" Spunând o rugăciune, aruncă pelerina peste margine și auzi râsetele nobililor din spatele ei. Mantia se umflă prinsă de curenții încrucișați de aer, fu dusă de vânt și răsucită, plonjând apoi ca un pescăruș în întunericul verde al puțului.

Moon apăsă primul buton al secvenței muzicale de pe cutia de la încheietură și porni pe punte. Iernaticii priveau și murmurau, dar nu făceau nimic. Sibila făcu să răsune o altă notă și merse mai departe, ținându-și respirația. La capătul îndepărtat al podului așteptau mai mulți nobili ; încercă să nu se uite la ei... să nu se uite în jos, să n-asculte bocetele demonului din jur sau vacarmul fricii din capul ei...

Pe măsură însă ce se apropie de mijlocul distanței, o invadă iarăși vraja de sirenă a cântecului sibilului, încetinindu-i mersul, domolindu-i temerile, adormindu-i instinctul de supraviețuire. „Nu !" Îngheță, lăsându-și spaima să se ridice și să contraatace înainte ca melodia să-i prindă iarăși mintea în capcană. Dar exact când se opri, îi văzu pe toți Iernaticii din față ținând în mâini aceleași obiecte aidoma unor degete găunoase, ridicându-le toți la buze... **fluiere !** Ca să comande rafalele de vânt... Abia acum înțelese ea ce făceau : asmuțeau vânturile împotriva sa ; așa avea să moară, fără ca nici o mână de om să-i verse sângele.

Moon se zvârli pe fâșia îngustă a podului în momentul în care corul de fluiere ciocni sfera ei de aer nemișcat, sfărâmând-o. Rafalele năvăliră peste ea, trăgând-o în toate părțile. Totuși în mijlocul acestui vârtej de aer se afla cântecul sibil — precum văzduhul senin din ochiul unui uragan, iar claritatea unei ciudate nebunii îi umplu trupul. Mintea ei hipnotizată, paralizată, izbuti să străbată toate astea și să-și caute refugiu undeva, într-un alt plan al existenței...

„De ce ? De ce oare mă cheamă aici ?"

— Care-i răspunsul ? își auzi ea propria-i voce țipând nebunește. Care-i răspunsul ?

„Poți răspunde la orice întrebare, cu excepția uneia singure", îi spusese Elsevier. Nu „Ce este Viața ?" sau „Există un Dumnezeu ?..." Singura întrebare la care nu avea voie să răspundă era „Unde este locul tău de origine ?" Și în acest moment, când se legăna pe hotarul îngust care despărțea veșnicia nebuniei de cea a morții, știu că în sfârșit îi fusese dat un răspuns, că fusese din nou aleasă de către puterea ce viețuia în mintea ei : „Locul de origine, obârșia, izvorul... aici, aici, aici". Dedesubtul acestui puț care se scufunda în mare, dedesubtul

acestui oraș precum gămălia unui ac înfipt într-o hartă a timpului, la fel de tainică precum piatra de sub pielea marină, protectoare, a acestei lumi acvatice, acolo dedesubt se afla mașinăria sibilă. Și doar ea singură avea să știe acest lucru. Își simți mintea cum se supune presiunii atacului final al cunoașterii și cade în puțul adevărului; țipă când trupul își pierdu controlul și urmă mintea undeva în jos...

Aidoma unui visător speriat de cele văzute, reveni iarăși în trup, întinsă pe panglica îngustă a podului, scâncind în aerul liniștit. „Liniștit..." Își apăsă mâna pe gură și se ridică încetișor în genunchi. Nu se mai simțea nici un pic de vânt ; doar o agitație și-un geamăt pașnic în jurul ei. Iernaticii ședeau pe ambele margini ale abisului, cu gurile căscate de uimire, și cu fluierele bălăbănindu-se în degetele lipsite de putere. Îndrăzni să privească dincolo de ei, pe lângă perdelele de vânt ce atârnau moi acum în marea potolită, până la zidurile de furtună din spate. Acestea erau închise, izolând revărsarea rafalelor încrucișate de vânturi venite din lumea exterioară, închizându-le complet singura cale de acces către puțul din inima orașului... și către ea. Se lăsă din nou în jos, cu capul înainte, apăsându-și fruntea pe suprafața punții într-un gest de recunoștință mută.

Se ridică nesigură pe picioare și-și continuă drumul. Se mișca încet, de dragul privitorilor, de dragul picioarelor care n-o prea ascultau. Pe fețele Iernaticilor se amestecau acum sentimente de venerație și spaimă ; își fixă pe chip o expresie de sfidare rece, ca s-o lase să treacă.

Câțiva pășiră îndărăt, dar alții deveniră și mai mânioși, mai plini de ură și nesăbuiți la vederea unei Văratice purtând fața Reginei lor și folosindu-se de puterea unei zeițe. În mijlocul acestora, Moon văzu țărușul de fier terminat printr-un nimb de spini metalici : un guler contra vrăjitorilor aidoma celui care îi sfâșiase gâtul lui Danaquil Lu. Gulerul înaintă ca să-i iasă în cale și s-o împiedice să pășească dincolo de marginea podului.

— Îngenunchează, sibilo, sau du-te în Iad !

Femeia ce purta un turban cu giuvaeruri și ținea țărușul împinse gulerul către ea ; Moon se retrase, încordându-și brațele.

— Lăsați-mă să trec, dacă nu...

Se întrerupse când îi văzu pe toți întorcându-se la auzul ecourilor ce precedau venirea mai multor persoane pe coridorul de acces înspre sală. Spațiul în formă de semicerc din spatele nobililor începu să se umple cu siluete umane — de data asta erau inși purtând haine țesute în casă și piei de klee : veniseră Văraticii. Fețele lor erau la fel de criminale precum ale Iernaticilor ; înarmați cu pumnale și harpoane, o priveau stând singură pe pod.

— Uite-o ! E Regina !

Moon zări singura față ce nu aducea cu celelalte : cea a unui bărbat care, mânat de o hotărâre disperată, își croia drum în față printre noii veniți.

— BZ ! strigă-ea ca să acopere zgomotul tot mai puternic produs la întâlnirea celor două grupuri ; prinse privirea lui cercetătoare și simți cum o îmbrățișează din ochi.

Gundhalinu împinse în lături un ultim Văratic, făcându-și loc să scoată arma și lăsă mulțimea să i-o vadă.

— Stai așa ! O smuci pe femeia cu buze subțiri care ținea gulerul spinos și-i smulse obiectul din mâinile ce tresăriră. Îl aruncă apoi peste margine, în Iad. Ați mers prea departe cu asta. Înapoi, Iernaticilor... risipiți-vă !

— Ce drept ai, tu, străine, să te-amesteci în treburile noastre ? E-o afacere care privește Iarna, legea din Iarnă...

— Al naibii de sigur că-i așa, bombăni BZ. Ochii lui reveniră asupra lui Moon în timp ce-și deschidea o cărare către ea prin zidul uman. Această femeie este arestată : eu mă ocup de ea.

Moon îl zări făcându-i cu ochiul și zâmbi fără să vrea.

— Asta-i Regina, Inspectore ! spuse mânios unul dintre Văratici. Și-i a noastră. Nu pleacă nicăieri pân' la Schimbare. Cuvintele erau la fel de ucigașe ca și gerul.

— Ea nu-i Arienrhod. E din neamul Văratic, e sibilă! Uitați-vă la gâtul ei, vorbi Gundhalinu. Dac-o vreți pe Arienrhod, trebuie să traversați această... Urmărindu-și propria mână care gesticula, aruncă o privire uimită văzând pentru prima dată sala fără vânt ; fața i se goli de expresie. Ce... ?

— Ce treabă aveți voi cu Regina noastră, crescători de pește ce sunteți ? Femeia cu turbanul cu pietre prețioase încerca acum să recâștige teritoriul pierdut. Nu sunteți bine veniți în acest palat atâta timp cât continuă să aparțină Iernii.

— Regina voastră are treabă cu noi ! strigă un Văratic. Ea-ncearcă să ne ucidă pe toți și-am venit să ne-ncredințăm că nu scapă de pedeapsă. Și să ne convingem că va coborî la Doamnă pentru a treia oară.

Moon ascultă fără să se miște, copleșită de-o bucurie dureroasă, irelevantă, la auzul unei voci vorbind cu inconfundabilul graseiat al Văraticilor.

— Sunt Moon Dawntreader Văratică... țipă ea cu o voce răgușită. Regina-i înăuntru. Treceți puntea acum ! Treceți puntea acum ! Atâta timp cât stau eu aici, veți fi în siguranță.

Le făcu un semn cu mâna, simțind privirile uimite ale lui BZ fixate asupra ei.

Mulțimea deveni mai încrezătoare când îi văzu trifoiul și-i acordă încredere. Ea însă șovăi un pic când primul Văratic i se alătură pe punte ; încrederea îi reveni când aerul din jur rămase liniștit, iar bărbatul zâmbi scurt și-și plecă fruntea în timpul traversării. Unul câte unul îl urmară și ceilalți, pășind nervoși dar conduși de nevoia de a-și atinge țelul. Sibila așteptă până ce și ultimul Văratic păși pe malul opus al Sălii Vânturilor și-abia după aceea făcu și ea ultimul pas, ajungând pe teren solid. Iernaticii se dădură înapoi, privindu-i posaci pe ea și pe Gundhalinu. Moon se întoarse când ajunse lângă polițiști, auzind un oftat tremurător în spatele ei. Văzu zidurile de furtună deschizându-se întocmai unor aripi molatice și simți ridicându-se iarăși rafalele reci de vânt, iar perdelele tremurând și prinzând viață. Iadul se trezi și gemu, emanând izul mării.

— O, zei ! Tată al străbunilor mei, șopti BZ. Tu erai acolo, stăvilind vântul. Cum... cum ai făcut asta ?

Rămase la o distanță respectuoasă de femeie.

— Nu pot să-ți spun. Scutură din cap, felicitându-se pe sine însăși. „Acesta-i Carbunile. Nu pot spune niciodată, nimănui ; niciodată". Nici măcar nu știu. „Nu tre-

buie să permit niciodată cuiva să afle". În mintea ei, urmări puțul Iadului în jos, tot mai jos, jos până la mare și dedesubtul ei, până în interiorul rocii de bază, fără vârstă, a planetei însăși, acolo unde se întindea într-o tainică atotștiință ultimul receptacul al înțelepciunii umane. Du-mă de-aici, BZ, murmură ea amețită. Asta nu-i un loc pentr-o sibilă; Iernaticii au dreptate. E prea periculos.

Simți căutăturile ostile, neîncrezătoare ale nobililor furișându-se deasupra ei. BZ o conduse afară din Sala Vânturilor cu o bună cuviință regulamentară, înapoi pe coridor, pe lângă scenele din regatul Iernii. Nimeni nu-i urmări. În timp ce mergeau, bărbatul continua să păstreze distanța între ei. Concentrându-se, Moon alese dintre fragmentele amețitoare ale ultimelor ore acel groaznic secret care fusese cel mai important până în momentul când ajunsese să traverseze puntea :

— Ce fac aici Văraticii ? Ți-au zis de Arienrhod... „care aproape că m-a omorât", (se simți deodată năucită), Ți-au zis ce-a făcut ea ?

El clătină din cap, concentrându-și atenția asupra mișcării picioarelor.

— N-am putut înțelege nimic... erau mult prea grăbiți. Cred că nici măcar nu știau. Unei gloate îi ajunge un zvon nebunesc.

— Nu-i doar un zvon. Este adevărat, și nu vor opri totul doar luând-o prizonieră. A angajat niște extraplanetari să răspândească o molimă.

— Ce ? BZ se opri, oprind-o și pe ea. Cum de știi...? Se întrerupse brusc, începând să priceapă.

— Mi-a zis Sparks.

— Sparks. Bărbatul își privi iarăși picioarele, încuviințând din cap ca pentru sine. Așadar, l-ai găsit. Și... tu și cu el, încă...

— Da. Moon își împreună mâinile în față.

— Înțeleg. Bine.

Luând drept scuză un acces de tuse, BZ se încovoie sprijinindu-se de zid și-și feri fața de privirea sibilei. Ea își dădu seama că distanța pe care o păstrase întruna nu se datora celor văzute în Sala Vânturilor.

— El n-a ieșit afară odată cu tine, vorbi Gundhalinu în cele din urmă.

— Re... Arienrhod ne-a prins. L-a luat înapoi.

Își aruncă privirea de-a lungul coridorului și-și simți sufletul rupt în bucăți. Totuși imboldul preștiinței străine de mintea ei o îmboldi iarăși : „Părăsește-l, părăsește-l. Părăsește-l acum..."

— N-o să pățească nimic, acum c-au venit Văraticii s-o păzească pe Regină. Ei nu-l cunosc. Rostea cuvintele mai mult pentru ea însăși decât pentru BZ, fiind încrezătoare că puterea care-o protejase pe ea îl va apăra la fel de bine și pe Sparks. Trebuie să opresc molima ! Știu cine se află în spatele ei. Sparks mi-a spus totul. Trebuie să spun cuiva, poliției... Cu un gest distrat își îndepărtă părul de pe frunte.

— Deci, nu el te-a dat pe mâna ademenitorilor de sibili ? zise BZ, de parcă mintea lui nu putea renunța la această idee. Își șterse fruntea cu mâneca și-și deschise haina.

— Nu. Arienrhod a făcut-o.

— Arienrhod ! Bine, dar credeam că ea...

Nu-și termină fraza, dar nici n-avea nevoie s-o facă. Moon simți compasiunea lui fără cuvinte ajungând până la ea.

Își înfășură o șuviță desfăcută din părul strâns în coc în jurul degetului, o privi și trase de ea.

— Am fost nouă clone... și nici una dintre noi nu i-a fost pe plac. N-am fost ceea ce dorea ea să fim. Așa că... ne-a abandonat, ne-a azvârlit cât colo. Moon înălță o mână, într-un gest de adio adresat propriului ei suflet pierdut, apoi se uită înspre BZ. Tu știai. Cunoșteai lucrul ăsta despre mine. De ce-ai avut încredere în mine să vin aici, dacă tot timpul ai știut ?

— Am știut de la început că nu te va transforma niciodată în imaginea ei. Crezi c-am putut să-mi petrec... atâta vreme cu tine și să nu-mi dau seama de diferența dintre voi ? Clătină din cap și zâmbetul i se accentuă pe buze. Luă mâinile fetei într-ale lui. Nu va mai trece mult și-și va blestema pripeala de a se fi descotorosit de tine. Hai să mergem mai departe și să-mi spui ce știi despre complotul ăsta.

Moon păși din nou alături de el, ținându-l strâns de mână, potolindu-și temerile cu balsamul vindecător al încrederii lui. Își continuară drumul către ieșirea palatu-

lui, înaintând spre sfârșitul Iernii. Îi spuse tot ce știa, silindu-se să-și mențină mintea asupra cărării înguste dintre zidurile pictate cu tărâmuri sălbatice. Ușile se deschiseră, lăsând să intre forța de viață a orașului, absorbindu-i din nou în vâltoarea de vitalitate a acestuia. Acum la uși nu se mai aflau gărzile regale, ci câțiva Văratici beligeranți, supraveghind ceea ce le aparținea. Moon se agăță de haina lui BZ, dar asta numai până când își dădu seama că ei habar n-aveau cum arăta Regina, așa cum nici ea nu știuse până mai de curând. Văzu însă că unul sau doi îi recunoscură trifoiul tatuat la gât și o priviră evident surprinși.

— BZ, cum de-ai știut să vii după mine? Cum de-ai știut c-aveam nevoie de tine?

El își șterse iarăși fața asudată, apoi se frecă la ochi:

— N-am știut. Când au apărut aici Văraticii am hotărât că așteptasem destul de mult. Așa că mi-am arătat legitimația și m-am transformat într-un polițist de escortă. Aruncă priviri în dreapta și-n stânga când Văraticii îi lăsară să treacă pe lângă ei. O să-mi fie dor de legitimația asta...

Nu exista nimic care să-i sprijine falsa bună dispoziție din ton și începu iarăși să tușească, congestia neplăcută coagulându-i-se adânc în piept. Se opri când ajunseră între paznicii Văratici și privitorii înghesuiți.

— Moon, ascultă...-mă. Se chinui să inspire. Oricum va trebui să fac față acuzațiilor... mai devreme sau mai târziu. Trebuie să mă-ntorc... ar fi mai bine să rezolv cât mai iute problemele. O să raportez tot ce mi-ai spus primei patrule pe care am s-o întâlnesc. Nu-i nevoie să riști predându-te de bună voie. Semenii tăi se află aici — spune-le despre tine și despre Sparks înainte ca să afle că e Starbuck. Ei te pot ajuta acolo unde eu nu pot.

Strângându-și haina în jurul trupului, își mută brusc privirea de la Moon către Văraticii adunați la intrare. Își strânse buzele într-o linie subțire, de parcă n-avea încredere în el însuși să spună mai multe.

— BZ. Moon își apăsă palma pe gură. Cum pot să...

— Nu poți. Și nu-ncerca, scutură el din cap. Doar lasă-mă să plec... Începu să se răsucească, dar în timp ce se-ntorcea ea îi văzu genunchii îndoindu-se. Gundhalinu se prăbuși lent pe caldarâm și rămase întins fără simțire pe pietrele albe.

45

Tor ședea într-un colț, proptită de zid ca o păpușă de cârpă fără șira spinării; lumina albă a laboratorului îi înfigea sulițe în ochii umezi. Știa că dincolo de zidul din spate exista un oraș întreg plin de oameni nepăsători la prostia sau la soarta ei — nepăsători față de propria lor soartă. Însă în această cameră sterilă n-ajungea nici un sunet de sărbătoare, nici un râset, melodie, ori țipăt. Zidul era izolat fonic și nici un strigăt de-al ei — dacă ar mai fi avut puterea să strige — n-ar fi scăpat în exterior. Se luptă zadarnic, în tăcere, împotriva sclaviei invizibile a paraliziei. Avea să mai treacă aproape o oră până când sistemul ei nervos voluntar putea din nou să comande măcar mișcarea unui deget; și era sigură că nu mai dispunea de atât de mult timp din viață. „O, zei, dacă aș putea măcar să strig!“ Țipătul îi răsună în interiorul capului până când crezu că-i vor exploda ochii... și scânci, scoase un firicel subțire, jalnic, de sunet, cel mai frumos zgomot pe care-l făcuse vreodată.

Oyarzabal îi aruncă o privire din locul unde stătea la masă, sub lumina orbitoare și fierbinte. Fața lui lătăreață încadrată de pămătufurile unor favoriți, arăta o lipsă de confort similară cu a lui Tor; își mută iarăși, grăbit, privirea. Discuțiile detașate, ireale despre cele mai eficace mijloace de a declanșa o epidemie în oraș continuau monoton, ca zumzetul unui roi fantomatic de albine. Unul dintre ceilalți bărbați plecase să vorbească cu Sursa. „Oyarzabal, ticălos păduchios ce ești, fă ceva, fă ceva!“.

Oyarzabal sugeră infectarea aprovizionării cu apă. Propunerea fu respinsă ca ineficientă.

Hanood, care părea că stătuse o eternitate la Sursă, reveni în cameră și încuie ușa la loc cu o grijă exagerată.

Zumzetul încetă. Tor le văzu capetele întorcându-se să primească verdictul judecătorului, dar fu incapabilă să-şi rotească măcar ochii.

— Ei ? întrebă unul dintre necunoscuţi.

— Evident, a spus să ne descotorosim de ea. Hanood îşi înclină capul în direcţia femeii. Azvârliţi-i trupul în mare — nimeni nu va izbuti să-nţeleagă unde-a dispărut în toată zăpăceala asta. Flutură din mână spre realitatea de neajuns de dincolo de zid. Ei spun „Marea nu uită niciodată"... dar Carbuncle va uita.

Tor gemu, dar sunetul rămase închis în interiorul ei.

— Nu, la dracu, nu cred asta ! Oyarzabal se ridică în picioare, pregătit pentru o confruntare. Am să mă căsătoresc cu ea, am s-o duc de-aici. Sursa ştie toate astea şi n-ar fi zis să ne descotorosim de ea !

— Îmi discuţi ordinele, Oyarzabal ? Vocea răguşită, fără trup, a Sursei căzu peste el din aer ; involuntar, toţi ridicară privirile.

Oyarzabal se îndoi sub greutatea glasului, dar îşi menţinu hotărârea.

— Nu-i nevoie s-o ucizi pe Persefone. Pur şi simplu nu pot sta locului şi să las să se-ntâmple aşa ceva. Nesiguri, ochii lui cercetară pereţii şi colţurile tavanului. Trebuie să existe şi-o altă cale.

— Sugerezi cumva să le spun să te ucidă şi pe tine ? La urma urmei, incompetenţa ta a provocat această situaţie. Nu-i aşa ?

Oyarzabal îşi strecură mâna către pistolul aflat la spate, sub vesta lungă de piele. Era însă singur contra cinci, şi nu-şi asuma niciodată riscuri sinucigaşe.

— Nu, stăpâne ! Nu... dar ea urmează să fie soţia mea. Voi face astfel ca să nu vorbească despre afacerea noastră.

— Tu crezi că acum, când Persefone a aflat ce faci aici, o să mai vrea să se mărite cu tine ? Vocea căpătă un ton glacial. Ca un animal amoral ce este, ea continuă să te urască pentru asta. Nu vei fi niciodată capabil s-ai încredere-n ea.

„O, zei, o tu, Sursă, lăsaţi-mă doar să vorbesc ! Îi voi promite orice! Sudoarea se prelinse înnebunitoare în josul coastelor femeii.

— Iar eu nu voi mai fi niciodată capabil s-am încredere-n tine, Oyarzabal, dacă nu-mi dovedeşti că-mi eşti

încă loial. Vocea se opri, părând să zâmbească şi Tor se înfioră. Totuşi nu sunt total neînţelegător, şi-ţi ofer două alternative : moartea, sau viaţa Persefonei. Dacă însă ea rămâne în viaţă va trebui să-ţi iei măsuri de siguranţă că nu va putea depune niciodată mărturie împotriva noastră

Brusca speranţă a lui Oyarzabal dispăru înapoia unor nori.

— Ce vrei să spui ? Îndrăzni să-şi arunce privirea către Tor, apoi şi-o mută în altă parte.

— Vreau să spun c-o doresc incapabilă să mai povestească ceea ce ştie, indiferent cui. Cred că o injecţie cu xetydiel va fi destul de eficientă.

— La dracu ! Adică vrei s-o transformi într-o zombi ? înjură Oyarzabal. N-o să-i mai rămână nici un pic de creier !

Unul dintre bărbaţi izbucni în râs.

— Şi ce-i rău în asta ; fără minte şi a ta. Oricum, de când are nevoie o femeie de creier ?

„O, Doamnă, ajută-mă... ajută-mă, ajută-mă !" Tor chema în ajutor religia strămoşilor săi, abandonată în favoarea a mii de zei nepăsători ai extraplanetarilor trădători. „Mai bine mor. Mai bine mor."

— Vezi, Oyarzabal, ce necazuri provoacă femeile când capătă prea multă libertate — vezi acum necazul pe care ţi l-a pricinuit curiozitatea acestei femei fără minte? Gândeşte-te şi la necazul pe care Regina ei este pe cale să-l abată asupra propriei planete. Vocea Sursei era precum o pilă scrâşnind pe metal : Alege — moartă, sau cu creierul şters. Iar când alegi pentru ea, să alegi şi pentru tine.

Pumnii lui Oyarzabal se încleştară şi se desfăcură, în timp ce privirea lui mătură încăperea şi feţele celorlalţi cinci, zărind realitatea înconjurătoare.

— E-n ordine ! N-o vreau moartă, nu vreau să văd cum e ucisă. O vreau în viaţă.

Tor scânci iarăşi şi simţi un strop de salivă prelingându-se din colţul gurii. Un fior i se ridică prin picioare, pornind de la degete — „Mişcă, mişcă !" — dar nu ajunse mai departe.

— Atunci mă pot ocupa eu de nevoile doamnei.

Reprezentantul grupului de tehnicieni — un bărbat pe care în sfârşit Tor îl recunoscu a fi biochimistul C'sunh, expert în droguri — se ridică de la masă şi se îndreptă

către unul dintre fișetele aflate în afara razei ei de vedere. Îi auzi alegând sticluțe și ustensile, și auzi vuietul șuierător din capul ei, care începuse să alunge orice alte sunete.

Oyarzabal se foia de pe-un picior pe celălalt, cu capul lăsat în jos, de parcă nu se-așteptase ca lucrurile să se petreacă atât de brusc, atât de irevocabil. Tor îl străpunse cu privirea.

— Stăpâne, să-i fac injecția ? Biochimistul apăru în raza ei vizuală, ținând în mână o seringă.

— Da, ai tu grijă de asta, C'sunh, răspunse calm vocea. Vezi, Persefone... nu câștigi niciodată. Întotdeauna se întâmplă la fel.

Tor îl văzu pe C'sunh apropiindu-se de ea, și totul din jur deveni parcă auriu ; electricitatea statică din cap o asurzea. Oyarzabal îl privea și el pe C'sunh ; se uită apoi la femeie cu mâinile atârnându-i în părți, cu ochii sticloși.

O bufnitură puternică răsună prin ușa încuiată. Chimistul încremeni cu un picior în aer, când se auzi strigătul unei voci înăbușite :

— Deschideți, Poliția !

Bărbații de la masă săriră în picioare, uitându-se unii la alții și apoi în sus, nevenindu-le să creadă ce auzeau.

— Albaștrii !

— Stăpâne, au intrat Albaștrii-n cazinou ! Ce-o să facem ?

Din văzduh nu sosi însă nici un răspuns, iar o senzație mult prea teribil de acută ca să fie înregistrată drept sunet perforă creierul lui Tor. Bărbații își acoperiră urechile cu mâinile :

— Au început să taie încuietorile de la uși ! În numele zeilor, fă ceva ! C'sunh, termină cu femeia aia !

Chimistul porni iarăși către ea, cu fața schimonosită de spaimă. Oyarzabal se repezi după el și-l înșfăcă de braț, dar ceilalți îl traseră înapoi și C'sunh se aplecă asupra ei.

— Nu ! icni Tor, ultimul ei cuvânt...

Ușa se deschise brusc și vederea femeii se umplu de albastru : încăperea se populă într-o clipită, cu șase polițiști în uniformă.

— Stai așa !

Armele fură ațintite în toate direcțiile ; două sau trei fixară spinarea și ceafa lui C'sunh. Biochimistul își îndreptă încet spatele depărtându-se de Tor.

— Las-o jos ! răsună somația unui Albastru iar C'sunh lăsă seringa să cadă. Tor se ghemui când aceasta poposi la câțiva centimeri de piciorul ei neprotejat.

— Doctorul C'sunh, cum te văd și cum mă vezi! Tor o zări pe însăși Comandanta Poliției apărând din zidul de tunici albastre. Te știu de o veșnicie în dosarele noastre — e-o adevărată plăcere să te-ntâlnesc în sfârșit în carne și oase.

Rânji încântată și-i prinse biochimistului cătușele la mâini. Oamenii ei făceau același lucru cu Oyarzabal și cu restul bărbaților din încăpere. Comandanta se aplecă asupra lui Tor, cercetându-i fața și aruncând priviri către seringa căzută alături. Zâmbi din nou :

— Ei bine, Tor Starhiker. Arăți de parcă de-abia aștepți să ne spui ceva, iar eu de abia aștept s-aud. Hei, Woldantuz ! Vino-ncoace și fă-i o injecție ! Din aia care trebuie. Clipi din ochi, liniștind-o pe Tor când un polițist îngenunche lângă ea.

Tor de abia remarcă arsura antidotului când văzu apărând o față și mai neașteptată decât a Comandantei. „Pollux!" Cuvântul nu reuși să-i iasă din gură, dar simți că-și recapătă controlul asupra trupului ; simți antidotul urcându-i prin toate nivelurile până la creier precum năvala unui drog.

— Tor. Te simți bine ?

— Ce... ce... ce-ai... spus ? Își înghiți nodul din gât cu respirația întretăiată.

— Tor. Te simți bine ? repetă el fără intonație, la fel ca și mai înainte. Se aplecă în față și-i oferi brațul în timp ce femeia încerca să-și strângă picioarele sub ea. Se apucă recunoscătoare de brațul lui și trase de el ca să se ridice.

— Uuuff !

Își duse mâna la cap, amețită de ușurare, sprijinindu-se greoaie de robot. Își înfipse degetele în buclele moi ale perucii ei puse strâmb pe cap ; o împinse absentă... parcă realizând ultimele cuvinte spuse de Sursă. Strânse pumnul, scoase brusc peruca și-o azvârli pe jos.

— De când ai căpătat așa un vocabular, cutie cu șuruburi ce ești ? Se aplecă în față privind acel loc al lui

Pollux, imposibil de examinat, care nu putea fi numit față; simți cum un rânjet de triumf i se împrăștie pe chip. Pe focurile iadului... am avut dreptate în privința ta! Pungaș bătrân ce-mi ești! La naiba, de ce n-ai vorbit niciodată cu mine până-acum?

— Doar o mică glumă, Tor. Același chip lipsit de orice expresie.

— Ha. Asta-i genul de bancuri la care te poți aștepta de la o mașină. De când ești în stare să vorbești astfel?

— De când am fost programat la academia de poliție de pe Kharemough.

— Undee?

— Anulează întrebarea asta, Pollux. Comandanta reapăru încruntată de cealaltă parte a lui. Chiar că ar trebui să mai fii refăcut... Starhiker, îi poți mulțumi lui Pollux c-ai fost salvată la timp. Cred că și eu pot să-i mulțumesc, pentru ceva mai mult — dacă tu-mi vei confirma că îmi închipui corect ceea ce se petrecea aici. Arătă cu degetul mare înspre laboratorul și prizonierii aflați înapoia ei.

— Mulțumesc Pollux. Tor mângâie ușor cu palma pieptul robotului. Urmau să declanșeze o epidemie, spuse ea simțind cum îi tremură iarăși picioarele, și în felul ăsta să-i omoare pe Văratici.

PalaThion încuviință de parcă într-adevăr asta aștepta să audă.

— Cine i-a plătit s-o facă?

Tor coborî privirile în pământ.

— Regina Zăpezii?

Speriată, ea aprobă din cap, simțindu-se inexplicabil de rușinată că admitea acest lucru în fața unei extraplanetare.

— Așa spuneau ei.

— Exact cum mi-am închipuit. Polițista zâmbi cu sânge rece, nemaivăzând-o deja pe Tor. În sfârșit am învins-o! Doar dacă...

Scutură din cap, mutându-și privirea către un alt Albastru care intra în cameră — un inspector de data asta.

— Mantagnes? întrebă ea cu nerăbdare.

Inspectorul clătină din cap într-un gest de rău augur.

— L-am pierdut, Comandante.

— Jaakola? Cum naiba ai putut...

— Nu știu! Bărbatul era la fel de mânios ca ea. Plecase deja când i-am spart biroul. Am căutat peste tot — nici o muscă nu s-ar fi putut ascunde acolo! Încă se mai fac cercetări... a avut totuși o cale de ieșire, pe care încă n-am reușit s-o descoperim.

— N-o să părăsească planeta! PalaThion trase de emblema imperială aflată pe catarama centurii. Îl vom prinde!

— N-aș pune pariu pe chestia asta. Dezgustat, Mantagnes își studie picioarele.

— Atunci să-l lăsăm să-cerce să-și găsească o ascunzătoare ca să scape de acuzațiile de tentativă de crimă prin genocid. Făcu un gest din mână. Woldantuz, pune-i și pe frumușeii ăștia acolo unde le este locul. La urma urmei, bine măcar că avem toate dovezile. Plus un martor. Starhiker, o să am nevoie de mărturia ta.

— Contați pe ea, comandante.

Tor încuviință din cap, simțind cum în suflet îi izbucnește dorința de răzbunare la vederea lui C'sunh care trecea pe lângă ea. Alți doi îl urmară pe biochimist, apoi îl văzu pe Oyarzabal.

— Persefone? Bărbatul trase de paznicul său ca să-l lase să se oprească. De fapt, acum cred că n-am să te mai iau cu mine. În nici un caz acolo unde-s obligat să merg.

— Ai vrut să mă transformi într-o legumă, ticălos împuțit ce ești! Asta ai vrut întotdeauna! Se smuci de lângă PalaThion și se proțăpi în fața lui. Sper să rămâi acolo pân'ai să putrezești. Și sper că nici măcar n-ai să mai vezi vreodată o femeie...

Brusc își aminti că, în al doisprezecelea ceas, el încercase să oprească injecția, iar acele secunde pe care le câștigase fuseseră hotărâtoare pentru supraviețuirea ei.

— Pur și simplu n-am vrut să mori, asta-i tot! Era mai bine să te am așa decât moartă. Se aplecă înspre ea, dar Albastrul îl trase înapoi.

— Vorbește pentru tine însuți, își încrucișă brațele Tor. Se pare că ești singurul care te gândești la asta.

Oyarzabal întoarse capul, uitându-se la PalaThion.

— Dacă vrei să afli ce știu de afacerea asta, trebuie doar să-ntrebi. Am să-ți spun totul.

Comandanta făcu un semn afirmativ și unul dintre ceilalți prizonieri înjură printre dinți. Tor își dădu seama

că de-acum, indiferent unde aveau să-l trimită, viața lui Oyarzabal nu mai valora nici cât o ceapă degerată.

Și indiferent ce anume urma ea să facă acum, nu va mai exista nici o posibilitate de părăsire a planetei. „O, zei, de ce oare nu pot să fac și eu odată ceva corect ?" Se strânse singură în brațe, puternic, pentru că nu mai rămăsese nimeni care s-o îmbrățișeze, sau pe care să-l îmbrățișeze. Simți privirea lui TalaPhion ațintită asupra ei și descoperi o neașteptată simpatie în ochii celeilalte. Capul Comandantei se mișcă imperceptibil, atât cât să-l examineze pe Oyarzabal, apoi privirea îi trecu mai departe.

Tor făcu un pas în față, încă stăpânindu-se, protejându-se, pe măsură ce se apropia de Oyarzabal. Îl sărută scurt pe buze, apoi se retrase, iar paznicii nu-l lăsară pe bărbat s-o urmeze.

— La revedere, Oyar.

El nu-i răspunse. Albaștrii îl scoaseră din încăpere. Tor se întoarse iarăși lângă Pollux. „De ce se-ntâmplă așa ? De ce ? Ca niciodată să nu-ți dorești ceea ce ai până nu-l arunci la gunoi ?

46

Jerusha se aplecă peste birou, lungindu-și gâtul ca să-i urmărească cu privirea pe C'sunh și pe camarazii săi, viitori acuzați de genocid, în timp ce erau conduși către închisoarea din sediul poliției. „Oh, dulce răzbunare!" Cu toate acestea în zâmbetul ei nu era nimic dulce. Demascase complotul lui Arienrhod în ultima clipă și chiar dacă nu putuse să ajungă până la Regină în persoană, îi asmuțise pe Văratici împotriva ei și aceștia aveau s-o păstreze în siguranță până în ziua execuției. „Poate, că, la urma urmei, există un fel de dreptate în univers".

— Starhiker !

Tor Starhiker privi prin ecran uniforme albastre care se felicitau între ele ; ședea pe o banchetă și bea ceai tare sub privirile fixe, vigilente, ale lui Pollux. Se ridică de la locul ei și cu pași mari trecu printre polițiști, îndreptându-se către birou. În timp ce venea spre ea, Jerusha o examină curioasă și uimită. Straiele

ei lipite de trup, mai mult o dezgoleau decât o acopereau; pășea exact ca un hamal din port, nepăsătoare la privirile cu subînțeles aruncate ocazional de bărbații pe lângă care trecea. O față deschisă, pragmatică, ieșea la iveală de sub machiajul întins pe obraz iar părul lins și cenușiu, era tuns grosolan până în dreptul urechii. „O, voi zei, există o ființă umană acolo înăuntru". Jerusha își aduse brusc aminte că unul dintre bărbații pe care tocmai îi expediase părea a fi iubitul acestei ființe umane. „La naiba, de ce oare nu poate să fie binele doar bine și răul doar rău... de ce nu poate să fie simplu, măcar o dată ? Mi se face greață de cenușiu". Își alungă gândurile când femeia se opri în fața sa.

— Cum te mai simți ?

Tor ridică din umeri ; o bretea îi alunecă în jos și o trase la loc pe umăr.

— Cred că bine. Vreau să spun, considerând... Privi către intrarea în aripa-închisoare.

— Destul de bine ca să depui o mărturie pentru dosar ?

— Sigur că da, oftă Tor. Bănuiesc că n-am norocul să apar și în fața tribunalului ?

Judecata avea să se țină pe altă planetă. Jerusha zâmbi, pricepând ironia.

— Poți să te consideri norocoasă. C'sunh are o mulțime de prieteni și toți sunt pe lumile extraplanetare. Arătă spre tavan iar Tor se strâmbă. Cel puțin după ce vom pleca de pe Tiamat, vei fi în siguranță ei reputând să te mai ajungă. Declarația ta va face tot răul pe care vrei tu să-l faci, atâta timp cât este înregistrată așa cum se cuvine. Și, la naiba, crede-mă că voi face tot posibilul să se-ntâmple așa. Sper numai c-o vom putea scoate la suprafață și pe Sursă. Dacă...

Se întrerupse când un alt grup de străini intră în sediul poliției. Nu, nu erau străini. Se ridică în picioare, îi văzu pe toți ceilalți din odaie întorcându-se și holbându-se cu ochi uluiți ca și ai ei.

— Ce nai...

— Arienrhod ?

— Moon !

Își auzi glasul pronunțând acest nume, o auzi și pe Tor repetându-l fără să mai aibă timp să se minuneze. În

spatele fetei văzu doi Văratici voinici care purtau pe brațe trupul lui Gundhalinu.

— Fir-ar să fie... !

Moon ezită văzând-o pe Jerusha că iese dinapoia biroului, totuși rămase pe loc, fermă, când cei câțiva polițiști se adunară în jurul lor.

— Cine-i ăsta ?

— Gundhalinu !

Am crezut că-a...

— E mort ? Jerusha o prinse de un umăr pe sibilă, acoperind cu trupul ei imaginea celor ce se întâmplau mai în spate.

— Nu ! Polițista văzu suferința de pe chipul fetei în momentul când o răsuci către ea și-i dădu drumul surprinsă. Dar e bolnav și are nevoie de-un medic.

Mâna lui Moon se-ntinse către BZ însă nu putu să-l ajungă.

— Acum două zile nu prea ți-a păsat că se simțea rău, așa-i ? Jerusha privi pe lângă ea, observând capul atârnat într-o parte al lui Gundhalinu, ochii închiși, fața suptă, transpirată. Făcu semn oamenilor ei să-l ia din brațele Văraticilor : Duceți-l repede dincolo, la cabinetul medical. Și la naiba, aveți grijă de el ! Pentru mine valorează mai mult decât diamantele.

Polițiștii îl transportară cu multă atenție. Cei doi Văratici își înclinară capetele în direcția lui Moon, făcând aproape niște plecăciuni, și ieșiră în alee. Sibila îi urmări doar cu privirile, atât pe ei cât și pe Gundhalinu. Purta acum o rochie lungă, aurie ; chiar și cu părul despletit în jurul fetei, asemănarea ei cu Arienrhod era incredibilă.

— În caz c-ai uitat cumva, și tu ești arestată, Dawntreader. „O, zeii mei, asta-i prea mult pentru o singură zi". Ridică o mână, chemând la ordin un alt ofițer.

Moon se strâmbă.

— N-am uitat de tine, Comandante. BZ... Inspectorul Gundhalinu... Eu am evadat. El m-a găsit iarăși... Tocmai m-aducea aici când a leșinat. Spuse toate astea fără să clipească.

— Bineînțeles c-aici te-aducea. Jerusha desprinse cătușele agățate la cureaua uniformei și continuă foarte calmă : Asta-i cea mai mare balivernă pe care-am auzit-o vreodată. Dar oricum, de dragul lui Gundhalinu, m-am hotărât să-i dau crezare. Se uită la gâtul tatuat al fetei și-și aminti deodată că este sibilă. Coborî iarăși mâinile în care ținea cătușele și le duse în silă către centură. Presupun că n-o să fie nevoie de astea, sibilo. Dar n-ai venit doar ca să-mi spui atâta lucru. Ce dracu te-a făcut să vii aici ?

Moon schiță un zâmbet scurt, ironic ; expresia părea străină pe fața ei. Redeveni serioasă.

— Am venit pentru că Regina vrea să declanșeze o epidemie ca să-i omoare pe toți Văraticii din oraș, și știu cine urmează să pună planul în aplicare.

— Ai venit prea târziu. Jerusha rânji satisfăcută de triumful său, dar numai până ce văzu reacția fetei. Nu.. voiam să spun că deja am oprit declanșarea molimei. I-am prins pe cei răspunzători, de-acum vor fi oaspeții noștri permanenți.

Arătă spre închisoare, liniștindu-se în căldura zâmbetului pe care i-l adresase soarta.

— Deja ? S-a terminat ? Ei n-au...

Moon privi peste umăr la intrarea în sediul poliției, apoi iar la Jerusha, copleșită, dându-și deodată seama că-și sacrificase libertatea fără nici un sens.

— N-au pățit nimic. Văraticii sunt în siguranță. Arienrhod și-a ratat planul și-acum este arestată la domiciliu. N-o să scape de judecata Doamnei voastre.

Un polițist care era în trecere îi adresă felicitări Jerushei iar ea mulțumi printr-un semn din cap. Fața lui Moon se contractă de parcă nu mai știa ce să simtă, de parcă până la nivelul cunoașterii existau mai multe straturi decât era ea în stare să străbată.

— Cum... cum ai aflat despre complot ? întrebă în cele din urmă, cu o resemnare obosită în glas.

— Întâmplător, în urma colaborării neintenționate a... Se-ntoarse către Tor Starhiker care trăgea cu urechea în spatele ei.

— Salut puștoaico, făcu Tor cu mâna, iar Moon clipi din ochi încercând s-o recunoască. Hei, Pollux, vino-ncoa'!

— Persefone ? Sibila privi încruntată fața lipsită de farduri a lui Tor, doar pe jumătate sigură de identitatea ei. Se uită apoi pe lângă ea la robotul polițist care se-ndrepta către ele.

— Da' ea de ce-i arestată ? Indignată, Tor smuci un deget mare în direcția lui Moon, un pic prea impresionată

de propriul ei rol de martor cheie. Nu-i împotriva legii s-o întruchipezi pe Regină, nu-i așa ? Oricum, nu după legile voastre.

— Depinde de cât de bine faci acest lucru, replică Jerusha. Își schimbă greutatea de pe-un picior pe celălalt. Voi două vă cunoașteți ?

— De astăzi. Dar parcă ne-am ști dintotdeauna. Tor clătină din cap și se strădui să surâdă. Ia uite cum a stricat coafura pe care i-ai făcut-o, Polly... Deci, verișoară dragă, ce s-a-ntâmplat ? L-ai găsit ? L-ai scos de-acolo din palat ? Ai văzut-o pe Regină... dar ea te-a văzut ?

— Ai fost în palat ? întrebă Jerusha. (Zidul limpede al acuzației oficiale o transformă din nou pe față într-o prizonieră). Ca s-o întâlnești pe Regină...

Moon simți schimbarea, și deveni sfidătoare.

— Ca să-l găsesc pe vărul meu ! Îi aruncă iarăși o căutătură lui Tor și încuviință din cap, înroșindu-se la față. Dumneata știi ce... cine sunt eu, nu-i așa, Comandante ? O privi pe Jerusha drept în față.

Polițista încuviință din cap, însă mental continuă să păstreze distanța.

— Știam de multă vreme.

Alături, Tor stătea privind în gol.

— Așa știau toți — în afară de mine, murmură Moon cu amărăciune. Eu am fost ultima care-am aflat.

— Eu încă nu știu, zise Tor.

— Gundhalinu ți-a spus ?

— Nu, Regina.

Sibila își răsuci cu mâna o șuviță de păr iar Jerusha tresări.

— Ai văzut-o ?

— Da, sosi răspunsul, aproape șoptit. Voia să-mpart cu ea... totul. Chiar și pe Sparks. Se înroși din nou în obraji ; de mânie, nu de rușine. Voia să uit că suntem făgăduiți unul altuia, să uit că sunt o Văratică să uit că sunt sibilă. Și când n-am fost de acord să uit toate astea, a încercat să mă ucidă.

Amărăciunea din glasul ei se accentuă. Jerusha se încruntă pe măsură ce propria ei surprindere sporea. Moon se frecă la ochi, balansându-se pe picioare ; polițista își aduse aminte de toate prin care trecuse ea, și

cât de multe dintre acestea le făcuse de dragul lui Gundhalinu.

— Ia loc. Pollux, adu-ne niște ceai.

Jerusha îi făcu semn să plece paznicului de serviciu și puse apoi mâna ușor pe cotul lui Moon, întorcând-o către bancheta întinsă de-a lungul peretelui. Sibila o privi surprinsă ; dar și Comandanta simți un spasm dureros de surpriză. Ascultător, Pollux se îndepărtă de ele. Tor se incluse și ea în invitația de a lua loc, adăugând :

— Polly, adu-mi și mie ceva să-mi fac plinul.

În timp ce se așeza, Jerusha zise :

— Spuneai că Arienrhod a încercat să te ucidă ?

Moon se lăsă să cadă pe scaun, un pic mai departe de ea ; Tor se întinse relaxată la celălalt capăt al băncii.

— Le-a dezvăluit nobililor faptul că sunt sibilă și ei au încercat să m-azvârle în Iad.

Tor se sculă în capul oaselor, rămasă de astă dată fără grai.

— Pe propria ei clonă ? Jerusha simți cum neîncrederea îi slăbește chiar în timp ce pune întrebarea. „Da, asta-i Arienrhod pe care-o cunosc. Fără concurență".

— Eu nu sunt Arienrhod ! Vocea sibilei vibră de forța negării. Eu port doar fața ei, atâta tot. Își trecu o mână în jos, peste chip, cu degetele strânse ca niște gheare, de parcă voia să-l jupoaie, adăugând : Și ea știe acest lucru.

Pollux reveni și împărți ceaiul cu aerul de demnitate tăcută al unui majordom. Jerusha sorbi din cana ei, lăsând fierbințeala lichidului să i se înalțe încet către cap. „Venirea ei aici... ar putea să fie un șiretlic, un alt șiretlic". Totuși nici în ruptul capului nu-și putea imagina ce scop s-ar fi putut ascunde în spatele acestuia.

— Au încercat să te-azvârle în Iad ? o îmboldi Tor să vorbească, holbându-se la gâtul lui Moon. Ce s-a-ntâmplat ?

— Abisul nu era flămând. Moon își băù ceaiul, cu fața străbătută de o emoție ciudată. Tor părea întristată. BZ... Inspectorul Gundhalinu a intrat împreună cu Văraticii și i-a determinat să-mi dea drumul.

— Vrei să spui că prăjina aia care te însoțea era un Albastru veritabil ? întrebă Tor.

— A fost... odată. Jerusha își sprijini de perete capul îngreunat de cască. Sper c-o să fie din nou.

— Întotdeauna numai asta a vrut să fie, spuse simplu Moon. Nu-l lăsa să renunțe, și s-azvârle totul la gunoi. Nu-l lăsa să se învinuiască pentru ceea ce s-a întâmplat. Mai sorbi o înghițitură de ceai.

— Nu-l pot opri s-o facă, rânji Jerusha. Dar voi avea grijă ca nimeni altcineva să nu-l învinuiască. „Pot să-i salvez cariera; dar nu-l pot salva de el însuși... sau de tine". Spune-mi, adăugă ea, când indignarea i se cristaliză în acuzație, pe toți zeii, ce vezi la Starbuck, la autorul acestui genocid sângeros...

— Sparks nu-i Starbuck... nu mai e. Moon așeză cana goală pe bancă lângă ea, zdrăngănind-o un pic la auzul cuvântului „genocid". Și n-a știut niciodată despre **mersi.** Dar tu ai știut.

Își ridică fruntea, iar în ochii ei înțelegerea se transformase deja în suspiciune.

„De la tine". Jerusha își întoarse brusc privirea.

— Da. Prietenul tău Ngenet... mi-a spus adevărul despre ei. „Prietenul meu Ngenet... care a crezut în tine, și care-a avut încredere în mine să-mi spună despre tine". Scutură din cap, încercând să se elibereze de emoțiile amestecate ce-o stăpâneau.

— Ngenet? Moon își frecă din nou ochii. Cred c-ai știut-o mai dinainte. Orice sibil cunoaște adevărul, nu poți nega asta, spuse ea incluzând în această acuzație întreaga Hegemonie. Vrei să-l pedepsești pe Sparks fiindcă a omorât **mersi** pe o proprietate extraplanetară — pentru că te-ai stropit de sânge când ai stat acolo și i-ai privit cum mureau, întinzându-ți mâinile și cerșind apa vieții! Și vrei să mă pedepsești pe mine fiindc-am aflat adevărul — pedepsești lumea mea pentru propria ta greșeală.

Tor asculta cu urechile ciulite, dar Jerusha nu făcu nici o mișcare ca s-o alunge de-acolo. Rămase nemișcată, fără să răspundă; doar cu degetele-i reci atinse emblema Hegemoniei de pe catarama centurii; Moon o privi cu atenție clipe îndelungate. Polițista se încruntă.

— Nu eu fac legile, doar le impun.

În timp ce vorbea, își dori să nu fi rostit toate astea.

Dezamăgirea apăru în ochii lui Moon, dar nu mai insistă asupra argumentului Jerushei.

— Sparks nu-i Starbuck! El n-a fost Starbuck în Vară și nu va mai exista un Starbuck atunci când Iarna nu va mai stăpâni. Arienrhod i-a făcut asta, iar el a lăsat-o doar pentru că... pentru că ea semăna atât de mult cu mine. Sibila își feri uitătura și Jerusha simți o împunsătură de simpatie văzând neașteptata rușine și confuzie a fetei. Își aținti ochii asupra trifoiului tatuat. Sparks a fost cel care mi-a povestit despre complot, continuă Moon, despre complotul Reginei. Venea încoace atunci când ea ne-a prins... nu-i păsa ce a-ți fi făcut — lui, sau mie — atâta timp cât puteați împiedica omorârea semenilor noștri.

— Dacă vrea să compenseze toți acești ultimi cinci ani, atunci asta nu ajunge. Ajunge doar restul vieții pe care-l mai are de trăit. Jerusha simți gustul veninului în vorbele pe care tocmai le rostise.

— Chiar atât de mult îl urăști? întrebă Moon încruntându-se. De ce? Ți-a făcut ceva, vreodată?

— Ascultă, Moon, interveni Tor. Fiecare om din Carbuncle are un motiv să-l urască, fie pe Sparks Dawntreader, fie pe Starbuck. Inclusiv eu.

— Atunci i-ai dat un motiv să te urască.

— Ne-a răsplătit pe toți cu vârf și îndesat, vorbi polițista fără s-o privească în ochi.

Moon se aplecă în față.

— Îi datorezi măcar șansa de a dovedi că nu-i mai aparține Reginei. Știe totul despre planul Sursei... n-ar putea să depună mărturie pentru tine? Știe și alte lucruri despre Sursă, lucruri pe care le-ai putea folosi...

— Ca de exemplu? întrebă Jerusha, cu toate că n-ar fi vrut s-o facă.

— Ce i s-a-ntâmplat fostului Comandant al Poliției? A fost otrăvit, nu-i așa?

— Sursa a făcut asta?

— Din ordinul Reginei, încuviință sibila.

— Zei... o, zei, aș vrea să înregistrez ce-ai spus. „Cu o bandă de rezervă, ca s-o pun în fiecare noapte și să-mi cânte până adorm".

— E de-ajuns ca să renunți la acuzațiile împotriva noastră?

Jerusha își concentră iarăși privirile asupra lui Moon și văzu hotărârea profundă din ochii ei ciudați; pe neașteptate își dădu seama că fusese condusă orbește până

în acest punct al discuţiei — că fata continua să lupte pentru iubitul ei, ca şi pentru propria sa viaţă. „Ai învăţat bine regulile civilizaţiei, fetiţo". Resentimentul i se zbătu undeva în adâncul sufletului, dar muri înainte de a se naşte. Se uită iarăşi la tatuajul lui Moon. „Pe toţi dracii din iad, oare cât am să continui să-i urăsc chipul, când nu există nici o dovadă că a meritat să-l primească la naştere?"

— O să mă laşi să-l aduc aici? întrebă Moon, ridicându-se pe jumătate şi parcă anticipând cedarea poliţistei.

— S-ar putea să nu fie chiar atât de simplu.

Moon se aşeză iarăşi, cu trupul încordat.

— De ce nu?

— Când am aflat că Sparks e Starbuck, am făcut cunoscut acest lucru pretutindeni, în susul şi în josul Străzii. Probabil că Văraticii au aflat deja cine este el. „Şi aş fi o ipocrită dacă n-aş recunoaşte că aşa am vrut să se-ntâmple". Acum nu-l vor mai lăsa să părăsească palatul.

— Am presupus că va fi în siguranţă acolo! Ăsta-i singurul motiv pentru care l-am lăsat la palat! strigă Moon simţindu-se înşelată; feţele tuturor celor din încăpere se întoarseră către ea, privind-o cu atenţie. Brusc ochii fetei se întunecară, precum ferestrele unei case nelocuite. Jerusha se îndepărtă pe nesimţite din calea ei, din calea contaminării. Nu, nu! ţipă Moon, încleştând pumnii. Nu te poţi folosi de el şi să-l laşi să moară! Tot ce-am făcut am făcut pentru el — ştii că ăsta-i motivul pentru care-am venit aici. Nu pentru tine, nu pentru Schimbare... Nu-mi pasă de Schimbare, dacă asta înseamnă că el trebuie să moară! (Vorbele ei sunau ca o ameninţare). Sparks n-o să moară mâine.

— Cineva trebuie să moară, spuse Jerusha stânjenită şi nesigură, încercând să revină la lumea reală. Ştiu că-i iubitul tău, sibilo... dar Schimbarea este mai importantă decât orice vrea sau are nevoie cineva. Ritualul Schimbării este sfânt — dacă Marea Mamă nu-şi primeşte consortul, acolo se va stârni un adevărat iad, creat de mulţimile venite să vadă ritualul. Starbuck trebuie să moară.

— Starbuck trebuie să moară, repetă Moon ca un ecou, sculându-se încet în picioare. Ştiu. Ştiu că trebuie. Îşi duse o mână la cap, cu faţa trasă de durere, parcă luptându-se împotriva unei constrângeri. Nu însă şi Sparks! Comandante! izbucni ea. Se întoarse, cu chipul tot încordat. O să m-ajuţi să-l găsesc pe Primul Secretar Sirus? Mi-a promis, zâmbi ea deodată aproape sardonic, mi-a promis că dacă există ceva ce-ar putea face pentru a-l ajuta pe fiul său, ar face-o. Aşa va fi!

— Pot să iau legătura cu el, încuviinţă Jerusha, dar vreau să ştiu de ce.

— Mai... mai întâi trebuie să văd pe cineva. Moon plecă privirea şi hotărârea i se clătină în mod vizibil. Atunci îţi voi spune ţie, iar tu îi vei putea spune lui. Persefone, unde-i acum Herne?

Tor îşi ridică sprâncenele mirată.

— Presupun că înapoi, la cazinou... Pe toţi zeii, murmură ea cu un fel de uimire în glas, cred că în sfârşit am înţeles şi eu ceva din conversaţia asta. Surâse cu simpatie către Jerusha: Suferă în tăcere, Albastro.

47

Jerusha şedea întinsă pe canapeaua joasă din apartamentul ei din oraş; un picior îi atârna peste margine, sprijinit de podea, „altfel aş putea chiar să plutesc în sus, către tavan". Cu ochii închişi, zâmbi, rememorând evenimentele zilei care tocmai se sfârşise; ascultând doar cu o ureche sărbătoarea zgomotoasă de afară şi încercând să se convingă pe sine însăşi că tot ce se petrecea acolo era numai pentru ea. „Păi, la naiba, măcar jumătate ar trebui să fie". Îşi desfăcu puţin mai mult haina uniformei. Pentru prima dată, n-o dădea jos imediat ce ajungea acasă... pentru prima dată, se simţea minunat că era Albastră şi că era Comandanta Poliţiei.

Dintr-una din celelalte camere, scufundate în beznă, o auzi pe Moon gemând şi oftând în somn. Deşi era la fel de obosită precum fata ce dormea alături, nici ea nu se putea odihni bine în acest loc. Jerusha încă nu reuşise să aţipească, iar o altă zi începuse deja, undeva dincolo de zidurile oraşului ce parcă ţineau timpul în

loc. Toate astea nu mai aveau însă importanță; peste câteva zile urma să părăsească pentru totdeauna planeta. Și pentru prima oară acum n-o deranja să retrăiască la nesfârșit momentele zilei ce trecuse, sau să le anticipeze pe cele ale următoarei. În robotul telefonic exista un mesaj care-o ruga — o ruga, nu-i ordona! — să se întâlnească cu Șeful Justiției și cu membrii Adunării. După ce zdrobise complotul lui Arienrhod și-l capturase pe C'sunh, după ce-i crease Sursei o atmosferă nefavorabilă pe orice planetă ar fi putut el să ajungă... după toate astea, cariera ei în negru și albastru redevenise vie și mulțumitoare și la fel se simțea și ea.

Atunci ce căuta o criminală în camera ei de oaspeți? Oftă. Pe Ticălosul de Luntraș... fata nu era mai criminală decât ea însăși. Și nu avea absolut nimic din Arienrhod. Cui îi păsa că Moon nutrea gânduri de răzvrătire împotriva Hegemoniei? Gundhalinu avusese dreptate — ce le mai putea face odată ce extraplanetarii părăseau planeta? Și, deși nu voia să recunoască nici față de ea însăși, amintirea **mersilor** și a spuselor fetei despre pedeapsă și vinovăție continua s-o roadă precum un ulcer. Pentru că era adevărat — întru totul, și nu mai putea fi niciodată capabilă să nege acest fapt, sau ipocrizia guvernului pe care-l servea. „Ee, la dracu', ce guvern a fost vreodată perfect?" O oprise pe Arienrhod, și se putea autoconvinge că închizând ochii în privința lui Moon își liniștea conștiința în ceea ce privea viitorul Tiamatului. Putea chiar să-l elibereze pe Sparks, lăsându-l să fie necazul lui Moon, dacă depunea mărturia de care avea nevoie. Iar dacă îi dădea drumul, conștiința ei trebuia să fie pentru totdeauna împăcată... Totuși știa că nu va fi așa. Văzuse prea multe lucruri pe care n-ar fi trebuit să le vadă aici, și prea mulți oameni pe care încercase să-i categorisească se strecuraseră în afara restricțiilor ei psihologice, înfrângându-i rezistența. „Unii dintre cei mai buni prieteni ai mei sunt infractori."

Zâmbi cu durere, chinuită de un neașteptat regret. „Miroe... adio, Miroe" Nu mai auzise de el din acea ultimă zi blestemată de moarte, când stătuseră laolaltă pe plaja însângerată... Totuși acela nu poate fi numit un rămas-bun. Nu amintirea acelei scene" Se ridică în capul oaselor pe canapea, scuturând păienjenișul amintirilor. „Nu... Pot să-i spun c-am găsit-o pe Moon, că este-n siguranță acum, și, că Arienrhod o să plătească". Oa, trebuia să-l sune imediat, cât mai avea vreme, până ce ei nu întrerupeau comunicațiile, înainte de a fi prea târziu. „Sună-l, Jerusha, și spune-i... rămas-bun".

Se sculă de pe canapea și oarecum rigidă, traversă camera până la telefon, simțind niște tulburări neașteptate în stomac, de parcă înghițise câțiva fluturi. Formă numărul cu hotărâre, blestemând printre dinți accesul de nervozitate adolescentină.

— Alo? Aici Plantația Ngenet.

Niciodată vocea de la celălalt capăt al firului nu se auzise atât de limpede ca acum. Era glasul unei femei iar Jerusha simți cum răceala se strecoară și în tonul ei:

— La telefon, Comandanta PalaThion. Aș dori să vorbesc cu Ngenet.

— Îmi pare rău, Comandante, dar e plecat.

— Plecat? Unde-a plecat? „La naiba, doar n-o face contrabandă acum!"

— N-a spus unde, Comandante. Vocea femeii suna mai mult stânjenită decât conspirativă. În ultima vreme a avut multe treburi pe cap — ne-am pregătit toți pentru Schimbare. A plecat cu barca de câteva zile. N-a spus nimănui motivul.

— Înțeleg, expiră lent Jerusha.

— Aveți vreun mesaj de transmis?

— Da. Trei lucruri: Moon este în siguranță. Arienrhod va plăti. Și mai ziceți-i că eu... ziceți-i că-mi iau rămas bun.

Femeia repetă cu atenție mesajul.

— Îi voi spune. Iar dumneavoastră, Comandante, vă urez călătorie plăcută.

Jerusha plecă ochii, ușurată că nu i se putea vedea chipul.

— Vă mulțumesc. Și vă doresc să aveți noroc.

Închise telefonul și se întoarse — văzu scoica pe masa altar de lângă ușă, acolo unde stătuse mereu, cu ghimpii săi sparți ca o tăcută mărturie a celea ce fusese, și a ceea ce nu reușise să fie. „E mai bine-așa... e mai bine că n-a fost acolo". Deodată își simți ochii fierbinți și înlăcrimați; nu mai clipi până când nu secă izvorul lacrimilor, astfel ca nici una să nu-i scape de sub control.

Cu un efort de voință, reuși să schimbe subiectul și reveni la telefon. Gundhalinu... trebuia oare iar să-ntrebe de el? Sunase deja de două ori la centrul medical al orașului, și i se spusese același lucru : că el delira, și nu era apt de conversații. Medicii se întrebau cum de mai izutise să se țină pe picioare, în starea în care se afla, așa bolnav cum era ; dar nu considerau că boala îl va ucide. „Liniștitor". Făcu o grimasă, sprijinindu-se de perete. Bine, poate că după ce se va întoarce de la întâlnirea cu Șeful Justiției... Da, și-atunci îi va spune totul. Între timp ar fi fost mai bine să se ducă la cartierul general al poliției, înainte să vină vremea pentru audiență.

Scoase din buzunar un pachet de iestas și intră în baie ca să se spele și să se schimbe. Moon continua să doarmă; epuizarea o eliberase de principala ei spaimă: dacă Sirus va reuși sau nu să-l scoată pe Sparks din palat. Jerusha tot nu putea crede că într-adevăr Primul Secretar al Adunării Hegemonice fusese de acord să încerce să facă ceva, chiar dacă Sparks Dawntreader era fiul lui — un fiu pe care nu-l văzuse niciodată, și despre care nici măcar nu putea să fie sigur că-i aparține. Totuși fusese de acord să vorbească cu Moon, și plecase dispus să-ncerce.

Mult mai inexplicabil pentru polițistă era modul în care Moon reușise să-l convingă pe schilodul de barman Kharemoughi din localul lui Persefone să-i ia locul lui Sparks. O, zei, fata asta abia dacă stătuse două zile în oraș ! Dacă într-adevăr credea că magnetismul personal al sibilei era îndeajuns ca să-i determine pe bărbați să moară pentru ea, atunci avea s-o închidă cât ai clipi din ochi... Totuși în conversațiile dintre Moon și cei doi bărbați existaseră niște curenți subterani care îi spuseseră că plecarea lui Herne nu era legată doar de felul în care el se uitase la sibilă... și o singură privire aruncată picioarelor lui îi dăduse un motiv destul de serios. După părerea ei Herne arăta ca un om de care Hegemonia se putea lipsi foarte bine ; nu pusese întrebări, de teamă să nu primească un răspuns care să nu-i fie pe plac.

Jerusha auzi pe cineva mișcându-se în camera de alături, și privind pe lângă ușa refinisată o văzu pe Moon în hol, împleticindu-se ca prin ceață.

— Ar fi mai bine să te-ntorci în pat, sibilo. Timpul trece mai iute când nu stai să-l măsori. Indiferent de rezultatul acțiunii sale, Sirus n-o să revină așa curând.

— Știu. Moon se frecă pe fața somnoroasă și clătină din cap. Trebuie însă să fiu gata dacă vreau să alerg în cursă.

Își ridică fruntea și ochii ei nu erau deloc împăienjeniți de somn. Jerusha clipi.

— Cursa Reginei Verii ? Tu ?

Moon aprobă din cap, provocând-o parcă să-ncerce s-o oprească.

— Trebuie. Am venit aici ca să câștig cursa.

Jerusha se simțea de parcă cineva își bătea joc de ea.

— Credeam c-ai venit după vărul tău Sparks.

— Chiar așa. Moon își coborî privirea. M-a mințit. Nu m-a trimis aici ca să-l salvez ; s-a folosit doar de el, ca să mă facă să-i urmez planurile. Dar nu mă poate opri în nici un fel să-ncerc să-l salvez... Și nici el nu-i poate opri să mă facă Regină.

„Vine Mileniul". Jerusha respiră cu o ușurare nerostită și simți cum i se stârnește mila. „O, zei, e adevărat... sibilii sunt un pic nebuni. În definitiv, nici nu-i de mirare că Arienrhod n-a vrut-o".

— Apreciez că ești sinceră cu mine în legătură cu asta. Își trase pe pielea umedă o haină curată, și-o încheie până sus. N-am să te opresc dac-o să vrei să-ncerci. „Dar dacă câștigi, să nu mi te plângi ; nu vreau să știu."

48

Moon n-ar fi crezut că e posibil să degajezi un spațiu mai lung decât propriul tău braț și să-l păstrezi liber pentru mai mult de-o clipă în nisipul acela mișcător al mulțimilor prezente la Festival. Cumva însă ordinea fusese creată tocmai din haos ; undeva, în superentitatea aparent fără formă a Festivalului, exista o structură subterană. De-a lungul întinderilor superioare ale Străzii fusese eliberată o pistă, lungă de un kilometru și jumătate ce ducea la palat, iar spectatorii înflăcărați mărgineau acest drum întocmai ca și zidurile clădirilor elegante dinapoia lor. Majoritatea celor care dețineau un loc de vizionare îl ocupaseră de câteva ore, iar Albaștrii ce treceau întâmplător prin fața lor în timpul patrulărilor în

sus și în jos n-avuseseră prea multe necazuri la păstrarea ordinii. Spectatorii se aflau aici ca să urmărească începutul sfârșitului, prima dintre străvechile ceremonii ale Schimbării : cursa de alergare ce avea să rărească rândurile numeroaselor femei ce veniseră să concureze pentru câștigarea măștii Reginei Verii.

Moon ieșise în Stradă imediat ce începuse să se formeze nucleul de femei Văratice în jurul unei Senioare din familia Goodventure, care purta în ea sângele ultimului neam de pe Tiamat coborâtor din Regine ale Verii. Membrelor acelei familii le era interzis să devină Regine la această Schimbare, bucurându-se în schimb de onoranta responsabilitate de a veghea la păstrarea și ducerea la bun sfârșit a ritualurilor. Dintr-unul din sacii purtați de ele, Moon scoase o panglică colorată ca să și-o lege în jurul capului — panglica ce-i acorda locul : în fața, la mijlocul sau la coada plutonului ce lua startul în cursă. Banda pe care o trase ea era verde, aidoma mării : culoarea care-o așeza în frunte, înaintea cafeniului simbolizând pământul, sau albastrului ce reprezenta cerul. Își legă panglica pe frunte ; chipul sibilei era palid, lipsit de expresie, în contrast cu triumful și dezamăgirea ce se citea pe fețele din jur. Bineînțeles că fusese verde... cum ar fi putut să nu fie așa ? În curând însă o încordare născută din nesiguranță, puse stăpânire pe ea, strângând-o precum niște tentacule ; ca să scape de acest sentiment, înaintă către partea din față a mulțimii de alergătoare.

Se uită în jurul ei în timp ce se strădui să-și mențină echilibrul în gloata ce se-mpingea în toate părțile, în masa de panglici colorate și de fețe înfocate de Văratice... în mulțimea de străine. Majoritatea femeilor care veniseră la Festival cu intenția de a alerga în cursa de alegere a Reginei Verii își aduseseră cu ele straiele de sărbătoare tradiționale : cămăși și pantaloni din lână moale, vopsite în verde marin, sau în verde văratic, întru mulțumirea Doamnei. Hainele erau împodobite cu modele complicate făcute din scoici, mărgele și alte fleacuri de-ale negustorilor, cu panglici pe care atârnau fetișuri ale totemurilor familiale. Moon purta tunica de nomad pe care o recuperase din cazinoul Persefonei, singurul articol de îmbrăcăminte care-i aparținea ; culoarea țipătoare a acesteia era la fel de străină ca și ea acolo, printre oamenii care fuseseră odată poporul ei. Își acoperise părul cu o

eșarfă, ca să-și ascundă asemănarea cu Regina. Unele dintre Văratice îi puseseră sub semnul întrebării dreptul de participare la cursă pentru că nu purta nici un totem sau vreo altă dovadă că ar fi fost una dintre ele. Atunci le arătase gâtul și ele se retrăseseră imediat. Simți ironia faptului că tocmai azi purta haine de Iernatică, și nu pe cele pe care ar fi trebuit să le-mbrace de drept ; totuși, cumva, costumul acesta îi era dureros de potrivit

Nu văzuse pe nimeni cunoscut, nici printre alergătoare, nici în mulțimea spectatorilor din jur. Și deși știa că nu trebuia să se aștepte să găsească pe cineva din Neith sau din cele câteva insule vecine tocmai aici, printre sutele și miile de oameni care umpleau orașul, sibila continuă să caute ca până la urmă să fie dezamăgită. Imaginile, sunetele și mirosurile căminului ei o înconjurau aici, însă bunica era prea bătrână ca să facă aceasă călătorie, iar mama ei... „Festivalurile sunt pentru cei tineri" îi spusese odată dânsa, cu mândrie și plină de dor, „care nu au bărci de întreținut și guri de hrănit. Eu am avut Festivalul meu — și în fiecare zi privesc cu drag amintirea prețioasă pe care-o am de la el". Brațele ei se strânseră în jurul umerilor fiicei sale, sprijinindu-o pe puntea în ruliu...

Un strigăt de durere scăpă de pe buzele lui Moon, când înțelese în sfârșit cumplitul adevăr ascuns în amintirea mamei sale.. Femeia de lângă ea își ceru scuze și se îndepărtă nervoasă. Moon își coborî privirea și în aceeași clipă în jurul său se deschise iarăși spațiul sibil pe jumătate înfricoșător ; și deodată se simți bucuroasă că maică-sa nu venise, că n-avea s-o vadă alergând în cursă, indiferent care urma să fie rezultatul. Mama ei și Buni trebuiau de-acum să creadă despre ea c-a murit, și la fel și despre Sparks ; poate că era mai bine astfel. Vremea doliului trebuia să fi trecut de mult.

Oare era bine să le tăinuiască permanent adevărul, sau să-i fie întotdeauna teamă că odată ce vor cunoaște o părticică din el vor afla și întregul, teribilul adevăr despre copiii lor ? Își înghiți mâhnirea, înăbușind-o, și-și întoarse iarăși privirile către lumea exterioară.

Ea nu era copilul mamei sale... și nici al lui Arienrhod, „Atunci ce caut eu aici ? Se uită în jur cuprinsă de un brusc acces de neîncredere. Era singura sibilă pe care-o văzuse aici. Singura sibilă printre atâtea Văratice care voiau să concureze ? Oare în venele ei curgea într-ade-

văr ambiția Reginei, oare asta o făcea să dorească să ajungă ea însăși regină? „Nu, eu n-am cerut asta! Trebuie să fie o schimbare; eu sunt doar un receptacul. Își strânse pumnii pe măsură ce repeta jurământul. Poate că nici o altă sibilă nu alerga în cursă pentru că pur și simplu nici una nu cunoștea adevărul.

„Nici un sibil nu-l știe". Putea citi pe fețele de lângă ea spectrul larg de motive și intensitatea dorinței care le aduseseră aici pe alergătoare: unele erau flămânde după putere deși puterea unei Regine a Verii fusese întotdeauna mai mult rituală decât laică), unele pentru onoare, iar altele pentru viața ușoară în postura de venerată ca fiind întruchiparea Doamnei; unele veniseră pur și simplu pentru bucuria curată a întrecerii, ce constituia o parte a sărbătorii lor, lipsite de vreun interes pentru câștigarea sau pierderea cursei. „Și, cu excepția mea, nici una nu știe de ce are importanță acest lucru".

Își ținu pumnii încleștați pe măsură ce încordarea se tensiona tot mai puternic în interiorul ei și înaintă până ce putu să vadă panglica îngreunată care marca linia de start a cursei. Senioara Goodventure striga, cerând liniștea și anunțând regulile întrecerii. Moon nu trebuia să câștige această alergare, ci doar să se numere printre primele treizeci și trei de sfinte — cursa nu era lungă, oferind șanse de câștig și celor mai puțin puternice. Însă înapoia ei se găseau vreo sută de femei, apoi alte două sute mai încolo... nici măcar nu putea să le vadă pe toate din locul în care stătea.

Vocea Senioarei le chemă la linia de start și Moon simți cum conștiința de sine îi slăbește, purtată înainte de valul de trupuri. Printr-un spațiu găsit între capete și brațe, zări fragila pânză care ținea în loc mareea de alergătoare — și-o văzu căzând la un semnal. Masa participantelor la întrecere se năpusti, împingând-o și pe ea în față, incapabilă să opună rezistență înaintării chiar dacă ar fi vrut; și cursa pentru alegerea Reginei Verii începu.

Pe prima sută de metri, pluti aproape dusă pe sus de val, concentrându-se doar pentru a se menține pe picioare; după aceea, nodul de trupuri începu să se dezlege. Pe măsură ce spațiile dintre femei se lărgeau, Moon reuși să-și facă loc mai în față, nu întotdeauna cu ușurință,

simțind cum coatele lor îi stâlceau coastele drept pedeapsă. Nu-și putea da seama cât de multe erau înaintea ei în câmpul mișcător; putea doar să se strecoare, să alerge cu viteză maximă și să-cerce să lase în urmă atâtea pe câte puteau depăși picioarele ei.

Un kilometru și jumătate nu însemna nimic; aproape că nici nu reușea să-i accelereze bătăile inimii, pe vremea când alerga cu Sparks de-a lungul nesfârșitelor plaje strălucitoare din Neith... Acum însă trebuia să fugă în susul dealului, pe pavajul dur, nu pe nisipul moale... Înainte de a ajunge măcar la jumătatea drumului, răsuflarea îi șuiera în gâtlej, iar trupul îi protesta la fiecare pas. Încercă să-și aducă aminte câtă vreme se scursese cu adevărat de când alergase pe plajele scânteietoare; nu izbutea nici măcar să-și amintească cât timp trecuse de când nu mai mâncase pe săturate sau nu mai dormise cât trebuia. „Blestematul ăsta de Carbuncle!" În fața sa se aflau doar vreo zece-douăsprezece femei, dar se distanțau treptat-treptat. Altele din spate începuseră să se apropie de sibilă și s-o depășească. Văzu cu groază că una din ele purta o panglică maro, nu verde — al doilea grup de alergătoare îl ajunsese pe primul; și Moon începu să se împleticească, pe măsură ce mintea încetă să-i mai conducă picioarele obosite.

Două treimi de cursă, trei sferturi, și tot mai multe femei treceau în fiece clipă pe lângă ea; în față avea pe puțin treizeci de concurente, iar sub o coastă i se pusese un junghi ce-i tăia respirația. „Ele mă depășesc... și nu știu, nici măcar nu au habar după ce aleargă!" Adunându-și ultimele puteri, văzu linia sosirii trecând pe lângă ea; și-și anulă orice senzații până ce simți sub picioare dalele de piatră albă din curtea palatului Iarnă, iar pe umeri îi căzu penultima ghirlandă dintre cele destinate câștigătoarelor.

Râzând, gâfâind, amețită de oboseală, fu înghițită de extazul mulțimii care așteptase terminarea cursei și, într-o atmosferă de veselie, fu felicitată prin strângeri de mâini, sărutări și lacrimi. Trecu printre spectatori și se duse să-și ocupe locul în cercul câștigătoarelor care se forma în centrul curții. Privind îndărăt, auzi și-apoi văzu grupul de muzicanți îmbrăcați în alb, drapați cu ghirlande asemănătoare celei de pe umerii ei, și pur-

tând pălării negre ca niște hornuri, împodobite cu coame din totemuri Iernatice. În spatele lor venea o procesiune de Văratici — mai mulți membri ai familiei Goodventure, purtând un baldachin din plasă ornamentală țesută cu scoici și ramuri înverzite, ținut în sus pe vâsle delicat cioplite cu imagini fantastice de creaturi marine.

Sub baldachin se afla masca Reginei Verii. Moon auzi suspinele și strigătele de admirație străbătând mulțimea precum o pală de vânt; simți că și ea începe să se minuneze iarăși la vederea frumuseții măștii... „și a puterii sale, fața Schimbării". Privirea ei se îndreptă către cea care ducea masca și, recunoscând-o, tresări: Fate Ravenglass. Cercul se deschise pentru a-i permite lui Fate să pășească în interiorul lui; restul procesiunii formă un alt inel, circumscriindu-l pe primul.

Senioara Goodventure se înclină în fața fabricantei de măști, sau poate în fața forței creației sale artistice.

— Iarna încoronează Vara și începe schimbarea. Fie ca Doamna să te-ajute s-alegi cu înțelepciune — pentru noi, ca și pentru voi.

Rămase senină, încrezătoare în judecata Doamnei.

— Așa să fie.

Fate se înclină și ea; roba ei în întregime albă, era acoperită de razele soarelui ce atârna până la pământ ale măștii ce-o purta în brațe.

„Doamna va alege..." De ce oare fusese luată Fate Ravenglass ca reprezentantă a Ei, dacă nu pentru a alege la rândul său singura față, singura inimă și singura minte din spatele acestui chip care cunoștea toate secretele acestei lumi știute de ea? „Fate însă e aproape oarbă". Putea ea măcar să distingă o față dintre celelalte? Cum putea să știe?

Senioara Goodventure începu să se legene de pe-un picior pe celălalt; plasa dantelată țesută cu mărgele care-i acoperea îmbrăcămintea zornăia și răsuna. Femeia porni să cânte străvechea invocație de sărbătoare, iar cercul de câștigătoare ale alergării se roti încetișor, cu pași încrucișați, trăgând-o și pe Moon. Cuvintele și răspunsurile litaniei îi veniră pe buze cu ușurință, aproape ca în transă; erau adânc înrădăcinate în memoria ei, strâns legate în jurul celor mai vechi amintiri și imagini ale sibilei. Ca și majoritatea cântecelor sfinte, rugăciunea respectivă nu avea rime, întrucât limba din care fusese odată modelată își pierduse de-a lungul anilor propria-i formă; melodia sa răsuna straniu pentru Moon. Cântă împreună cu celelalte femei, totuși o parte din mintea ei rămase distantă, observând splendoarea în care se abandonaseră încrezătoare celelalte: acea parte a minții care nu mai era așa de sigură că Fate o va alege pe ea, oarbă, fără nici un ajutor. „Oare mintea sibilă controlează cu adevărat tot ce se petrece aici? Mă răsucește în direcțiile dorite de ea — dar poate ajunge dincolo de mâna mea, poate cu adevărat să miște ceva care nu este legat cu sforile ei?"

> ...Cine ne-alăptează la pieptul Său
> Și face din trupul Ei mormântul nostru?
> **Doamna ne dă tot ce avem nevoie.**
> **Noi îi dăruim tot ce putem**

Moon o văzu pe Fate începând să se deplaseze încet în sensul invers rotirii cercului, purtând masca în brațe, cu chipul concentrat, dar lipsit de expresie. „N-o să mă recunoască".

> Cine umple plasele și iazurile și pântecele noastre,
> Cine umple inimile noastre de mâhnire?
> **Doamna ne dă tot ce avem nevoie,**
> **Și ne cere tot ce avem.**

Moon își mușcă buza, împotrivindu-se panicii, nedorind să audă mai mult, luptând împotriva impulsului de a striga: „Aici, sunt aici!" Dorind să creadă că totul era predestinat, dar nemaifiind sigură de acest lucru. Nu putea lăsa alegerea la voia întâmplării — nu după ce ajunsese atât de departe și văzuse atât de multe. „Trebuie să mă aleagă. Dar cum oare?"

> Ale cui binecuvântări fac cerul să plângă,
> Al cui blestem amestecă marea cu văzduhul?
> **Doamna ne dă tot ce avem nevoie,**
> **Și ne face ceea ce suntem.**

Memoria sibilei sări mai înainte, la următorul vers, iar cele două niveluri ale conștiinței sale fuzionară: „Introducere de date!"

> Cine-o cunoaște pe aleasa Ei,
> Sau care-i va fi soarta?

Refrenul se stinse când Moon se prăbuși în abisul Transferului, și-apoi reveni cu o intensitate atât de neașteptată încât o asurzi. Din cauza șocului se simți clătinându-se și încercă să deschidă ochii. Erau însă deschiși, totuși lumea pe care o vedea abia dacă era mai strălucitoare decât lumina lunii, având marginile estompate și vagi. Celelalte simțuri îi alimentau percepția într-un mod cu totul disproporționat... pentru că era oarbă ! În următoarea secundă traversă groaza și înțelese că ea era acum... Fate Ravenglass. Și că undeva, în acel cerc vag întrezărit de siluete mișcându-se pe lângă corpul ei nemișcat se afla cea care trebuia să fie prinsă la celălalt pol al Transferului...

Privi figurile neclare perindându-se necontenit pe lângă ea, întrebându-se oare ce va descoperi dacă va fi capabilă să găsească ce anume căpăta formă. Atunci reuși să distingă mica siluetă care se împleticea printre cele din cerc, sprijinită, pe jumătate purtată pe sus de brațele femeilor ce o flancau : ea însăși... se vedea acolo pe ea însăși. Iar Fate Ravenglass îi întoarse privirea prin ochii ei ; fiecare din ele văzându-și propriul chip și știind că ele... Pe neașteptate simți cum corpul de împrumut se poate mișca și înaintă nestingherită, către trupul ei adevărat, întinzându-i masca. Pe măsură ce se apropia de ea însăși, zări în sfârșit că era într-adevăr fața ei. Aceasta privi de la mască la Fate, uluită și cu o fascinație lipsită de cuvinte. Ridică atunci masca cu mâinile tremurânde ale lui Fate, și se simți iarăși tulburată de frumusețea ei, când o așeză pe proprii ei umeri.

După ce masca își ocupă locul, se simți smulsă și purtată iarăși peste abisul Transferului, în propria ei minte, și-și auzi țipătul scos la încheierea transei. Privind prin găurile pentru ochi ale măștii, o văzu pe Fate, rămasă amețită în fața sa și auzi urletul de triumf al mulțimii. Însă tot ce avea să-și amintească din acele clipe a fost imaginea lui Fate pipăindu-și chipul care redevenise al ei :

— Fața mea... mi-am văzut fața. Și masca Reginei Verii...

Mulțimea începu să se strângă în jurul lor, sfărâmând cercul fragil al brațelor, îndepărtându-le pe can-

didate. Sprijinul lui Moon încetă când ea își recăpătă echilibrul ; întinse brațul și apucă mâinile lui Fate, ținând-o strâns, privind-o drept în față.

— Fate... s-a întâmplat, murmură ea. Sunt Regina Verii !

— Da. Da, știu. Oarba clătină din cap ; lacrimile îi aruncau lumini în ochii întunecați. Așa a fost menit să se-ntâmple. Așa a fost. Și cred că trebuie să fi fost prima oară când două sibile au privit prin ochii celeilalte, și fiecare s-a văzut pe ea însăși... Cu un aer distrat, își netezi gulerul din pene albe. Ca Regină vei fi tot ceea ce am dorit eu să fie această mască.

Pe neașteptate Moon își simți inima strânsă de o mână grea.

— Dar nu singură. Voi avea nevoie de ajutor. Voi avea nevoie de oameni în care poporul meu să poată avea încredere... și poporul tău de asemenea. O să mă ajuți ?

Gulerul din pene foșni la gestul aprobator al lui Fate.

— Am nevoie de o nouă carieră. Voi face cu bucurie tot ce voi putea, ca să dau o mână de ajutor. Moon... Maiestate.

Baldachinul își proiecta umbra deasupra lor, iar Senioara Goodventure apăru între ele afișând o bucurie plină de solemnitate.

— Doamnă ! Celelalte membre ale familiei Goodventure făcură plecăciuni în jurul ei. Îndatoririle Voastre de astăzi sunt trei : Să mergeți printre oameni și să le arătați c-a început Noaptea Măștii. Să fiți lipsită de griji. Să vă-nveseliți. Iar îndatoririle Voastre de mâine sunt trei : Să coborâți la docuri când zorile se vor ivi dincolo de ziduri. Să jertfiți Iarna Mării. Să cârmuiți în locul ei așa după cum e dorința Doamnei.

„Să jertfesc Iarna Mării". Moon privi către palat.

— În... înțeleg.

— Atunci veniți cu noi, și lăsați poporul să vă vadă. Până mâine toți suntem între două lumi, între Iarnă și Vară, între trecut și viitor. Iar dumneavoastră sunteți Vestitoarea. Îi făcu semn lui Moon să intre sub baldachinul ce aștepta alături.

— Fate, o să vii și tu ?

— O, da, am să fiu lângă tine, surâse Fate. Asta poate fi ultima dată când voi avea șansa să-mi văd tovarășii oameni în deplinătatea gloriei lor, și vreau să mă folosesc din plin de această ocazie. Își atinse ochiul artificial cu vârfurile degetelor, într-un gest aproape drăgăstos. -Toate măștile mele, munca de o viață întreagă, vor înflori și se vor ofili în această unică noapte... și în curând vederea mea se va duce în mare odată cu restul cadourilor Iernaticilor, bune și rele la un loc.

— Nu! scutură din cap Moon. Îți jur, Fate... asta va fi o Schimbare adevărată! Mulțimea începu să se-nghesuie între cele două, despărțindu-le.

— Moon... cum a rămas cu Sparks? strigă Fate peste spațiul care se lărgea continuu între ele.

Fata întinse inutil mâna, pierzând controlul, pierdută în mulțime.

— Nu știu! Nu știu... Mâini puternice o ridicară așezând-o într-o litieră împodobită cu ghirlande și, cu baldachinul deasupra ei, fu purtată pe sus, coborând apoi pe Stradă, precum o frunză învârtindu-se pe valuri.

De pretutindeni vedea apărând măști, pe măsură ce cheflii își ascundeau fețele, lepădându-și propriile identități; devenind imaginile fanteziei lor, așa cum o făcuse și Regina Verii — așa cum făcuse și ea. În seara asta nu va mai exista Iernatici ori Văratici, extraplanetari sau băștinași, corect sau greșit. Peste tot înfloreau costume, cânta muzica, fețe mascate râdeau, cântau și ovaționau Regina. Peste tot, oamenii o urmau în preajma litierei, oferindu-i mâncare, băuturi, daruri, sau pur și simplu atingând-o ca să le poarte noroc. Astăzi, în seara asta, era obligația ei să fie veselul fluturaș, simbolul bucuriei trecătoare a vieții; pentru că de-abia mâine avea să înceapă să conducă, iar lumea să devină din nou adevărată...

Se simțea recunoscătoare măștii pe care-o purta fiindcă simboliza toate acele lucruri pentru oameni, permițându-i să ascundă adevărul că ori de câte ori se lăsa furată de prezent, timpul sărea înainte, îndepărtându-se de ea, iar ziua de mâine îi fura râsul. Pentru că dacă planul ei eșuase, dacă Sirus o părăsise, mâine urma să rostească cuvintele și să dea semnalul din postura de Regină a Verii iar Sparks avea să se înece...

49

„Deci, oricât ar părea de ciudat, ea crede că urmează să fie aleasă Regină a Verii. Aude voci care-i spun că va câștiga". Jerusha pășea încet prin tăcerea anticamerei Șefului Justiției, prea nervoasă ca să șadă liniștită pe vreuna din jalnicele piese de mobilier abandonate. „Împotriva sorților de izbândă atât de mici? Nu, Jerusha, universul nu dă doi bani pe ceea ce crede ea... sau tu, sau oricare altul. Nu are importanță".

În această încăpere străveche și pustie, nu mai exista nimic care să-i distragă atenția de la gândurile sale în afară de negativele estompate ale locurilor unde fuseseră odată lucrurile care acum dispăruseră. Altele însă, și alți oameni, urmau să le ia locul când Schimbarea avea să se abată iarăși asupra îndurătorului Carbuncle. „Lucrurile se schimbă permanent; dar cât anume este realitate? Oare există vreo alegere, indiferent cât de importantă pare, făcută de oricare dintre noi, care să poată produce cu adevărat o modificare în mai marea schemă a lucrurilor?" Trecând pe lângă fereastră, își văzu reflecția suprapusă peste imaginea orașului aflat în plină metamorfoză, și o studie în tăcere.

— Comandante PalaThion. Mă bucur că ai putut să vii. Știu cât de ocupată ești.

Hovanesse, Șeful Justiției, stătea în pragul ușii, cu mâna ridicată într-un gest politicos de bun-venit și Jerusha reuși să uite faptul că fusese ținută în picioare mult timp peste ora întâlnirii menționată în invitație. Îl salută.

— Nu sunt niciodată prea ocupată când e vorba de bunăstarea Hegemoniei, domnule judecător. „Sau de a mea. Sau să văd un bărbat înghițindu-și vorbele..."

Îi atinse mâna, politicoasă, iar el îi făcu semn s-o ia înainte și să intre în cameră. Era o odaie destinată întrunirilor, cu o masă lungă în mijloc, alcătuită din mai multe măsuțe, pe care se aflau terminale portabile. În jurul ei ședeau intercalați funcționarii din obișnuita grupare a Hegemoniei locale, pe care femeia ajunsese să-i cunoască și să-i deteste, și membrii activi ai Adunării, cei mai mulți necunoscuți Jerushei. Bănui că prezentaseră ultimele rapoarte obligatorii asupra tuturor

aspectelor imaginabile ale șederii lor pe Tiamat. Chiar și de pe o planetă subpopulată și slab dezvoltată ca aceasta, procesul plecării era extrem de complex. Cele câteva fețe de Kharemoughi pe care le putu vedea mai clar păreau plictisite. „Slavă zeilor că sunt doar o Albastră și nu o funcționară din administrație". Își aminti că de când devenise Comandantă nu mai avusese vreme de altceva. „Dar ieri am fost din nou un adevărat ofițer de poliție".

Rămase în picioare ascultând răpăitul aplauzelor lor, al palmelor bătute pe suprafața mesei, absorbind prin toți porii aprecierea și comparând-o mental cu cea la care se așteptase până ieri. Majoritatea funcționarilor numiți în posturi pe Tiamat proveneau din aceeași parte a planetei Portul Nou, ca dealtfel și cei mai mulți dintre polițiști; Hegemonia înțelesese că omogenitatea culturală determina o eficiență sporită în activitate. Iar măcar astăzi faptul că Jerusha făcea parte dintre ei și era încărcată de onoruri în prezența unor Kharemoughi părea să cântărească mai greu decât amănuntul că aparținea sexului slab. Se înclină cu demnitate, mulțumindu-le pentru primire și se așeză pe scaunul desperecheat din capătul apropiat al mesei.

— Așa cum sunt sigur că ați auzit cu toții de-acum, spuse Șeful Justiției stând în picioare lângă scaunul său, Comandanta PalaThion a descoperit, și practic a zădărnicit în ultimul moment, planul Reginei Zăpezii de pe Tiamat de a-și menține puterea...

Jerusha ascultă atentă raportul, savurând fiecare adjectiv măgulitor întocmai ca pe mireasma unor plante rare. „O, zei, aș putea să mă obișnuiesc cu asta". Chiar dacă Hovanesse însuși era Kharemoughi, se simțea conștient că, din postura lui de Șef al Justiției, reflecta astăzi gloria ei și o risipea din plin în toate părțile. Sorbea deseori dintr-o cupă transparentă; Jerusha se întrebă dacă era cu adevărat apă, sau ceva care să-i amorțească durerea pricinuită de complimentele pe care i le adresa.

— ...Deși, așa cum cunoaștem majoritatea dintre noi, au existat și unele... controverse în legătură cu numirea unei femei în postul de Comandant al Poliției, eu cred că s-a dovedit capabilă să se ridice la nivelul acestei funcții de răspundere. Mă îndoiesc că cel ales inițial de

noi pentru acest post, Inspectorul Șef Mantagnes, ar fi putut rezolva mai bine situația dacă funcțiile lor ar fi fost inversate.

„Asta-i al naibii de sigur". Jerusha își coborî privirile într-un gest de falsă modestie, ascunzându-și cu greu satisfacția din surâs.

— Mi-am făcut doar datoria, domnule președinte, așa cum am încercat de la bun început. „Și aș putea să adaug : fără nici un ajutor din partea ta". Își mușcă limba.

— Cu toate acestea, Comandante, rosti cu emfază unul dintre membrii Adunării, îți vei încheia serviciul aici cu o citare a meritelor în dosarul dumitale. Faci onoare lumii și sexului dumitale. (Unul sau doi din semenii ei de pe Portul Nou tușiră auzind aceste cuvinte). Asta arată încă o dată că nici o lume, rasă, sau sex, nu are monopolul complet al inteligenței. Toți pot și trebuie să contribuie la mai marea bunăstare a Hegemoniei, dacă nu în mod egal, măcar pe măsura propriilor lor capacități individuale...

— Cine dracu-i mâzgălește lozincile astea din căpățână ? bombăni acru Directorul Sănătății Publice.

— Nu știu, murmură femeia, cu mâna la gură, dar e dovada vie a faptului că chiar dacă trăiești mai multe secole, nu-nseamnă că ai învățat mai multe.

Își văzu interlocutorul strâmbându-se și dându-și ochii peste cap într-o clipă de încuviințare camaraderească.

— Dorești să spui câteva cuvinte, Comandante ?

Jerusha tresări, apoi își dădu seama că bărbatul, membru al Adunării, nici măcar nu fusese conștient că mai vorbise și altcineva în afară de el. „Zei, nu mă lăsați să mă bâlbâi !"

— Vă mulțumesc, domnule. De fapt n-am venit aici cu gândul să țin un discurs, și efectiv nu am nici timp. „Deși, ia stați puțin". Dar de vreme ce tot vă aflați aici și mă ascultați, poate că există o problemă destul de importantă ca să ne petrecem timpul discutând-o. Se ridică în picioare, sprijinindu-se de tăblia ușor neregulată a mesei. Acum câteva săptămâni mi s-a pus o întrebare foarte tulburătoare : o întrebare despre **mersi** — creaturile tiamatane de la care colectăm apa vieții, adăugă ea venind în ajutorul unora dintre membrii Adunării care erau, sau pretindeau că sunt, neștiutori în pri-

vința acestei chestiuni. Mi s-a spus că Vechiul Imperiu a creat **mersii** ca pe niște creaturi înzestrate cu inteligență de nivel omenesc. Omul care mi-a spus asta avea informația luată direct dintr-un Transfer sibil.

Le privi reacțiile răspândindu-se precum cercurile făcute de-o piatră aruncată pe suprafața liniștită a unei ape ; încercă să-și dea seama dacă erau sincere — dacă Adunarea știa, dacă funcționarii de stat știau, dacă ea era singura ființă din această încăpere care nu cunoscuse adevărul... Dacă însă unii dintre ei își falsificau uimirea, atunci erau într-adevăr actori foarte buni. Murmurele de protest se ridicară împrejurul mesei.

— Încerci să ne spui, vorbi Hovanesse, că cineva pretinde că noi exterminam o rasă inteligentă ?

Ea încuviință din cap, și când începu să vorbească își lăsă ochii în pământ, foindu-se ușor.

— Nu cu bună știință, bineînțeles. Cu ochii minții văzu trupurile întinse pe plajă : „dar cu toate acestea, ucigându-i". Sunt sigură că nimeni din această încăpere, nici un membru al Adunării Hegemonice, nu ar lăsa să continue așa ceva. În mod intenționat, privi spre cel mai în vârstă dintre Purtătorii Insignei, un bărbat care arăta cam de vreo șaizeci de ani, dar care putea să fi rămas la această vârstă de multă vreme. Cu toate acestea, continuă ea, cineva a știut odată, pentru că nouă ni s-a spus despre apa vieții.

Dacă știa sau nu, individul nu lăsa să i se citească nimic pe față. Jerusha se întrebă brusc de ce voia să vadă ceva.

— Deci dumneata sugerezi, întrebă un alt Kharemoughi, că strămoșii noștri au tăinuit în mod conștient adevărul, cu scopul de a obține apa vieții pentru ei înșiși ?

Femeia auzi severitatea suplimentară care împovăra cuvântul ***strămoși*** și-și dădu seama că făcuse un pas greșit. A critica strămoșii Kharemoughilor era ca și cum ar fi acuzat de incest pe unul dintre oamenii ei.

Totuși dădu din cap a aprobare, fermă, încăpățânată:

— Da, cineva a făcut-o, domnule.

Hovanesse sorbi din pahar și grăi aspru :

— Acestea sunt niște acuzații extrem de neplăcute și de urâte pentru a fi aduse într-un astfel de moment, Comandante PalaThion.

Ea încuviință din nou :

— Știu, Domnule Președinte. Dar nu mă pot gândi la o audiență mai potrivită precum cea de aici pentru a le auzi. Dacă este adevărat...

— Cine face acuzația ? Care-i dovada lui ?

— Un extraplanetar pe nume Ngenet, care deține o plantație aici pe Tiamat.

— Ngenet ? Directorul Comunicațiilor își atinse urechea într-un gest de batjocură. Renegatul ăla ? Ar pretinde orice ca să arunce o lumină defavorabilă Hegemoniei. Toți din guvern știu asta. Singura atenție pe care-o merită din partea dumitale, Comandante, este o celulă de închisoare.

Jerusha zâmbi scurt.

— Odată și eu am crezut la fel. El însă pretinde că această informație i-a fost dată de un sibil — ar fi destul de simplu de confirmat întrebând același lucru pe un alt sibil.

— Nu voi înjosi onoarea strămoșilor mei printr-un astfel de act insultător ! murmură unul dintre membrii Adunării.

Jerusha se aplecă iarăși în față :

— Mi se pare că viitorul celor care trăiesc pe această planetă, ființe umane sau non-umane, trebuie să fie mult mai important decât reputația Kharemoughilor care s-au transformat în țărână de peste un mileniu. Dacă s-a făcut vreo greșeală, s-o recunoaștem și s-o corectăm. Dacă închidem ochii la acest genocid înfăptuit aici, atunci suntem la fel de răi ca și Regina Zăpezii. Ba mai mult — suntem mânjiți cu sângele unor făpturi nevinovate de către sclavii și lacheii care doar ne ascultă comenzile, în timp ce-i pedepsim pentru greșeala noastră menținându-i în Epoca Focului !

Stupefiată de cuvintele pe care le auzea ieșindu-i din gură, Jerusha își aduse brusc aminte cine i le băgase în cap.

Tăcerea ca de mormânt o împresură și o forță să se așeze pe scaun. Rămase liniștită, foarte conștientă de răsuflarea sa, și de faptul că bunăvoința lor se scurgea încetul cu încetul, lăsând încăperea pustie ca o păstaie goală.

— Îmi pare rău, domnilor. Cred că... am sărit un pic peste cal Știu că este o acuzație greu de înfruntat și de

aceea m-am simțit eu însămi încurcată, neștiind ce să fac cu ea, dacă să prezint un raport...

— Nu face raport, zise Hovanesse.

Femeia îl privi întrebătoare ; se uită apoi de jur împrejurul mesei, observând mânia fragilă a Kharemoughilor și furia plină de resentimente a celor de pe Portul Nou. „Proasta naibii ce ești ! Ce te face să crezi că ei ar vrea să privească Adevărul drept în față mai mult decât ai făcut-o tu ?"

— Adunarea va relua discutarea acestei chestiuni după ce va părăsi Tiamatul. Când vom ajunge la o concluzie, Centrul de Coordonare Hegemonică de pe Kharemough va fi informat asupra oricărei schimbări de politică ce va trebui făcută.

— Măcar să-ntrebați un sibil. Își răsuci cureaua ceasului, mascată de marginea mesei, tânjind după o mână de iestaș.

— Avem unul printre noi, sus pe nave, spuse Hovanesse, nerăspunzând în întregime la întrebare.

„Mi-e milă de sărmanul acela, cu o asemenea clientelă". Se întrebă în adâncul sufletului dacă unica întrebare care merita să fie pusă avea să mai fie rostită vreodată.

Hovanesse se încruntă sesizându-i tăcerea.

— În orice caz, indiferent de hotărârea care va fi luată, aceasta nu te va mai privi pe dumneata, Jerusha. Îți vei petrece restul carierei și al vieții la ani-lumină depărtare de Tiamat. Așa cum vom face toți de altfel. Noi îți apreciem grija și onestitatea de care ai dat dovadă spunându-ți părerea. Dar această problemă, ca și Tiamatul, devin pur academice pentru noi de-acum încolo.

— Bănuiesc că așa este, Domnule Președinte. „După tine, potopul". Se ridică în picioare și-i salută cu un gest țeapăn : Vă mulțumesc pentru timpul pe care mi l-ați acordat, și pentru faptul că m-ați chemat aici. Acum însă trebuie să mă-ntorc la îndatoririle mele de serviciu înainte să devină și ele pur academice.

Se răsuci fără să aștepte permisiunea de a pleca și părăsi iute încăperea. Ajunsese până la coridor când auzi vocea lui Hovanesse strigând-o să se oprească. Se întoarse, pe jumătate înfierbântată și pe jumătate calmă și-l văzu venind singur. Nu putea descifra în totalitate sentimentele de pe fața lui.

— Nu ai dat ocazia Adunării să te informeze asupra noilor dumitale însărcinări, Comandante. Ochii lui o dojeniră pentru lipsa de tact și ingratitudinea de care dăduse dovadă în fața membrilor Adunării ; dar nu mai spuse altceva.

— Ah ! Luă în mod automat listingul din mâna lui, cu degete care nu mai simțeau nimic. „O, zei, care să fie oare soarta mea ?"

— Ce faci, nu te uiți la el ?

Nu era o solicitare întâmplătoare, nici una prietenească, și ea simți cum amorțeala i se răspândește în trup. Aproape refuza să se uite, dar o părticică perversă din mintea sa o îndemna să nu ignore provocarea.

— Da, bineînțeles.

Desigilă sulul fragil și-l lăsă să se deruleze, aruncându-și ochii aiurea peste rânduri. Așa cum se așteptase, forța de poliție de pe Tiamat urma să fie dezmembrată și redistribuită pe câteva planeta diferite. Lui Mantagnes îi fusese dată o altă funcție de Inspector Șef. Iar ea... ea... își descoperi în sfârșit numele și citi...

— Trebuie să fie o greșeală.

Simțea calmul absolut al neîncrederii perfecte. Reciti repartiția : comanda unui sector, o poziție aproape identică celei de aici. Situată însă pe Stația Paradis, Syllagong, de pe Marele Albastru.

— Acolo nu există nimic în afara unui deșert de zgură.

— Și un lagăr penitenciar. Exploatarea extensivă a minereurilor, Comandante. Este o activitate de o importanță considerabilă pentru Hegemonie. Există planuri pentru formarea unui lagăr suplimentar — de aceea se extinde efectivul forței polițienești locale.

— La naiba, sunt ofițer de poliție ! Nu vreau să conduc un lagăr de prizonieri. Hârtia foșni, când degetele ei se încleștară. De ce mi-a fost dată funcția asta ? Pentru ce am spus acum înăuntru ? Nu-i vina mea dacă...

— Este funcția hotărâtă anterior vizitei de azi, Comandante. Datorită realizărilor obținute, rangul ți-a fost ridicat la comandant de sector.

Hovanesse rostea cuvintele foarte rar, lăsând să picure din ele automulțumirea unui bărbat care trăise prin trafic de influență și cunoaștere prealabilă.

— La urma urmei, reabilitarea criminalilor este la fel de importantă ca și arestarea lor. Cineva trebuie să facă treaba asta, și dumneata ai dovedit că te poți descurca într-o... poziție dificilă.

— O poziție într-o fundătură! Să se certe acum nu însemna decât să se umilească și mai mult pe sine însăși, dar acum ducea o bătălie deja pierdută cu propriu-i temperament. Sunt Comandanta Poliției de pe întreaga planetă. Tocmai mi s-a atribuit o mențiune de recunoaștere a meritelor în activitatea depusă. Nu trebuie să-mi părăsesc cariera, lăsând-o să moară!

— Bineînțeles că nu, răspunse el, tratând-o cam de sus. Poți ridica această problemă membrilor Adunării — deși probabil n-o să mai câștigi prea multă simpatie după acuzațiile dezgustătoare și rușinoase pe care le-ai făcut. Ochii lui închiși la culoare se întunecară și mai tare. Hai să vorbim deschis despre asta, Comandante, ce zici? Și dumneata și eu știm că datorezi această funcție de conducere intervenției Reginei. Singurul motiv pentru care te-am numit inspectoare a fost numai pentru a-i face ei pe plac. Noul post obținut este mai bun decât meriți. Știm amândoi la fel de bine că bărbații aflați sub comanda dumitale n-au acceptat niciodată să primească ordine de la o femeie. „Dar asta a fost lucrătura lui Arienrhod! Și acum totul se schimbă, s-a schimbat deja..." Așa cum mi-a raportat adesea Inspectorul Șef Mantagnes, starea lor de spirit este îngrozitoare. Forța de poliție n-a avut nevoie de dumneata și nici nu te-a dorit. Depinde numai de dumneata dacă accepți această nouă funcție sau dacă demisionezi — pentru noi are aceeași valoare.

Își încleștă mâinile la spate și rămase nemișcat în fața ei, la fel de neclintit ca și un perete. Jerusha își aduse aminte de banalitățile strălucitoare pe care le declamase la adresa ei doar cu puțin timp în urmă.

„Tu mi-ai aranjat chestia asta, ticălosule. Am simțit-o că se apropie. Știam că vine, dar după ziua de ieri am crezut... am crezut..."

— Am să mă lupt pentru asta, Hovanesse. Vocea îi tremura de furie, dar jumătate din cumplita supărare și-o revărsă asupra ei însăși pentru că lăsase lucrurile să se petreacă astfel. Regina nu m-a putut distruge, și n-o s-o

faci nici dumneata. „Și totuși, ea te-a distrus, Jerusha; te-a distrus..."

Îi întoarse spatele și se îndepărtă; de data asta n-o mai tsrigă să se oprească.

Părăsind Edificiul Curții femeia coborî pe descongestionata Alee Albastră, îndreptându-se către cartierul general al poliției. (Chiar și în timpul Festivalului, chefliii evitau această parte a orașului). Era stăpânită de un singur gând: să se ducă la oamenii ei, să le vorbească despre problema ce-o frământa și să vadă dacă putea obține sprijinul lor. Într-adevăr, după ziua de ieri sentimentele lor față de ea începuseră să se schimbe; și văzuse lucrul ăsta aproape pe toate fețele. Dar oare se modificaseră îndeajuns de mult? Dacă acum ar fi avut destul timp la dispoziție, i s-ar fi putut acorda o șansă onestă de a le dovedi tuturor că este demnă de respect ca și oricare bărbat. Din păcate însă nu beneficia de timpul necesar. Avea oare măcar destulă vreme să încere să-i câștige de partea ei? Și dacă da... merita oare să o facă?

Se opri, singură în mijlocul aleii, în fața clădirii poliției: o fosilă străveche și hidoasă care cu timpul îi devenise extrem de familiară. Nici o altă clădire, nici o altă funcție, nu avea să mai fie atât de detestată — sau, își dădu ea brusc seama, atât de importantă — în viața ei. Totuși indiferent unde s-ar fi dus, dacă avea să poarte această uniformă, urma să fie tratată ca o străină, trebuind să lupte nu numai ca să poată face o treabă bună, ci și pentru ca să poată dovedi că avea măcar dreptul să încerce acest lucru. Cu toate astea mereu avea să existe un alt Hovanesse, un alt Mantagnes, care n-o vor accepta niciodată, și vor încerca s-o alunge. O, zei, oare voia într-adevăr să-și petreacă astfel restul vieții? **Nu...** nu, dacă putea să găsească altceva de făcut, ceva care să însemne la fel de mult pentru sufletul ei cât însemnase și munca asta, ceva în care să creadă la fel de mult. Nu mai există însă nimic altceva... nimic. Dincolo de această slujbă, ea n-avea nici viață, nici țeluri, nici viitor. Merse mai departe, trecând pe lângă clădirea poliției, ajunse la capătul aleii și ieși apoi în fluviul celor care sărbătoreau.

50

Sparks se plimba de colo-colo prin încăperile slab luminate ale apartamentului lui Starbuck ; se mişca întocmai ca un străin, fără nici un scop. Nu mai aparţinea acestor locuri — dar nu era liber să le părăsească. Atât intrarea publică, cât şi cea particulară a apartamentului erau acum păzite — nu de gărzile Reginei, ci de Văratici furioşi pe încercarea ei de a opri Schimbarea. O păzeau şi pe Arienrhod — şi, într-un fel sau altul, complotul fusese dejucat. Totuşi atunci când încercase să-i întrebe de soarta lui Moon, sau dacă ea fusese cea care le dezvăluise planurile Reginei, indivizii nu ştiuseră, sau nu voiseră să-i răspundă. Iar când încercase să-i convingă să-l lase să plece ori să le spună că era doar un simplu Văratic ca şi ei, râseseră şi-l împinseseră îndărăt cu harpoanele şi cuţitele ; Arienrhod le spusese cine era el. Urma să rămână închis aici până la moarte.

Arienrhod nu avea să-l lase să plece. Dacă visele ei fuseseră ruinate, atunci şi-ale lui trebuiau să aibă aceeaşi soartă. Va muri mâine, dacă ea va fi omorâtă ; îl legase de ea tot aşa cum urmau să fie ferecaţi atunci când vor fi amândoi aruncaţi în mare. Ea reprezenta reîncarnarea Mării, iar Starbuck era consortul Ei, şi ei doi se vor naşte iar din noua maree... dar ca trupuri noi, cu suflete proaspete, nealterate — suflete de Văratici. Aşa se proceda încă din vremurile de la început, şi chiar dacă extraplanetarii alteraseră ritualurile pentru a le servi propriilor lor scopuri, ele dăinuiseră, şi urmau să dăinuie veşnic. Cine era Sparks, ca să modifice Schimbarea ? Moon încercase să-l salveze, dar soarta fusese mai puternică decât ei amândoi. Încercă să nu se gândească la ceea ce se întâmplase între Arienrhod şi fată după ce el fusese luat cu forţa — atunci când Moon aflase probabil în sfârşit adevărul despre ea însăşi. Chiar dacă sibila reuşise cumva să scape de Regină, acum nu mai avea nici o cale să vină la el. Sparks putea doar să fie recunoscător destinului că-i dăruise o ultimă oră petrecută în compania fetei : ultima rugăminte îndeplinită unui condamnat la moarte... şi cea din urmă ironie a unei vieţi irosite.

Scotoci într-un cufăr aurit şi găsi acolo pachetul cu hainele pe care le purtase când venise prima dată la palat ; le trase afară. Le răsfiră cu grijă pe suprafaţa moale a covorului, găsind în mijlocul legăturii mărgelele pe care le cumpărase în cea de-a doua zi pe care o petrecuse în oraş... şi fluierul său. Puse deoparte instrumentul, se dezbrăcă şi-şi trase pe el pantalonii largi, grosolani şi cămaşa ca un curcubeu, asortată la mărgele, îmbrăcându-se de parcă oficia un ritual. Când termină, luă de pe măsuţa de toaletă medalia tatălui său şi-şi completă găteala atârnând-o la gât. Cu un gest plin de blândeţe culese fluierul de pe jos şi, cu el în mână, se aşeză pe marginea canapelei masive.

Duse fluierul până în dreptul buzelor, îl coborî iarăşi : îşi simţi deodată gura uscată, prea uscată ca să cânte. Înghiţi un nod, simţind cum i se potoleşte pulsul ce-i bătea năvalnic în tâmple. Ridică iarăşi scoica fragilă, îşi potrivi degetele deasupra găurilor şi suflă în muştiuc. O notă tremurătoare umplu aerul din jurul său, precum un spirit uimit să se descopere eliberat dintr-o tăcere care crezuse că va fi eternă. Emoţia îi blocă gâtul şi trebui să înghită un alt nod ; melodiile se învălmăşeau în capul său, una după alta, încercând să evadeze. Sparks începu să cânte, şovăielnic cu degete nesigure, răspunzând unor reflexe vechi, cu sunete ascuţite ce-i străpungeau urechile. Treptat însă degetele îşi recăpătară viteza, iar apa cântecului porni să curgă dulce şi pură din adâncurile fiinţei sale, purtându-l înapoi către lumea pe care o pierduse. Arienrhod încercase să-i distrugă ultima întâlnire cu Moon, să-i fure până şi asta, aşa cum îi furase plăcerea de a simţi orice frumuseţe sau bucurie care nu era şi a ei ; dar strădania nu-i reuşise. Pasiunea fetei şi încrederea în el erau la fel de pure ca şi cântecul, iar amintirea ei alunga toată ruşinea, vindeca toate rănile, îndrepta toate lucrurile greşite...

Îşi ridică privirea, iar cântecul şi vraja se rupseră, când pe neaşteptate uşa apartamentului fu descuiată şi se deschise. Intrară două siluete îmbrăcate în mantii şi cu glugile trase pe cap. Uşa se închise iar în urma lor.

— Sparks Dawntreader Văratic...

Sparks privi cu ochii mijiţi, ridicând mâna ca să înviooreze flacăra lămpii suspendate.

— Ce vrei ? N-a venit vremea...

— A venit vremea... după douăzeci de ani.

Primul bărbat, cel care se mişca mai uşor, avansă în conul de lumină şi-şi trase gluga pe spate.

— Cum ? Sparks văzu faţa unui bărbat aflat încă la începutul vârstei mijlocii, un extraplanetar. Prima dată crezu că era un Kharemoughi, dar avea pielea mai deschisă la culoare şi o constituţie mai greoaie, un chip mai rotund. Chipul acela... i se părea familiar...

— După douăzeci de ani, a venit vremea să ne cunoaştem, Sparks. Aş fi vrut însă ca decorul să fi fost mai potrivit cu această întâlnire fericită.

— Cine eşti ? întrebă tânărul ridicându-se de pe canapea.

— Sunt cel mai apropiat strămoş al tău. Cuvintele sunară lipsite de înţeles. Sunt tatăl tău, Sparks.

Ceva din cuvântul tău era incomplet, ca şi cum străinul nu putea să exprime tot ceea ce simţea cu adevărat.

Sparks se lăsă să cadă înapoi, năucit, de parcă sângele i se scursese din cap.

Străinul — tatăl lui — îşi descheie mantia şi, luând-o de pe umeri, o aşeză pe un scaun ; pe dedesubt purta o salopetă simplă, gri-argintie, insigna ornamentală şi gulerul de membru al Adunării Hegemonice. Făcu o reverenţă scurtă, protocolară, cumva stângace în ciuda graţiei sale, părând la fel de nesigur în privinţa începerii discuţiei.

— Primul Secretar Temmon Ashwini Sirus. Cel de-al doilea bărbat — un servitor oare ? — se întoarse şi plecă târşindu-şi picioarele ; dispăru fără nici un fel de comentarii în camera alăturată, lăsându-i singuri.

Sparks râse, încercând să acopere un alt sunet.

— Ce-i asta, o glumă ? Arienrhod a pus la cale venirea ta aici ?

Îşi puse palma peste medalia extraplanetară şi strânse pumnul până când i se albiră articulaţiile... aducându-şi aminte cum îl necăjise şi-l chinuise ea când îi zisese că ştia cui aparţinea acel obiect şi cunoştea şi numele tatălui ; spunându-i numai minciuni.

— Nu. Le-am explicat Văraticilor că am venit să-mi văd fiul, iar ei m-au condus aici, înăuntru, la tine.

Sparks trase de medalie şi-şi scoase lanţul de la gât. O azvârli pe podea la picioarele lui Sirus şi rosti cu o voce asprită de neîncredere :

— Atunci asta trebuie că-ţi aparţine, eroule... e al naibii de sigur că nu-i aparţine lui Starbuck. Trebuie multă îndrăzneală ca să vii aici şi să bagi un cuţit în mine... iată-ţi răsplata. Ia-o şi cară-te.

Închise ochii, încercând să nu caute asemănări pe chipul lui Sirus. Îl auzi aplecându-se şi luând medalia de jos.

— „Nobilului nostru fiu Temmon..." Vocea puternică deveni aprcape o şoaptă. Ce mai face mama ta ? I-am dat medalia în Noaptea Măştii... era moştenirea ta.

— E moartă, străine. Deschise ochii intenţionat pentru a-l privi pe Sirus. Eu am omorât-o. Primul Secretar tresări şocat. A murit în ziua în care m-am născut.

Uluirea de pe faţa lui Sirus se transformă în durere, neîncredere.

— Vrei să spui c-a murit la naştere ? întrebă el, de parcă într-adevăr îi păsa ce se întâmplase atunci. Sparks încuviinţă.

— În Vară oamenii nu beneficiază de toate înlesnirile moderne. Iar după Schimbare, poporul meu nu le va avea nici aici, în oraş. Îşi plimbă mâinile de-a lungul stofei grosolane a pantalonilor. Dar asta nu va mai conta pentru mine, adăugă el. Sau pentru tine.

— Fiule. Fiule... Sirus continua să răsucească printre degete medalia lui Sparks. Ce-aş putea oare să-ţi spun ? Primul Ministru este tatăl meu, deci bunicul tău. Când a venit înapoi la mine, totul a fost foarte simplu. Faptul că în vinele mele curge sângele lui mi-a dat imediat un aer regal în ochii celor de rangul meu — şi a făcut din mine un conducător, mi-a dat dreptul să cârmuiesc, să nu am parte decât de succes şi fericire. Când el a revenit pe Samathe, mi-a dat medalia asta cu mâinile lui şi m-a făcut membru al Adunării.

Sirus lăsă medalia să-i alunece printre degete. O răsuci pe lanţ, făcând-o să prindă câteva raze de lumină şi să strălucească precum o roată incandescentă.

— I-am dat-o mamei tale, pentru că semăna foarte mult cu cei din neamul maică-mii : cu ochii aceia albaştri ca un lac înconjurat de pădure şi cu părul auriu ca razele de soare... Când am fost singur şi atât de departe de casă, a reuşit să mă ducă, pentru o noapte, înapoi pe lumea mea natală. Ridică privirea, întinzând

mâinile și oferind medalia tânărului : A fost a ei, acum e a ta și va fi întotdeauna.

Sparks simți că i se moaie picioarele, iar trupul îi devine ca o ceață.

— Ticălosule... acum de ce-ai mai venit ? Unde-ai fost atunci, cu ani în urmă, când am avut nevoie de tine ? Te-am așteptat să te-ntorci, am încercat să fac totul ca să fiu ceea ce credeam că vei fi tu, astfel ca atunci când mă vei vedea să mă dorești. Își întinse brațele, arătând de jur împrejur misterele tehnice pe care le dezlegase, sârguincios, dar inutil. Și acum, când toate s-au dus, iar eu mi-am ruinat viața... vii tu și mă vezi în halul ăsta !

— Sparks, viața ta nu-i terminată. Viața ta încă nu s-a sfârșit. Am venit să... să te despăgubesc. Șovăi și tânărul se întoarse încet către el. Mi-a vorbit despre tine verișoara ta, Moon. Ea m-a trimis aici.

— Moon ?

— Da, fiule. Zâmbetul lui Sirus se umplu de încurajare și liniștire. Ideea ei se află la baza acestei întâlniri, și inima ei, cred, așteaptă o alta... După ce-am cunoscut-o pe verișoara ta, mi-am dat seama că te tragi dintr-o familie foarte bună. Sparks privi într-o parte, fără să scoată o vorbă. Iar după ce m-am ciocnit de încrederea ei în tine, continuă Sirus cu tristețe, nu cred c-ar putea să mai existe ceva care să mă facă să-mi fie rușine de faptul că ești fiul meu.

Privi lung pe lângă Sparks, apoi în jurul lor la instrumente și mașinării : o mărturie tăcută a sângelui lor comun, a moștenirii lor împărtășite.

Tânărul se ridică în picioare, în timp ce tatăl său venea către el. Sirus îi atârnă în jurul gâtului medalia extraplanetară, uitându-se adânc în ochii lui.

— Îi semeni mai mult mamei tale... dar îmi dau seama că porți în tine nevoia Tehnicianului de a ști de ce. Cât aș fi dorit să existe un răspuns pentru fiecare întrebare...

Lăsă mâna ușor în jurul umerilor lui Sparks, de parcă nu era sigur că i se va permite să și-o țină acolo.

Sparks susținu însă căutătura lungă a tatălui său, absorbind prin toți porii intensitatea clipei și a atingerii, pe măsură ce acea rece și pustie celulă în care o parte a deplinătății sale omenești fusese ținută prizonieră

ani de zile se deschise în sfârșit, lăsând să se reverse înăuntru lumina și căldura.

— Ai venit. Ai venit pentru mine... Tată... Rosti cuvântul pe care niciodată nu se așteptase să-l audă ieșind de pe propriile sale buze; își puse mâinile pe brațul lui Sirus, ce încă se sprijinea pe umerii săi, și se prinse de el precum un copil alintat. Tată !

— Foarte înduioșător. Cel de-al doilea bărbat apăru iar în cameră, târșindu-și picioarele și destrămând emoția momentului. Acum, dacă Sanctitatea Voastră n-are nimic împotrivă, aș vrea să isprăvesc odată cu chestiunea asta.

Sparks dădu drumul mâinii tatălui și se-ntoarse nemulțumit spre celălalt bărbat, care își descheia mantia, scoțând-o de pe umeri.

— Herne ! Ce... ?

Fostul Starbuck rânji misterios.

— Hoțul de Copii m-a trimis. Eu sunt cel care va face schimb de locuri cu tine, Dawntreader. Picioarele lui paralizate erau prinse în rețeaua unui exoschelet grosolan.

— Ce tot spune ăsta ? îi aruncă Sparks o privire întrebătoare tatălui său. Ce caută aici ?

— Verișoara ta, Moon, l-a adus la mine. Mi-a zis că e dispus să meargă în locul tău la sacrificiul ritual al Schimbării.

— În locul meu ? El ? Tu ?... De ce, Herne ? De ce-ai face tu asta pentru mine ?

Nu se putea abandona speranței. Herne chicoti scurt.

— Nu pentru tine o fac, Dawntreader, ci pentru ea. Ele sunt mai asemănătoare decât știi tu. Mult mai asemănătoare... Ochii lui părură că se pierd în depărtare. Moon știa. Știa ce-mi trebuie mie și ce doresc : pe Arienrhod, respectul pentru mine însumi... și un sfârșit pentru asta, ultimul râs. Ea mi-a dăruit toate astea. O, zei, abia aștept să văd fața lui Arienrhod când va afla că a pierdut peste tot ! La urma urmei, ea va fi veșnic a mea... ăsta trebuie să fie un iad, și-un rai, destul de mare pentru amândoi. Ochii săi reveniră asupra chipurilor celor doi. Du-te la copia ta imperfectă, Dawntreader, și sper să fii mulțumit cu ea. N-ai fost niciodată un bărbat adevărat, ca să faci față originalului. Îi întinse pelerina sa.

Sparks i-o luă din mână și și-o azvârli în jurul umerilor.

— Presupun că se poate spune și așa, comentă el încheind legătura de la gât.

Tatăl său îi dădu un flaconaș cu pastă maronie.

— Mânjește-ți fața și palmele, astfel ca paznicii să te ia drept un Kharemoughi.

— Unul dintre Aleșii galaxiei, pufni Herne.

Sparks se duse la oglindă și își întinse ascultător vopseaua pe piele, privind cum i se estompează trăsăturile. În spatele reflecției sale îl zări pe Sirus așteptând, și pe Herne cercetând încăperea cu un spirit de proprietate înverșunat — îl văzu pe Starbuck în elementul lui, și un fiu alături de tată... iar ei erau doi bărbați complet diferiți. Doi bărbați diferiți, care jucaseră un același personaj; iubiseră aceeași femeie, deși nu chiar aceeași, și o iubeau acum tocmai pentru diferențele dintre întrupările ei. Unul era gata să revină la viață, celălalt gata să moară...

Își termină de înnegrit pielea, își trase gluga pe cap, apoi se întoarse alături de Sirus.

— Sunt gata, zise el, răspunzând în sfârșit surâsului tatălui său.

— Fiul unui Prim Secretar, nepotul unui Prim Ministru... rolul ăsta ți se potrivește nemaipomenit de bine. Mai iei ceva de-aici ?

Sparks își aduse aminte de fluierul rămas pe canapea și îl luă.

— Asta-i tot. Aruncă o privire scurtă talmeș-balmeșului de piese și instrumente, apoi întoarse capul.

— Herne... Cu umilință în glas, Sirus rosti ceva în Kharemoughi, apoi repetă să-nțeleagă și Sparks : Îți mulțumesc că mi-ai redat fiul.

Tânărul inspiră adânc.

— Mulțumesc.

Herne își încrucișă brațele, bucurându-se de ceva ce Sparks nu înțelese pe deplin.

— Oricând dorești, **sadhu.** Numai să ții minte că toate astea mi se datorează mie. Acum ieșiți din apartamentul meu, bastarzi ce sunteți ! Vreau să-ncep să mă bucur de tot ce-i aici, și nu mi-a mai rămas prea multă vreme.

Sirus ciocăni ușor la ușă ; aceasta se deschise imediat. Sparks aruncă iute o privire înapoi către Herne : stătea în picioare, în elementul lui, luându-și în primire locul pierdut cândva. „Rămas bun, Arienrhod..." Sirus ieși din cameră, însoțit de servitorul său ce-și târa picioarele, lăsându-l singur pe Starbuck.

51

Moon fu luată pe sus de mulțimea ce avansă ca un val până la celălalt capăt al Străzii, jos la docurile scârțâitoare ale lumii subterane din Carbuncle, în locul unde orașul se afunda în mare. Acolo procesiunea aduse ofrande Mării Mamă și o eliberă în sfârșit, după o eternitate comprimată în câteva ore ; „acum putea să-și petreacă așa cum dorea propria Noapte a Măștii. „Până în zori".

Se întoarse în susul Străzii până la casa Jerushei PalaThion, ferindu-se de adoratorii beți și de viitori amanți în îmbulzeala aceea de trupuri costumate, simțind peste tot în jurul ei pulsul tot mai rapid și pasiunea tot mai arzătoare a perspectivei nopții ce urma. Totuși această energie electrică din jurul ei o făcu doar să fie și mai conștientă de călătoria solitară prin mulțime, și de faptul că ar fi fost posibil să-și petreacă tot restul vieții în singurătate dacă așa avea să facă în această noapte.

La capătul aleilor, cerul nopții se înnegrise deja atunci când reuși în sfârșit să ajungă la locuința polițistei și să bată la ușă. PalaThion deschise ; purta o robă largă, lipsită de formă și tresări văzând chipul Reginei Verii care-o înfrunta.

Moon își ridică masca de pe umeri și o ținu în brațe, fără un cuvânt.

— Pe toți zeii mei...

PalaThion scutură din cap, de parcă asta reprezenta încă o lovitură adăugată înfrângerii ce-o năucise deja. Se dădu într-o parte, permițându-i lui Moon să se strecoare în sanctuar, departe de mulțimile tot mai grosolane, și rămase în spatele ușii.

Sibila trecu prin hol și intră în camera de zi, cu inima bătându-i nebunește, căutând cu privirea în toate direcțiile...

— Nu. Încă nu. PalaThion o urmă în încăpere. Nu s-a întors.

— Ah, se strădui Moon să rostească.

— Mai e vreme încă.

Ea încuviință tăcută din cap și așeză masca Reginei Verii pe un capăt al canapelei.

— E deja prea grea pentru tine ? întrebă cu mai puțină amabilitate PalaThion.

Moon ridică brusc privirea și văzu expresia de cruntă deznădejde ce se citea în ochii polițistei.

— Nu... Dar mâine în zori, dacă Sparks n-o să... n-o să..., își coborî iar uitătura.

— Ai câștigat cinstit masca asta ? întrebă PalaThion fără menajamente, de parcă se aștepta la un răspuns onest.

Moon se îmbujoră ; degetele netezeau inconștient panglicile măștii. „Așa a fost oare ?“

— A trebuit s-o câștig.

Polițista se încruntă.

— Îmi spui tu mie... sibilo, că într-adevăr crezi că treaba asta a fost predestinată ?

— Da. A fost. Eu trebuia să o fac, dacă era posibil. Și am reușit. Motivul alegerii este mai important decât oricare dintre noi, Comandante. Și cred că-l cunoști... continui să vrei să mă oprești ?

Descifră nesiguranța de pe chipul Jerushei. Aceasta își frecă brațele prin pânza subțire a caftanului de casă.

— Asta depinde de răspunsul pe care o să mi-l dai. Am de pus o întrebare, sibilo.

Moon încercă să-și ascundă surprinderea, încuviințând din cap.

— Întreabă, și eu voi răspunde... Introducere de date.

— Sibilo, spune-mi adevărul, tot adevărul despre **mersi.**

Surpriza lui Moon o urmă în pustiul negru al lui Niciunde, pe măsură ce creierul îi era înlocuit de calculator, pentru a-i spune adevărul altui extraplanetar!

Dincolo de adevăr însă se întindea o realitate mai profundă, și pe măsură ce Moon plutea lipsită de formă prin întunericul absolut, viziunea veni către ea și-i vorbi. Văzu **mersii,** dar nu așa cum erau acum — jucării inocente și neștiutoare ale Mării — ci așa cum fuseseră creați inițial : ființe flexibile, inteligente, purtând în ele germenul nemuririi... și mai mult de-atât. Nemurirea le fusese dăruită cu un scop precis: inteligența le fusese dată dintr-un anumit motiv. Și doar ea singură cunoștea acest motiv : mașinăria sibilă, depozitarea călăuzirii tuturor sibililor, se afla aici pe Tiamat, sub Carbuncle, dedesubtul mării. Văzu **mersii** așa cum fusese ei meniți să fie, păzitori ai minții sibile, posesori ai cunoașterii ce avea s-o mențină și să-i permită să funcționeze de-a lungul mileniilor... Totuși nici această planetă marginașă și izolată, nu fusese ferită de descompunerea ce rodea de viu Vechiul Imperiu. Jefuitorii extraplanetari veniseră să vâneze nemurirea imperfectă a **mersilor;** până și supușii Imperiului începuseră o măcelărire care, în cele din urmă, urma să afecteze rețeaua sibilă ce reprezenta de fapt cheia către viitorul lor.

Odată cu trecerea timpului, Vechiul Imperiu se prăbușise complet și irevocabil sub propria sa greutate ; în final, nici vânătorii nu mai veniseră să tulbure pacea planetei. Strămoșii lui Moon, coloniștii umani refugiați care se stabiliseră pe Tiamat, se zbătuseră să supraviețuiască și să-și facă un nou cămin pe această lume abandonată, inospitalieră. Nu bănuiseră niciodată existența secretului ascuns în adâncurile mării ; și totuși, de-a lungul secolelor, ei aduseseră minții sibile un omagiu neștiutor, numind-o Marea Mamă și considerându-i sacri pe copiii săi nemuritori.

Secretul ucigaș al apei vieții rămăsese undeva într-o stază informațională și, odată cu ascensiunea Hegemoniei, începuse iarăși ciclul măcelăririi **mersilor.** După veacuri de exploatare, aceștia uitaseră care era scopul existenței lor și reveniseră la comuniunea primordială, încrezătoare, cu marea. Rețeaua sibilă continuase să funcționeze, răspândindu-și cunoștințele în culturile mutilate ce se ridicaseră din ruinele Vechiului Imperiu ; dar rețeaua decădea în absența **mersilor** care s-o mențină. Iar ea nu mai putea, nu mai voia, să-și dezvăluie existența și să-și încredințeze soarta în mâinile oamenilor care ar fi fost în stare s-o salveze, fiindcă aceștia îi distrugeau în mod conștient pe **mersi.**

Însă ea, Moon, devenise Regina Verii — așa cum dorise mintea sibilă. Acum, fiind Regină, avea să înceapă reconstruirea a tot ceea ce fusese distrus. Ea reprezenta ultima speranță a minții sibile, care își pusese toate resursele, tot mai nesigure, în ghidarea acțiunilor fetei. Dacă Moon ar fi reușit să oprească și să inverseze dezintegrarea mașinăriei, atunci calculatorul o putea ajuta să pună punct pentru totdeauna exploatării venite din partea extraplanetarilor. Urma să continue s-o ajute pe Moon atât cât putea ; totuși fata singură avea să poarte povara transformării unui ideal în realitate...

— Încetarea analizei ! Moon se clătină în momentul eliberării din ghearele Transferului. PalaThion o prinse și o așeză ușor pe canapea.

— Te simți bine ? Jerusha îi cerceta fața căutând semnul liniștitor al revenirii la realitate.

Sibila clătină din cap, gârbovindu-se sub greutatea propriei revelații finale.

— Oh, Doamnă... Suspină când își dădu seama în sfârșit către cine își îndrepta rugăciunea. Cum ? Cum pot eu să schimb o mie de ani de greșeli ? Sunt doar una singură, doar Moon...

— Tu ești Regina Verii, îi aminti PalaThion. Ești sibilă și deții toate instrumentele de care ai nevoie. Totul e doar o chestiune de timp... Ai vreme destulă înainte ca Hegemonia să se-ntoarcă iar ?

Moon își înălță capul încetișor.

— Nu, continuă PalaThion, ferindu-și privirea. N-am să te opresc. Cum aș mai putea trăi, împăcată cu mine însămi, știind despre toate aceste crime ? Și pentru ce... ? Strânse pumnii.

Trecură câteva clipe până când Moon pricepu că ceea ce auzise polițista era doar ce auzise și Ngenet, și nu ceea ce-i fusese șoptit ei în minte, în întunericul tainic. Provocarea pe care o văzuse Jerusha nu era totuși cea adevărată — nu o înfruntare între simplele forțe ale tehnologiilor, ci una la un nivel mult mai înalt, cu repercursiuni incomparabil mai mari — o schimbare ce urma să influențeze o întreagă galaxie. PalaThion înțelesese că acolo exista o provocare, ale cărei efecte puteau fi măsurate în suferință și moarte ; și asta era îndeajuns. Moon încuviință.

— Va însemna mult pentru mai mulți oameni decât ți-aș putea eu spune vreodată.

— Mă rog, asta-i un fel de consolare, surâse crispat polițista. Străbătu încăperea până la scoica așezată pe masa de lângă ușă. O luă în mână și-o ținu mult timp așa, privind-o.

Moon se întinse pe canapea, cu trupul greu ca plumbul, cu mintea amorțită de povara excesivă ; întrebându-se cum va depăși zorii zilei de mâine pentru a înfrunta anii îndelungați ai viitorului.

— Trebuie să mă-ntorc la...

PalaThion ridică ochii când o altă bătaie răsună la ușa casei. Sibila se ridică în capul oaselor, cu mâinile încordate, în timp ce Jerusha dispăru în vestibul.

Se auzi zgomotul deschiderii ușii, apoi niște oameni intrând în hol...

— Tu ! exclamă o voce dezgustată. O voce pe care o cunoștea...

Moon se ridică în picioare și se repezi de-a curmezișul camerei. Văzu trei siluete conturându-se în lumina ce venea de afară prin ușa deschisă, zări părul roșu pictat cu aur.

— Stai așa ! Nu te grăbi să tragi concluzii pripite, Sparks. PalaThion îi strânse brațul cu putere atunci când el încercă să fugă din casă. Dacă asta era o capcană, acum ai fi fost în închisoare, nu în salonul meu.

— Nu... nu-nțeleg. Sparks se liniști sub apăsarea mâinii ei, dar pe față continua să i se citească confuzia.

— Nici eu nu sunt prea sigură că-nțeleg.

Polițista îi dădu drumul. Tatăl lui stătea lângă ea, arborând un zâmbet liniștitor.

— Sparks...

Tânărul își înălță capul.

— Moon ! Se năpusti înspre ea.

Fata întinse brațele în întâmpinarea lui. Sparks intră în camera unde ea se odihnise până mai înainte ; dincolo de punctul unde se întâlniră cele două inimi îndrăgostite, restul lumii încetă să mai existe.

— O, Moon ! Moon... îi șopti Sparks la ureche, oprind vorbele ei cu un alt sărut.

— Sparkie... Buzele sibilei simțiră gustul lacrimilor; vocea îi suna subțire și fără vlagă, ca a unui copil.

— Sparks. Amândoi ridicară privirile la auzul vocii lui Sirus. Trebuie să te părăsesc. Acum că te afli... pe mâini sigure, zâmbi el cu tristeţe.

Sparks încuviinţă din cap, se desprinse încetişor din braţele lui Moon şi reveni lângă tatăl său. Moon îi privi îmbrăţişându-se pentru ultima oară, simţind durerea în propria ei inimă, apoi Sirus ieşi în aleea zgomotoasă. PalaThion închise uşa şi-l privi pe Sparks cu un chip inexpresiv.

Tânărul se strădui să-i susţină căutătura.

— Am să-ţi spun tot ce ştiu despre Sursă. Asta vrei, nu-i aşa, ca să mă laşi să plec... asta-i tot ce vrei ? repetă el, de parcă nu-i prea venea să creadă.

Poliţista încuviinţă, dar faţa îi era încordată.

— Uite ce-i, Comandante... Nu ştiu de ce faci asta... ştiu doar că n-o faci pentru mine. Dar vreau să ştii că-mi pare rău... se grăbi el să adauge, deşi ştiu că asta nu rezolvă nimic, nu schimbă nimic, nici măcar nu înseamnă nimic. Dar, îmi... îmi pare rău. Îşi întinse braţele în lături.

— Înseamnă ceva, Dawntreader. PalaThion părea cu adevărat surprinsă să-şi dea seama că într-adevăr avea importanţă.

— Oricum există un singur lucru pe care-l pot face pentru dumneata, spuse el pe neaşteptate.

Se repezi cu paşi mari către capătul opus al încăperii şi smulse din perete ceasul cu cadran urât. Moon îl privi, nevenindu-i să creadă când îl văzu azvârlind ceasul pe podea şi călcându-l în picioare. Sparks zâmbi, frecându-şi mâinile :

— Dacă detestai acest loc, aparent fără nici un motiv — atunci iată motivul : un transmiţător subsonic integrat în mecanismul orologiului. Reveni lângă Moon şi-i prinse mâna parcă temându-se că fata va dispărea. Ar mai putea exista şi altele despre care eu să nu ştiu.

Conştiinţa anilor de agonie inutilă, de punere sub semnul întrebării a propriei ei sănătăţi mentale... conştiinţa că în sfârşit acea senzaţie încetase să mai existe — toate astea se puteau citi pe faţa lui PalaThion.

— Dintotdeauna am intenţionat să transformăm muzeul acesta într-o cameră adevărată. Dar, într-un fel sau altul, niciodată n-am ajuns s-o fac... O decepţie încărcată de tristeţe se instală din nou pe chipul ei. Aşa deci, Moon. Ai obţinut tot ceea ce ai avut în gând când ai venit aici. Mă bucur, de dragul cuiva. După ce Sparks depune mărturia, din punctul meu de vedere amândoi încetaţi să mai existaţi. Acela va fi sfârşitul lungului şir de probleme pe care mi le-aţi pricinuit... Acum sper doar că puteţi să le rezolvaţi şi voi pe-ale voastre. Trecu pe lângă ei şi dispăru în camerele din spate ale apartamentului.

— Ce-a vrut să spună ? se întoarse Sparks către fată.

Moon clătină din cap, evitându-i privirea.

— Presupun că se referea la tot ceea ce s-a întâmplat în ultimul an. „Ultimii cinci ani", se corectă ea în gând. Şi tot ceea ce urmează să se-ntâmple, după Schimbare. Se uită către masca Reginei Verii.

— Ce-i asta ? întrebă el urmărindu-i căutătura.

— Masca Reginei Verii. Îl simţi cum devine rigid şi se retrage din faţa ei.

— A ta ? Tu ai câştigat-o ? Vocea tânărului se înăspri. Nu ! N-ai fi putut să... n-ai fi putut să câştigi... doar dacă n-ai trişat.

Moon se uită în ochii lui : îşi văzu reflecţia acolo şi văzu reflecţia lui Arienrhod.

— Am câştigat pentru că aşa era predestinat să se-ntâmple ! Trebuia să câştig... şi nu pentru mine însămi !

— Presupun c-ai făcut-o pentru Tiamat ! Aşa zicea şi ea, întotdeauna. Rămase în continuare departe de fată.

— Sunt sibilă, Sparks, şi de-asta am câştigat ! şi da, îmi pasă într-adevăr de Tiamat — şi lui Arienrhod îi pasă. Ea a văzut mai bine decât oricare altul cum era această lume, şi ce-a devenit, şi cum va înceta iar să mai fie... Şi a ţinut la tine — nu poţi să negi asta.

Sparks îşi plecă brusc ochii ; Moon simţi născându-i-se în piept mai multe feluri de durere.

PalaThion reveni îmbrăcată în uniformă ; trecu pe lângă ei şi ieşi, fără un cuvânt. Uşa de la intrare se deschise şi se-nchise în spatele ei, separându-i iarăşi de lumea care sărbătorea pe străzi. Moon îşi plimbă degetele peste serpentinele atârnând până la pământ ale măştii Reginei Verii. Masca ei... „Masca mea".

— Sparks, crede-mă te rog, ce-ți spun este adevărat. Faptul că am devenit Regină este doar o parte dintr-un fenomen mult mai mare și mai important decât tine, sau decât mine. Nu-ți pot explica asta acum... Știa, cu suferință în suflet, că tânărul nu fusese niciodată menit să afle acest lucru ; dintotdeauna el fusese inamicul acelei simțiri fără formă care o conducea pe ea. Noi însă trebuie să oprim exploatarea extraplanetară a Tiamatului. Când am fost plecată de-aici, am cunoscut un sibil pe Kharemough. Am aflat că există sibili pe toate planetele Vechiului Imperiu — singurul motiv al existenței lor este acela de a ajuta lumile să se refacă și să învețe iar tot ce trebuie. Eu pot să răspund la orice întrebare. Văzu cum ochii lui se măresc și devin atenți. Cât timp am stat pe Kharemough, am început și eu să observ ceea ce-ai văzut tu mereu : progresul, tehnologia,... miracolele făcute de extraplanetari și faptul că ei nu le consideră magie. Cei de-acolo înțeleg mult mai multe... ei nu trebuie să se teamă de boli, de oase rupte, sau de nașterea copiilor. Mama ta n-ar fi murit... Avem și noi tot dreptul să trăim astfel, altfel n-ar fi existat sibili pe planeta asta.

Moon zări foamea din ochii tânărului, foamea pentru tot ceea ce văzuse ea și el nu avea să vadă niciodată. Continuă să vorbească :

— Semenii noștri sunt fericiți așa cum trăiesc. Dacă vor începe să caute puterea, să dorească ceea ce n-au, atunci vor sfârși precum Iernaticii. Precum noi doi.

— Și ce nu-i în regulă cu noi ? Nimic !

Ea clătină din cap.

— Noi dorim cunoașterea, ne cerem drepturile care ni se cuvin. Asta-i tot. Extraplanetarii vor să credem că e rău să fii nemulțumit de ceea ce ai. Dar nu-i mai rău decât să fii satisfăcut cu ce ai. Schimbarea nu constituie un rău — schimbarea e viața. Nu există nimic în totalitate bun, sau în totalitate rău. Nici măcar Carbuncle. E ca și marea, are mareele sale, fluxuri și refluxuri... Nu contează ce decizi tu să faci cu viața ta, atâta timp cât nu ai dreptul să alegi nimic. Noi nu avem nici o alternativă. Iar mersii nici măcar nu au dreptul să trăiască. „Iar ei trebuie să trăiască... ei sunt cheia tuturor lucrurilor".

— Bine, bine, se strâmbă Sparks. Tu ai crezut că-i important să faci ceva ! Cineva trebuie să-ncerce să schimbe

această situație. Dar de ce tocmai noi ? Strânse medalia în palme. Știi, ta... tatăl meu spunea că ne-ar putea lua de pe Tiamat. Ar putea aranja să mergem pe Kharemough. Ar fi atât de simplu...

— Pe Kharemough. nimeni nu are nevoie de noi. Aici suntem necesari.

Kharemough, Piața Hoților, cerul nopții, gândi ea. „Ar fi atât de simplu. Chiar dacă o să putem planta semințele aici, n-o să vedem niciodată strângerea recoltei din final, nu vom ști niciodată dacă am pierdut sau am câștigat...".

— Datorăm ceva ambelor locuri, dar datoria o putem plăti numai aici, adăugă ea cu glas înfiorat.

— Unele lucruri nu pot fi niciodată răsplătite. Sparks se apropie de fereastră ; Moon văzu pe cineva de afară făcându-le semn cu mâna. Și dacă trebuie să stăm aici, în Carbuncle, în palat... Se întrerupse. Moon, nu știu dacă am să pot rezista acestei încercări. Nu pot s-o iau de la capăt, în același loc unde am...

— Privește la cei de pe stradă, insistă ea. Asta e Noaptea Măștii — noaptea tranziției. Nimeni nu este așa cum a fost, sau cum va fi... noi nu suntem nimic, potențialul nostru este infinit. Se spune că atunci când îți dai masca jos, te cureți de toate păcatele rămânând liber să uiți și s-o iei de la-nceput. „Liberă să dovedesc minții sibile că tu ești exact așa cum te văd, că nu mai porți masca morții pe chip".

Se alătură tânărului la fereastră.

— Nimic nu va mai fi la fel după noaptea asta. Nici măcar Carbuncle. Văraticii vin aici, așa cum încearcă și viitorul să facă. Va fi o lume nouă, și nu cea a lui Arienrhod. „Dar va fi totuși și-a ei ; va fi mereu". Rămase cu gândul acesta știut și nerostit. Și-ți promit că n-am să mai pun niciodată piciorul în palatul ăla. „Și n-am să spun nimănui motivul".

El o privi surprins ; când crezu ceea ce vedea, simți cum ușurarea îi umple inima și chipul. Totuși oftă, iar Moon simțea încă depărtarea dintre ei.

— Nu-i de-ajuns. Am nevoie de timp... ca să pot uita, ca să-mi recapăt încrederea în mine... și în noi. O noapte nu ajunge. Poate că nu va fi de ajuns o viață întreagă.

Se întoarse iar cu fața spre geam.

Moon privi lumea de pe stradă, incapabilă să se mai uite la el; lăsă mulțimea să se estompeze și să-i alunece dincolo de focarul privirii — pete uleioase de culoare pe suprafața netedă a unei ape. „Aici nu plouă niciodată. Ar trebui să plouă... nu există niciodată curcubee".

Am să aștept, spuse ea mușcând din cuvinte, încercând parcă să le oprească să n-o înăbușe. Dar nu va dura atât de mult. Găsi mâna lui pe pervazul ferestrei și i-o strânse. În seara asta obligația mea este să fiu fericită. Asta trebuie să fie Festivalul nostru, să-l purtăm veșnic cu noi în amintire. Este ultimul Festival și ne vom aminti de el. Vrei să mergem afară, pe stradă, și să ne sfârșim viețile așa cum ne-a fost menit s-o facem? Poate, dac-am încerca, am reuși să facem din seara asta una pe care să ne-o amintim întotdeauna.

El încuviință din cap; un zâmbet firav îi răsări pe buze.

— Am putea să încercăm.

Sibila privi din nou către Masca Reginei Verii, văzându-i fața acoperită de multe alte fețe, ale tuturor celor care sacrificaseră atât de mult pentru ca masca să fie a ei acum. O singură față...

— Dar mai întâi... trebuie să spun cuiva rămas bun. Își mușcă buza, încercând să mascheze o durere cu alta.

— Cui? îi căută privirile Sparks.

— U... unui extraplanetar. Un inspector de poliție. Am evadat, împreună cu el de la nomazi. Acum e în spital.

— Un Albastru? Tânărul încercă să-și recapete tonul normal al vocii. Atunci e mai mult decât un Albastru pentru tine: e un prieten.

Mai mult decât un simplu prieten, spuse ea cu voce slabă și înfruntându-l cu privirea, așteptându-l să înțeleagă.

— Mai mult decât... Sparks se încruntă și ea-l văzu îmbujorându-se la față. Cum ai putut? Vocea lui se frânse precum un băț rupt. Cum ai putut tu... Cum am putut eu? Noi. Noi...

Moon își plecă privirile.

— Eram pierdută în furtună și el a fost ancora mea, iar eu am fost ancora lui. Când cineva te iubește mai mult decât te iubești tu însuți...

— Știu. Tânărul își eliberă mânia printr-un suspin. Dar cum va fi... acum, tu și cu el? Și cu mine?

Ea își plimbă degetele pe pieptii multicolori ai tunicii de nomad.

— El nu mi-a cerut să rămânem împreună pentru totdeauna. „Pentru că știa că nu poate". El a știut mereu că nimeni nu-ți putea lua locul în inima mea. „Deși el ar fi încercat, a vrut să-ncerce; a-ncercat". Simți chipul lui BZ încercând să se interpună între fața ei și cea încruntată a lui Sparks. Nimeni! continuă, clipind cu putere. El... el m-a ajutat să te găsesc. „A abandonat totul, mi-a dăruit atât de mult; iar eu ce i-am dat? Nimic". Trebuie să știu, să fiu sigură, că el va... va fi bine, când va pleca de-aici, de pe planetă.

Sparks râse, răgușit.

— Iar cu noi cum rămâne? Va fi totul în regulă după plecarea lor? Când noi vom fi aceia care ne vom împotmoli, când vom continua să trăim cu amintirile lor privind peste umerii noștri, amintindu-ne cum ne-am rupt legământul nostru, promisiunea noastră... și am încălcat-o, și iar am încălcat-o?

— Vom face alt legământ. Pentru sufletele noastre renăscute — mâine. „După noaptea asta". Își luă masca de Regină a Verii. „După zorii zilei de mâine". Dar cred că în adâncul inimilor noastre nu l-am încălcat niciodată pe cel vechi.

El o sărută o dată înainte să-și pună masca.

— Ce facem cu masca pentru tine? întrebă Moon.

— Nu. Clătină Sperks din cap. N-am nevoie de mască. Mi-am dat-o deja jos.

52

— Ee, al dracu' de sigur că n'așa me-am imaginat să-mi petrec Noaptea Măștii.

Tor se întrerupse ca să-și umple gura cu o altă prăjitură a bețivului excesiv de dulce și îmbibată cu alcool, aflată în sacul pe care-l purta în mână, făcând tot ce putea mai bine ca să-și aline trupul și mintea împotriva durerii apropiatului sfârșit al lumii. Trase masca la locul

ei, și se agăță de trupul voluminos și robust al lui Pollux, o insulă de sprijin în mijlocul puhoaielor de omenire care începuseră să se mai rărească.

— Cu nimic al' ceva decât o buca' de metal rece să mă-ncălzească și-un viitor în care-am să curăț pește. La naiba, io am rău de mare și-n cadă. Și urăsc peștele, lua-l-ar dracu' !

— Nu ești singura, surioară !

O siluetă mascată flutură din mâini în semn de dezgust împărtășit și dispăru după alesul ei prin ușa demolată a unui depozit, căutând un loc mai intim. Tor se uită invidios după ei ; Pollux privea neutru, fix, în josul Străzii. Aproape toți care mai erau pe-acolo trebuiau să-și fi găsit perechile de-acum.

— Îmi pare rău că lucrurile au luat o întorsătură proastă pentru tine, Tor, vorbi pe neașteptate Pollux. Dacă vrei să-ți petreci timpul cu o ființă umană, nu mă deranjează.

Femeia îi aruncă o privire, cu vaga convingere irațională, că l-ar fi deranjat de fapt foarte mult.

— Năă. Po' să fac asta în or'șice noapte... da' asta-i ultima în care te mai văd. El nu-i răspunse.

Făcuseră o călătorie sentimentală în josul Străzii, până la docurile și depozitele orașului de jos, pentru că Tor decisese că prefera să-și petreacă această ultimă noapte a lumii ei în locurile copilăriei, ale originilor, amintindu-și de tinerețe, retrăind zilele când nu aspirase niciodată să devină ceea ce ajunsese în final. Sperând că dacă putea să-și aducă aminte de perioada când toate acestea nu existau, era posibil ca ele să nu mai conteze atât de mult atunci când urmau să dispară.

Se întrebă cine conducea cazinoul în noaptea asta — „Oare cine a rămas ?" — sau dacă-l mai conducea cineva. Chiar și Herne dispăruse, prin vrăjile ciudate ale lui Moon Dawntreader. „Ducă-se-n iad". Se întoarse doar atât cât să-și strângă cele câteva lucruri pe care voia să le păstreze din vremea când fusese Persefona și le lăsase apoi la fratele ei vitreg. Nu-l mai văzuse de mult timp și nu reușise să-l vadă nici în seara asta — plecase deja în oraș când mersese la el. Dar, oricum, ei nu fuseseră niciodată prea apropiați între ei.

— Polly, în seara asta ești cea mai apropiată ființă pe care-o pot numi pr'eten, oftă ea. Poate c-așa ai fost mereu. Se așeză pe o ladă abandonată într-o grămadă de vechituri, simțindu-se confortabil îmbrăcată în salopeta ei cea veche și înconjurată de ambianța odată familiară. N-ai cârtit niciodată, indiferent cât te-am muncit, sau cât de multe porcării ți-am dat să faci... Bine'nțeles, cred că oricum nu poți să te plângi, așa că asta nu dovedește nimic, nu-i așa ?

Mai mâncă o prăjitură. În fața ei, Pollux ședea proptit răbdător pe cel de-al treilea picior al său. Tor văzu o luminiță roșie începând să clipească pe pieptul lui ; încercă să-și dea seama ce putea însemna, dar pur și simplu nu știa de unde s-o ia.

Sentimentele tale nu-s niciodată cu adevărat rănite, undeva în interiorul tău ? Nu reușesc niciodată să te insult, să te ofensez, sau să te jignesc cumva ? Zeilor, sper că nu te-am insultat niciodată, fiindcă tu ai fost mereu așa de bun cu mine... smiorcăi exagerat de sentimentală.

— N-ai putea niciodată să mă ofensezi, Tor.

Ridică privirea spre chipul lui de nepătruns, încercând să interpreteze înțelesul cuvintelor rostite inexpresiv.

— Vorbești serios ? Vreau să spun, **crezi** într-adevăr ce spui ? Vrei să zici că... îți plac ?

— Vreau să spun „îmi placi", Tor. Da, exact așa. Chipul fără față se uită la ea.

— Păi, ce știi tu ? zâmbi femeia. Credeam că ție nu-ți este permis. Credeam că nu poți... Să simți ceva, vreau să spun. Mereu am crezut că ești... of, cam tâmpit. Fără supărare, adăugă ea repede.

— Corpul meu conține un calculator foarte sofisticat, Tor. Sunt programat să judec numai când este vorba de legalități. Dar la nivelul meu de complexitate este foarte greu să nu gândesc. Am nevoie de o permanentă reajustare.

— Aha, încuviință ea din cap. Cred că întotdeauna am știut că erai mai mult decât un simplu dispo'itiv de-ncărcare. Vreau să zic, unde-ar învăța un dispo'itiv de-ncărcare cum să-mi coafeze păru' ? Sau... Cuvintele se stinseră pe măsură ce-și aduse aminte. Sau să ciripești Albaștrilor fiecare cuvânt nelalocu' lui spus de cineva pe Stradă.

Ridică din umeri. Sau să-mi salvezi viața, nu, Polly...? Întinse mâna și-l bătu ușor cu palma pe piept. Of, la naiba... am avut și vremuri bune, nu-i așa? Ți-aduci aminte când mi te-a' ncredințat bătrânul Prinț al Furtunii? O, zei, eram atât de mândră de mine! Știi, credeam că sarcina asta de a te avea în grijă urma să fie cel mai de seamă moment al vieții mele! Cin' ș'ar fi imaginat... Dar într-un fel, poate c'așa a fost. Ș'apoi, n-am avut nici un fel de regrete. Nu știu. Își trecu mâna prin părul ciufulit. Cred c-o să-mi ia mult timp să-mi imaginez ce-a-nsemnat să fiu Persefone. Își privi mâinile, care de multă vreme nu mai aveau urme de bătături. La ce folosește lumina aia care sclipește pe tine? Am uitat să fac ceva pen' tine? Se ridică nesigură pe picioare.

— Nu, Tor. Asta înseamnă că-mi expiră contractul.

Surpriza o lovi din plin.

— Oh. Știu... vreau să spun, știu că se termină în seara asta. Dar...

„Am crezut că poate nu-și dă seama nimeni". Înghiți cu lăcomie ultima dintre prăjiturile-bețivului, mototoli cu ciudă ambalajul și-l azvârli cât colo. Resturile și gunoaiele din timpul Festivalului murdăreau strada ori încotro ajungea cu privirea.

— Vrei să pleci acum?

— Nu, Tor. Pollux se uită la ea inexpresiv. Dar dacă nu ajung curând la sediul central al poliției, voi înceta să mai funcționez și voi paraliza.

— Ah, repetă femeia. Nu știam asta. Atunci, e mai bine să pornim acum.

Se prinse de brațul lui gros, paralelipipedic, ca să poată menține aceeași direcție când reveniră în strada aglomerată și o luară în susul dealului. Tor se uită în spate în timp ce mergeau; după o vreme ameți și trebui să se uite iar drept înainte.

— Ce-o să se-ntâmple cu tine, Polly? Unde-ai să te duci dup' aia?

— Nu știu unde voi fi trimis, Tor. Dar în primul rând voi fi reprogramat cu noi informații. Voi uita tot ce s-a întâmplat aici.

— Ce? Îl sili să se oprească, înfigându-și tocurile în caldarâm. Vrei să spui c-ai să uiți tot ce știi despre Carbuncle? Tot ce știi despre mine?

— Da, Tor. Tot ce nu este esențial. Tot. Tot. Se întoarse către ea. Eu îți plac, Tor?

— Păi, sigur că da, clipi femeia. Cum crezi c-aș fi scos-o la capăt fără tine în toți anii ăștia? Nu era însă de-ajuns să zică numai atât și, într-un fel, văzu asta când se uită la el, deși acolo nu exista nimic asemănător unei fețe. Vreau să spun... îmi placi cu adevărat. Ca un prieten în toată puterea cuvântului. Ca o ființă adevărată. De fapt, dacă n-ai fi fost doar o mașină, știi, poate-am fi putut chiar să... Ea râse sfioasă. Știi tu.

— Îți mulțumesc, Tor. Pollux făcu o mișcare ce putea fi considerată drept o încuviințare și porniră iarăși la drum.

În apropierea Aleei Albastre, trecură pe lângă un grup mic de cheflii mascați, care coborau, târând în urma lor o trenă de muzică și bună dispoziție.

— Uite, Polly, aia-i Regina Verii! Ăla-i viitoru' care trece pe lângă noi.

În mijlocul menajeriei de măști, Tor zărise o față care nu se ascundea, un chip ciudat de familiar încoronat de un păr roșu ca focul... „Sparks Dawntreader?" Încercă să se uite mai bine la chipul acela, dar fu din nou ascuns de cei din jurul lui.

Nu... Clătină din cap, refuzând să creadă ce văzuse. „Nu putea fi el. Nu putea".

Pollux încetini și amândoi cotiră către intrarea în Aleea Albastră.

53

Jerusha oftă, se afla la biroul serviciului de noapte, sprijinită comod pe spătarul scaunului, în timp ce ochii îi hoinăreau prin încăperea aproape pustie. Practic toți cei aparținând forței de poliție se aflau în oraș, patrulând în această ultimă noapte a Festivalului; îndatorirea finală, și cea mai enervantă, de îndeplinit pe Tiamat. Neavând nimic de sărbătorit, Jerusha nu suportase ideea să vadă restul mulțimii petrecând fără ea, așa că rămăsese de gardă la sediul central. Avusese de rezolvat câteva probleme foarte importante: totuși fusese surprinsă că noaptea era groaznic de lungă și de pustie. „Pustie...

ăsta-i cuvântul potrivit ca s-o descriu". Oftă din nou, dând radioul un pic mai tare, să înăbușe glasul viitorului. O, zei, oare era mai rău să nu fi știut ce urmează să se-ntâmple cu mine, sau să fi știut cu siguranță ?"

Tor Starhiker se foi și se frecă la ochi ; stătea tot pe banca de-a lungul peretelui, unde căzuse moartă de somn cu vreo două ore în urmă. „Leșinată, mai degrabă". Jerusha o putuse mirosi foarte clar când îl adusese înăuntru pe robotul Pollux... sau mai degrabă el o adusese pe ea, duhnind a băutură și copleșită de sentimentalisme ieftine. Robotul-polițist stătea nemișcat la capătul banchetei, părând că o supraveghează. Jerusha găsea greu de crezut că cineva fie el treaz ori beat putea să aibă sentimentul acela exagerat față de un robot. „Dar cine știe ? Presupun că în ultimele zile ea a pierdut ceva mai mult decât un robot. Dacă Tor voia să-și petreacă aceste ultime ore ținând mâna lui mecanică — sau să se drogheze până își pierdea mințile — era numai și numai treaba ei.

Jerusha scoase un pachet de iestas, cel mai puternic drog de care avusese curajul să se atingă în ultimii cinci ani. Începuse să trimită un mesaj familiei lui LiouxSked, pe planeta Portul Nou, spunându-le ce reușise în sfârșit să afle... „Fie ca acest lucru să le facă lor mai mult bine decât mi-a făcut mie".

— Ce... ? Tor tresări și se ridică brusc în capul oaselor, căscând. Aahh. Își apăsă mâinile pe cap și pe stomac. S-ar putea nici să nu mai trăiesc până când se instalează Vara aici.

Polițista schiță un zâmbet, sprijinindu-se de consola calculatorului.

— Dacă ai de gând să vomiți, du-te la toaletă — nu fă mizerie aici.

— Sigur. Tor își propti capul în mâini. Oricum, cât e ceasul ?

Jerusha își privi în treacăt ceasul.

— E aproape vremea să pornesc către docuri. Emise un apel pe frecvența de comunicații, ca să cheme câțiva oameni să supravegheze sediul cât timp era plecată și s-o însoțească în ultima ei îndatorire ce-o avea de îndeplinit pe această planetă.

— Vrei să spui, pentru... sacrificiu ? (Jerusha aprobă din cap). Hm. Păi, știi, voiam să-ți spun... mulțam că

m-ai lăsat să-l țin pe Polly aci pân' la sfârșitu' contractului. Vreau să spun, știu că tu știai c-am auzit... știi tu... Ridică din umeri.

— Nu-mi aduce aminte. Jerusha se sculă brusc, întinzându-se. „Slabă, PalaThion, ai fost slabă", gândi ea, simțind o plăcere sadică să recunoască acest lucru.

— Păi, încă Polly ș' cu mine... Tor se întrerupse întorcându-se către robot în momentul în care altcineva intră în sediul poliției : un bărbat înalt, un extraplanetar.

Jerusha se prinse de colțul biroului.

— Miroe !

El trecu de Tor și se opri în mijlocul încăperii.

— Jerusha. Vocea lui părea la fel de uimită. N-am crezut c-am să te găsesc aici... dar nu știam unde să te caut în altă parte.

Arăta de parcă n-ar fi știut ce să-i spună dacă ar fi găsit-o. Era îmbrăcat ca orice marinar Iernatic, cu o barbă nerasă și țepoasă.

— Da, sunt încă la datorie, Miroe. Până la venirea Noului Mileniu, replică ea cu o amărăciune prostească în glas.

— Mi-a fost teamă că n-am să ajung la timp în Carbuncle — vremea a fost urâtă în josul coastei. (Jerusha își dădu seama că arăta foarte obosit). Încă o zi dacă întârziam, ar fi fost prea târziu : ați fi fost deja cu toții plecați.

Ea clătină din cap, păstrându-și chipul și vocea calme.

— Nu. Mâine încetăm să mai existăm pe planetă doar din punct de vedere tehnic, dar mai durează câteva zile până să ne convingem că n-am uitat ceva esențial pe-aici. Ce cauți aici, Miroe ? Oamenii tăi mi-au spus... au zis că nici măcar nu știu unde-ai plecat.

— A fost o decizie luată sub impulsul unei clipe. Ochii lui cercetară colțurile goale ale încăperii. Nu mi-am planificat să fac această călătorie. Doar zeii știu că nu-mi permite timpul. Au mai rămas prea multe... pregătiri de făcut, să le-arăt oamenilor mei cum să-și rezolve problemele cu noile metode... noile metode vechi.

Jerusha avea sentimentul că auzea mai multe decât înțelegea ; poate mai multe decât voia să știe.

— Pleci în afara planetei ? întrebă Tor brusc interesată. Ngenet îi aruncă o privire de parcă abia atunci

observase că în sediul poliţiei mai există şi altcineva. Îţi cauţi nevastă, frumuşelule ? Bărbatul o examină cu blândeţe, doar parţial surprins.

— Poate. Dar nu una care vrea să părăsească Tiamatul, pentru că eu nu plec de pe Tiamat.

Se uită iarăşi spre Jerusha şi continuă să străbată încăperea.

— Oh ! Exclamaţia era mai mult neîncrezătoare decât dezamăgită. Mulţumesc că m-ai avertizat. Cine vrea să se mărite cu un ţăcănit la cap. Corect, Pollux ?

— Cum spui tu, Tor.

Ea râse tare, fără un motiv evident.

Jerusha se rezemă de birou.

— Deci, rămâi într-adevăr aici pentru tot restul vieţii tale. Veşnic... Era complet dezamăgită, deşi ştia că n-avea nici un drept să fie. N-ai venit aici ca să-ţi iei zborul odată cu noi.

— Nu, Tiamat este casa mea. Nimic nu mi-a schimbat sentimentele în legătură cu acest lucru şi nici nu mă aşteptam ca tu să-ţi fi schimbat hotărârea, adăugă bărbatul cu un ton uşor resemnat.

— Nu.

Jerusha îşi auzi slăbiciunea din glas şi simţi momentul de ezitare care-ar fi trebuit să fie unul de siguranţă. El însă se aşteptase la replica ei hotărâtă şi nu auzi nimic. Dădu din cap, resemnat ; ne mai continuând discuţia, acceptând fără comentarii decizia ei — la fel cum făcuse şi mai înainte, la ultima lor întâlnire. De parcă acest lucru n-avea nici o importanţă.

— Atunci, de ce-ai mai venit ? întrebă poliţista, puţin cam avântată. Ai spus că nu vrei să vezi Festivalul.

— Nici nu doresc. Vocea lui sună la fel de tăioasă. Am venit doar ca să-ţi spun rămas bun. Ăsta-i singurul motiv.

„Singurul motiv ?" Simţi cum se înroşeşte la faţă de surprindere şi stânjeneală. „La naiba, Ngenet ! Nu te-nţeleg de loc". Nu întrebă totuşi de ce nu reuşise Ngenet să-i pună întrebarea ; n-avea s-o facă în locul lui.

— Eu... ăăă, sunt bucuroasă c-ai venit. Sunt onorată c-ai bătut atâta drum doar ca să-mi spui la revedere. Aruncându-i o privire sfioasă lui Tor, încercă din răsputeri să nu lărgească golul creat între ea şi Ngenet, ba chiar să-l mai reducă puţin. În felul acesta, pot să-ţi comunic direct noutăţile : tânăra ta prietenă, Moon, este în viaţă.

— Moon ? Bărbatul scutură capul, dându-şi părul pe spate. Cum ? Nu pot să cred... Râse şi ea văzu iarăşi însufleţindu-se ceva pe chipul lui, ceva care crezuse că a dispărut veşnic în ziua aceea neagră pe plajă.

— A fost luată de nomazii Iernatici, dar a reuşit să evadeze împreună cu unul dintre inspectorii mei, care căzuse prizonier la ei.

— Atunci, înseamnă că-i aici, în oraş ? Jerusha îl văzu întorcându-şi brusc privirile către partea interioară nevăzută a sediului poliţiei. Unde-i ?

— Nu-i într-o celulă, Miroe. Poliţista se îndreptă, încetând să se mai sprijine de birou. După câte ştiu eu, domneşte asupra Festivalului împreună cu vărul ei Sparks. Este Regina Verii.

Ngenet o privi uluit, şi la fel şi Tor. Dar expresia bărbatului se schimbă din nou, în ceva mai personal şi mai clarvăzător.

— O Regină mai bună decât ea nu putea să fie aleasă... Îţi mulţumesc, Jerusha.

— Mie ? Dar n-am avut nici o legătură cu chestia asta.

— Ba dimpotrivă — ai fi putut opri totul.

Poliţista aproape că zâmbi.

— Nu. Nu cred că cineva ar fi putut opri evenimentele, indiferent în ce fel.

— Poate că nu, surâse el. Deci, l-a găsit pe vărul ei, Sparks ? După atâta vreme ?

— Şi l-a înhăţat chiar din budoarul Reginei Zăpezii. El era Starbuck.

— O, zei... Faţa lui se goli de expresie. Starbuck ! Cuvântul răsună la fel de urât şi pe buzele sale. Şi... şi Moon ?

— Ştiu, aprobă Jerusha. Ciudaţi amanţi : o sibilă şi-un monstru. Dar l-am cunoscut înainte ca Arienrhod să fi pus gheara pe el — la fel cum îl cunoscuse Moon. Ea tot pe băiatul acela continuă să-l vadă, chiar dacă acum ştie adevărul. Poate ea are dreptate, poate nu — cine ştie ? Slavă zeilor, nu e treaba mea să judec aceste lucruri.

— Vrei să spui că lui i-ai dat drumul ? Asta nu-i şterge faptele. Nu le schimbă cu nimic ! Din glasul lui Ngenet se înălţă mânia.

„Deci până și tu te-ai răzbuna, trecând peste justiție, dacă rana ar fi destul de adâncă", gândi ea. „Chiar și tu. Și în toți anii ăștia, am crezut că ești al naibii de sfânt". Nu era dezamăgită, ci doar ușurată că înțelesese în sfârșit că până și el era om, având tot dreptul la emoții și greșeli umane.

— Știu, Miroe... O vor ști și ei. În cea mai frumoasă zi a vieții lor, trecutul se va ridica între ei precum un mormânt deschis, îndepărtându-le fericirea aidoma fumului unui rug funerar.

Jerusha văzu luptându-se pe fața bărbatului două sentimente contradictorii : cunoașterea a ceea ce făcuse Starbuck împotriva mersilor și tot ceea ce simțea el față de Moon.

În sfârșit, el coborî privirea ; smuci scurt din cap, într-un gest de acceptare a realității.

— În plus, am prins-o pe adevărata vinovată... Arihod, despre ea e vorba. Ea l-a pus să facă toate lucrurile acelea teribile. A încercat chiar să pună mâna pe oraș prin declanșarea unei epidemii în rândurile Văraticilor, dar n-a reușit să-și ducă planul la bun sfârșit. În zorii acestei zile, domnia ei prelungită în mod nenatural va ajunge la un sfârșit nenatural.

Ngenet ridică iar ochii.

— A-ncercat ea să facă asta ? Regina Iernaticilor ?

— Ți-am spus ce era ea, și ți-am spus că voi avea grijă ca vinovații să plătească. Așa că mi-am ținut toate promisiunile. „Cu excepția celor pe care le-am făcut față de mine însămi".

— Atunci îți datorez din nou mulțumiri pentru c-ai avut grijă să se facă dreptate. O justiție adevărată, nu una oarbă, încercă el un surâs. La ultima noastră întâlnire, ca și la prima dealtfel... Jerusha, unde vei pleca de aici ? Unde-i viitorul tău post ?

Ea se îndepărtă brusc de birou.

— Sunt trimisă pe Marele Albastru.

Ocoli scurt încăperea, trăgând tot timpul de mânecile uniformei.

Văzând că nu mai adaugă nimic, Ngenet ridică din sprâncene.

— Undee ? Sper că nu în lagărele de zgură, încercă el o glumă.

— Ba da. Femeia se răsuci, evident rănită. Exact acolo mă duc. Sunt investită cu conducerea lagărului penitenciar.

— Ce tot spui ? Râse stânjenit, incapabil să creadă că răspunsul nu era tot o glumă.

— Nu glumesc, ripostă Jerusha categoric.

Râsul amuți brusc.

— Tu... să conduci un loc ca acela ? Ngenet privi biroul, de parcă se aștepta să-i ofere o explicație. Oare Tiamatul este atât de prost apreciat, încât un lagăr penitenciar este considerat o avansare ?

— Nu, Miroe. „Eu sunt cea prost apreciată". Își acoperi insigna de Comandant de pe guler cu degetele unei mâini. Poți spune că ăsta-i un caz de justiție oarbă.

— Tu vrei postul ăsta ? întrebă bărbatul, mângâindu-și mustața.

— Nu, răspunse ea încruntată. E o fundătură, o insultă... Își ținu respirația.

— Atunci, de ce nu plângi ? La urma urmei, ești Comandantul Poliției... Se încruntă și el, încercând să priceapă ceva ce brusc devenise de neînțeles.

Fu rândul Jerushei să râdă absolut fără nici un rost.

— Sunt un obiect al batjocurii, asta sunt. Clătină din cap. Ori mă duc acolo unde-am fost trimisă, ori demisionez.

— Atunci, demisionează !

— La naiba, asta-i tot ce-mi spun bărbații ! Renunță... supune-te... nu poți s-o rezolvi ! Ei bine, pot ! Mă așteptam la ceva mai mult din partea ta, dar trebuia să fi știut mai bine...

— Jerusha, clătină el din cap, în numele zeilor ! Nu mă transforma într-un obiect.

— Atunci nu mă trata ca pe-un obiect.

— Nu vreau să te văd transformându-te într-unul ! Și așa se va întâmpla, când vei conduce un loc ca ăla... când vei trata alte ființe umane ca pe ceva subuman : vei coborî și tu sub nivelul unei ființe umane. Ori îți va fi distrus umanismul, ori îți va fi afectată sănătatea mentală. Iar eu nu vreau să-mi aduc aminte de tine aflată pe punctul de a pleca într-acolo sau să mi te imaginez... Gesticulă neajutorat din mâinile sale mari.

— Atunci ce altceva ar trebui să fac? Totdeauna am vrut **să fac** ceva cu viața mea — ceva care să aibă sens, ceva important. Faptul că am devenit ofițer de poliție mi-a oferit această posibilitate. Poate că n-a fost exact așa cum mi-am imaginat... dar la urma urmei, se întâmplă oare vreo dată așa? „Dacă ar fi existat ceva..."

— Consideri că ceea ce vei face tu acolo va avea vreun sens? întrebă bărbatul sarcastic și-și afundă mâinile în buzunare.

— Am răspuns deja la asta, se întoarse femeia. Cu timpul, poate că voi avea posibilitatea să mă transfer. De altfel, ce altceva pot să fac? N-a mai rămas nimic.

— Poți rămâne aici, murmură Ngenet, sunând ca o invitație nesigură.

Ea clătină din cap, fără să-l privească.

— Și ce să fac? Nu sunt potrivită în postura de soție de pescar, Miroe. „Spune-mi că mai există și altceva".

Dacă bărbatul avea într-adevăr și un alt răspuns, acesta fu oprit de sosirea celor doi ofițeri chemați de Jerusha. Aveau în păr confetti de la Festival, iar pe fețe li se citea o ușoară expresie de resemnare, totuși salutară cu un respect destul de decent.

PalaThion le răspunse la salut, smucindu-și uniforma și gândurile ca să și le pună în ordine.

— Aranjați-vă ținuta: imediat ce Mantagnes ajunge aici, mă veți însoți la ceremonia Schimbării.

Chipurile lor se luminară întrucâtva la perspectiva de a avea locuri în primul rând la „spectacolul« sacrificiului uman; când ieșiră din încăpere, aruncară priviri curioase, furișate, către Tor. Stânjenită Jerusha își reaminti de Starhiker, până când văzu că aceasta recăzuse într-un somn adânc.

Alături de ea, Miroe rămăsese gânditor, cu privirile ațintite în podea.

— Participi la... sacrificiu? Aidoma lui Tor, el părea să rostească cu dificultate cuvântul. Moartea Reginei Zăpezii?

Polițista încuviință, simțindu-se totuși stânjenită de acest gând, deși trăise destui ani cu perspectiva respectivă. „Moartea Reginei Zăpezii. Un sacrificiu uman. O, zeii mei". Se întrebă totuși de ce perspectiva execuției publice a femeii care o merita din plin, i se părea mult

mai groaznică decât pedeapsa din locul unde urma să meargă ea însăși. Zeii știau: o societate care trecea printr-o restructurare totală, având drept rezultat doar două execuții, se afla foarte departe față de cele mai multe societăți.

— Este ultima mea activitate oficială ca reprezentantă a Hegemoniei. Ca să spun așa, predau cheile regatului noii Regine.

„Și o văd pe Arienrhod înecată în regrete". Șovăind, coborî privirea.

— Vii și tu, Miroe? Știu că nu-i ceva care să-ți dorești — așa că nu-mi vine ușor să te rog s-o faci.

Bărbatul își mută greutatea de pe un picior pe altul, continuând să privească în jos.

— Da, voi veni. Ai dreptate. Reprezintă ceva despre care niciodată n-am crezut că voi dori să-l văd. Cunoscând însă tot ceea știu acum despre ea... Se spune că ar trebui să fie un fel de purificare să asiști la moartea simbolul viu al vechii ordini: ceva de care toți au nevoie, că să-și curețe sufletele. Ei bine, niciodată n-am crezut că am nevoie de asta... dar poate că, la urma urmei, nu sunt cu nimic mai bun decât oricine altcineva.

— Bun venit printre noi, replică Jerusha, fără să zâmbească. Mă-ntorc imediat. Se duse în biroul ei să-și ia pelerina și casca.

Când reveni, îl găsi pe Mantagnes așteptând-o cu o răceală trufașă. Răspunse inexpresivă la salutul lui și-i ordonă să preia conducerea sediului.

În drum spre ieșire, se opri s-o scuture pe Tor.

— Trezește-te, Iernatico. Aproape s-au ivit zorile.

Tor se ridică în capul oaselor, ștergându-și cu palmele suferința încețoșată de pe față.

— Cobor la ceremonia Schimbării, continuă Jerusha cu glas îmblânzit. Nu știu dacă vrei să fii prezentă. Dacă da, atunci poți să vii cu noi. „Deși n-am să te învinuiesc dac-ai să vrei să dormi în timpul ei".

Femeia aprobă din cap, apoi își întinse brațele; ochii i se limpeziră.

— Mda... cred că am să vin. Nu pot rămâne veșnic aici, nu-i așa? întrebă ea retoric. Se ridică în picioare și se-ntoarse către Pollux, care continua să șadă alături

de ea : Mai bine mă duc să văd sfârșitul lumii, Polly, n-o să mai existe un altul. Iar dacă nu-l văd, s-ar putea să nu cred c-a venit.

— La revedere, Tor. Vocea robotului sună mai subțire și mai posomorâtă decât își amintea Jerusha. La revedere.

— La r'vedere, Polly. Buzele femeii tremurară. N-am să te uit. Ai încredere în mine.

— Am încredere în tine, Tor. Robotul-polițist își ridică mâinile, imitând un gest de bun rămas.

— Bun băiat.

Se îndepărtă încetișor de el. Privind-o, Jerusha o văzu ștergându-se iute la ochi în timp ce-i urma către ieșirea din sediul poliției.

— 54 —

Arienrhod își ocupă locul pe maldărul de blănuri albe care acoperea în întregime carul ceremonial în formă de corabie aflat în curtea palatului. Intră în rolul ei din ritual cu mult calm, stăpânindu-se perfect, cu regala prezență de sine dobândită în cei aproape o sută cincizeci de ani. Aclamațiile și zeflemelele Văraticilor adunați în preajmă o înconjurară din toate părțile, la fel de inevitabile ca și moartea ; și tot de acolo simțea venind și mâhnirea tânguitoare a Iernaticilor aflați în așteptare. Bocetele lor îi sunau în urechi precum geamătul flămând al Iadului, din străfundurile unde marea stătea așteptând... așa cum se întâmpla și astăzi. În sfârșit, foamea ei avea să fie potolită.

Starbuck stătea deja printre blănurile cu reflexe argintii, arătând ca o statuetă cioplită din obsidian, cu masca și veșmântul negru de curtean. Era surprinsă că venise înaintea ei. „Dragul meu, întotdeauna ai fost nerăbdător. Nu crezusem însă că te vei grăbi și pentru asta". Simți o greutate rece în interiorul ei. „Pentru că eu nu sunt grăbită. Nu sunt deloc".

— Bună dimineața, Starbuck. Sper c-ai dormit bine.

Când încercă să-l privească în ochi, bărbatul întoarse capul în partea opusă, fără să zică nimic.

— Crezi deci că n-ai să mă ierți niciodată ? Să știi că veșnicia înseamnă mult timp, Sparks. Exact atât vom fi noi doi împreună.

Drăgăstoasă, îi cuprinse umerii cu brațul și-l simți tremurând, sau vibrând. Prin grosimea pânzei și a pielii, umerii lui păreau mai largi decât și-i amintea. „Doar un băiat, cu forța unui bărbat... și cu slăbiciunea acestuia".

„Măcar vom fi veșnic tineri", încercă ea iarăși să creadă ceea ce crezuse odată, că mai degrabă ar muri decât să trăiască într-o lume în care ar fi trebuit să fie săracă, bolnavă și bătrână...

Escorta nobililor din Iarnă se adună în jurul carului : toți înveșmântați într-un alb nedefinit, cu măști amorfe albe peste albul straielor, mimând creaturile de totem ale familiilor lor. Șase dintre ei luară hulubele ca să tragă carul, pornind să coboare cu el panta dealului ; restul, purtând câte un obiect extraplanetar prețios, formară o perdea umană în jur, ca s-o protejeze, măcar în parte, de privirile, insultele și gunoaiele aruncate de Văraticii aflați în mulțimea înșirată de-a lungul drumului. Poziția lor, această muncă înjositoare, era în egală măsură o onoare și o penitență.

Arienrhod își aranjă faldurile vechii ei pelerine din pene, răsfirându-le prin albul blănurilor : era aceeași pe care o purtase la toate ocaziile festive, la fiecare întrecere a lui Starbuck de-a lungul unui secol și jumătate. Dedesubt avea o rochie lungă, simplă, albă. Albul, culoarea Iernii, și a doliului. Părul îi cădea în voie pe umeri ca un văl, acoperit cu o rețea de diamante și safire. Nu purta mască — era singura nemascată — astfel ca toată lumea să fie sigură că ea era într-adevăr Regina Zăpezii.

„Eu sunt Regina Zăpezii". Trecând pe lângă vilele bogat ornamentate ale nobilimii le privi pentru ultima oară ; își imagină cum aveau să arate lipsite de eleganța extraplanetară și-și aminti de sprijinul loial pe care i-l acordaseră, de-a lungul anilor, ocupanții lor ce fuseseră membri ai curții ei regale. „Chiar și astăzi". Își plimbă privirea dintr-o parte în cealaltă a cortegiului, ascultând sfidătoarea melodie extraplanetară pe care purtătorii lecticii o cântau ca s-o onoreze și ca să înece huiduielile mulțimii batjocoritoare. Câțiva dintre însoțitorii mascați erau aproape la fel de bătrâni ca și ea — deși nici unul

nu se menținuse atât de bine. Își dovediseră mereu devotamentul și utilitatea, și fuseseră întotdeauna recompensați, în timp ce aceia mai puțini folositori și mai puțin maleabili îmbătrâniseră, fiind exilați în provincie. Astăzi erau sincer mâhniți, ca și ceilalți Iernatici tânguitori — dar, ca toți Iernaticii, își deplângeau mai ales propria lor soartă. Era însă o reacție omenească. Printre ei nu exista nici unul după care ea să regrete. Pe mulți îi agreașe și chiar îi respectase, dar pentru nici unul nu simți vreo căldură aparte, care să nu fi pălit precum infatuarea de-a lungul întinsei perioade de timp. Pe unul singur îl iubise cu adevărat — și pe acela nu-l părăsea. Întinse mâna spre genunchiul lui Starbuck acoperit cu poalele mantiei, dar el i-o îndepărtă înainte ca s-o fi putut așeza. După o clipă însă, într-un gest parcă de scuză, mâna lui alunecă de-a lungul spatelui femeii, pe sub mantie, și brațul lui îi încercui talia. Ea zâmbi, până când un cap de pește lovi cu zgomot blănurile din spatele lor.

Ajunseseră deja la marginea Labirintului. „Oare orașul ăsta e într-adevăr atât de mic ?" Arienrhod aruncă o privire către aleile pline cu rămășițe, ticsite cu mulțime ; văzu ochii goi, ficși ai fațadelor magazinelor pustii. Zărindu-le pe toate pentru ultima oară... încerca un sentiment comun cu cel pe care-l simțise când le văzuse pentru prima oară : fiecare imagine era la fel de intactă și proaspătă ca și mersul printr-o zăpadă abia căzută. Prima și ultima trecere erau la fel și nu aveau nimic în comun cu celelalte nenumărate treceri care se petrecuseră între ele.

Acestea însă aveau ceva în comun, în cel mai strict sens literal : mulțimile Festivalului, clădirile abandonate și pe jumătate goale. Prima dată când văzuse orașul, fusese la sfârșitul domniei Verii ; venise aici de pe plantația familiei, la primul Festival ce avea loc după o sută de ani, ca să vadă întoarcerea extraplanetarilor și să concureze pentru alegerea noii Regine. Cu toate că Arienrhod provenea dintr-o familie Iernatică nobilă, faptul că se născuse la marginea teritoriului Verii însemna că fusese crescută în condiții cu puțin mai civilizate decât Văraticii. Toate artefactele extraplanetare ce-i erau atât de familiare acum, i se păruseră pe atunci la fel de ciudate și minunate cum păreau probabil și acum oricărui Văratic.

Ea însă aflase destul de iute utilitatea darurilor pe care extraplanetarii le aduseseră acestei lumi — magia ciudată a tehnologiei, obiceiurile bizare, viciile neobișnuite. Aflase de asemenea ce doreau în schimb stăpânii lor ocrotitori de la planetă și de la ea, reprezentanta neexperimentată a acesteia. Începuse să învețe, în mod dureros, cum să iei fără să dai, cum să dai fără să te predai, cum să storci sânge din piatră seacă. Își luase apoi primul Starbuck, un bărbat ale cărui trăsături străine Tiamatului nu și le putea reaminti, al cărui nume adevărat îl uitase de mult timp. Multe zeci îl urmaseră, până când îl găsise pe singurul...

Între timp văzuse cum Carbuncle se transforma într-un prosper port stelar ; an după an, continuase să învețe mai multe despre utilitatea tehnologiei, despre slăbiciunea ființei umane, despre univers în general, și despre ea însăși în mod special. Zece vieți de om abia dacă i-ar fi ajuns să înceapă să cunoască tot ceea ce putea să afle, iar ea căpătase două. În cele din urmă își dăduse seama că planeta constituia prelungirea ființei sale și era nemuritoare într-un fel în care nu putea să fie nici un om, niciodată. Își făcuse planuri să-i lase o moștenire când propria ei domnie va trebui să se sfârșească — s-o elibereze, ca să continue să crească și să învețe când ea nu va mai putea s-o facă.

Dar eșuase. Nu reușise să păstreze cheia ce deschidea viitorul Tiamatului ; nu reușise să ducă la bun sfârșit planul de a conduce singură viitorul Tiamatului ; nu reușise să-și mențină autoritatea asupra lui Moon, când fata ar fi putut să fie ultima ei speranță... Și cumva, între timp, își pierduse perspectiva asupra propriului ei viitor. Odată trăise și ea pentru Văratici, însă fusese de mult, mult prea îndepărtat în timp. Nici măcar nu se putea imagina întorcându-se la un asemena trai, ducând iar o viață de sălbatic. Și chiar dacă Văraticilor nu avea să li se permită să distrugă absolut toată tehnologia rămasă în Carbuncle, orașul și întregul Tiamat urma să înceteze să mai fie măcar o hologramă estompată a haltei interplanetare înfloritoare de acum.

Arienrhod crezuse cândva — când era sigură că Moon, clona ei, o va reîncarna pe ea însăși — că va merge bucuroasă la sacrificiu. Că va interpreta rolul tradițional

până la sfârșit, iar moartea va reprezenta o ultimă nouă experiență pentru un trup care încercase orice alte senzații imaginabile. Că părăsindu-și viața, nu va regreta, pentru că traiul așa cum îl cunoscuse ea va înceta să existe.

Totuși după ce o pierduse pe Moon, găsindu-l în schimb pe Sparks, după ce începuse să-și construiască planuri noi a căror temelie se baza pe ea însăși, pierduse din vedere toate astea. Uitase că ea și iubitul ei vor trebui să îmbătrânească și să îndure greutăți pentru a păstra în viața Iarna și moștenirea regatului. Nu, nu uitase — ignorase accest lucru, fiindcă țelul cel mai mare și șansa nemuririi atârnaseră mai greu în balanță.

Dar acum — acum eșuase : teribil și complet. În zorii acestei zile, viața ei avea să se sfârșească pentru totdeauna ; urma să devină încă una din nesfârșitul șir de Regine uitate care trăiseră și muriseră fără nici un rost. Și nu era pregătită să moară astfel ! Nu, nu — nu fără să-și fi lăsat moștenirea pentru viitor ! La naiba cu ăștia ; lua-i-ar dracu pe ticăloșii de extraplanetari, care-i ruinaseră planurile de viitor pentru a și le menține intacte pe-ale lor ! La naiba cu prostia jalnică a văraticilor, imbecili împuțiți și răutăcioși care aveau să ducă voioși la bun sfârșit purificarea lor de cunoaștere... Se uită dintr-o parte în cealaltă a carului, strălucind de-o furie neputincioasă.

— Ce nu-ți convine, Arienrhod ? Ți-ai dat seama în final că ăsta-i sfârșitul ?

Ea înghețǎ, cu privirea ațintită asupra lui Starbuck.

— **Cine ești tu ?** șopti, dar în minte fraza îi răsună mai tare decât toate strigătele mulțimii. Cine ești ? Tu nu ești Starbuck !

Se răsuci ca să se elibereze din strânsoarea brațului pus în jurul mijlocului său. „Sparks... O, voi zei, ce-ați făcut cu el ?"

— Eu sunt Starbuck. Nu-mi spune că deja m-ai uitat, Arienrhod. Bătrânul îi prinse mâna într-o strânsoare de menghină. Au trecut doar cinci ani. Își întoarse capul cu cască neagră astfel ca ea să-i poată vedea ochii, nemiloși, maronii, de culoarea pământului, cu gene lungi, întunecate...

— Herne ! Nu se poate... o, zei, nu se poate să-mi fi făcut mie una ca asta ! Schilodule, tu ai murit... nu poți

să te afli aici, n-am să-ți permit așa ceva ! „Sparks... blestemat să fii, unde ești !" Le voi spune tuturor că nu ești bărbatul care trebuie !

— N-o să le pese, rânji el. Ei vor doar un corp extraplanetar pe care să-l azvârle în mare. Nu le pasă al cui este. De ce ți-ar păsa ție ?

— El unde-i ? întrebă Arienrhod înebunită. Unde-i Sparks ? Ce i-ai făcut ? Și de ce ?

— Deci într-adevăr îl iubești foarte mult, scrâșni vocea lui Herne. Atât de mult că-l vrei în mormânt alături de tine ? Hohoti sinistru. Dar nu îndeajuns ca să-l lași să continue să trăiască fără tine... sau alături de celălalt eu al tău : lacomă până la sfârșit. Am schimbat locul cu el, Arienrhod, pentru că nu te iubește îndeajuns ca să moară pentru tine... iar eu te iubesc. Luă mâna ei pe care-o strângea și și-o apăsă pe frunte. Arienrhod... ne aparținem unul altuia, suntem același soi. N-ai nimic în comun cu slăbănogul ăla — niciodată n-a fost îndeajuns de bărbat ca să te apreciez.

Îi dădu drumul la mână și femeia și-o ascunse sub mantie.

— Herne, dac-aș avea un cuțit, te-aș ucide cu mâna mea ! „Te-aș sugruma cu mâinile goale..."

— Vezi ce voiam să spun ? râse el din nou. Cine altul în afară de mine ar vrea să petreacă astfel o veșnicie ? Deja ai încercat o dată să mă ucizi, cățea ce ești, și aș vrea să-ți fi isprăvit treaba atunci. Dar acum mi se va îndeplini dorința, și mă voi răzbuna. Te voi avea veșnic, numai și numai pentru mine iar dacă ai să mă urăști pentru asta, cu atât mai bine. Dar cum ai spus chiar tu, dragostea mea, „veșnicia înseamnă mult timp".

Arienhod își strânse mantia în jurul corpului, izolându-se de el, închizând ochii ca să nu-l mai vadă. Cu toate acestea, cântecul nobiliilor nu era îndeajuns ca să-i împiedice urechile s-audă tânguiala și batjocura mulțimii ; i se strecură în trup prin toți porii, amplificând și transformându-i disperarea în dorința de a ucide.

— Nu vrei să știi cum am făcut asta ? Nu vrei să știi cine a aranjat ca să vin aici ? Vocea sfidătoare a lui Herne se făcu ecoul vuietului mulțimii. Arienrhod nu-i răspunse știind că oricum avea să-i povestească totul. Moon a făcut totul. Clona ta, Arienrhod, celălalt eu al tău. Ea a aranjat

lucrurile — ea ți l-a luat de sub nas. Într-adevăr, e clona ta... nimeni alta nu lucrează așa bine ca tine.

— Moon... Arienrhod își încleștă fălcile, rămânând cu ochii închiși. Pentru prima oară, după atâția ani că nu-și mai putea aduce aminte numărul lor, îi reveni teama că ar putea să-și piardă controlul în public. Nimic altceva n-ar fi putut s-o înfrângă — nimic în afară de pierderea a tot ceea ce avea vreo importanță pentru ea. Și de cunoașterea faptului că ultima lovitură îi fusese dată chiar de ea însăși! „Nu, la naiba, fata asta n-a fost niciodată ca mine... e o străină; o nerușinată!“ Totuși amândouă îl iubiseră pe... Sparks cel cu ochii verzi ca frunzele vara, cu părul roșu și sufletul înflăcărat.

Și nu numai că această imagine imperfectă a sufletului ei îi înfruntase voința, evitându-i blestemul, dar îl furase și pe băiat, înlocuindu-l cu acest... acest... Îi aruncă iarăși o privire lui Herne, și-și înfipse unghiile în brațe. În văzduh se simțea iz de alge marine; ajunseseră deja în partea de jos a orașului. Aproape că putea să vadă capătul vieții sale. „Te rog, te rog, n-o lăsa să se termine astfel!“ Neștiind către cine își îndrepta ruga — nu către zeii falși ai extraplanetarilor, nu către Marea Văraticilor... ba da, poate către Mare, care era pe punctul de a primi jertfa vieții ei, indiferent dacă Arienrhod credea sau nu în vechea religie. De când devenise Regină nu avusese încredere în altă forță decât cea proprie. Dar acum, când puterea îi fusese luată, conștiința faptului că era complet neajutorată o apăsa, o sufoca precum apele reci ale mării...

Procesiunea ajunse la ultima pantă de la piciorul străzii și porni la vale pe rampa largă, către portul ce se întindea dedesubtul orașului. Masa de oamenire prezentă peste tot era și mai înghesuită aici: un zid neîntrerupt de carne, un zid din fețe grotești de animale. Uralele și plânsetele se ridicau în întâmpinarea ei, pe măsură ce carul avansa, reflectându-se în nenumărate ecouri de pereții vastei cavități ce acoperă marea. Aerul umed și înghețat al lumii exterioare se revărsa în jur în adâncul sufletului, Arienrhod începu să tremure, dar mândria îi acoperi orice alte sentimente de pe chip.

Drept înainte, văzu tribune decorate cu roșu, ridicate la capătul îndepărtat al digului: rânduri de scaune ocupate de demnitari extraplanetari și seniori influenți aparținând

unor familii Văratice. Pe locurile cele mai bune, îl distinse pe Primul Ministru alături de membrii Adunării — deja nemascați, de parcă ar fi fost mai prejos de demnitatea lor să participe la acest ritual păgân — căutând să pară indiferenți la apropierea ei. Zărindu-i, încercă o senzație de **déjà vu.** Mai văzuse acest tablou de vreo șase-șapte ori, dar o singură dată fusese asemănător cu cel de acum: prima dată, când fusese noua Regină care stătea la piciorul digului și o privea pe ultima dintre Reginele Verii trecând pe aici — și-și trimisese triumfătoare predecesoarea în apa înghețată a mării.

Toate celelalte carnavaluri de Festival fusese simple repetiții generale pentru următoarea Schimbare, pentru **această** Schimbare. După regulile acelorași străvechi ritualuri se alesese Regina de o zi, ca să domnească în Noaptea Măștii și să facă această călătorie din zori. Însă la comanda ei, mării îi fusese oferită doar o pereche de efigii, nu niște ființe umane.

Numai ea și membrii Adunării rămăseseră neschimbați, precum însuși ritualul, de-a lungul acestor Festivaluri, de-a lungul anilor. Acum însă ei aveau să asiste la sfârșitul lui Arienrhod și al tuturor eforturilor femeii de a se elibera de stăpânirea lor, în timp ce sistemul pe care-l simbolizau urma să continue la nesfârșit. Mâinile i se încleștară pe materialul moale al rochiei lungi. „Dac-aș putea măcar să-i iau pe toți cu mine!“. Dar era prea târziu, prea târziu ca să mai facă ceva.

O văzu în sfârșit pe Regina Verii; stătea în picioare pe dig în spațiul liber dintre tribunele acoperite cu roșu, în timp ce marea întunecată clipocea la picioarele ei. Masca sa era un obiect de o frumusețe deosebită și stârni o nedorită admirație în inima lui Arienrhod. „Totuși a fost făcută de o Iernatică“. Și cine știe ce față de insulară urâtă, care n-o merita, se ascundea dedesubtul ei; ce trup voinic de țărancă și ce cap cu minte greoaie erau înfășurate în coconul strălucitor al plasei de pescuit create dintr-o rețea verde mătăsoasă. Simți cum i se răsucește stomacul la perspectiva acelui chip, și a acelei minți, care avea să-i ia locul.

Herne ședea la fel de tăcut. Se întrebă care oare erau gândurile lui în timp ce privea elita planetei sale natale și marea care aștepta acolo jos. Arienrhod nu putea spune nimic despre expresia de pe fața bărbatului, ascunsă de

mască. „Să-l ia dracu' !". Se rugă ca el să-și regrete acum impulsul sinucigaș ; să simtă, fie măcar pentru o clipă, disperarea și regretul pe care le cunoscuse ea, stând aici pe ruinele ambiției de-o viață întreagă. „Atunci, lasă moartea să fie uitare ! Dacă trebuie să mi-o petrec cu acest simbol al tuturor eșecurilor mele, ar fi mai rău decât toate iadurile blestemaților de extraplanetari !".

Carul înaintase atât cât putuse în spațiul deschies aflat de-a lungul marginii digului. Escorta de nobili a lui Arienrhod încetini, se opri și lăsă jos hulubele. Înconjurară vehiculul de trei ori, lent aruncând în spatele lui ofrandele lor extraplanetare, în timp ce intonau cântecul lor de adio, un bun rămas adresat Iernii. În sfârșit își plecară capetele în fața Reginei Zăpezii și ea putu să le audă plânsetele și lamentările deasupra țipetelor mulțimii, pe măsură ce începură să se îndepărteze în sir, unul câte unul. Unii îi atinseră cu buzele tivul mantiei când trecură pe lângă ea pentru ultima oară. Alții îndrăzniră chiar să-i atingă mâna — dintre cei mai bătrâni, servitorii credincioși de un secol și jumătate — și, pe neașteptate se simți adânc emoționată de durerea lor.

Fură înlocuiți de un cerc de Văratici, de asemenea mascați și cântând — un imn de mulțumire adresat zilelor de aur ce vor veni. Arienrhod își închise mintea și nu ascultă cântecul. Ei o înconjurară tot de trei ori, aruncându-și propriile ofrande în car : coliere zornăitoare, grosolane din scoici și pietre, plute de pescuit colorate, arcuri de verdeață ofilită.

Când terminară de cântat, o tăcere adâncă se lăsă asupra mulțimii care aștepta. Arienrhod putu să audă foarte bine scârțâitul și geamătul parâmelor de acostare ce se mișcau și deveni conștientă de mulțimea navelor străine care acopereau suprafața apei, un înveliș aproape solid de lemn, pânză și metal zdrăngănitor. Carbuncle se contura deasupra lor precum norii care se adună înaintea unei furtuni ; dar aici, la acest capăt al structurii subterane a orașului, ea izbutea să vadă dincolo de umbra lui, departe peste verdele-cenușiu al largului mării. „Nesfârșită... eternă... este oare de mirare că ne închinăm ție?" Amintindu-și că odată, într-un timp de mult uitat, ea însăși crezuse în Mare.

Masca Reginei Verii acoperi priveliștea mării în momentul în care femeia se ridică printre hulubele carului, rămânând în fața ei.

— Maiestate. Regina Verii se înclină și Arienrhod își aduse aminte că ea rămânea Regină până la moarte. Ai venit, spuse femeia, cu o vece ciudat de nesigură, și ciudat de familiară.

Încuviință cu un gest regal și rezervat, controlând din nou singurul lucru care îi mai stătea încă în putere.

— Da, grăi amintindu-și răspunsul ce trebuia dat conform ritualului, am venit ca să fiu schimbată. Eu sunt încarnarea Mării. Așa cum se-ntoarce fluxul, iar planeta are anotimpurile sale, tot astfel și eu trebuie să fiu condusă. Iarna și-a avut sezonul său... zăpada se topește la suprafața Mării, și din ea ploile blânde vor renaște. Vocea îi răsună straniu în cavitatea lumii subterane. Ritualul era înregistrat de camere de luat vederi ascunse, iar imaginea și sunetul erau transmise către ecranele înălțate peste tot în oraș.

— Vara urmează Iernii precum noaptea urmează zilei, recită Regina Verii. Marea se unește cu pământul. Una alături de cealaltă, jumătățile devin întregi — cine poate oare să le despartă ? Cine oare poate să le nege locul, sau timpul, când vremea lor a venit ? Ele sunt născute de o forță mai mare decât oricare de aici — adevărul lor este universal ! Regina Verii își înălță brațele către mulțime. Arienrhod tresări ușor. Ea nu spusese niciodată acest ultim vers, și nici nu-l auzise până acum. Mulțimea murmura ; o tulburare ce-i dădea fiori se strecură prin trup.

— Cine vine cu tine ca să fie schimbat ?

— Iubitul meu, răspunse păstrându-și vocea calmă, al cărui trup este ca pământul, unit cu Marea. Împreună sub înaltul cerului, niciodată nu putem fi despărțiți. Vântul rece îi ardea ochii. Herne nu spuse nimic și nu făcu nimic, așteptând cu un stoicism potrivit momentului respectiv.

— Atunci așa va fi. Vocea femeii tremură. Întinse mâinile și doi dintre însoțitorii Văratici, îi așezară în fiecare palmă câte un mic bol umplut cu un lichid închis la culoare. Regina Verii oferi unul lui Herne, el îl luă fără ezitare. Pe celălalt i-l întinse lui Arienrhod, spunând :

— Ai să bei pentru îndurarea Doamnei ?

Arienrhod își simți gura amorțită, incapabilă să răspundă, într-un târziu vorbi :

— Da. Vasul conținea un drog puternic care urma să-i atenueze frica, amorțind conștiința întâmplărilor ce urmau să se petreacă. Alături, Herne își ridică masca neagră și, înălțându-și vasul până la buze, bău și se strâmbă. Arienrhod ridică și ea recipientul. Dintotdeauna intenționase să-l refuze ; respingând ideea de a-și întuneca conștiința momentului când triumful i-ar fi fost evident. Acum însă voia uitarea.

— Pentru Doamnă, rosti ea. Trase pe nări mireasma înțepătoare a ierburilor, simți amăreala lor amorțitoare arzându-i gura. Înghiți lichidul, ce-i dădu o senzație stranie ; a doua înghițitură și a treia fură la fel de lipsite de gust ca și apa.

Când termină de băut și înapoie bolul îi văzu pe Våratici apropiindu-se cu frânghiile care aveau s-o lege de Herne și pe-amândoi de car, fără putință de scăpare. Spaima îi înghețǎ în piept, panica îi întunecă vederea. „Curmați-mi durerea, pentru numele zeilor !" Încercă să simtă dacă amorțeala i se răspândește în trup. Herne aproape că se împotrivi când Våraticii întinseră mâinile către el, femeia îi văzu mușchii răsucindu-se și încordându-se — slăbiciunea lui îi dădu putere. Stătu perfect liniștită și maleabilă când Våraticii îi legară mâinile, picioarele, apoi trupul strâns de cel al fostului Starbuck, și fixară frânghiile de car. Chiar dacă vehiculul avea forma unei bărci cu prova teșită, ea știa că, pe sub grămezile de piei și ofrande, carena îi fusese găurită și se va scufunda aproape imediat. Nu-și putea opri mâinile să se încordeze sub legături, sau trupuri să încerce să se îndepărteze de cel al lui Herne. Fața acestuia mascată se răsuci către ea, dar nu-i aruncă nici o privire.

Regina Verii reveni în fața lor, dar se întoarse cu chipul — spre apă când declară Invocația finală adresată Mării. La sfârșit, tăcerea care se lăsase peste mulțime continuă : era acum liniștea anticipării. Imediat, în orice moment de-acum încolo, urma să se dea semnalul. Arienrhod simți o letargie asemănătoare somnului strecurându-i-se de-a lungul membrelor, de-a lungul șirei spinării, dar lăsându-i mintea încă destul de limpede. „Așa-i făcut să lucreze ? Măcar acum trupul îi devenea mai greu ca plumbul ca s-o poată trăda, acordându-i demnitatea în moarte, indiferent dacă voia sau nu, acest lucru.

Totuși în loc să dea comanda, Regina Verii își întoarse din nou fața către ea.

— Maiestate. Insistența vocii înăbușite îi atrase atenția. Ați vrea... să priviți chipul Reginei Verii înainte de a muri ?

Arienrhod o privi cu ochii mari incapabilă să-nțeleagă ; îl simți pe Herne holbându-se și el. Tradiția spunea ca noua Regină să nu-și dea jos masca, pentru a scăpa de păcate, decât după ce cea veche dispărea în mare, făcând semn mulțimii s-o urmeze. Pe când femeia asta se împiedicase deja odată pe drumul ritualului. „E oare chiar așa de proastă ?" Sau era altceva la mijloc ?

— Îți voi vedea fața, da, murmură ea, forțându-se să rostească vorbele printre buzele amorțite.

Regina Verii veni mai aproape de car, acolo unde mulțimea nu putea s-o vadă prea bine. Încetișor. Își puse mâinile pe mască și ridică, scoțând-o de pe cap.

O cascadă de păr argintiu se rostogoli afară, și apoi în jos. Arienrhod rămase cu gura căscată la vederea feței care se dezvăluise. cercul de Vårateci ce înconjurau carul se holbară și ei uluiți. Arienrhod le auzi vocile murmurând pe măsură ce mirarea se răspândea, pe măsură ce toți văzură ce văzură și ea... se găsea față în față cu propriul ei chip.

— Moon... Nici măcar o șoaptă n-o trădă. Corpul îi stătea perfect liniștit, de parcă nu era nimic neobișnuit de văzut, nimic remarcabil, incredibil, imposibil. „Nu în zadar. N-a fost în zadar !"

— O, zei, mormăi Herne răgușit. Cum ? Cum ai făcut asta, Arienrhod ? Ea doar zâmbi. Moon își scutură părul, întâmpinând surâsul reginei cu iertare, sfidare și compasiune.

— Schimbarea a venit... din pricina ta, în ciuda ta, Maiestate. Își lăsă din nou masca pe cap.

Våraticii din jurul carului se traseră într-o parte, uitându-se unii la alții, cu expresii încremenite între uimire și teamă.

— Regina ! Amândouă sunt Regine... „o precizare, un semn". Tatuajul sibil era clar vizibil pe gâtul lui Moon ; ei arătară cu degetul într-acolo și începură să murmure.

Herne râse cu greu, pe înfundate.

— Secretu' a ieșit la iveală... a ieșit la iveală-n sfârsit. Ea a fost în afara planetei și știe ce este.

— Ce ? Ce, Herne ? șuieră Arienrhod, încercând să-și întoarcă fața.

— Pretutindeni există sibili ! N-ai știut niciodată, nu-i așa ? N-ai bănuit nici măcar vreodată. Și manechinele — îmbuibate..., continuă el aruncând o privire către extraplanetarii din tribune, nu bănuiesc nimic. Râsul său horcăit îl făcu să-și piardă răsuflarea.

„Pretutindeni există sibili ?... Oare există într-adevăr ! Nu, nu-i corect, au mai rămas atât de multe lucruri de învățat ! Închise ochii, incapabilă să se concentreze asupra imaginii din interior. „Dar n-a fost în zadar !"

Corul de bocete și blesteme începu să apese iarăși asupra lor, la fel de implacabil ca însăși schimbarea, nerăbdător să vadă sacrificiul. Toată durerea revărsată a mulțimii, toate reproșurile ei, toată ostilitatea, resentimentul și teama se scurseră ca un șuvoi în barca fragilă, peste ființele neajutorate — ea și Herne — ca să fie doborâte odată cu ei în punctul culminant al ritualului. Nu se mai împotrivi contactului dintre trupul ei și cel al lui Herne, mulțumită în sfârșit că avea pe cineva alături ca să împartă trădarea, și acest ultim moment... trecerea în alt plan al existenței. Văzuse prea multe imagini ale raiului, prea multe iaduri, ca să aleagă dintre ele. „Sper că ni-l vom făuri pe-al nostru".

Își întoarse pentru ultima oară privirea și-o văzu pe Moon dându-se la o parte din drumul carului : trupul ei era încordat de tensiune, parcă pe punctul de a rosti un blestem de neiertat, unul pe care nu și-l mai putea retrage niciodată. „De ce o rănește ? Eu m-aș fi bucurat..." Incapabilă să-și amintească de ce avea să se bucure, sau măcar dacă era adevărat. Își adună mințile pentru ultima oară, înainte ca Moon să pronunțe cuvintele profetice, înainte să rostească ea însăși cele din urmă vorbe.

— Poporul meu... Cuvintele fură pe jumătate acoperite de țipete. Iarna a plecat ! Ascultați-o pe noua Regină... cum ați ascultat-o pe-a voastră. Pentru că ea e a voastră de-acum. Își lăsă capul în jos, întâlnind ochii lui Moon : Unde... este el ?

Sibila mișcă ușor din cap, aproape împotriva voinței sale ; îndeplinind ultima dorință a mamei/clonă. Arienrhod îi urmări privirea și-l descoperi pe Sparks în tribună, printre Seniorii Văratici lângă locul gol ce aparținea Reginei Verii. Ședea cu ochii închiși ca să nu vadă momentul despărțirii ; sau ca să n-aibă posibilitatea s-o vadă ridicându-și privirile și uitându-se la el pentru ultima oară... „Îi pasă... Lui chiar îi pasă..." Se uită iarăși la Moon. „Amândurora le pasă. Și în acel moment fu nesfârșit de surprinsă, și pentru veșnicie stupefiată de nepăsarea vieții față de rațiune sau dreptate.

Privirea fixă, mocnită, a lui Herne, aștepta s-o întâlnească când ea întoarse din nou capul — știind cui aparțineau gândurile ei din acest moment.

— Veșnic... Herne.

El clătină o singură dată din cap.

— Noi suntem veșnici. Acest moment e veșnic. Moartea e veșnică. Viața e... ceva care nu durează.

— 'Trăim atât timp cât cineva își aduce aminte de noi. Și de acum, ei n-au să mă mai uite niciodată...

Pentru că reîncarnarea lui Arienrhod stătea deja pe locul său. Nu-i mai rămăsese nici o fărâmă de dorință ca să arunce o ultimă privire către Moon, sau Sparks. „Niciodată să nu privești înapoi.".

Moon își înălță brațele în direcția Mării, strigând ca un pescăruș în furtuna presimțirii mulțimii.

— Doamnă Mare, Mama noastră a tututror, acceptă darurile noastre și dă-ni-le înapoi înzecite, acceptă-ne păcatele și adu-ne reînnoire, acceptă sufletul Iernii și lasă-l să... renască. Se bâlbâi imperceptibil : Lasă primăvara să ajungă Vară !

Arienrhod simți carul înclinându-se pe măsură ce Văraticii îl împingeau și observă suprafața uleioasă a apei apropiindu-se tot mai mult. Fluxul era la înălțimea sa maximă și se întindea la poalele marginii digului precum o oglindă deformată. „Așa să fie. N-a fost în zadar". Urletele și gemetele mulțimii erau ca un imn închinat viitorului, proslăvind amintirea ei. Carul începu să se balanseze ; Arienrhod se aplecă în față, privindu-și reflecția pe măsură ce aluneca în apă...

Moon văzu cum carul atinge apa, se scufundă și apoi iese din nou la suprafață ; îl auzi, simți impactul lui vibrându-i în oase. Vuietul mulțimii se prelungi tot mai mult, în mod înfiorător. Carul în formă de barcă pluti în derivă, îndepărtându-se de dig, afundându-se mereu, răsucindu-se încetișor, până când putu să vadă fața ascunsă a lui Starbuck și chipul Reginei Zăpezii, Arienrhod... ea însăși : senină cu indiferența provocată de drog, legată de iubitul ei neputincios în parodia grotească a unei îmbrățișări. Umplându-se cu apă, barca începu să se rotească mai repede. Moon încercă să închidă ochii, dar pleoapele ei nu se apropiară ca s-o împiedice să zărească hipnotica mișcare finală a dansului morții desfășurat la suprafața apei. Își aminti propriul ei chin în mare, își aduse din nou aminte ce o purtase către acest loc, sacrificiu după sacrificiu. Cu toate acestea, nu putu să-și întoarcă privirea...

Barca se înclină, deodată, când fețele celor doi erau din nou îndreptate către mulțime, apoi dispăru brusc sub apă. Moon clipi de nenumărate ori, dar ea nu mai reapăru. Suprafața mării se întindea cu ondulațiile sale neperturbate de nimic altceva decât de o trădătoare targă de crengi, marcând acceptarea de către Ea a ofrandei poporului Său. Zgomotul mulțimii se ridică precum vuietul unei furtuni, iar lumea subterană vibră. Moon privi mișcarea lenășă a valurilor, la fel de fluide și de indiferente ca și Marea Însăși.

În sfârșit, unul dintre Văratici avansă, și-i atinse ezitant brațul. Moon se înfioră simțindu-l și trase aer în piept.

— Doamnă ? se înclină el când Moon se întoarse într-un târziu. Văraticii recunoșteau rolul Reginei lor de întruchipare a Mării Mamă, și nu foloseau forma extraplanetară de adresare către o persoană de rang regesc. Momentul scoaterii măștii...

— Știu, încuviință ea uitându-se înapoi peste umăr, în timp ce vorbea, la calmul mării. „Călătorie bună, port sigur." Se îndepărtă de marginea docului, revenind sub privirile mulțimii. „Doamnă"... Eu sunt Regina".

— Regina... Regina... Regina a murit. Trăiască Regina ! Țipetele văraticilor răsunară în sufletul ei precum o batjocură.

Își puse mâinile pe mască ; și le simțea umede și înghețate precum vântul ce sufla prin lumea subterană.

— Poporul meu...

Își percepu trupul opunând rezistență încercării ei de a-și expune din nou fața ; dintr-o dată fu tulburător de conștientă de pericolul pe care doar îl întrezărise în ochii Văraticilor ce stăteau din jurul ei. Acum, asemănarea sa cu Arienrhod avea să fie un lucru evident pentru toți — și în special pentru extraplanetari. Dacă numai ar bănui adevărul... Scutură capul, silind celelalte cuvinte, pe care trebuia să le spună mulțimii aflate în așteptare, să i se dezlege din minte :

— Iarna a trecut. Vara a venit în sfârșit. Doamna a acceptat ofrandele noastre și ni le va înapoia înzecite. Viața care a fost s-a dus... să fie înlăturată, precum o mască sfărâmată, precum o scoică lepădată. Bucurați-vă acum, și porniți un nou început ! Își ridică masca de pe cap.

Toți cei din mulțime laolaltă — Iernatici, Văratici, ba chiar și extraplanetari — deveniră unul singur în acel unic moment. Țipetele lor de bucurie și foșnetul nenumăratelor măști scoase de pe mulțimea de capete se auziră tot mai tare — fețe descoperite, eliberate de acum de toate tristețile, păcatele si temerile trecute. Sărbătoarea și adulația lor o ridicară pe umerii lor, i se năpusti în inimă. „Această lume va fi liberă !"

Dar pe când vorbea, ținând masca în sus, vocea mulțimii se schimbă ; cavernoasa lume subterană reverberă de strigătele unui popor care văzu un lucru aflat dincolo de puterea sa de înțelegere, totuși care nu putea fi negat... „Arienrhod... Arienrhod !" Moon simți cum se încheagă treptat superstiția Văraticilor, simți neîncrederea răspândindu-se prin mulțime ca o nebunie, și-o imagină găsind ecou în întregul oraș. Știind că trebuia s-o oprească acum — s-o oprească înainte ca ea, Moon, să piardă totul chiar înainte de a fi avut ceva. „Cum... cum oare să-i oprească ?" Își făcu din aceste cuvinte o rugăciune, în timp ce-și apăsă mâinile pe semnul de la gât. Simbolul sibil...

— Popor al Tiamatului, copii ai Mării ! Întinse mâinile, trăgând de guler, ca să dezvelească trifoiul tatuat. Eu sunt sibilă ! Iată semnul meu... o servesc pe Doamnă cu credință corectitudine. Numele meu este Moon Dawntreader Vă-

ratică, şi voi face la fel ca Regina voastră. Păstrătorul întregii înţelepciuni vorbeşte prin intermediul meu, dar numai pentru voi. Întrebaţi-mă şi vă voi răspunde, şi întotdeauna am să rostesc numai adevărul.

Treptat se făcu linişte, răspândindu-se până când orice ecou muri ; toţi ochii din întregul oraş erau aţintiţi pe gâtul ei, sau pe imaginea lui aflată pe vreun ecran. Iernaticii rămăseseră muţi de îndoială, iar Văraticii de veneraţie, la vederea dovezii de netăgăduit a transmutaţiei Reginei lor, a simbolului renaşterii ei şi a statutului său sfânt. Cu coada ochiului, Moon zări privirea ciudată care trecu peste feţele funcţionarilor extraplanetari instalaţi în tribune, privirea care voia să vadă acel semn, dedesubtul acelui chip...

Pe măsură ce continua să-i urmărească, simţind în piept durerea respiraţiei, ea vedea privirea lor descompunându-se într-un spectru natural de expresii umane : amuzament înspăimântat, fascinaţie, dezgust pentru spectacolul la care tocmai fuseseră martori cu toţii... totuşi marcate de o nesiguranţă şi-o stânjeneală prelungită. Nicăieri printre extraplanetari nu zărea vreo urmă de vinovăţie, de respect, sau de înţelegere cu adevărat a ceea ce văzuseră. „Data viitoare... data viitoare indiferent cine va sta aici va vedea toate aceste lucruri".

Lăsându-şi ochii să alunece mai departe, se duse să-şi ocupe locul în tribună printre Seniorii Văratici. Sparks se ridică în picioare, aşteptând în locul rezervat consortului Reginei ; părul lui ca o văpaie părea un far ce-i semnaliza fetei poziţia... faţa îi era încordată ca un arc pregătit pentru tras. Tăcută, Moon se aşeză alături de el ; îşi desprinse privirea de la mulţime, îndreptându-şi-o din nou către locul unde crengile pluteau pe mare. Mulţimea continua să aştepte, străbătută de murmure şi îndoială.

— Doresc să le adresaţi câteva cuvinte, Doamnă, se aplecă la urechea ei una dintre membrele familiei Goodventure, care-i fusese călăuză la ceremonie. Simţise şi ea o umbră de nelinişte printre Văratici.

Moon încuviinţă din cap, întrebându-se iarăşi, aşa cum se întrebase pe parcursul cântecului de amorţire a minţii şi al sărbătoririi Nopţii Măştii, ce cuvinte ar putea să fie acelea care să determine poporul ei s-o asculte : Cum poate unul singur să transforme atât de mulţi oameni, şi în acelaşi timp să-şi păstreze încrederea lor ? Totuşi cumva, undeva, vorbele trebuiau să existe.

Le simţi deodată venindu-i, nu dinspre straniul păzitor al minţii ei, ci de la tăria propriului sentiment.

— Popor al Tiamatului, Doamna m-a binecuvântat o dată, dându-mi pe cel cu care să-mi împart viaţa. Se uită la Sparks care stătea alături de ea şi-i atinse mâna, ce-i atârna rece şi lipsită de vlagă pe lângă corp. Ea m-a binecuvântat a doua oară, făcându-mă sibilă, şi a treia oară, făcându-mă Regină. De ieri m-am gândit foarte mult şi la destinul acestei planete, pe care-o vom împărţi cu toţii. M-am rugat ca Ea să-mi arate modul de a-i îndeplini dorinţa şi de a fi simbolul Ei în viaţă. Şi Ea mi-a răspuns. „Într-un fel în care n-am visat niciodată c-ar fi posibil". Moon aruncă o privire către mare şi către secretul aflat sub apele întunecate. Ştiu, continuă ea, că există un motiv pentru care Doamna vi s-a arătat sub chipul unei sibile, prin intermediul meu. Încă n-am aflat întreaga alcătuire a viitorului, dar ştiu că pentru a o duce în întregime la bun sfârşit trebuie să primesc ajutor... de la voi toţi, şi în special de la ceilalţi sibili. Vara a venit în Carbuncle, şi acest oraş nu va mai fi închis accesului sibililor — mai mult decât oricine, mai mult decât poate cineva să ştie, sibilii aparţin acestui loc ! Insulari, când veţi reveni acasă, cereţi-le sibililor voştri să întreprindă o călătorie încoace, dacă pot — să vină la mine şi să-şi afle rolul în proiectarea viitorului nostru.

Făcu o pauză şi auzi murmurul mulţimii ; încercă să aprecieze dacă îi acceptau cuvintele şi pe ea însăşi. Aruncă priviri furişe către Văraticii din tribună, din jurul ei, uşurată să descopere o surprindere blajină pe chipurile lor. Iernaticii aveau să fie ofensaţi, recunoscu ea instinctiv, amintindu-şi mai întâi teama şi dispreţul lor. Trebuia să le ofere ceva aparte, numai pentru ei, o părticică din acest viitor. Trase din nou cu ochiul către extraplanetarii ce aşteptau, cunoscând riscul pe care şi-l asuma făcând această ofertă, echilibrul delicat pe care trebuia să-l menţină atâta timp cât ei rămâneau pe Tiamat.

— Dacă... dacă vi se pare că eu, ca Regină a Verii, mă abat de la drumurile bătătorite ale tradiţiei şi nu trec râul prin vad, ci prin locurile adânci, netrecute pe hartă, trebuie să aveţi încredere în mine. Încercaţi să vă aduceţi aminte

că sunt aleasa Doamnei și că eu doar îi îndeplinesc dorința... (Era sigură că măcar acum spunea adevărul) Ea este călăuza mea și Ea îmi trasează drumul printre stele străine, „mai străine decât cele de deasupra noastră". Primul meu ordin din postura de nouă Regină... (conștiința puterii și a energiei îi răsună în minte) este de a nu se arunca în mare posesiunile extraplanetare ale Iernaticilor. Ascultați-mă ! adăugă înainte ca mulțimea să-i înăbușe glasul. Lucrurile făcute de extraplanetari insultă apele, sufocă marea cu murdărie. Ea pretinde doar trei lucruri de la fiecare Iernatic — care își vor alege singuri ofrandele. Timpul... timpul va avea grijă de restul !

Își adună toate puterile, așteptând reacția Văraticilor jigniți.

Urmă însă doar o undă de murmure uluite, iar ici și colo un strop strălucitor de râs sau aplauze de la vreun Iernatic. Moon inspiră adânc, abia îndrăznind să creadă ce vedea... „Au încredere în mine ! Mă ascultă ; vor face tot ce-am să le spun...", dându-și în sfârșit seama ce știuse Arienrhod — și cât de ușor îi era puterii, ca și focului, să-și rupă lanțurile și să distrugă ceea ce trebuie să păzească. Mâinile i se strânseră pe balustrada tribunei.

— Îți mulțumesc, poporul meu. Își înclină capul în direcția lor.

Văraticii din tribune își schimbară atitudinea într-o resemnare plină de respect ; dar Sparks o veghea ca un motan, suspicios și neliniștit, parcă percepându-i conștiința asupra puterii.

Își mută repede privirea, străduindu-se să-și mențină pe chip o expresie calmă când îl văzu pe însuși Primul Ministru începând să coboare din tribună, ca să înceapă recunoașterea finală, oficială, a domniei ei, aducând omagiile ipocrite ale altui conducător. Moon îl zări și pe Primul Secretar Sirus printre membrii Adunării și-i prinse căutătura cercetând-o dubios. Îl înghionti pe Sparks și-l îndemnă să se uite într-acolo ; îl văzu silindu-se să răspundă zâmbetului neașteptat al părintelui său. Tânărul îl privi fără un cuvânt până în momentul în care Primul Ministru își începu cuvântarea.

Discursul Primului Ministru, al Șefului Justiției de pe Tiamat și ale altor șase demnitari de ale căror funcții Moon nu auzise niciodată, fură scurte și rostite de pe

poziții de superioritate. Rămase liniștită pe parcursul lor, simțindu-se protejată împotriva aroganței de către cunoașterea ei secretă, dar văzu pe fiecare chip suspiciunea și neîncrederea stârnite de propriul ei discurs. Șeful Justiției se uită la ea lung și pătrunzător ; totuși rosti numai felicitările, ca și ceilalți, proslăvind tradiționala și rituala revenire la ignoranță a poporului ei. O îndemnă să nu se abată prea puternic de la calea tradiției și să fie atentă la posibilele consecințe. Moon îi zâmbi.

După ce plecă, se apropie ultima dintre persoanele care veniseră să-și prezinte omagiile : Comandanta Poliției. Când PalaThion trecu pe lângă Șeful Justiției, Sibila surprinse un schimb tăcut de priviri între ei și zări deprimarea din ochii polițistei.

— Maiestre. PalaThion salută cu o corectitudine protocolară, iar deprimarea îi deveni și mai evidentă când măsură din priviri prezența reală a Reginei, deasupra ei, lângă balustrada învelită în roșu. Felicitările mele !

Nepotrivirea răzbătea din fiecare cuvânt.

Moon zâmbi cu generozitate.

— Îți mulțumesc, Comandante. Cred că și eu sunt la fel de surprinsă ca și dumneata că mă găsesc aici. Se simți deodată stingherită, de parcă vorbea prin gura altuia.

— În privința aceasta mă îndoiesc foarte tare, Maiestate. Dar cine știe...? PalaThion strânse din umeri și înălță glasul : Recunoașterea poziției dumneavoastră ca Regină a Verii pune capăt îndatoririlor mele pe această planetă, Maiestate, precum și întregii responsabilități a poliției pentru ceea ce se întâmplă pe Tiamat. De asemenea, pune capăt conducerii oficiale de către Hegemonie pentru o sută de ani, când, la următoarea Schimbare, vom reveni aici. De acum încolo păstrarea ordinii va fi responsabilitatea voastră.

— Știu, Comandante, încuviință Moon. Îți mulțumesc pentru sprijinul acordat poporului meu... în special Văraticilor, pentru că ne-ai salvat de la... molimă. Am o datorie față de dumneata pe care nu pot s-o plătesc... „două datorii", gândi ea, sprijinindu-se de balustradă.

PalaThion coborî privirile pentru o clipă, apoi le ridică.

— Mi-am făcut numai datoria, Maiestate, replică ea dar pe chip i se ivi o surprinzătoare recunoștință.

— Tiamatul regretă pierderea unui prieten sincer ca dumneata, și la fel regret și eu. În galaxia aceasta nu avem prea mulți prieteni adevărați. Ne sunt toți necesari.

Jerusha de abia schiță un zâmbet.

— Prietenii își fac apariția în cele mai neașteptate locuri, Maiestate... Dar uneori afli asta când este prea târziu. Același lucr e valabil și pentru dușmani. Își coborî glasul : Ia-o ușurel, Moon, până când pleacă și ultima navă din portul stelar. Nu încerca să grăbești lucrurile mai mult decât trebuie. Nu doar ai tăi, dar și alții, se întreabă cine ești tu cu adevărat. Ai fi într-o celulă acum, dacă Șeful Justiției n-ar ști că asta poate declanșa o răzmeriță... Singurul motiv pentru care vei scăpa cu schimbarea ritualului este acela că lor le este indiferent.

Moon clipi, încleștându-și cu putere mâinile pe pânza roșie.

— Ce vrei să spui ?

— Când pleacă, Hegemonia are metodele ei de a se ocupa de păstrătorii de tehnologie. Să n-o subestimezi niciodată — nici măcar o secundă. Asta-i cel mai bun sfat pe care ți-l poate da acum un prieten.

— Îți mulțumesc, Comandante. Sibila își îndreptă umerii, încercând să-și ascundă spaima. Însă nici măcar asta n-o să mă oprească. „Fiindcă mersii reprezintă adevărata cheie".

Polițista începu să se întoarcă și privi peste dig, înspre oamenii ei. Avu o ezitare.

— Maiestate. Se răsuci iar către Moon, vorbind încet, abia auzit : Eu cred în ceea ce vrei să faci. Cred că este drept. Și nu vreau ca această acțiune să fie oprită. Deși nu se clintea, lăsa impresia că întindea brațele implorator. De fapt, vreau să te-ajut să-ți atingi scopul, adăugă în grabă, temătoare. Eu îmi... ofer serviciile, cunoștințele, experiența, tot restul vieții mele, dacă vrei să le accepți. Dac-ai să mă lași să le folosesc pentru ceva în care pot să cred.

Moon simți că insistența femeii ajungea mai sus, mai departe, mai profund, dincolo de ceea ce-i cerea.

— Adică... vrei să rămâi ? Pe Tiamat ?

Șoapta ei răsună prostește și deloc regește. Neîncrezător, Sparks o fulgeră cu privirea pe polițistă. Adâncită în propria ei viziune, PalaThion nici nu auzi, nici nu văzu.

— Nu pe Tiamatul care-a fost, ci pe cel care-ar putea să fie. Ochii ei întunecați, privind pieziș în sus, cereau, și pretindeau o promisiune.

— Ești Comandanta Poliției — pumnul Hegemoniei... De ce ? Moon clătină din cap, sigură că Jerusha era sinceră, încercând să reașeze nisipurile mișcătoare ale realității.

— Este vremea schimbării, zise simplu extraplanetara.

— Nu-i de-ajuns, se aplecă Sparks peste balustradă. Nu, dacă vrei să-ți petreci restul zilelor amestecându-te în viețile noastre. PalaThion își frecă fața cu mâinile.

— Cât de mult este de-ajuns ? Câte dovezi ți-am cerut eu ție, Dawntreader ?

El întoarse capul în altă parte, fără să-i răspundă.

— Mi-ar lua o viață întreagă ca să-ți spun motivele care au provocat schimbarea în interiorul meu. Dar crede-mă, ele există. Jeresha reveni către Moon.

— Iar dacă te răzgândești vei petrece toată viața aici, regretând ce-ai făcut... Ești sigură că asta dorești ?

— Nu. Polițista se uită din nou spre extraplanetarii care așteptau în tribune, la ani-lumină depărtare de lumea către care ea urma să se îndrepte. Da ! Ce naiba am de pierdut ? Da, zâmbi ea în sfârșit.

— Atunci rămâi, surâse și Moon. „Dacă lumea asta te-a schimbat, atunci se poate schimba și pe sine... noi putem s-o schimbăm... eu pot". Am nevoie de tot ceea ce vrei să oferi, Comandante...

Jerusha.

— Jerusha. Moon îi întinse o mână iar PalaThion o apucă de încheietură, în saltul tipic băștinaș.

— N-am să mă eliberez de chestia asta, spuse ea arătându-și uniforma, până când nu va pleca de-aici și ultima navă, dar nici voi nu veți fi liberi. După aceea voi fi terminat cu Hegemonia și o să fiu gata să aparțin viitorului din toată inima.

Sibila încuviință din cap.

— Și-acum, Maiestre, cu permisiunea voastră, am să vă părăsesc. De vreme ce am îndrăzneala să-mi schimb vechile greșeli pentru unele noi, am de gând să spun câteva lucruri unui bărbat care nu poate vorbi pentru sine.

Moon aprobă, inexpresivă și o urmări cu privirea pe Jerusha traversând spațiul deschis până la rândurile de scaune unde stăteau extraplanetarii. Când polițista dispăru printre tribune, Regina Verii își înălță din nou glasul, ca să proclame sfârșitul ceremoniilor, al Festivalului, al Iernii... dar de abia începutul Schimbării.

Amurgul înghețat se deplasa pe aripile vântului prin lumea subterană a docurilor și locurilar de acostare, unde zorile văzuseră Schimbarea coborând asupra lui Carbuncle. Moon mergea împreună cu Sparks, urmăriți de un alai eterogen, printre scârțâiturile și oftaturile navelor mereu mișcătoare, printre vocile neclare, care provocau ecouri, ale echipajelor obosite. Îngrămădeala de nave din Iarnă și Vară, care acoperise întreaga suprafață a apei se redusese deja la jumătate, pe măsură ce Văraticii și Iernaticii începuseră să părăsească orașul după Festival.

Nu după mult timp Văraticii vor reveni, schimbarea a fost semnalul începerii exodului lor către nord, părăsindu-și teritoriile ecuatoriale marine pentru a umple interstițiile din domeniile Iernaticilor. Pe măsură ce Tiamat se va apropia de Poarta Neagră și activitatea solară a Gemenilor se va intensifica, latitudinile mai mari vor deveni nelocuibile — marea se va întoarce împotriva lor, iar viața indigenă se va retrage în adâncuri sau către latitudini și mai înalte, forțând oamenii să facă la fel.

Iernaticii vor trebui să împartă cu aceștia insulele risipite și întinderile vaste ale oceanului care până atunci fuseseră doar ale lor și de asemenea să împartă o nouă existență, cea de azi pe mâine, cea fără sprijin extraplanetar. Nobilimea va trebui să plece din oraș ca să reînvețe îndatorirea de a-și transforma plantațiile (ce nu fuseseră decât simple granițe ale teritoriilor de vânătoare) în baze capabile să susțină echilibrul nesigur al vieții pe care le-o lăsaseră extraplanetarii.

Iar în mijlocul acestui haos ciclic, ea, Moon, trebuia cumva să înceapă o nouă ordine.

— Credeam că odată ajunsă în Carbuncle, toate problemele mele vor fi rezolvate. Dar ele abia au început să apară, se plânse Sibila.

Chiar și aici, în timp ce mergeau unul lângă celălalt, alinați de prezența mării, ea simțea cum povara viitorului

o apasă la fel de tare ca și greutatea orașului de deasupra. Se sprijini de o balustradă înnegrită de trecerea timpului și privi apa înghețată, neagră-verzuie, de jos. Fără un cuvânt, Sparks se rezemă alături de ea ; tăcuse toată ziua, încercând să se acomodeze cu ceea ce nu putea să schimbe — să accepte faptul că schimbarea acționase nediscriminatoriu și-i adusese la același nivel atât pe favoriții, cât și pe victimele sale.

— Acum ai căpătat susținători. Și-ai să mai capeți. Nu va trebui să porți singură toată povara. Îi vei avea întotdeauna în jurul tău.

Un ton posac i se strecură în voce și tânărul se îndepărtă puțin de Moon. Toți oamenii pe care urma ea să se bizuie știau ce fusese el ; și chiar dacă încă nu-l urau pentru asta, aveau să-i reamintească mereu ceea ce făcuse, lăsându-l să continue să se urască singur.

— Nimeni nu conduce singur... nici măcar Arienrhod.

— Eu nu sunt Arienrhod ! Se opri dându-și seama, prea târziu însă, ce intenționase el să spună. Am crezut că tu...

— Nu !

— Știu.

Stiind însă că întotdeauna o parte din el o va zări pe Arienrhod când o va privi pe ea — pentru că Arienrhod avea să fie întotdeauna acolo, pentru el, s-o vadă ; mereu acolo, făcându-i să se teamă să-și întâlnească privirile. Moon își șterse umezeala lăsată de amurg pe chipul ei. Dincolo de marginea vag conturată a orașului, undeva spre vest, ea văzu fâșia de lumină a apusului de soare, precum un curcubeu pe cale de a dispărea.

— Când o să mai vedem vreodată un alt curcubeu ? întrebă Sibila. Oare ne vom trece viețile fără să mai zărim vreunul ?

Dedesubtul lor, ceva străpunse suprafața apei, întrerupându-i cuvintele. Privind în jos, Moon văzu un cap vărgat, cu blana linsă, ridicându-se șerpuitor ca să se uite în ochii ei. Simți cum i se oprește răsuflarea și auzi protestul involuntar al lui Sparks...

— Nu !

— Sparks ! Îi prinse brațul ca și cum el ar fi avut intenția să se retragă de lângă balustradă. Așteaptă ! Nu !

— Ce vrei să-mi faci ?

Ea însă nu răspunse, ci se ghemui, trăgându-l în jos ; lucrătura din mărgele de pe eșarfa ei verde, transparentă, zornăi pe lemnul debarcaderului. Întinse o mână dincolo de margine și o întinse până când silueta întunecată a mersului i-o întâlni, devenind o ființă reală sub atingerea ei.

— Ce cauți aici ? Mersul singuratic o privi cu ochi de abanos, inexpresivi de parcă răspunsul n-ar fi existat nici în propria lui minte. Nu schiță totuși nici o mișcare ca să se îndepărteze — înotătoarele lui agitau ritmic apa presărată de gunoaiele plutitoare de la marginea docului. Începu să îngâne încetișor, deznădăjduit, o voce singuratică dintr-un cor pierdut ce cânta pe mai multe voci. „Cântecele... de ce cântați voi ? Sunt oare ele mai mult decât niște cântece ? Vă pot ele spune din nou scopul vostru, datoria voastră, motivul pentru care existați, cu condiția să înțelegeți ?“ Emoția o furnică prin tot corpul. „Ngenet“. Ngenet o putea ajuta să afle. Și, dacă ea avea dreptate, va afla cum să-i învețe pe mersi...

Îl văzuse astăzi în mulțime, observase mândria și speranța de pe fața lui, dar nu reușise să ajungă până la el. Văzuse însă și amintirea, imposibil de uitat, citindu-i-se în ochi când îl descoperise pe Sparks alături de ea. Continuă să-i strângă mâna tânărului, ținând-o în ciuda împotrivirii tremurătoare pe care o opunea ; i-o trase cu forța deasupra apei. El gemu, de parcă îi băgase mâna în foc. **Mersul** se uită enigmatic de la sibilă la Sparks și se scufundă încet în apa neagră fără să-l atingă pe tânăr.

Moon lăsă mâna lui Sparks, privind-o cum rămase atârnată deasupra apei. El și-o trase încetișor ; se ghemui, privind-o fix, sprijinindu-se de balustradă.

Înapoia lor se auzise murmurele neîncrezătoare ale Văraticilor din escortă — omniprezenții membri ai familiei Goodventure, care întreaga zi păruseră mai degrabă s-o urmărească decât să-ncerce s-o călăuzească. Moon se opusese, cu o nesupunere intenționată, îndeplinirii momentelor așteptate ale ritualului, și știa că, datorită ascendentelor lor regale, ei ar putea fi în viitor dușmani periculoși. Acum îi displăceau cu atât mai mult cu cât trebuia să rămână singură cu Sparks, în intimitatea suferinței acestuia. Înțelese în sfârșit că, devenind Regină, nu căpătase o libertate absolută, ci pierduse orice libertate.

— Marea nu uită niciodată, dar Ea te iartă, Sparkie. Întinse mâna și atinse părul tânărului, apoi îi cuprinse între palmele înghețate și umede fața lui rece, udă de lacrimi, simțindu-i rușinea ca pe un alt țurțure de gheață al îndoielii. Numai că asta durează, adăugă ea.

— Nici întreaga viață nu va fi destul !

Cuvintele erau un pumnal vârât de propria lui mână. Până când nu avea să facă pace cu sine însuși, Sparks nu putea aparține acestui loc, sau oricărui altul.

— Of, Sparks... Marea mi-e martoră că inima mea doritoare îți aparține numai ție, acum și pentru totdeauna. Rosti încrezătoare cuvintele legământului de credință ; singurele pe care le simțea necesare pentru a-l potoli

— Marea mi-e martoră..., repetă el, liniștindu-se pe măsură ce rostea vorbele, iar rezistența îi dispăru.

— Sparks... afară ziua s-a sfârșit, chiar dacă în Carbuncle ea nu se termină niciodată. Hai să ne găsim locșorul nostru pentru la noapte, unde tu și eu să putem uita că sunt regină. Aruncă o privire peste umăr la cei din familia Goodventure. „Dar oare mâine ce va fi ?“ Mâine toate vor începe să se așeze la locurile lor. Mâine vom fi eliberați de azi și apoi, în ziua următoare...

Își îndepărtă părul care-i cădea în ochi, uitându-se din nou la apele ce se întunecau tot mai mult : nu mai rămăsese nici o urmă din sacrificiul adus în zorii zilei. Sublimă în indiferența Ei, Marea se odihnea — o oglindă imperturbabilă pentru fața stelară a adevărului universal. „Ziua de azi nu se sfârșește niciodată în Carbuncle... oare ziua de mâine va veni vreodată cu adevărat ?“ Moon întrevăzu viitorul care se întindea muribund sub apele întunecate : viitorul ce nu avea să vină niciodată dacă ea eșua, dacă făcea un pas greșit, dacă-i slăbeau forțele pentru o clipă. Șopti cu sălbăticie, aproape de urechea lui :

— Sparkie, mi-e frică.

El o strânse tare în brațe și nu răspunse.

56

Jerusha stătea în strălucirea incandescentă ca de iad a bazinului de acostare luminat în roșu, sub vasta umbrelă a navei în formă de disc. Cea din urmă navă, care-i lua

pe ultimii ei ofiţeri de poliţie — ultimii extraplanetari care plecau de pe Tiamat. În frenetica perioadă finală a ultimelor zile, navele Adunării se ridicaseră deja pe orbita planetei, alăturându-se celorlalte aflate deja acolo pentru a prelua navetele venite de jos cu negustorii încăpăţânaţi şi cu refugiaţii epuizaţi de Festival.

Suportă calmă toate operaţiile de inventariere, verifică şi răsverifică datele din rapoarte şi înregistrări, încercând să se asigure că nimeni dintre ai lor nu fusese lăsat pe planetă, că nimic vital nu rămăsese nefăcut, nerecuperat, neetanşat. Era responsabilitatea ei să asigure îndeplinirea minuţioasă şi completă a acestor sarcini. Le rezolvase, punându-şi la bătaie cele mai bune calităţi, asigurându-se că oamenii ei nu lăsaseră în funcţiune acumulatori, sisteme nedemontate, sau borne de ieşire accesibile. Totul în vreme ce ştia, cu un fel de stranie viziune dublă, că mâine tot ea va încerca să refacă ceea ce desfăcuse azi.

„Dar pe toţi zeii, n-am să-mi uşurez sarcina de mâine !" Ştia că dacă îşi va încheia cariera care însemnase atât de mult pentru ea cu un act de trădare, nu va mai fi niciodată în stare să-şi construiască o nouă viaţă care să aibă vreo importanţă. „Nimic nu se obţine uşor din ceea ce merită să ai". Îşi mută privirea de la operaţiunea de încărcare a proviziilor, de la grupurile de uniforme albastre şi containere, pe lângă rampa de încărcare telescopată a navei. Nava, bazinul de acostare, dincolo de el complexitatea vibrantă a astroportului ce se asemăna atât de mult cu un organism viu — Jerusha renunţa acum la tot ceea ce simbolizau ele. Nu peste un an, sau peste o săptămână, nici măcar peste o zi — ci în mai puţin de o oră, toate urmau să rămână în urma ei, părăsind-o. Renunţa la tot... pentru Carbuncle. Iar înainte ca ultima navă stelară să părăsească spaţiul Tiamatului, avea să transmită semnalul de înaltă frecvenţă care să distrugă microprocesoarele fragile ce alcătuiesc practic toate aparatele rămase pe planetă. Păstrătorii ilegali de tehnologie urmau să piardă totul, iar Tiamatul se va întoarce iarăşi la nivelul tehnologic zero. Aducându-şi aminte că n-avusese nici cea mai mică idee la ce-ar fi putut să folosească asemenea echipament. „Nimeni nu-i mai orb decât cel care nu vrea să vadă". Zâmbi şi ea pe neaşteptate.

— Comandante ?

Se sili să privească din nou în imediata apropiere, aşteptându-se la o nouă întrebare sau verificare.

— Da, sunt ai... Gundhalinu !

El o salută. Zâmbetul îi scoase în evidenţă slăbiciunea deosebită a feţei fantomatice ; uniforma atârna pe el de parcă era împrumutată de la un străin.

— Ce naiba faci aici ? N-ar fi trebuit să fii...

— Am venit să vă spun la revedere, Comandante.

Jerusha îşi întrerupse activitatea, şi puse telecomanda calculatorului pe biroul improvizat din containere goale.

— Ah...

— KerlaTinde mi-a spus... c-aţi demisionat, că urmează să rămâneţi pe Tiamat ? În vorbele lui răsună uluirea ; parcă se aştepta ca ea să nege toate aceste lucruri.

— E adevărat, încuviinţă femeia. Rămân aici.

— De ce ? Din cauza noului post ? Am auzit şi despre asta. De mâine, vocea lui devenise categorică. Nimănui nu-i place ce faceţi, Comandante.

„Îmi vin în minte unul sau doi care au fost încântaţi la culme".

— Numai în parte din cauza asta.

Poliţista se încruntă, uitându-se la el fără să-l vadă, gândindu-se la colegii ei rumegând bârfe despre demisie precum nişte bătrâni în piaţa publică a oraşului. Îşi păstrase mânia doar pentru sine, hotărând că n-ar fi avut nici un rost să se plângă cuiva ; totuşi nu exista nici o cale prin care să ascundă de ceilalţi faptul real al umilirii ei. De asemenea, refuzase să comenteze cu cineva despre hotărârea pe care o luase sau despre demisie — nu era însă sigură dacă se temuse că vor încerca s-o determine să se răzgândească, sau de teamă că n-o vor face. Încruntarea ei dispăru.

— O, zei, BZ ! Ai avut tu destule necazuri ca să-ţi mai aduc şi eu unul pe cap.

— Doar pe jumătate din cele pe care le-aş fi avut, Comandante, dacă nu mi-aţi fi luat apărarea. Bărbia lui se ascuţi de emoţie. Ştiu că dacă n-aţi fi fost dumneavoastră n-aş mai fi avut dreptul să port această uniformă. Ştiu cât de mult a însemnat ea dintotdeauna pentru dumneavoastră... mult mai mult decât a însemnat pentru mine, până acum — pentru că eu n-a trebuit niciodată să lupt

pentru dreptul de a o purta. Iar acum tocmai dumneavoastră renunțați. Își plecă ochii. Dacă aș putea, aș face cel mai al naibii lucru cu putință ca să v-ajut să vă fie schimbată noua însărcinare. Dar eu... Își examină mâinile. Eu nu mai sunt fiul tatălui meu. „Inspectorul Gundhalinu" este tot ce mi-a mai rămas. Vă sunt de zece ori recunoscător că mi-a mai rămas și asta. O privi iarăși. Pot totuși să vă întreb ; De ce aici ? De ce Tiamat ? Nu vă acuz c-ați demisionat... dar la dracu', orice planetă din Hegemonie este mai bună decât asta, dacă vreți să vă construiți o nouă viață. Măcar dacă nu vă place un alt loc, îl puteți părăsi.

Jerusha clătină din cap, cu un zâmbet hotărât, abia schițat, pe chip.

— Nu sunt o fire delăsătoare, BZ. N-aș fi procedat astfel dacă n-aș fi avut în gând să fac ceva mai bun. Și cred că am găsit aici acest lucru, deși e greu de crezut așa cum pare la prima vedere.

Se uită în sus, departe, spre șirul de ferestre înalte care dădeau către câmp — erau ale sălii pustii unde, nevăzut, Ngenet Miroe asista la plecarea Hegemoniei, așteptând momentul când Jerusha avea să devină în sfârșit, complet și irevocabil, o părticică a Tiamatului.

Gundhalinu îi urmări privirea, evident încurcat.

— Ați urât întotdeauna lumea asta, chiar mai mult decât mine. În numele a o mie de zei, ce-ați putea găsi... ?

— De-acum am să mă rog la unul singur, clătină ea din cap. Și, de asemenea, presupun că voi lucra pentru Ea.

Gundhalinu o privi inexpresiv. Înțelegerea îi apăru mai târziu în ochi :

— Vreți să spuneți... Regina Verii ? Adică Moon... dumneavoastră și Moon ?

— Exact, aprobă femeia. De unde-ai aflat că ea a câștigat ?

— A venit la mine, la spital... ea mi-a spus. Vocea lui sună fără nici o intonație. Am văzut masca Reginei Verii. Era ca un vis. Mâinile i se mișcară prin aer, atingând ceva din amintire ; închise ochii. Îl are pe Sparks alături de ea.

— BZ, tu ai să te faci bine ?

— Și ea m-a întrebat asta. Deschise ochii. Un om fără armură este un om lipsit de apărare, Comandante.

Zâmbi slab, curajos. Dar poate că el e un om mai liber pentru asta. Lumea aceasta... lumea aceasta m-ar fi zdrobit. Moon însă mi-a arătat că până și eu mă pot supune. Au mai rămas pentru mine, pentru univers, mai multe decât am bănuit. Există loc pentru toate visele pe care le-am avut vreodată, și pentru toate coșmarurile... eroi în mocirlă și în oglindă, sfinți în înghețatul teren necultivat, proști și mincinoși pe tronul înțelepciunii, ca și mâini întinzându-se flămânde în care nu se va pune niciodată nimic... Orice devine posibil, după ce-ai avut destul curaj să recunoști că nimic nu-i sigur.

Surâsul i se contractă pe chip, conștient de sine. Jerusha asculta cu o neîncredere tăcută.

— Pe vremuri, viața mi se părea asemenea unui cristal șlefuit, Comandante — tăios, limpede și perfect. Visele îmi stăteau în buzunare acolo unde le era locul. Dar acum... Ridică din umeri. Muchiile acelea dure și netede sparg lumina în curcubee și totul devine blând și încețoșat. Nu știu dac-am să mai văd vreodată clar. O notă de amărăciune i se strecură în voce.

„Însă pentru asta vei fi un Albastru mai bun". Jerusha îl văzu cum cercetează cu privirile întinderea vastă a câmpului adâncit, apoi se fixează asupra celei mai apropiate ieșiri, de parcă se aștepta cumva ca noua lui viziune să-i arate, ca într-o străfulgerare, o ultimă imagine a lui Moon.

— Nu, BZ. Ea nu-i aici. Îi este interzis accesul pe astroport.

Privirea lui insistentă deveni brusc tăioasă și limpede.

— Da, doamnă. Cunosc legea.

Vorbele lui îi spuseră Jerushei că el înțelesese acum că nici legile naturii nu erau perfecte ; că legile sociale erau la fel de imperfecte ca și oamenii care le făcuseră ; că până și el putea să-și dea seama ce anume era Moon și ce intenționa Jerusha s-o ajute să facă... și BZ își feri privirile.

— Poate că-i cel mai bine așa, adăugă deși nici măcar el nu credea ce spune.

Vai face tot ce-mi stă în putință ca să am grijă de ea în numele tău, BZ.

El râse sfios, ecoul unei dezmierdări.

— Știu, Comandante. Dar oare ce forță din galaxie este mai puternică decât ea ?

— Indiferența. (Jerusha se descoperi mirată de răspunsul dat). Indiferența, Gundhalinu, este cea mai puternică forță din univers. Tot ce atinge, devine fără înțeles. Dragostea și ura n-au nici o șansă împotriva ei. Lasă frâu liber neglijenței, decăderii și nedreptății monstruoase. Ea nu acționează, ci permite. De aceea are atât de multă putere.

Bărbatul dădu încetișor din cap, aprobându-i spusele.

— Poate tocmai d-asta oamenii vor să aibă încredere în Moon. Fiindcă pentru ea totul contează, inclusiv ei, iar când Moon îi atinge, își dau seama că sunt importanți pentru ei înșiși. Își ridică mâinile și privi cicatricile de la încheieturi. Ea mi le-a făcut invizibile...

— Ai putea rămâne aici, BZ.

Gundhalinu clătină din cap, lăsându-și mâinile în jos.

— A fost o vreme... dar acum nu mai pot. Nu doar viața mea s-a schimbat. Nu mai aparțin acestui loc. Nu, oftă el, există două lumi, cu excepția Mileniului, pe care nici nu mă mai aștept să le revăd. Asta, și planeta mea natală.

— Kharemough ?

Nesigur pe picioare, el se așeză pe o stivă de lăzi.

Concetățenii mei îmi vor vedea întodeauna cicatricile, chiar și atunci când ele vor dispărea. Dar la naiba, mai rămân încă șase planete pe care le pot alege. Și cine știe ce-am să găsesc acolo unde am să mă duc ? Privirea lui se întoarse către ieșirea pustie, căutând ceva pe care n-avea să-l mai găsească niciodată.

— O carieră deosebită. Jerusha atinse ușor comutatorul de pe guler când pager-ul ei reîncepu să bâzâie.

Gundhalinu ședea pe lăzi privind liniștit și ultima încărcătură era urcată la bordul navei auzind ultimul raport primit de polițistă și confirmarea retransmisă către interiorul navei conturate undeva în apropiere. Rămaseră unul lângă celălalt cât timp ultimii dintre oamenii ei rămași pe planetă o salutară și îi adresară sfioși urări de bine, îndreptându-se apoi către liftul de marfă.

— Nu veniți și dumneavoastră la bord să dați ultimul raport ? întrebă BZ.

Jerusha clătină din cap, simțindu-și pe neașteptate inima strânsă de o mână necruțătoare : clipa despărțirii.

— Nu. Nu pot înfrunta acest moment. Dacă pun piciorul acum pe navă, nu cred c-aș fi capabilă s-o părăsesc iarăși, indiferent cât de sigură aș fi că rămânerea aici este o decizie corectă. Îi întinse telecomanda calculatorului. Poți să le spui că pentru mine totul e limpede. Inspectore Gundhalinu. Și ia astea. Își desfăcu însemnele de Comandant de pe guler și i le înmână. Să nu le pierzi. Într-o zi, vei avea nevoie de ele.

— Vă mulțumesc, Comandante. Pistruii bărbatului se colorară într-un roșu aprins, făcând-o să zâmbească. Cu mâna lui bună înhăță bucățile de metal ca pe-o comoară rară. Sper că le voi purta cu tot atâta cinste cât și dumneavoastră. Își ținu în sus brațul răsucit într-un instinctiv gest Kharemoughi ; în semn de bun rămas, femeia i-l strânse.

— La revedere, BZ. Oriunde te vei duce, fie ca zeii să-ți zâmbească.

— Și dumneavoastră, Comandante. Fie ca nenumăratele generații de Strănepoți să vă venereze amintirea.

Ea aruncă o privire în depărtare către ferestrele întunecate ale sălii unde aștepta Ngenet și zâmbi tainic. Se întrebă oare ce i-ar putea spune nenumăratele generații de stră-strănepoți ai ei descendenților lui Gundhalinu în ziua reîntoarcerii extraplanetarilor.

Străduindu-se, Gundhalinu își ridică trupul suferind și dădu un salut perfect. Jerusha îi răspunse — ultimul salut din cariera sa, salutul de adio adresat unei vieți și unei galaxii.

— Nu uitați să stigeți luminile.

El porni căre locul unde-l aștepta celălalt polițist, care se afla deja în lift. Femeia se întoarse cu spatele la vederea lor, a deschizăturii liftului ca o gură căscată, chemând-o, chemând-o nebunește... Începu să meargă cât de repede putu, fără să alerge însă, către cea mai apropiată ieșire din terenul de asolizare.

Când intră în sala pustie, îl găsi pe Ngenet pândind intrarea în așteptarea sosirii ei. I se alătură în fața zidului de sticlă ecranată, uitându-se în jos, la masa inertă a navei singuratice rămasă ultima în groapa imensă, roșiatică, la fel cum și ei rămăseseră singuri acolo. Miroe

vorbi liniștit, felicitând-o pentru competența de care dăduse dovadă, punându-i întrebări inofensive; vocea lui era calmă, de parcă el trecea printr-un eveniment religios. Jerusha îi răspunse distrată, abia auzind ceea ce spunea fiecare dintre ei.

Nava rămase mult timp în locul de acostare — femeii i se păru și mai lung din cauza așteptării încordate a celor ce urmau să se întâmple — îl lăsă pe Miroe să asculte sunetele ce răzbăteau din căștile ei: încărcarea ultimelor macarale și utilaje, vocile ofițerilor care făceau cele din urmă verificări și însemnări.

— Vă este totul clar, Cetățeană PalaThion?

Jerusha tresări când vocea căpitanului i se adresă direct.

— Da. Da, totul mi-e clar. „Cetățeană". Simți deodată o dezamăgire irațională. Totu-i în regulă, Căpitane.

— Sunteți sigură că doriți să rămâneți aici?

Miroe își ridică privirea, așteptând.

Ea răsuflă adânc, încuviință din cap... și rosti parcă după o lungă gândire:

— Da, sunt sigură, Căpitane. Oricum, mulțumesc că m-ați întrebat.

Viața și zgomotul se mai auziră pentru câteva clipe de la celălalt capăt al golului dintre ei, apoi dispozitivul de comunicare amuți. Jerusha rămase mult timp foarte liniștită, ca și cum auzise sunetul propriei sale morți, înainte să-și scoată de pe cap delicata rețea a căștilor.

Undeva dedesubt, văzu luminile holografice ale succesiunii de aprindere a motoarelor jucând pe carcasa navei, apoi pălind precum un avertisment mut. Privi fix într-acolo, până începură s-o doară ochii, așteptând să vadă mișcarea.

— Privește! Se ridică.

Atunci o văzu și ea; văzu tremurând întreaga structură a navei — în timp ce grilele de respingere ale astroportului fură activate și nava începu să se înalțe — precum și slaba distorsiune a aerului din jurul ei. Pluti tot mai sus către fanta din domul protector, care se deschidea ca o floare înspre câmpul roșiatic al nopții năpădite de stele. Trecu prin fantă, ieșind în lumea întunecată din exterior; sus, undeva departe, avea să se alăture unui convoi format din câteva zeci de nave ale unei flote de câteva sute. De

acolo, motoarele cu propulsie bazată pe fuziune urmau să le ducă până la Poarta Neagră și să le treacă prin ea; niciodată în decursul vieții Jerushei, ele n-aveau să se mai întoarcă pe această planetă.

Domul se închise deasupra capetelor lor, întunecând lumina stelelor.

Jerusha privi în jos, peste rețeaua strălucitoare a câmpului de asolizare, apoi se uită la ea însăși, stând singură în sala întunecoasă și pustie, precum o mobilă netrebuincioasă. „O zeii mei...". Își acoperi fața cu o mână, legănându-se de pe-un picior pe celălalt.

— Jerusha. Miroe o calmă șovăind. Îți promit, n-ai să regreți c-ai rămas aici.

Ea dădu aprobator din cap, strângând din buze.

— Mă simt bine. Sau o să mă simt, când o să-mi recapăt răsuflarea. Își coborî mâna, urmărind fermoarul jachetei. Ca orice alt nou născut, adăugă zâmbindu-i nesigură lui Miroe; el îi susținu zâmbetul, surâzând la rândul lui, până ce văzu că acesta nu-i mai dispare de pe față.

Tu aparții acestui loc, Tiamatului. Am știut asta de când ne-am întâlnit prima oară. Dar a trebuit să aștept, până când ai aflat și tu... Am crezut că n-ai să înțelegi niciodată. Brusc deveni stânjenit.

— De ce n-ai spus ceva, orice, ca să m-ajuți să pricep. Vocea femeii era tăioasă, străbătută parcă de un fel de exasperare.

— Am încercat! O, zei, cât am încercat! El clătină din cap. Îmi era însă teamă să nu te-aud spunându-mi „nu".

— Iar mie mi-era teamă că aș putea spune „da". Se uită iar pe fereastră, afară. Dar aparțineam și acestui astroport. Ca și tine dealtfel... Oftă, privind în spate. Acum nici unul dintre noi nu mai aparține acestui loc, Miroe. Mai bine-am ieși de-aici, înainte ca să fie astupat precum un mormânt.

Bărbatul zâmbi, liniștindu-se:

— Ăsta-i un pas făcut în direcția corectă. Vom parcurge restul drumului așa cum se va ivi: pas cu pas. Deveni iarăși solemn și completă: Oricând vei fi pregătită.

— Sunt tot atât de pregătită cum am să fi întotdeauna, Miroe. Pentru orice va urma. Simți cum îi revin curiozitatea și curajul. O să fie interesant. Când bărbatul o atinse, se îmbujoră. Știi Miroe, râse ea pe neașteptate, printre cei din neamul meu urarea : „Fie să trăiești vremuri interesante“ nu este chiar o binecuvântare.

El zâmbi, apoi începu să râdă și porniră împreună prin sălile abandonate — se întorceau în Carbuncle, se duceau acasă.

SFÂRȘIT

Director editură : OFELIA DERCACI
Consilier drepturi de autor : VLAD MĂDĂLIN DERCACI
Redactor carte : MIHAI DAN PAVELESCU

Tiparul executat la S.C. „Grafica Prahoveană" S.A. Ploiești
cu comanda nr. 14068, format 1/16/54×84.
TIMBRUL LITERAR SE VIREAZĂ UNIUNII SCRIITORILOR
DIN ROMÂNIA
Cont 45101032 B C R Filiala sector 1 București.

ADRESA EDITURII PYGMALION PLOIEȘTI
str. REPUBLICII, nr. 27, bloc GALERIILE COMERCIALE,
sc A 6, apartament 1.
Telefon/fax 044/113205

JOAN D. VINGE

REGINA ZĂPEZILOR

Doresc să-mi exprim întreaga recunoștință inspirației și măiestriei artistice ale lui Hans Christian Andersen, al cărui binecunoscut basm *Crăiasa Zăpezii* mi-a oferit semințele pentru povestea de față. Mulțumesc de asemenea lui Robert Graves, a cărui carte *Zeița Albă* mi-a furnizat Pământul bogat în care ea a crescut. Și aș vrea să mai mulțumesc tuturor celor care m-au ajutat să plivesc, să îngrijesc și să culeg roadele muncii mele: soțului meu,Vernor, și editorilor Don Bensen și Jim Frenkel, fără ale căror sugestii valoroase, cartea aceasta nu ar fi crescut atât de puternică sau atât de adevărată.

Totodată, îi mulțumesc tatălui meu pentru dragostea față de science-fiction, cât și mamei mele, care m-a învățat ce înseamnă o femeie puternică și mi-a dat libertatea să devin eu însămi una.

COPERTA: RIESS WALTER
ISBN 973-9207-18-9

"Cea mai bună carte science-fiction pe care am citit-o anul acesta... Reușește tot ceea ce încearcă să facă și încearcă aproape totul. Lumea ei prinde viață, iar personajele ei vor fi mereu cu mine".

(John Varley, autorul romanului Millenium)

"Este aproape imposibil să-ți pierzi interesul pentru această carte, pentru că este una dintre cele mai notabile isprăvi ale povestitului de mare amploare în science-fiction de la Dune a lui Frank Herbert încoace".

(Booklist)

"O poveste minunată, o adevărată plăcere s-o citești. O recomand cu toată căldura".

(Roger Zelazny)

PREȚ VOL.1 + VOL.2
12.000 LEI